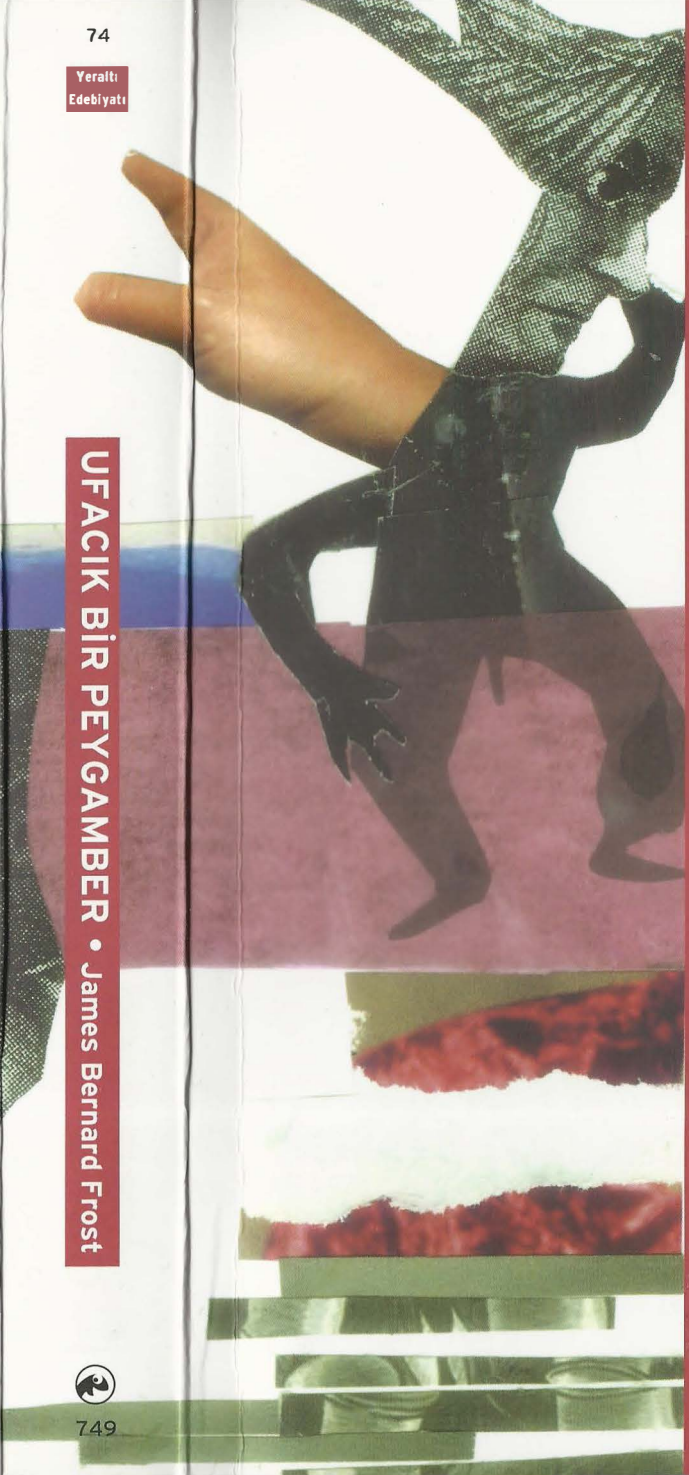
74

Yeraltı Edebiyatı

UFACIK BİR PEYGAMBER • James Bernard Frost

UFACIK BİR PEYGAMBER

JAMES BERNARD FROST

AYRINTI

749

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

Ayrıntı: 749
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 74

Ufacık Bir Peygamber
James Bernard Frost

Kitabın Özgün Adı
A Very Minor Prophet

İngilizce'den Çeviren
Gizem Şakar

Son Okuma
Ahmet Büke

© 2011 James Bernard Frost

Bu kitabın yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No.: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No.: 12156

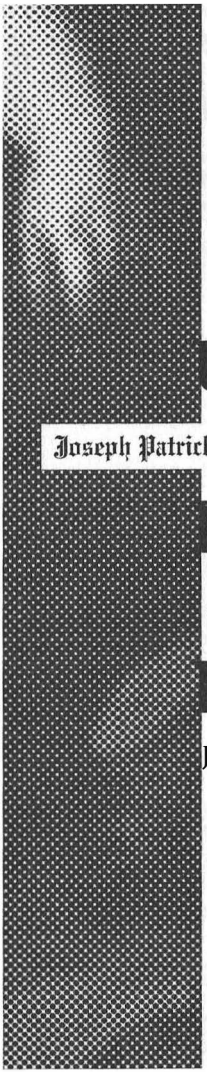
Birinci Basım 2013
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-785-6
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım Tic. San. ve Ltd. Şti.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

JAMES BERNARD FROST

ABD'li yazar James Bernard Frost adını 2000 yılında yayımlanan ilk kitabı *The Artichoke Trail* ile duyurdu. *Vejeteryanlar İçin Seyahat El Kitabı* alt başlığıyla yayımlanan bu kitap 2001 yılı *Lowell Thomas* ödülünü kazandı. Amerikan alt kültür guruplarını anlatan bir diğer romanı *World Leader Pretend* (2007) de övgüler almıştır. J. B. Frost internet dergisi *The Nervous Breakdown*'ın yazarları arasında yer alıyor.

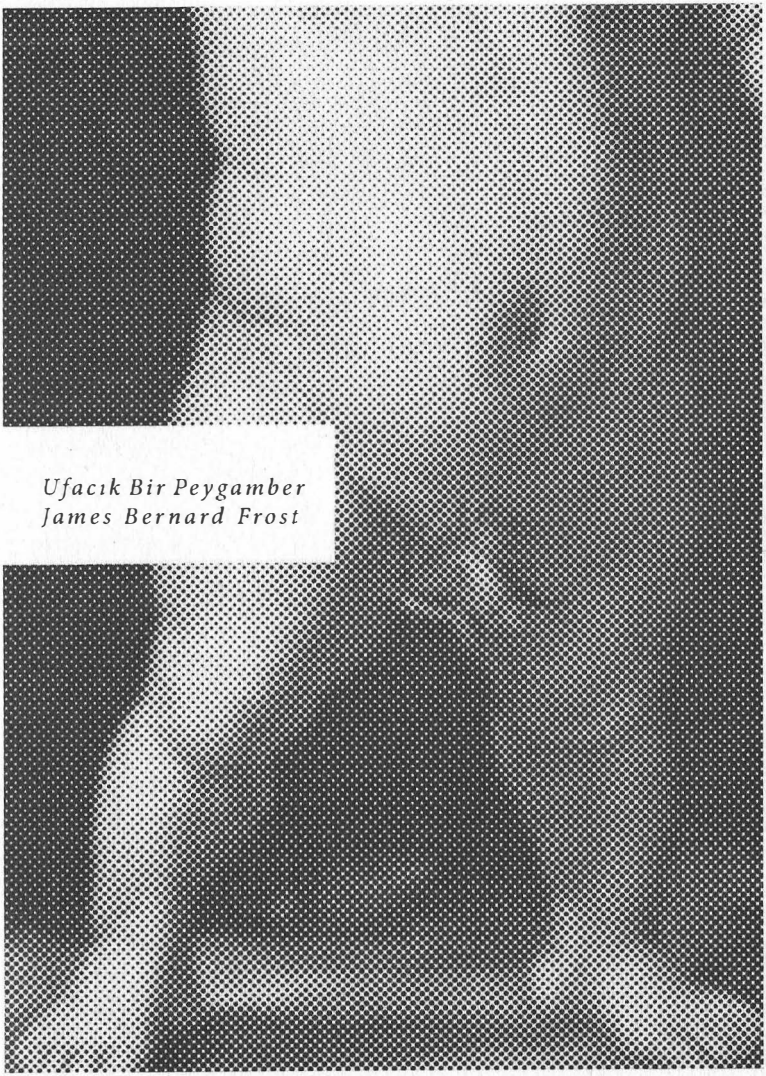

UFACIK BİR PEYGAMBER

Joseph Patrick Booker'a Göre İncil

Sadık kâtibi Bart Klynn'in Yorumladığı Hâliyle

JAMES BERNARD FROST

Ufacık Bir Peygamber
James Bernard Frost

Bu kitaptan nefret etse de
beni sevmeye devam edecek ailem
Jim&Dodi Frost'a ve Portland, Oregon'a;
hiç bitmeyen baharın şehrine.

Teşekkürler

Bu kitabı yazmamda çok sayıda kişi ve kuruluş bana yardımcı oldu. Hiç şüphesiz bunların bir kısmının adını anmayı unutacağım. Unuttuklarımdan özür diliyorum. Ben öbür dünyada cehennemde yanarken siz oturup bana gülebilirsiniz.

Her şeyden önce, başlangıçta bu kitap ellerine ulaştığında elli megabaytlık dosyayı açıp baktıkları için mucizevi yayınevi Hawthorne Books'a teşekkür ederim. Çok az kişi alışılmadık illüstrasyonlarla süslü sayfalara göz atmaya cesaret ederdi. Rhonda Hughes, Adam O'Connor Rodriguez, Liz Crain, Adam McIsaac–hiçbir kitap bu kadar gereğine uygun şekilde yayına hazırlanmamıştır.

Aynı zamanda sayfalar, kahkahalar ve yeri geldiğinde Vicodin'ler* paylaştığım Portland'daki çok sayıdaki okuma grubuna teşekkür etmek istiyorum. Joan Rogers, Magdalen Powers, Gerard Fleck, Bo Yu, Dan Eckhart, Jeff Selin, Luciana Lopez, Kristin Thiel, Monica Drake, Diana Jordan, Lidia Yuknavitch, Erin Leonard, Cheryl Strayed, Mary Wysong-Haeri, Suzy Vitello, Chelsea Cain ve Chuck Palahniuk. Kitabı yayımından önce okuyan diğer okuyucular, aynı zamanda değerli dostlarım olan T. J. Firpo, Joe Frost ve Brad Bortnem'dır.

Bu kitabın yazılmasında yaşamsal önemi olan bir diğer şey de fanzinlerdir. Özellikle de C.H.U.N.K. 666 isimli bisiklet çetesinin ve *Crap Hound*'daki inanılmaz dini ikonografi koleksiyonunun yazarı olan Sean Tejartchi'nin hazırladıkları. Bunlara ve çalışmalarını kestiğim, yapıştırdığım, bantladığım, Sharpie kalemlerle çizdiğim, karıştırdığım, fotoko-

* Kuvvetli bir ağrı kesici. (ç.n.)

piyle çoğalttığımı ve *Photoshop*'ladığım tüm diğerlerine, kendilerine olan hayranlığımı ve çalışmalarını usulüne uygun kullandığımı bildiririm.

Ufacık Bir Peygamber bir mekânı anlatıyor. Dolayısıyla, pek çok özel mekân olmadan yazılamazdı. Kelimelerin sayfaların arasında uçuştuğu, kıyıdaki en kaba yontulmuş kulübe olan Oregon Writer's Colony'e; loftunda rahat bir kaçış imkânı sunduğu için Writer's Dojo'ya; kaliteli kahve demledikleri ve saatlerce oturmama izin verdikleri için Portland'daki pek çok coffee shop sahibine özellikle teşekkür etmek istiyorum.

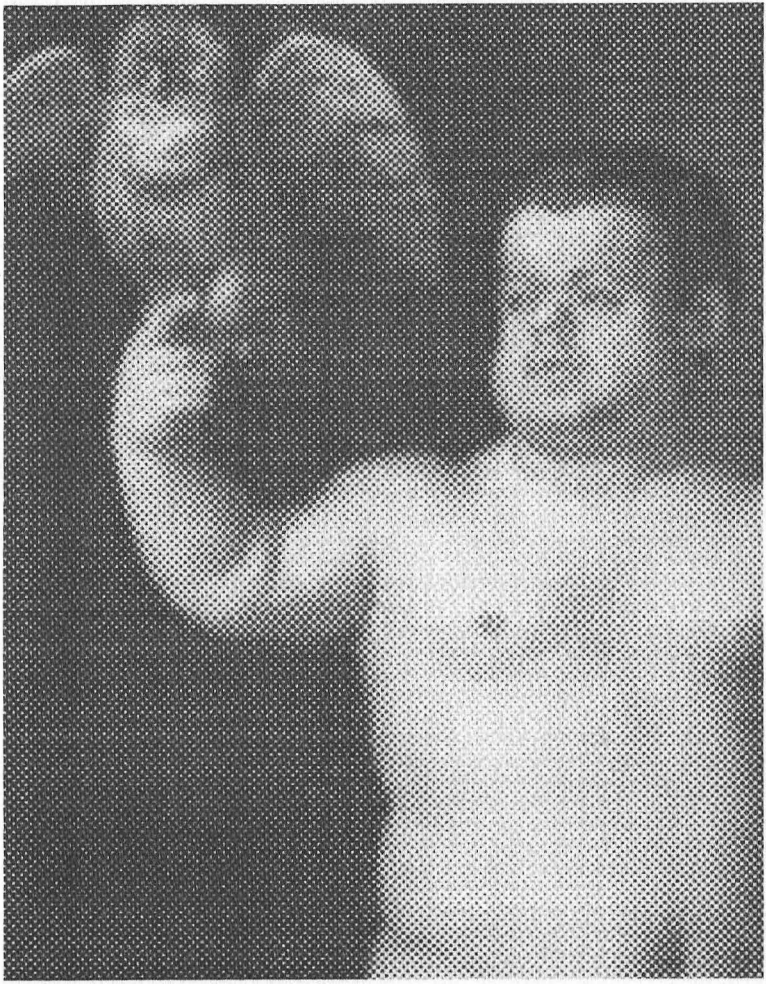
Jesus Seminar tarafından kaleme alınmış *Beş İncil*'in de adını anmalıyım. Renk kodlarınızı eğlendirici buluyorum. Ve de Amerika'da kalan son daktilo tamirhanesi Ace Typewriter'a ihtiyar bir Underwood'u 4,95 dolara hayata döndürdükleri için teşekkür ediyorum.

Ayrıca Rosalee Rester'a ve iki çocuğum, Ava Frost ve Atticus Frost'a teşekkür etmek istiyorum. Bodrum katındaki karmakarışık saçlı bir yazarın çilelerine katlanmak zordu. Bir diğer unutulmaz olan da yetenekli biyograf Kerry Cohen'dir. En zor anımda beni ayağa kaldırdın.

Son olarak ve en garibi de bu olacak, uzun yıllar önce bu kitabı yazmaya başlamış olan -sürekli yolunu şaşıran, şüpheye düşen, kendinden tiksinen, utanan ve yapmak istediklerinin peşinden gitmeyi reddeden- o genç adama teşekkür etmek istiyorum. Sana bunu bir daha yapmayacağıma söz veriyorum.

JBF
Portland, Oregon; 2011 Yazı

Hakikate giden tek yol küfürden geçer.
FLANNERY O'CONNOR, Wise Blood

Bu İncil'in nasıl sonlandığını zaten biliyorsunuz. Sessiz evlerinizde güven içinde otururken televizyonda, Youtube'da, muhafazakâr ya da liberal bloglarınızda, üstü başı yırtık pırtık, sakallı genç adamlardan meydana gelen, yumrukları havada, endişeli bir coşku içinde zıp zıp zıplayan bir kalabalık gördünüz. Dua ettiklerini duydunuz ve haber kanallarının, sakal takmasına rağmen üzerindeki kamuflaj amaçlı asker deseni ve beyaz teniyle kalabalığın içerisinde kolayca ayırt edilen bir başka genç adamı kadraja aldığını gördünüz. Sürüp giden savaştan sıkılmış bir hâlde ekrandaki mavi ışığa bakıp kaldınız. Genç adam konuştu, duayı kulağınıza yabancı gelen Arapça'dan tanıdık İngilizce'ye çevirdi ve söyledikleri dikkatinizi cezbetti. Bunun üzerine gidip bir bira açtınız ya da yanlışlıkla Stairmaster'a* doğru bir adım attınız veya az daha hamilelerin kullandığı pilates topunun üzerine sırtüstü düşüyordunuz. Muhabir "Dua ediyorlar" dedi. Sanki yüzünde bir maske vardı. Suskunluğunun yarattığı dramdan açıkça zevk alarak "Cücenin kafasını kesin! Cücenin kafasını kesin!"

Video tüm internet âlemine yayıldı. Uzmanlar videoyu tekrar, tekrar ve tekrar yayınladılar. Çözümlediler. O, kült bir lider, bir barışsever, bir ucubeydi. Bir savaş alanına adımını atmıştı. Hak ettiğini bulmuştu.

* Fitness ekipmanları üreten, Amerikan menşeli bir firma. (ç.n.)

O gece Jay Leno'yu izlediniz ve içinde bulunduğunuz o anın kasvetine rağmen "Demek cüce bir vaiz Bağdat'a yürüyor..." diye esprilerine başladığında güldünüz. Ve o, avurtları çökmüş yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle, deli deli bakan gözlerindeki pırıltıyla orada dururken daha da güldünüz. Artık mutluydunuz çünkü yapmak istediğiniz şeyi, muhabir haberi geçmeye başladığı andan itibaren yapmaya can attığınız şeyi, VTL'yi ilk gördüğünüz andan itibaren yapmaya tam anlamıyla cesaret edemediğiniz şeyi yapmak için artık amirane bir kaynaktan izin almış bulunmaktaydınız: Bir başka insanın ölümüne gülmek istemiştiniz. Ve yaptınız da. Güldünüz. Amerika güldü.

Bu, dört askerin Iwo Jima'ya bayrak dikmesi gibi bizim lügatımızın değişmez bir kısmıdır. Bu ufak insan, bu cüce... Lanet olsun! Bill Maher'in dediği gibi ne düşündüğümüzü açık açık dile getirelim... Bu cüce işgal altındaki bir ulusa tek başına barış getirmek gibi delice bir fikirle Irak'a gidiyor ve sadece birkaç saat içerisinde öldürülüyor. Bir katletme nöbetine girmiş, gözü dönmüş Arap kalabalığının fotoğrafları ve bir de Bağdat'ta bir meze tepsisi içerisinde dolaştırılan kanlar içerisindeki kafa: Bu kısım haber kanallarınca silinmiş ama internette mevcut.

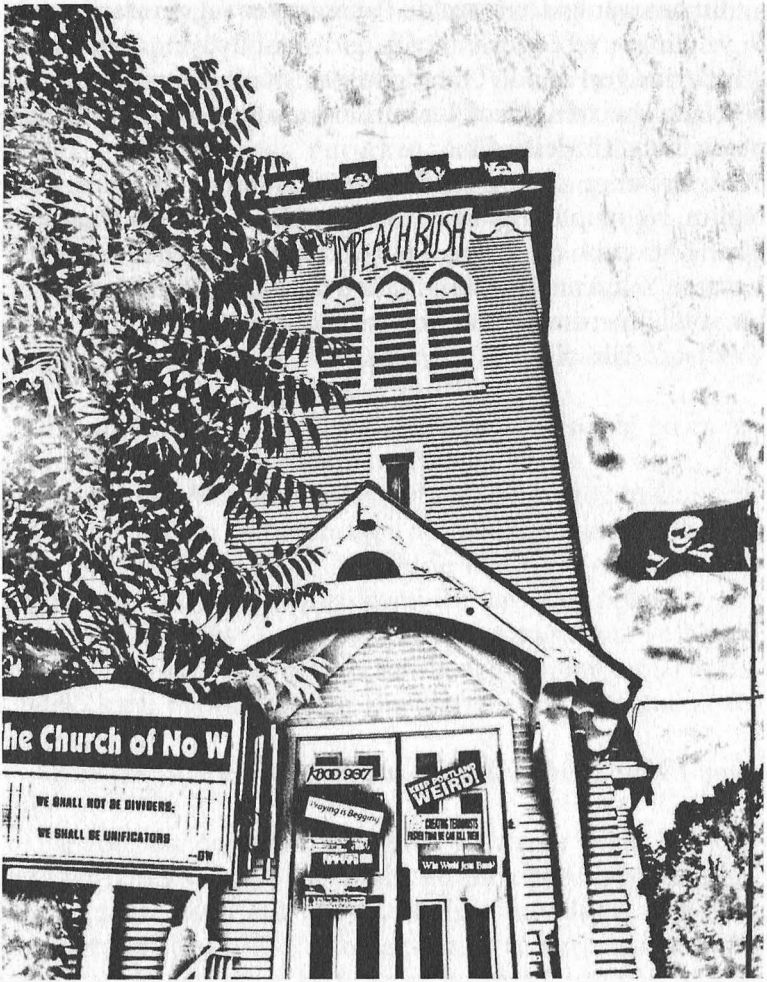
Gece geç saatlerde yayınlanan başarılı bir komedi şovu oldu.

Paparazziler onun kim olduğunu ve nerede yaşadığını keşfettikten sonra Oregon Portland'a, etrafına hülyalı gözlerle bakan bu şehre, akın etti ve bizi, cücenin arkadaşlarını buldu. Bize sorular sordu. Biz ise onlara uzun ve karmaşık yanıtlar verdik. Ardından onlar bu uzun ve karmaşık yanıtları aldı ve işlerine geldiği gibi kesip biçti. Filmi kullanmadılar bile. Onun yerine yüzlerimizi, genç, korku ve endişe dolu yüzlerimizi gösterip, altına isimlerimizi, isimlerimizin yanına da kırmızı, beyaz ve mavi zeminlerin üzerine siyah harflerle TARİKAT ÜYESİ kelimelerini yazdılar.

Bu hezeyan giderek azaldı. Paparazziler yağmurdan bunaldı ve güneye ve doğuya, büyük, giderek büyüyen, yağmursuz şehirlerine geri döndü Onlar gittikten sonra dostumuzu akçaağaçlarla kaplı rengârenk bir koruluğun altına gömdük, kafasını vücuduyla birleştirdik.

Aylar sonra, çekimi izlemeyi midem kaldıracak hâle gelebildim. Ne olup bittiğinden asla tam olarak emin olamayacağım. Kafasının nasıl olup da gümüş bir tepsinin üzerinde Vaftizci Yahya'nınkine döndüğünü asla bilemeyeceğim fakat bir şeyi biliyorum. Benim dostum bir peygamberdi.

Ufacık dahi olsa.

The Church of No W: Savaş Karşıtı Kilise.
Impeach Bush: Bush'u İtham Edin.
We Shall Not Be Dividers...: Bölücü Değil, Birleştirici Olmalıyız.
Praying...: Dua etmek dilemektir.
Keep...: Portland'ın Acayipliklerine Dokunmayın!
Who would...: İsa kimi bombalardı?

BOOKER'IN AMERİKALILARA İLK KİTABI

Bölüm 1

Bendeniz Bartholomew Flynn'in Joseph Patrick Booker ile ilk karşılaşması ve onun kürsüde ilk kez ayakta durması

Joseph Patrick Booker'ın incili Eylül'ün sonlarında bir Pazar sabahı başlıyor. O gün Bartholomew Flynn isimli (yani bendeniz!) kumral, yeşil gözlü, yirmi iki yaşında, ortalama bir boya ve kiloya sahip, yapacak hiçbir şeyi olmayan, planları olmayan, o günlerde sık sık hayatın gerçekten de oldukça anlamsız olduğu hissine kapılan genç bir adam sabah erkenden uyandı. Uyandım ve yataktan kalkarken bu varoluşsal korkuya kapıldığım sabahlarda sık sık yaptığım şeyi yaptım: Postacı çantamı ve Walgreens'den doksan sente aldığım mavi ketenden defterimi kaptım ve Bridgestone marka pembe, deniz mavisi tonlardaki vintage bisikletime atlayıp kapıya yöneldim. Planım bisikletimle Mekke Café'ye gitmekti. Orada, yukarıda bahsettiğim defterime nasıl erkenden uyandığımı, yapacak hiçbir şeyimin ve herhangi bir planımın olmayışını ve hayatın gerçekten de oldukça anlamsız olduğunu yazacaktım.

O gün, dostum Beale ve benim *cith agus dealán* diye nitelendireceğimiz bir hava vardı. [Bu ifadenin]Kelt dilindeki anlamı güneşli sağanak yağışlıdır. (Keltçe'de yağmur anlamına gelen tüm sözcük ve deyimleri ezberlemiştik ki bu Portland Oregon'da yaşıyorsanız bir hayli işe yarar bir şeydi.)

O esnada, hava güneşliden çok yağmurluydu ve ben bisikletimle daracık Failing Street'ten aşağı inerken, yanımdan geçen Subaru Outback ve Volvo sürücülerinin aksi yöndeki tüm çabalarına rağmen sırılsıklam oldum. Sabah dairemden çıkarken göz attığım gökyüzünün bir parça mavisine aşırı derecede güvendiğim için kendime lanet ettim: Yağmurluğum evde kalmıştı.

Eve mi dönsem yoksa günü ıslak kot pantolonumla mı geçirsem diye düşünürken başıma ikinci bir talihsizlik geldi. Lastiklerim bir metamfetamin bağımlısının başarısızlıkla sonuçlanan araba teybi çalma girişiminden geriye kalan cam kırıklarının üzerinden geçti. Son derece net duyulabilen 'pıssssss' sesi, gündelik can sıkıntımı ve tedirginliğimi defterime not edeceğim coffee shop'a olan yolculuğumu daha da karmaşık hâle getirdi.

Aylar sonra Booker'a o gün zihnimin ne durumda olduğunu anlattığımda Moğollara benzeyen yüzünde bir keşif yapmışçasına beliren bir gülümsemeyle tekrar edecekti: "*Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır.*"

Oysa o zaman dilediğimin, aradığımın ya da kapıyı çaldığımın farkında değildim.

Tek istediğim tekerleklerimi acilen değiştirmekti. Bisikleti kaldırıma çıkardım, ıslak yaprakların üzerine yatırdım, kaskımı eğrelti otlarından meydana gelen kümeye doğru fırlattım. Ardından kaldırımda yanında diz çöktüm, bisiklet çantamın fermuarını açıp alet edevatımı ortaya döktüm.

Her ne kadar tüm bunların meydana geldiği yerin karşısındaki yapı bir kilise de olsa sanırım oldukça uzun zamandır kilise olarak kullanılmıyordu. Vitraylı pencereleri, çan kulesi, ön

kısmında binanın kilise olduğunu gösteren klasik bir haç olsa da yapı artık bir meskeni andırıyordu. Dışarıdan bakılacak olursa hayata küskün, yaşını başını almış bir hippi burayı mesken edinmişti.

Amerikan bayrağının olması gereken gönderde dev bir Jolly Roger* dalgalanıyordu. Ön tarafta, çoğu kilisenin önünde rastlayabileceğiniz, üzerinde genellikle 'inan ve kurtul' tarzı büyük laflar yazan bir harf tahtası vardı. Yalnız bunun üzerinde İncil'den bir alıntı yerine George W.Bush'un son söyledikleri okunuyordu. (Günün yazısı şöyleydi: BÖLÜCÜ DEĞİL, BİRLEŞTİRİCİ OLMALIYIZ.)

Kilisenin ön kapısında daha pek çok güncel şey vardı -bir sürü çıkartma birbiri üzerine yapıştırılmıştı (KBOO**-Ev yapımı radyo, Portland'ın Acayipliklerine Dokunmayın, İsa hangi araca binerdi? Dua etmek dilemektir, Savaşın S'si.) Tüm bu karışımın doruk noktası çan kulesinin kırmızı tuğlalarının üzerine asılmış bir pankarttı. Büyük siyah harflerle şöyle yazıyordu: BUSH'U İTHAM EDİN!

Kilise, beni kıkır kıkır güldüren, yosunlarla kaplı bu garip şehre gelme nedenlerimden biri olan o yerel yapılardan biriydi.

Ardından, durmaksızın yağan yağmur yerini gerçek bir sağanağa bıraktı: *Taom fearthainne*, bardak boşanırcasına yağıyordu. Kaldırımın üzerindeki araç gereçlerimle onarıma başladım ve o anda sanki karnıma bir yumruk yemiş, sanki yasak meyvenin çekirdeğini yutmuş gibi oldum. Onu unutmuştum, tüm -bisikletçilerin -her zaman -yanlarında -bulundurmaları -gereken -o -tek -şeyi unutmuştum.

Derken o beliriverdi ve bu çok garipti çünkü kaldırımda, önünde diz çökmüş halde durmama rağmen bakışlarımız bir hizadaydı. Kolunu, sanki elinde beni şövalye ilan etmeyi planladığı bir kılıç tutuyormuşçasına dümdüz gererek bana bir şey uzattı.

---

* Korsan bayrağı. (ç.n.)

** Amerika'nın Oregon eyaletinin Portland kentinden yayın yapan kâr amacı gütmeyen bir radyo istasyonu. (ç.n.)

"Dile, sana verilecek. Ara, bulacaksın" dedi.

Elindeki nesne bir bisiklet pompasıydı.

Suratına bakakaldım. Hiçliğin ortasından bir cüce çıkıp da tam da ihtiyacınız olan anda, bir bisiklet pompasına gereksinim duyduğunuzda elinize bir bisiklet pompası tutuşturursa başka ne yaparsınız? Yüzüne bakakalırsınız.

Yüzü siyahi, Asyalı ya da Hispanik ya da Kızılderili ya da başka bir karışım olabilirdi. Medyanın dünya geneline ait demografik bilgiler verirken insan ırkının ortalamasının beyaz olmadığını kanıtlamaya çalıştığında gösterdiği büyük gözlü, yarı Asyalıların suratına sahipti.

Diğer bir deyişle, Booker'ın sıradan bir yüzü vardı.

"Gel de içeride değiştir" dedi. "Kahvem var. Stumptown*."

Vaziyetin garipliğine rağmen, karşı koyacak durumda değildim. Bisikletinizi tamir etmeniz için kuru bir yer, ısınmanız için ise Portland'ın en kaliteli kahve markasından bir fincan teklif edildiğinde nasıl hayır diyebilirsiniz ki?

Makas değmemiş bahçeye üzeri aceleyle kırmızıya boyanmış bir tabela çakılmıştı. 'BUGÜN AYİN GÜNÜDÜR: KAPIMIZ HERKESE AÇIKTIR' yazısı yağmur yüzünden dağılmıştı.

Bunu gördüğüm anda aklıma tam olarak ne geldiğini sanki esrarengiz bir maharete sahipmişçesine hissediverdi. "Dindar değilim. Ben de aynı senin gibi din karşıtıyım. Tabii ki bu durumu aşırı yalınlaştırmak oluyor çünkü din karşıtlığı seni de beni de dindar yapıyor ama şimdi bu konuya hiç girmeyelim."

Kaldırıma çıktı ve kilisesinin giriş kapısının merdivenlerini tırmandı. Bisikletimi yanımda sürükleyerek kafa yormadan onu takip ettim. Kuru kalmış verandayı gözlüyordum. Konuşmaya devam etti, dinleyip dinlemediğimden emin olmak için bir kez bile göz temasına girmedi.

---

* Amerikalı bir kahve markası. (ç.n.)

"Anlarsın ya, bir tür Retro inanç akımı, Galilei ve paçulisiz* bir Aşk Yazı** arasında erimiş bir tür dönem başlatmak istiyorum. Şöyle otoriteye meydan okuyacak, zenginlerin nasıl da har vurup harman savurduğu, garibanların dünyayı nasıl hak ettikleri ve Sezar'ın hakkını Sezar'a vermemiz gerektiği hakkında ana öğretilere geri dönecek bir şey istiyorum... Tanrı'nın Krallığı'nın aynı bir hardal tanesi gibi, baştan küçük ve önemsiz olduğunu, sonradan her yerde, hatta çölün ortasında dahi yetişen büyük, karmaşık bir çalıya dönüştüğünü, istediğin kadar öldürmeye çalışsan da kökünden söküp atamayacağını. İstediğim şey -Tanrım bunu nasıl yapıyorsun? -Nasıl oluyor da bir inanç başlatıp, müritlerini ve tüm bu saçmalıkları ediniyorsun? Yani, bu tam da şimdi o kadar... O kadar gerekli ki."

Verandaya vardığımızda durduk. Eğer başka birisi bana böyle yanaşıp inanç ve Tanrı'nın Krallığı hakkında atıp tutup beni dine döndürmeye çabalasaydı onu görmezden gelirdim. Belki bisiklet pompasını ödünç alıp kahveyi kabul ederdim fakat kesinlikle satmaya çalıştığı Tanrı hakkında başka sorular sormazdım. Oysa kendisine en az üç beden büyük siyah cüppesinin içinde Booker öylece görmezden gelinemeyecek kadar gerçekdışıydı. Karşımda durmuş gülümseyen bir çizgi film karakteri gibiydi. Gerçek olup olmadığından emin olmak için onunla konuşmam gerekiyordu. "Sen gerçekten de vaiz misin?"

Booker bakışlarını bana doğru kaldırdı. Boynunda okul çağındaki çocukların dine kabul ediliş törenlerinde taktıkları türden, üzeri kabaca kesilip yapıştırılmış güvercinlerle kaplı alev kızılı bir papaz atkısı vardı. Bakışlarında ironiden eser yoktu. "Henüz değil, ama uğraşıyorum" dedi.

---

* Şampuan ve parfümlerde sıkça kullanılan Türkçeye "paçuli" olarak geçmiş olan bitki. (ç.n)

** 1967 senesinin yazında ABD'de başlayan hippi hareketi. (ç.n.)

"Din okuluna ya da onun gibi bir şeye gitmen gerekmiyor mu?" diye sordum.

Booker bu soru kendisine daha önce hiç sorulmamış gibi kafasını kaşıdı. "Niçin? Demek istediğim, o şekilde olmuyor.

Sana seslenilmişse, bir sabah uyanıp da sana seslenildiğini bilmişsen, tek yapman gereken dinlemektir, bilirsin ya. Pavlus din okuluna mı gitti? Petrus?"

Ona bunların üzerinden iki bin sene geçtiğini, işlerin artık birazcık daha farklı yürüdüğünü söylemek istedim fakat öylesine şey bir hali... Pekâlâ, kaçık bir hali vardı ki üstelemedim.

"Bu olağandışı" dedim.

"Öyle sanırım," diye cevap verdi. "Ama İsa da olağandışıydı."

Booker İsa'nın adını andığında korkumu yenmem biraz zaman aldı. Portland'lı *hipster*lar* arasında öyle bir kaide vardı ki İsa'nın adını kıkırdamadan ağzınıza alamazdınız: İsa. İsa. İsa. İsa. Görüyor musunuz, siz de benim gibiyseniz bu yaptığı tam bir eziyetti.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya devam ediyordu. Booker kilisenin içine doğru yürüdü ve kapıyı tuttu. Tam olarak karar verdiğimi hatırlamıyorum. Hissettiğim, olan bitenin garip olduğu, garip olanın can olduğu ya da en azından benim de garip biri olduğumdu. Hem belki garip olan şeyler aslında kötüydü ama kasıntının teki olmak istemiyorsam garip olanı kabul etmem gerekiyordu. Demek istediğim, burada PORTLAND'IN GARİPLİKLERİNE DOKUNMAYIN!** zaten yerel bir din gibiydi.

Açık tuttuğu kapıya doğru yürüdüm.

Booker'ın kilisesinin içini tasvir etmek için akla gelen sıfat mahşer sonrasıydı. Booker'ın kilisesi alışageldik ahşap oturma bölümlerinin yerine sinema salonu kompleksleri şehri ele geçirince çok sayıdaki tek perdeli sinema salonunun tekinden

* Kelime anlamı "stil sahibi olan", 1940'larda Beat kuşağından, cazdan etkilenen, günümüzde iyi eğitimli, teknolojiyi ve alternatif sanat eserlerini takip eden, kendini popüler kültüre karşı konumlandıran, giyiminde belli stil kodları kullanan insanların meydana getirdiği bir alt kültür. Eserde Beale'in taktığı kemik çerçeveli gözlük, Bartholomew'in postacı çantası ve bisiklete binmesi hipsterların giyim kuşamının ve hayat tarzının belli başlı simgelerindendir. (ç.n.)

** İngilizcesi Keep Portland Weird olan Portland şehrinin simgelerinden biri haline gelmiş slogan. Portland şehrine ve sakinlerine özgü gariplikleri betimlemek için kullanılmaktadır. (ç.n.)

kurtarılmışa benzeyen, sıra sıra, eski püskü sinema koltuklarıyla donatılmıştı. Sıraların hepsi farklı uzunluklardaydı- bazı koltuklar ikili, bazıları üçlüydü, diğerleri daha büyüktü. Sekiz, on ve on iki kişilikti. Booker oturma bölümlerini aceleye gelmiş ve pek de itinalı olmayan bir şekilde parke döşemelere monte etmişti. Kilisede koridor yoktu ve oturma sıraları düzensizce dizilmişti; bazı koltuklar önlerindeki koltuk sıralarına doğru yığılmıştı, bazılarında ise bacakları uzatmak için bolca yer olsa da hafifçe yamuk yerleştirildiklerinden ve açıları yanlış ayarlandığından oturanların yüzü sunak yerine salonun karşı köşesine bakıyordu. Hatta çok sayıda koltuk parkeye sabitlenmemişti. Bu nedenle bunlara oturup arkanıza yaslandığınızda kendinizi tavanı seyrederken buluyordunuz.

Daha sonraları, Booker'ın kilisesinde nereye otururdum oturayım bir şeylerin bir parça uygunsuz kaldığını keşfetmemle bu düzenin belki de önceden düşündüğüm kadar plansız olmadığına inandım; sanki Booker temel prensiplerinden birini bize hatırlatmak istermiş gibiydi: Yani hayatlarımızın kaotik ve mükemmellikten uzak olmasının hedeflendiği ve Tanrı'nın da işlerin bu şekilde yürümesini çok istemiş olduğunu. Bu gelişigüzel düzen, kiliseye gelenler arasında kişisel alan meselesi hakkında sorunlar çıkmasına, bu da insanların birbirleriyle konuşmak zorunda kalmalarına neden oldu.

Booker'ın kilisesinin sunağı vardı olmasına da, bu sunak, ipekten bir sunak örtüsüyle süslenmiş cilalı mermerden ya da verniklenmiş ahşaptan değildi; bunun yerine, birkaç tane genişleyen yüzey sayesinde on iki kişilik hale getirilmiş çürük, eski bir yemek masası vardı. Masanın üzeri boya lekeleriyle doluydu, görünüşe bakılırsa daha önceki hayatında tavanı boyayan birine dev bir basamak görevi görmüştü; etrafında on iki tane birbiriyle uyumsuz iskemle duruyordu. İskemleler ayin sırasında asla kullanılmıyordu. Sadece Son Akşam Yemeği'ni hatırlatacak hoş bir görsel detay olabilirlerdi fakat ayinden sonra yakın çevresindeki bizler için Pazar brunchla-

rında iskemle görevi görüyorlardı. Booker yalnızca ateşli bir vaiz değil aynı zamanda mükemmel de bir aşçıydı.

O ana kadar sunağa, sunak sandalyelerine ve tiyatro oturma düzenine odaklanmıştım fakat bunlar odadaki yegâne nesneler değildi. Duvarlar Booker'ın *bulunmuş sanat* diye adlandırdıklarıyla kaplıydı. Gerçi aklı başında pek çok insan bunlara düpedüz çöp derdi. Kırılmış ve kafası kopmuş mankenler, eski gazinolardan sarı renkli Big Six çarkları, 70'lerin mutfak marangozluğundan rastgele parçalar, paslanmış sayısız ama sayısız bisiklet parçası- eğilmiş gidonlar, kranklar, soyulmuş gövdeler ve kilisenin döşemesinin üzerine çakıl taşları misali saçılmış işe yaramaz bir aksamlar kümesi.

Bu dağınıklığın ortasında, sunağın karşısında, bu pislikten bariz bir şekilde temizlenmiş ufak bir alanda dikkat çeken bir başka mobilya daha vardı. Gerçi ona mobilya demek pek mümkün değildi. Sunağın karşısında istiflenmiş üç tane süt kasası duruyordu.

Süt kasalarının mekânın *feng shui*'liğine olan etkisini sözcüklerle anlamak güçtü. Kullanılmadıklarında, yok olmuş bir medeniyetten kalma kutsal bir sütuna benziyorlardı.

Yanyana durduk. Ben manzarayı izlerken Booker da beni izliyordu. Ancak kilisenin tamamını idrak edebildikten sonra vaftiz kurnalarını fark edebildim. İki tanesi yürüyüp geçtiğimiz girişin yan tarafındaydı. Kurnaların kendisinde bir fevkaladelik yoktu, kilisenin içindeki diğer dökümtülerin bir parçasıymış gibi görünüyorlardı fakat yine de bir gariplik vardı. Kurnalardan buhar yükseliyordu.

Kurnaların içinde kutsal su falan yoktu. Kahve vardı. Kutsal kahve.

Ben orada durmuş insanın vaftiz kurnasından nasıl kahve içebileceğini düşünürken Booker yanımdan geçip istiflenmiş süt kasalarına doğru yürüdü. Yanlarına vardığında, bir süre arkalarında durdu ve kafasını kaşıdı. Sanki aklına teorik açıdan mantıklı olup uygulamaya konduğunda o kadar da iyi durma-

yan bir şey gelmiş gibiydi. Önce üstlerine tırmanmaya çalıştı. Pes etmeden önce tırnakları sökülmüş bir sincap gibi plastik kasaları tırmaladı. Bir sonrasında denediği şey ise... Pekâlâ, hareketlerine başladığı anda, gözlerini kasaların üstüne diktiği anda bu işin sonunun kötü biteceği belliydi. Booker ellerini birleştirip istiflenmiş süt kasalarının üzerine koydu, çömeldi ve sıçradı.

Ama düşündüğüm gibi olmadı. Kutuların tam da üzerine tünedi. Kutular büküldü, eğildi fakat yıkılmadılar. Booker bacaklarını iki yana açarak istifin üzerine oturdu ve sanki az önce şans eseri bir mucize gerçekleştirmiş gibi bana baktı.

Başarısını alkışlamak ya da sözlü olarak onaylamak yerine, bana göre aynı derecede tebrik niteliği taşıyan bir şey yaptım. Vaftiz kurnasına doğru eğildim ve bir yavru kedi gibi kahveyi dilimle yalayıp içmeye başladım. Her Portland barista* gibi ne olduğunu aromasından tanıdım. Hairbender'dı. Clover**'da hafifçe kavrulmuş ve demlenmişti. Eğer yağmurlu bir Kuzeybatı sabahını yaşıyorsanız şu dünyada daha sıcak, insanı daha çok sarıp sarmalayan bir şey daha yoktu.

Booker bu esnada oturmaktan ayağa kalkma pozisyonuna geçmeye çabalıyordu. Kasalar sallandı. Tamamen ayağa kalktığında, tramplenden atlayacak ipince bir ergen gibi dengesini bulmakta zorlanarak tünedi. Endişeliydi. Ben de onun adına endişeliydim. Kahvemi dillemekten başımı kaldırdığımda ne yapmak üzere olduğunu anladım fakat vazgeçirmek ya da karşı koymak için artık çok geç kalmıştım. Benim için dua etmeye başladı ve düşmekten korktuğu için mi yoksa dua etmekten mi korktuğundan emin değilim ama kekeledi ve ara verdi: "Tamam, görüyorsun, bende bunlardan bir sürü var, bazıları çok da iyidir... Ama sanırım yapacağım şey şu... Şey... Sana niçin bunu yaptığımın hikâyesini anlatacağım. İlham aldığım şeyi, "öncelikle sevgili Watson" anını***, sanırım Saul'un Aziz Pavlus'a döndüğü anı da anlatmalıyım, bilirsin ya, kafanda şimşeklerin ya da işte her neyse onların çaktığı o anı. Özür dilerim... Sen... Sen git bisikletini tamir et, benim talim yapmam lazım."

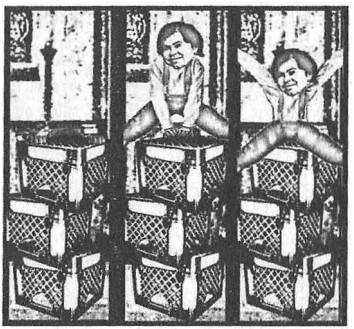
Buharı tüten vaftiz kurnasının önünde dikilmiş onu izlerken pek şaşkın görünmüş olmalıyım. Önerdiği şeyi yaptım ve bisikletimi tamir etmek için kilisenin arka tarafına gittim. Kafamın

* Coffe shoplarda kahve hazırlayıp servis eden kimse. (ç.n.)

** Kahve öğütme makinesi. (ç.n.)

*** Sherlock Holmes'un bulgularını Dr. Watson'a anlatırken kullandığı "Öncelikle sevgili Watson" ifadesine atıfta bulunulmaktadır. (ç.n.)

içindeki sesini susturmaya, sadece bisikleti tamir edip oradan bir an önce uzamaya çalıştım fakat kurnadan tüten kahvenin ve onun o garip tonlamasının arasında Booker'ın kelimeleri direncimi kırdı. Hem tiz hem de güçlü sesi bir şekilde Pee Wee Herman ve Martin Luther King'in gülünç bir karışımıydı.

"Darwin'le başladı. Ya da daha doğrusu Darwin'in gözüme çarpmasıyla. Bir yolculuk esnasında oldu, pekâlâ... Arabanın birinin arkasında şu Darwin çıkartmalarından birini gördüm. Ben de senin gibiyim, tüm bu İsa muhabbetinin bir tür şaka olduğunu düşünüyorum. Karavanımın arkasında Darwin çıkartması yapıştırabilecek bir tip olduğumu düşünmüşsündür. Gerçi Darwin meselesi bir nedenle beni her zaman rahatsız etmiştir: Hıristiyanlığa dokundurmanın dışında insanlar arabalarının arkalarına niçin Darwin çıkartmaları yapıştırırlar tam olarak anlayamamışımdır."

"Oklahoma'da seyahat ediyordum ki, eğer cüceysen bu rahatsız edici bir durumdur. O yüzden mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Chevron'ların arasından süzülmen, bir yığın kızılboynun* arasına sürmemek için ucuz kamyonların önünde durmasından kaçınman gerekir. Hava kararmadan Arkansas'a varabilmek için arabayı sürüyordum da sürüyordum, muhtemelen on üç saattir direksiyondaydım. Böyle sürdüğünde aklından bir sürü şey geçer. Hayatım hakkında falan düşünüyordum, içimdeki gezip görme isteği üzerine. Kötü bir hayat değildi: Tilkinin bakır sıçtığı yerlere gittim, Amerika'nın pek çok yerini gezdim, ıskartaları satılığa çıkarttıkları kiliselerinde bitiverip insanların ödlerini patlattım. Yine de düşündükçe hayatım bana giderek daha da amaçsız geldi."

* ABD'nin güneyinde düşük eğitimli beyaz ırktan olan insanları tanımlamak için kullanılan, aşağılama içeren sıfat. (ç.n)

Kilisenin arka tarafında bağdaş kurmuş jantım ve lastiğim arasında manivelayı sıkıştırıyordum. Derken vaazının uzun ve karmaşık bir monologa dönüşeceğini anladım. O vakit aklımdan geçenleri anlatmak sanatçı tipli biri olmadıkça zor. İlk ortaya çıktığında sanki bir çizgi film karakteri gibiydi, gerçek hayattakine göre hem daha şişko, hem de daha ufaktı. Oysa artık sanki her şey bir çizgi filmden fırlamış gibiydi: Sözcükleri havada uçuşan evler gibiydi; kilise, süt kasaları, hatta Booker'ın kendisi dahi üç boyuttan iki boyutluluğa geçip daralıyorlardı. Her şey siyah beyaza dönmüş ve bir fotokopiymişçesine geçişken tonlara bürünmüştü.

"Neyse, Oregon plakalı o paslanmış Geo'nun arkasında Darwin sembolünü gördüm. Arka pencerede o gökkuşağı şeritlerinden vardı -hani şu insanların gay olduklarını duyurmak için arabalarına astıkları şeylerden. Bir de "ÇEŞİTLİLİĞİ KUTLA" yazan bir çıkartma vardı. Bir de "İSA NEYİ BOMBALARDI?" ile aynı sıra boyunca bir dolu başka yapıştırma duruyordu.
INTERSTATE
40
OUT OF IRAQ
NOW!
LESBOS
DIVERSITY

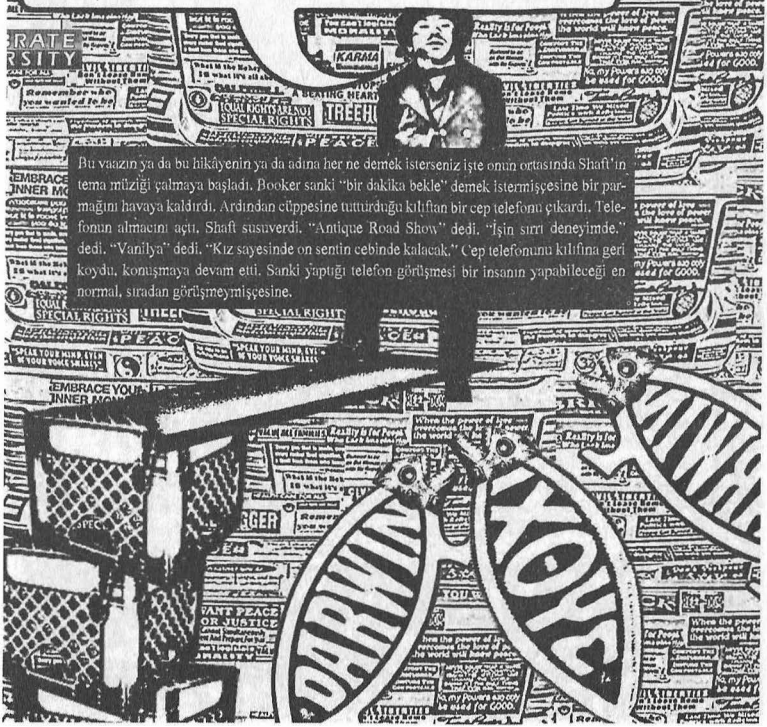

Arabada gençten iki kız vardı. İkisi de kısa saçlıydı. Hiç de çirkin kızlar değillerdi ama barizdi ki, makyajsız oluşlarından, gri sweatshirtlerinden, el ele tutuşmuş oldukları gerçeğinden (sana az önce anlatmış olduğum aksesuarlardan bahsetmiyorum bile) yola çıkarak bunların lezbiyen bir çift olduklarını anladım. Günlerdir tek başınaysan, bilirsin ya işte, merak ediyorsun, hayattaki ufak sınırları unutuyorsun. Bu yüzden yanlarına yaklaştığımda hakkımda ne düşüneceklerini düşünmedim. Biraz yavaşladım, arabalarının içine şöyle bir göz attım. Yüzlerinde gördüğüm ifadeyi görmeyi beklemiyordum. Korkuyu göreceğimi düşünmemiştim.
Anlamamıştım. Ben milletin korktuğu türden bir insan değildim. Ardından karavanın içinde olduğum için Oregon'dan ufak tefek, çatlak bir adam olduğumu anlamalarının mümkün olmadığını fark ettim. Bu kızlar beni tanımıyordu. Onlara göre ben tamponlarındaki çıkarımaları görmüş ve onlarla sevişme planları yapan kaçığın tekiydim.

Kızlar geçip gitmem için yavaşladıklarında kayarak önlerinde akan şeride geçtiğimde aklımdan tam olarak şu sırayla üç şey geçti: İlk düşüncem. düşünceden çok bir içgüdüydü. Hani şu yırtıcının avına duyduğu hayvani içgüdü. Düşüncem şuydu: belki de onlarla sevişmeliydim, eğlenceli olabilirdi. İkinci düşüncem son derece insani bir içgüdüydü. Düşüncem şöyleydi: Hayır, onlarla sevişmemeliyim, onlar iyi insanlar, ben iyi bir insanım, onlara dokunmamalıyım.

Aklıma gelen üçüncü düşünceyi tamamen olgunlaştırmak belli bir süre aldı. O zamana kadar gaz pedalıma asılmıştım. Geo'nun önünde kilometreler uzanıyordu. Eyaletin doğu sınıra yaklaşıyordum, eyaletin dışına çıkmak ve Fayetteville'e varmadan önce biraz kilometre yapmak istiyordum. Düşüncelerime ivme kazandıran şey hız mıydı yoksa düşüncelerimin ivme kazanması mı hızlanmama neden oldu emin değilim. Fakat her halükârda düşüncelerim bir tür sentez düzeyindeydi. Şimdi düşündüğümde bunun ne hayvani ne de insani bir düzey olmadığını. Tanrı benzeri bir düzey olduğunu düşünüyorum. Düşüncelerime öylesine dalmıştım ki Fayetteville'e çıkışı, pofuduk uçuk pembe renkli bulutları, Ozarks'ın görkemli meşelerini kaçırdım.

İlk önce aklımdan düşünceden çok görüntüler geçiyordu. Bunlar arabanın tamponundaki çıkartmaların görüntüleriydi. Daha kesin konuşmak gerekirse, tampondaki çıkartmaların ev'in- ki şu an içinde bulunuyorsun- dört bir yanını kapladığını hayal ediyordum. Ben bu kiliseyi gerçekte kilise olarak kullanırım diye düşünerek almadım; Alameti farikam olur diye satın aldım. Bilirsin ya, eski bir kilisede oturan bir cüce. Ne havalı değil mi? Neyse, eve hangi tampon yapıştırmalardan koyacağımı düşünmeye başlamıştım. SAVAŞMA SEVİŞ ya da GE- ORGE W. BUSH: GELECEK NESİL TERÖRİSTLERİ YETİŞTİRMEKTEN GURUR DUYAR yapışkanlarına evet mi hayır diyeceğime karar vermem gerekiyordu. Arabayı sürmeye devam ediyor, kilometre bildiren tabelaların yanından sanki aralarında santimler varmış gibi geçip gidiyordum. Listemdeki çıkartmaları eliyordum. Derken iki tane çıkartma arasından hangisini kullanacağıma karar veremez hâle geldim. Bu noktada, bilirsin ya hani gündüz vakti diş görür haldeydim. bir tür serbest çağrışım uygulıyordum: DARWİN NE YAPARDI? ya da İSA NE YAPARDI?

Bu vaazın ya da bu hikâyenin ya da adına her ne demek isterseniz işte onun ortasında Shaft'in tema müziği çalmaya başladı. Booker sanki "bir dakika bekle" demek istermişçesine bir parmağını havaya kaldırdı. Ardından cüppesine tuttürduğu kılıftan bir cep telefonu çıkardı. Telefonun alıcısını açtı, Shaft susuverdi. "Antique Road Show" dedi. "İşin sırrı deneyimde." dedi. "Vanilya" dedi. "Kız sayesinde on sentin cebinde kalacak." Cep telefonunu kılıfına geri koydu, konuşmaya devam etti. Sanki yaptığı telefon görüşmesi bir insanın yapabileceği en normal, sıradan görüşmeymişçesine.

Pekâlâ, İSA NE YAPARDI çıkartmasının daha uygun olacağı açıktı çünkü şöyle ki Darwin hümanist değildi. Demek istediğim, onun aklı fikri güçlü olanın hayatta kalacağındaydı. ona göre lezbiyenler, benim gibi insanlar, cüceler, XXXX, yani biz anormaliz, biz genetik kodları gelecek kuşaklara geçmeyecek olan zayıf halkalarız. Darwin'e göre, sadece güçlü olan hayatta kalır. bizim toplumumuzda da gücün ölçüsü paradır. Sen ne kadar güçlüsün? Ne kadar para kazanıyorsun?

İşte biz o zayıf insanlardanız. Arkasında Darwin balığı yapıştırması olan eski püskü Geo'yu süren şu lezbiyenler de. Bu kızlar gözüme ansızın pek şabalak göründüler. Demek istediğim zavallı Darwinci lezbiyenler. Bir düşünsene: hayattaki tek amacımızın çoğalmak olduğunu söyleyen adama tapan ama çocuk doğurmayan kadınlar.

Bunu daha önce hiç bu yönüyle düşünmemiştim. her zaman başka bir açıdan bakmıştım: hep diğer ironiye kafa yormuştum- Hıristiyanların büyük çoğunluğunun aslında hiç mi hiç Hıristiyan olmadığı gerçeğinden bahsediyorum. Yani, İsa kapitalist miydi? Tanrım hayır! Tarih sayfalarında daha büyük beleşçi yoktur.

Dediğim gibi dindarların içinde Darwincilerin kaynadığı düşüncesi benim için her zaman açıktı fakat bu meselenin öbür yüzü hakkında daha önce hiç düşünmemiştim: sol kanattan ateist olan hepimizin aslında ateist falan olmadığımız gerçeğini. Aslında biz, her birimiz Hz. İsa'nın gizli müritleriyiz. Onun felsefesini tamamen benimsiyoruz. Tanrısal mutluluğun T'sini yaşıyoruz. Tanrısal mutluluklar kutsanmışların yoksullar olduğunu söyler, işte biz de burada yaşamaya çalışıyoruz. araba sürmek yerine bisiklete biniyoruz. Biz yoksuluz! Tanrısal mutluluklar kutsanmışların barıştan yana olanlar olduğunu söyler, işte biz de Irak'ta olanlara kızıyoruz, işe yaramayan protestolarımızı devam ediyoruz. Biz barıştan yanayız. Adalete açız, biz buyuz. Vesaire vesaire.

Neyse, bu aklıma gelen üçüncü düşünceydi: önceki iki düşüncemin bir senteziydi. Henüz bir sonuca varamamıştım -aklımda sadece tampondaki çıkartmalar. Tanrısal mutluluklar vardı- fakat işin özü şuydu ki, kulağa ne kadar ezik gelirse gelsin ben Hz. İsa'nın son derece sadık bir müridiydim.

Şimdi, ülke boyunca araba sürüp binlerce mil kat ederken aklına gelen düşüncelerin pek çoğu gibi bu fikrin de aklımdan uçup gitmesi, sonsuza kadar unutulması son derece ihtimal dışı dahilinde olurdu, garip bir tesadüf yaşanmasaydı. Aklımı toplar toplamaz dönüş yolunu kaçırdığımı fark ettim ve yolumu I-540'a çevirdim. Fayetteville'e olan son birkaç yüz kilometreyi aşıp Arkansas'taki favori barbekü restoranıma gittim. Ahşap kulübelerin dizildiği ana yol üzerindeki bu salaş, ufak restoran üniversite öğrencileriyle dolup taşardı. Bir maşrapa dolusu PBR'ı* önüme kondu mu, araba sürmekten yorulmuş gözlerime biraz can geldi mi hemen yakınımdaki bir bölmede, doğrudan görüş hizamda lezbiyenleri görüverdim.

Lezbiyen kelimesini tekrar edip durması homofobiye yorulabilirdi ama daha çok bir metafora benziyordu. "Samiriler" ya da "Sadukiler" ya da İncil'den başka bir kederli mezhebin adı da lezbiyenleri ikame edebilirdi. Üstelik kendisinden cüce diye bahseden bir cüceydi. Bu ona belli bir özgürlük alanı veriyordu.

* Pabst Blue Ribbon, bir Amerikan birası. (ç.n.)

İncil'den alıntılayıp durmak, kaderden, saçma sapan şeylerden, lezbiyenlerin aslında Tanrı'nın melekleri olduklarından bahsetmek istemiyorum ama gerçek şu ki, eğer lezbiyenler olmasaydı şu an bu süt kasalarının üzerinde duruyor olmayacaktım. Görüyorsun işte insan uzun zamandır yolda kendiyle baş başa olunca en çok istediği şey birileriyle muhabbet etmek oluyor. Yapmasıysa zor çünkü herkes için sen bir yabancıdan başka bir şey değilsin. O zaman sen de muhabbete bodoslama dalmaya bakıyorsun.

Ben de lezbiyenlerle muhabbete bodoslama daldım. Oturdukları bölmeye gidip bugün Oklahoma boyunca direksiyon sallayıp sallamadıklarını sorabilir, otoparktaki Geo'larını tanıdığımı söyleyebilir, tamponlarındaki çıkartmaları beğendiğimden bahsedebilirdim. Hamle diye buna denirdi.

Neyse, ben de öyle yaptım. Bunu gayet hoş karşıladılar. Sanırım çoğu insan da bir cüce gelip yapmakta oldukları şeyi bölse, onlarla konuşmak istese böyle yapardı. Anlayış, merakın acayip bir birleşimi. Oldukça normal bir muhabbete koyulduk. Seksüel anlamda onlar, fiziksel anlamda ben olmak üzere azınlıklardan; insanların genellikle olabildiğince kibar davranmalarına ve çok güzel turta yapmalarına* rağmen Oklahoma'dayken kendimizi nasıl da ucube gibi hissettiğimizden bahsettik.

Bu duruma güldük. Birinci PBR pintimi bitirmiş, ikinciyi almak üzereyken bana asıl soruyu, beni buraya, süt kasalarının üzerine çıkartan soruyu sordular. Olağandışı bir soru değildi, sadece o mutat "Peki ne iş yapıyorsun?" sorusuydu.

* Oklahoma turtalarıyla meşhurdur. (ç.n.)

Benden daha genç ve serserisin. Biri bana bu soruyu sorduğunda ne hissettiğimi muhtemelen anlarsın. İnsanlara hurdaları toplayıp Ebay'de sattığımı söylemek hoşuma gitmiyor. Her zaman daha ilginç, daha romantik bir meslek söylemek istemişimdir. Ama o zamana kadar aslında bunu hiç yapmamıştım. Genellikle bu soruya omuz silkerek, yandan bir bakış atarak, muğlak antikalıklar yaparak cevap verirdim. Ama bilmiyorum, bütün gün kendinle baş başa kalınca çatlak, konuşkan bir hale bürünüyorsun. Üstelik o insanları tanımıyordum, onları bir daha asla görmeyecektim. Dolayısıyla ne istersem olabilirdim. Yani, neyse... Bunu yapmış olmam acayip tuhaf, ama yaptım, lezbiyenlere gerçekten de vaiz olduğumu söyledim. Sadece bunu söylemekle kalmadım, iyice abarttım, onlara bayağı değişik bir Hıristiyan kilisesinin papazı olduğumu söyledim: Hz. İsa'nın Dirilişi, İsa'nın İkinci Gelişi, herhalde Noel Baba, Paskalya Tavşanı'yla ortaya çıkmış diğer bütün uydurmalar gibi saçmalıklara değil, basit bir yaşam sürmek, yargılayıcı olmamak, paraya önem vermemek gibi hakiki öğretilerine dayanan bir kilise.

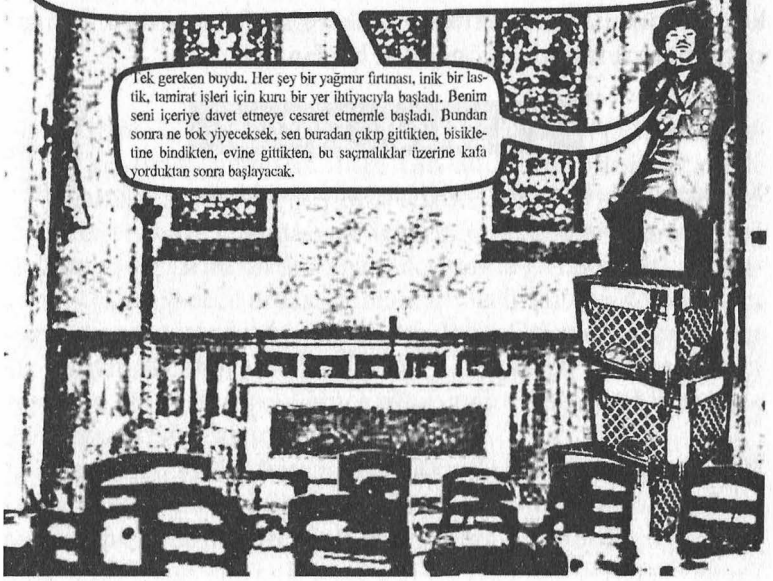
Bunların ağzımdan çıkıvermesi garipti. Birdenbire İsa hakkında, onun misyonu hakkında bir dolu şey söyledim. Demek istediğim ben gece gündüz İsa hakkında kafa yoran bir herife mi benziyorum? Ama birdenbire Tanrısal Mutluluk hakkındaki tüm o laflar, hardal tohumları, kumların üzerine kurulu evler ağzımdan çıkmaya başladı. Sanki bilmediğim bir dili konuşuyormuş gibi hissediyordum.

Ciddi mi? Beni kendi kilisesine mi çekmeye çalışıyor? Süt kasalarının üzerinde duran bir cüce, bir çift lezbiyenin onayıyla bana vaaz verebileceğini ciddi ciddi iddia mı ediyor? Burada oturup bu adamı dinlediğim için bana gülen Reality Show kameraları ne zaman gölgelerin arasından çıkacaklar? Ne zaman para dilenmeye başlayacaklar? Lanet olsun, bu kahve çok iyi.
En garibi de ağzımdan çıkanlara benim de itimat etmemem değildi: En garip olanı lezbiyenleri resmen hipnotize etmiş olmamdı. Beni dinliyorlardı. Her sözcüğüme umutsuzca sarılıyorlardı.
İşimi bitirdim ve bağdaş kurup yere oturdum. Bu kadar uzun konuşabilmesi beni hayrete düşürmüştü.
Ardından hissettiğim şey daha önce hiç hissetmediğim bir hisli, o his...Bir tür paylaşacak bir mesajım olduğu hissi, insanların duymak isteyeceği elzem, önemli, güçlü bir bilgiye sahip olduğum hissi. Daha önce hiç kimse beni bu lezbiyenlerin dinlediği gibi dinlememişti. Ne esniyor, ne duvardaki saate bakıyor, ne de başka bir yerde olmayı diliyorlardı. Tek yapmak istedikleri otel odalarına gidip birbirlerini yalamakken garip bir cüce tarafından bir restoran bölmesinde rehin alındıkları için ödleri patlamamıştı. Gözlerini bana dikmişlerdi. Aynı senin bana baktığın gibi. Sanki karşılarında saat sallayan bir hipnozcuymuşum gibi.

Neyse, saat geç olmuştu ve ben kendimi kötü hissediyordum çünkü biramı, pirzolalarımızı bitirmiştim ama kızlar daha yemeklerine dokunmamışlardı. Bu yüzden izinlerini istedim. Gitmeden önce tabuta son bir çivi daha çaktım: Onlara buranın adresini verdim, kiliseyi ziyarete gelmelerini söyledim. Geleceklerine söz verdiler.

Ama tabii ki gelmediler, bugün onları beklediğim için kendimi çok salak hissediyorum. Tüm bu koltukları onlar için birleştirdim ki gerçekten de bir kilisem olduğunu, anlattığım şeyleri kafadan atmadığımı görsünler diye.

Ama sonra sen geldin, bir şekilde seni şimdi buraya getirttim...Şimdi sen beni aynı onların dinlediği gibi dinliyorsun, sanki ben gerçekten de vaizmişim gibi, sanki gerçekten söyleyecek önemli bir şeyim varmış gibi. Burada yüksekte kendimi güçlü hissediyorum. Ve çağrıldığımı, ç'ağrıldığımı hissediyorum. Yeniden çöp toplayıp yolculuk eden birine dönüşmek istemiyorum, vaiz olmak istiyorum. Her Pazar şu aptal süt kasalarının üzerine çıkmak, olduğu gibi anlatmak, İncil'i olduğu gibi anlatmak istiyorum. İnsanlara neyin saçmalık olup neyin olmadığını söylemek isiiyorum çünkü neyin gerçek, neyin hayal ürünü olduğunu anlamak için din âlimi olman ya da Kayıp Tomas İncili* ya da Q Metni**, ya da Gnostikler hakkında bir bok bilmen ya da Grekçe okuyabilmen gerekmez. Tek ihtiyacın olan sağduyudur. Hiçbir tapınak üç günde yerle bir edilmedi. Tanrı'nın ruhu bir kumru gibi suların üzerinde kanat çırpmadı, kimse Baba'sıyla buluşmak için gökyüzüne yükselmedi. Ama İsa isimli adamın biri hardal tohumlarından bahsederek bir gölün etrafında dokındı. Böylece gerçekten de güzel şeyler olmaya başladı. Tüm bunlar bizi alıp balık şeklindeki Darwin yapıştırmasına, bir gökkuşağı şeridine, lezbiyen bir çiftlin kafana bir tohum ekmesine, çetrefilli, karmaşık, anormal, enikonu güzel şeyler olmasına neden oldu.

* Kıpti dilince yazılmış, 1945 senesinde bulunan, Yeni Ahit İncillerinden farklı bir İncil. (ç.n.)

* Bazı araştırmacılar tarafından en eski Hıristiyan metinlerinden biri olduğu, Yeni Ahit'ten Matta ve Luka İncillerine kaynaklık ettiği öne sürülen metin. (ç.n.)

Dürüst olmak gerekirse, bu sonu ben uydurdum. Booker'ın ilk vaazını nasıl bitirdiğinden emin değilim. Ben ondan sonrasını, konunun diğer boyutlarını, ne yapmam gerektiğini anlamıştım. Hardal tohumlarından bahsettiği son sözleri esnasında benim kafamın içine de bir hardal tohum ekiliverdi. O kadar kahveyi içtikten sonra ki Booker da olsa öyle derdi, hayvani ve insani olandan Tanrıvari olana geçiş yapıyordum.

Booker'ın konuşmasıyla dine dönmemiştim. Birdenbire Hz. İsa'nın ya da süt kasaları üzerindeki deli bir cücenin müridi olmamıştım ama aklıma bir fikir gelmişti: Zihnimde giderek, giderek, giderek büyüyecek bir fikir.

Fikir Booker'ı bir fanzine dönüştürmekti: Yazılıp çizilecek, kesip yapıştırılacak, zımbalanacak ve sayfaları sıraya sokulacak bir fanzine ama en önemlisi bir fanzine.

YAYMAK LAZIM

Kiliseden çıkıp şifa bulmuş lastiğimle bisikletimi Mekke'ye doğru sürdüm.

Bölüm 2

Yirmi İki Yaşında Olmanın Istırabı Üzerine

Yirmi iki yaş üzerine pek fazla yazılmamış, pek fazla şarkı söylenmemiştir. Tüm can alıcı şeyler çoktan yapılmıştır: On altı yaşında sürücü ehliyeti alınır, cinsel ilişkinin tecavüz sayılmaması için on sekiz olmak gerekir, içki içebilme yaşı yirmi birdir. Yirmi iki yaşına girmenin hiçbir anlamı yoktur. Sadece otuza giden uzun ve ürkütücü yolda kalan kilometreyi gösteren bir tabeladır. John Cougar Mellencamp bu yüzden Jack&Diane hakkındaki kısa şarkısında on altıncı yaşımıza elimizden geldiğince tutunmamızı söyler. Muhtemelen yirmi iki için aynısını yapmazdı.

Eğer birisi yirmi ikinci yaş hakkında şarkılar söylemiş olsaydı bu Nick Drake, Kurt Cobain ya da Elliott Smith gibi depresif ve nihayetinde intihara meyilli bir tip olurdu. Yirmi iki hakikatin, *all in all is all we are*'ın* hayatımıza yerleştiği senedir. O sene yere göğe sığdırılamayan liberal sanatlar diplomanızı alır ve Starbucks'da ya da Noah's Bagels'da ya da başka bir perakende zincir mağazada işe girer ve ancak Walmart'ta kapı-

* "Neysen osun, kimsen osun. Bunu değiştiremezsin" minvalindeki söz öbeği. Aynı zamanda, Nirvana'nın All Apologies şarkısının son sözleridir. (ç.n)

da duran yaşlıca tipler kadar kalifiye olduğunuzu anlarsınız. Eğer şanslıysanız (ve dövmeniz yoksa) bagel ya da latte satmak yerine sözde mağaza zincirinin kurumsal ofisinde yönetici asistanı olursunuz ama her halükarda başınıza gelecek olan şey aynıdır: Pink Floyd'un hakkında bizi uyardığı duvara toslarsınız ve duvarın yapışkan olduğunu keşfedersiniz. Bir kere değdiniz mi sanki japon yapışkanıyla yapışmışa dönersiniz.

Yirmi iki yaşında, benim sefalet dolu kuşağımın mürekkebi ben de olmasa da kurumsalda yöneticilik işi bulabilecek kadar şanslı değildim. Her ne kadar ulusal bir kahve zinciri yerine yerel bir tanesinde çalışarak saygınlığımın bir kısmını kurtarmış olsam bu durum sabah vardiyası için sabahın beşinde kalkmayı kolay kılmıyordu. Çalar saatimin düğmesi en büyük düşmanımdı. Düğmeyi üç dört kez yumruklayınca beliren kırmızı sayılar beni suçlarcasına "Yirmi iki yaşındasın, kahve yapıyorsun, sırtında dünkü tişörtün, ayağında birbirinin eşi olmayan çoraplar var" derdi. İçim Sumatra* gibi kapkara olurdu.

İnsanlar bunu mizacım, siparişlerine homurdanışım olarak algılarlardı ama hissettiğim buydu, gün boyu her yerde: Karanlık.

Olabileceğim hiçbir şey yok gibi görünüyordu. İnsan nasıl bir şey *olurdu*? University of Iowa'nın İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olduktan sonra Portland'a geldim. Galiba sizin ezik diye tabir ettiğiniz tiplerdendim. Bir ezik olarak, futbol maçlarından ve öğrenci birliklerinden sakındım ve ezik öğrencilerden oluşan bir dolu organizasyona katıldım: Öğrenci gazetesi *The Daily Iowan*'da editör yardımcısıydım; University of Iowa'nın bisiklet kulübünde sürücüydüm; en eziği de hafta sonları kütüphanenin kitap alım bölümünde gönüllü çalışmış olmamdır. Buradaki işim üniversite için ufak çaplı dergileri araştırıp bunları temin etmekti.

* Oldukça sert içimli bir kahve çeşididir. (ç.n.)

*Hawkeye** olduğum zamanlar zevkliydi ama derken bir gün mezun oldum. Herkes okuldan ayrılıyordu ve ben aslında hiç-bir plan yapmamıştım. Yaşıtlarımın yaptıklarına benzer bir şey yapmayı -bir gazetecilik okuluna ya da bir yüksek lisans programına yazılmayı- düşündüm ama bana öyle geliyordu ki, bu bir şeyler yaparak ve öğrenerek bir *şey olmaya* geçiş sürecimi uzatmaktan başa işe yaramayacaktı.

Sonunda, "ne olacağım"ı hâlâ bilmiyordum, bu nedenle bunun yerine "nerede olacağımı" seçtim. Oregon, Portland'a, Batı Sahili'ndeki o şehre gidecektim. Sanki bu şehir de benim gibi kendimi tanımlama ihtiyacı içerisindeydi ve oraya vardığımda nedenini anladım.

Portland'a vardığımda cebimde sadece kiralık bir dairenin depozitosunu verecek kadar para vardı. Şehrin kuzeydoğu sahil şeridindeki bir burrito dükkânının üst katında ucuz bir stüdyo buldum. Ardından Barış Gönüllüleri'ne katılmamış ya da yüksek lisansa başlamamış her yeni mezun, kendini bulmaya çalışan her yirmi iki yaşındaki insan gibi özgeçmişimi yazdım ve umutsuzluğun beni Starbucks ya da Noah's Bagels'a sürüklememesi için dualar ederek kendimi sokaklara attım.

Sonunda Mekke Café'deki espresso hazırlama işini almamı sağlayan şey özgeçmişim değil, üzerinde şöyle bir baskı olan tişörtüm oldu:

Satırlar Arasındaki Devrim

* 'Şahingözü' anlamına gelir. Iowa'nın yerlilerine verilen addır. (ç.n.)

Kısa bir süre sonra iş arkadaşım ve yakın dostum olacak servis elemanı Beale önümdeki masayı temizlemek için sallana sallana gelip de tişörtümü görüp yoktan yere "İronik, ha?" dediğinde gözlerimi dizüstü bilgisayarıma dikmiş internette iş arıyordum.

Bakışlarımı bilgisayarımdan kaldırdım. Garip bir gündü. Ekim'in ilk günü hava nemli ve yirmi yedi dereceydi. Portland'lıların küresel ısınmaya lanet edecekleri türden bir gündü. Genel bir kural olarak yerel kahve zincirlerinden perakende zincirlerine kadar hepsinde klima olduğunu söylenebilir ama Mekke Café'de yoktu. Tavandaki vantilatörlere rağmen terliyordum ve asabiydim. Bankada 350 dolarım, iki hafta içerisinde yazmam gereken 400 dolarlık bir kira çekim vardı.

Baele'e başımı dizüstü bilgisayarımdan kaldırmadan sert bir cevap verdim. "İronik olan nedir?"

Beale şu yirmi beş yaşında olup kelleşmeye başlamış şanssız adamlardan biriydi. Durumu saklamak için saçlarını Agassi tarzında kazıyordu. Bu da ona üzerindeki siyah The Residents tişörtü ve dikenli tel şeklindeki dövmeleriyle birleşince sert bir hava katıyor, olduğundan daha zalim görünmesine neden oluyordu.

"Üzerindeki Microcosm Publishing'in ürettiği bir tişört" dedi Beale. "Bu imaj bize bireylerin, kitleleri eğitmek ve devrime ilham vermek için kullandıkları el ilanlarını üretmek için iptidai aygıtları kullandıkları Devrimci Amerika'yı hatırlatıyor. Senin karşında ise ekranında Kurumsal Kariyer Merkezi İş Bulma Aygıtı yazan bir dizüstü bilgisayarı duruyor. İronik."

Bu noktada, bakışlarımı kaldırdım. Beale'in dövmeleri ve bana yaklaşımındaki sataşmacı üslup, bilgisayar ekranımı dikizlemesini saymıyorum bile, göt herifin teki olduğunu gösteriyordu. Yine de gerçekliği meçhul o bilgileri sanki bir robotmuşçasına sayış şeklinde değişik bir şey vardı. Göt herifin teki değildi; çekingen bir ezikti. Aynı benim gibi.

"Felsefe?" diye sordu.

Beale'in bir düşünceden diğerine atlayışını takip etmek inanılmaz derecede zordu. Şaşkın bakışlarla ona baktım. "Hangi bölümden mezunsun?" diye sordu.

"İngilizce" dedim.

"Biliyordum, kahve bölümü" dedi.

"Ha?"

"Kahve bölümünü bitirmişsin. Havalı. Ben de kahve bölümü mezunuyum. Sanat."

Kaşımdan bir ter boncuğu sildim. Gülmemi bastırarak umutsuzluğa yorulabilecek bir karşılık verdim.

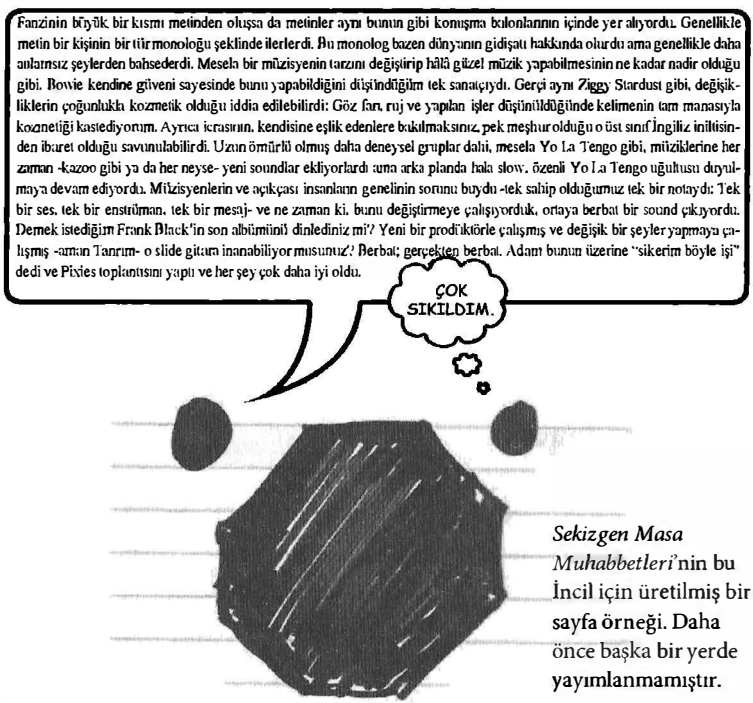
"Bir an önce bir iş lazımsa, garsona ihtiyacımız var" dedi Beale. Bir kartvizit uzattı. "Adamı bir arayıver."

İşte (pek çok çalışanının ve müdaviminin dediği gibi bundan sonra Mekke diye bahsedeceğim) Mekke Café'deki işi alışım böyle oldu. Altı aydan beri kahve hazırlıyor, bagelleri tost makinesinde ısıtıyor ve kimi zamanlar dondurma topları servis ediyorum. Arkadaşlarım oldu ama çoğu benimle aynı gemidendi: Sınırlı bütçeyle ek işler yapan baristalar, mukavva parçalarını akrilik boyayla boyayan ressamlar, kendi hazırladıkları enstrümanlarla müzik grupları kuran müzisyenler, Royals mağazalarında iç sıkıntısıyla çalakalem işler yapan fanzinciler. Biraz paramız kaldı mıydı, hepsini Pabst Blue Ribbon'a yatırırdık.

Hala *bir şey olmak* üzerine düşünüyordum fakat Iowa'dan ayrılalı altı ay geçmişti ve benim bir şeyimin ilk düşündüğüme göre açıkça daha az alışageldik bir şey olacağını anlamış gibiydim. Bir şey olmaktansa bir şeye karşı bir şey olmak daha çok ilgimi çekiyordu. Bu amaçla, boş zamanlarımın çoğunu -bir kariyer inşa etmek için harcayabileceğim boş zamanımı- fanzinlerin üzerine çalışarak, onları okuyarak ve üzerlerine konuşarak geçirdim.

Benim hazırladığım fanzin, yani *Sekizgen Masa Muhabbetleri* bildiğim kadarıyla o zamana kadar bir nüsha bile satmamış olmasına rağmen on birinci sayısını çıkartıyordu. Bu cesaretimi kırmadı. Hiç olmazsa bu işi yapmanın gururu yeterdi. Üre-

tim masrafım yoktu; kurumsalda yönetici asistanlığı yapan arkadaşlarım kâğıt, fotokopi ve Sharpie*-bir sürü bir sürü Sharpie- gibi malzemeleri çalıyorlardı. Fanzinin satmamasının bana bir zararı olmuyordu. Aslına bakarsanız, satın alınmaması iyiydi. Kurumsal Amerika'nın kazançlarını tarıyor ve yirmi iki yaşın verdiği odağını bulamamış tutkular için bir çıkış olarak kullanmak yerine kurumsal Amerika'yı fanzinin az sayıdaki gerçek amaçlarından birine taşıyordum.

Sekizgen Masa Muhabbetleri'nin bu İncil için üretilmiş bir sayfa örneği. Daha önce başka bir yerde yayımlanmamıştır.

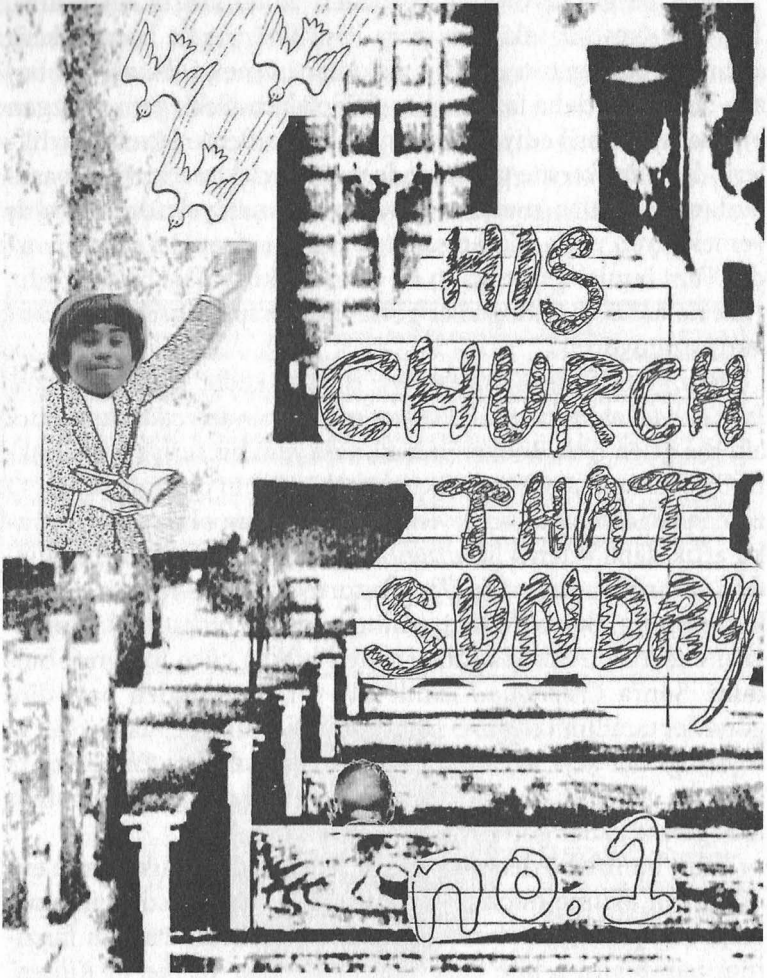
Sekizgen Masa Muhabbetleri doğru düzgün çizim yapmayı becerebilsem sanırım fanzinden çok bir çizgi roman olarak kabul edilebilirdi.

* Bir kalem markası. (ç.n.)

Ama beceremiyordum, o yüzden adına fanzin diyordum. Tek yaptığım bir sekizgen çizip içini Sharpie ile boyamak ve ardından sekizgenin etrafına noktalar çizmekti. Bazen bir, bazen iki, bazen daha fazla nokta çiziyordum. Sekizgen; sekizgen bir masayı temsil ediyordu. Hani şu seksenlerde öğrenci birliklerinde ve üniversite yurtlarında yayılan çirkin sekizgen masalardan. Noktalar masanın etrafında sandalyelerde oturmuş yemek yiyen ya da içkili oyunlar oynayan insanları simgeliyordu. Tüm bunlar gayet açıktı ki, sahneye kuşbakışı bakılıyordu, yani noktalar ve sekizgenler görsel bir perspektif sayesinde anlam kazanıyordu.

Sekizgen Masa Muhabbetleri, o güne kadar kalkıştığım tek fanzindi fakat Pazar günü Booker'ın kilisesinden çıktıktan sonra aklıma gelen fikir Booker'ın hakkında yeni bir seriye başlamaktı. O ve kilisesi bu iş için mükemmel bir zemin oluşturuyordu. O zamana kadar yaptığım çevirmeli kitaplardan olmayacaktı çünkü artık daha yetenekli sanatçılarla takılabilecek kadar havalıydım ve fanzin çevremi bunlar oluşturuyordu. İşin içine bir şeyler katabilirdim. Booker'ın kilisesinin dışarıdan birkaç dijital fotoğrafını çektim. Ardından internetten birkaç cüce fotoğrafı buldum. Sonra *Craphound* isimli clip art fanzininden bazı dini görseller taradım ve *Universal Underwood* daktilomda Booker'ın söylediği her şeyi tuşladım. Tüm bu saçmalıkları *Photoshop*'ta biraraya getirdim, sayfalar hazırladım ve grenli ama okunabilir hâle gelene kadar görselleri fotokopiyle çoğalttım.

Tüm bunlar böylece Booker'ın kilisesinden bisikletimle eve dönerken aklıma hücum ediverdi. İlk gerçek fanzinimi yapacaktım. Sırılsıklam olmuş selemin üzerinde otururken fanzinim için bir isim bile düşündüm -*O Pazar Booker'ın Kilisesi*. Neyse, işte günün kalanını böyle geçirdim. Booker'ın kilisesinden aceleyle çıktım ve doğruca eve sürdüm, ıslak giysilerimi çıkardım ve sıcak bir duş aldım, ardından Pazar gününün kalanını bilgisayarımın karşısında, *O Pazar Booker'ın Kilisesi # 1*'in kapağını tasarlayarak geçirdim.

O Pazar Booker'ın kilisesi #1

Bölüm 3

O Pazar Booker'ın Kilisesi # 1'in Yayımlanmasının Ardından Ortaya Çıkan Garip Sosyal Kaygı ve Annie Mercyx'in Ertesi Gün Bu Durum Hakkında Söylemek Zorunda Kaldıkları Üzerine

Fanzin çıkartmanın güzel yanı işin hazırlanması ve yayımlanması arasındaki zamanın sizin ve baskı kaynağınız arasında sınırlanmış olmasıdır. Benim baskı kaynağım Annie Mercyx'dü ve Annie Mercyx hızlıydı. Bisikletli kuryelerin ve fanzincilerin dünyasında Fotokopi Kraliçesi olarak tanınıyordu. Bunu nasıl becerdiğinden emin değildik -şehirdeki bütün yönetici asistanlarıyla anlaşması vardı- ama bir şekilde başarmıştı: Cepleri şişkin çalışanların gözleri önünde yüzlerce sayfayı Xeorex'lamıştı. Annie her gece saat dokuz civarında gövdesi paslanmış bisikletinin arkasına taktığı çekçeğin içine istiflediği yeni sayılarla The Curiosity Bar'da bitiverirdi. Her yanı, parmaklarının arası, tırnaklarının içi bisiklet yağıyla kaplı olsa da sayfalarda tek bir kusur olmazdı: Zımbalanmış, sıraya konmuş ve dokunduğunuzda hâlâ sıcak.

Bütün bu İncil'i okurken ismini Mörsiks ya da kulağı bir o kadar tırmalayan başka bir şekilde okumayasınız diye söylüyorum: Mercyx, Turks* ile kafiyeli şekilde telaffuz ediliyor.

* Turks, İngilizcede Türkler anlamına gelir ve Törks diye telaffuz edilir. (ç.n.)

Kırk sekiz saat uyumayıp birinci nüshayı çabucak bitirdim; Booker'ın sözlerini tamı tamına ve zincir vurmadan sayfalarıma aktarabilmek için sarf ettiğim tabii gayretime ek olarak Red Bull ve No-Doz kullandım. Bu yüzden Salı öğleden sonra Mercyx'ü aradığımda asabi ve kafayı sıyırmış bir hâldeydim.

"Buyurun Mercyx" dedi.

"Ben Flynn."

"Elinde ne var?" Annie'nin stratejisi verimlilik üzerine kuruluydu. Trafiğe ve kulaklığında artık kim varsa onun sesine aynı şekilde ayak uydurarak bisikletinin üzerine teslimattan teslimata koşardı.

"Yirmi dört sayfa. Acele olabilir mi? Bir de..."

Mercyx lafımı kesti. "Tek taraflı mı önlü arkalı mı? Tam sayfa mı olacak?"

"Sanırım... Tek. Sayfalar standart boyutta... Sekiz buçuğa on bir. Yani, tam sayfa havalı olurdu ama..."

Hızlı hızlı nefes alıyordu. Yakınında bir araba korna çaldı.

"Göt herif!" diye bağırdı.

Ardından bana dönüp aynı tonla: "Şanslı adamsın Flynn. Adidas'ta şimdi kimseler yok. Yönetim telaş içinde yeni organizasyon şemasıyla uğraşıyor. Tek taraflı. Tam sayfa. Her zamanki kadar mı?"

"Sadece yirmi tane" dedim.

"Saat yedide, The Curiosity'de. *Anamı sikeyim*!" Araba tekerleklerinden tiz bir çığlık yükseldi.

"Tamamdır Flynn. Mercyx kaçar." Hat kesildi.

Mercyx'le konuşmam bittikten sonra Beale'i aradım, yedide The Curiosity'de bizimle buluşmasını söyledim ardından o çok ihtiyacım olan şekerlemeyi yaptım. Kısa bir süreliğine kanepeye çökmüşken kendini uzun zamandır okumaya niyet ettiğin bir kitabı, mesela *Don Quixote*'yi* karıştırırken bulduğunda üzerine çöken ve kendini Düşler Diyarı'nda buluverdiğin bek-

* Cervantes Saavedra, Miguel de. La Mancha'lı Yaratıcı Asilzade Don Quijote, *Yapı Kredi Yayınları*, 11.Baskı, Şubat 2008

lenmedik kestirmelerden biriydi. Kafeinin etkisiyle kopuk kopuk rüyalar -yüksek bisikletlerinin üzerinde elleri mızraklı kır saçlı İspanyollar- gördüm.

Uyandığımda kafam bulanıktı. Pencereden dışarı baktım ve gün ışığının kırmızıya beklediğimden daha yakın olduğunu fark ettim. Bir an, günün ağardığını sandım. Paniğe kapıldım çünkü sabah vardiyasındaydım. Bu da işe varmak için neredeyse iki saniyem olduğu anlamına geliyordu.

Verandanın merdivenlerinin yarısını inmiştim ki, ansızın duruverdim, kafam karışmıştı. Güneş sokağın yanlış tarafındaydı, hava günün bu saatinde olması gerektiğinden daha sıcaktı. Gün ağarmıyor, batıyordu. Geç kalmıştım ama geç kaldığımı düşündüğüm şeye değil. Sadece Mercyx ve Beale'le olan randevuma ve *O Pazar Booker'ın Kilisesi*'nin birinci sayısını kutlamak için düzenleyeceğimiz doğaçlama partiye -ki bunda paniğe kapılacak hiçbir şey yoktu- geç kalmıştım.

Bisikletimi Alberta Street boyunca yavaşça sürdüm. Kafein ve uykunun sağlıksız karışımı nedeniyle başım dönüyordu. Geçtiğimiz kırk sekiz saatin çılgınlığı bana göre değildi. Fanzin üretimi kahve demlemekten gına gelmesinin ve günler süren Pasifik Kuzeybatısı çiseltisinin sonucudur, dinsel ilhamların ve sahte amfetaminlerin değil. Mercyx ve Beale'in ne diyeceklerini ciddi ciddi merak ettiğimi fark ettim. Booker öylesine bir karakterdi ki en çılgın düşlerimde bile yaratabileceğim biri değildi. Kâğıdın üzerinde nasıl birine dönüştüğünü bilmek istiyordum. Eğer ona can verebilmeyi becerebildiysem canlılığını korumuş olmalıydı.

Kendi hazırladığım bir fanzinle ilgili daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Çoğunlukla, karşımdakilerden kısacık bir gülüş, sanata daha düşkün arkadaşlarımdan ise sayfaları şöyle bir çevirmelerini beklerdim ki, yaşamlarının bir parçası olmaya devam edebileyim. OPBK'den önce sanki mahsus bok gibi şeyler yazıyordum çünkü eğer gündelik, anlamsız şeyler yazsam başkaları köşeye sıkışmış bir insan ve sanatçı olduğum

yargısına kapılabilirlerdi. Oysa bu yeni fanzinle ilk defa kendimi namlunun ucuna koyuyordum. Fanzinim hâlâ küstahtı fakat bir tarafı vardı ki, bu, benim kuşağımın sanatsal yönelimlerine damgasını vurmuş alışageldik *mahvolduk* kötümserliği değildi; tehlikeli bir içtenliği ve iyimserliği vardı.

The Curiosity'ye yaklaşırken aslında Mercyx ve Beale'in ne düşündüklerini önemsediğimi fark ettim. Acaba müzmin nihilistler benim tuhaf, yarı-Hıristiyan fanzinim hakkında ne düşünüyorlardı?

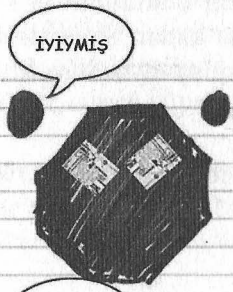
Belki uykumu alamadığımdandı ama The Curiosity'ye vardığımda ansızın içeriye giremeyeceğimi hissetim. Utanıyordum. Aslına bakarsanız ciddi şeyler yazmıştım. Ne tür bir insan ciddi bir fanzin çıkartır? Bu, leylaklar ve ot bok hakkında mavi renk temalı şiirler yazmak gibi bir şey. Mercyx ve Beale'in beni görmemesi için başımı çevirerek The Curiosity'den uzaklaştım, ardından bisikletimle şöyle bir tur atıp eve doğru yöneldim. Gece üçe kadar evde oturup sekiz sayfalık bir Sekizgen Masa Muhabbetleri #11½' sayısı hazırladım.

Ertesi gün işe gittiğimde işler iyi gitmedi. Yağsız duble latteler mocha oldu. Espressolar taşıyor, veganların bagellerinin içinden tereyağı çıkıyordu. Hatalarım üçe katlanarak artıyordu. Bir saat iyi olsam sonraki üç siparişte sıçıp batırıyordum. Beale'in de pek yardımcı olduğu yoktu; beni kasada ve makinelerde bir başıma bırakıp birkaç kez uzun süre mutfağa girip ortadan kayboldu. Bir ara, sonunda beni bir kenara çekip "Ahbap, bu gördüğüm Zombiler İnsanlara Karşı değil, değil mi?" dedi.

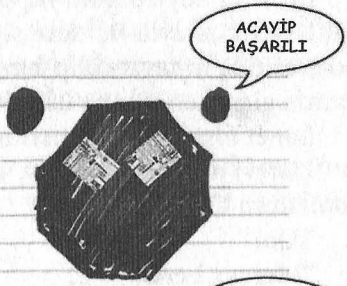
Beale'in sinirlendiğini ve geçen gece niçin gözükmediğimi sormak istediğini anladım ama sorusunu doğrudan sormak Beale'in tarzı değildi. "Üzgünüm adamım. Bütün gece oturup fanzin yazdım diye cevap verdim.

"Bi bok yazma adamım. Siparişleri yaz."

2.

İYİYMİŞ

3.

ACAYİP
BAŞARILI

4.

CİDDİ DEĞİL,
DEĞİL Mİ?

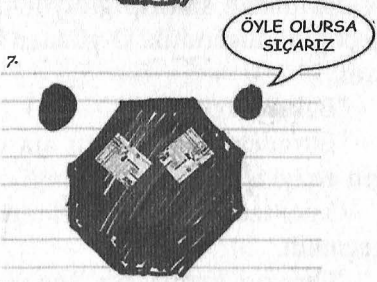
5.

OLAMAZ

6.

KEÇİLERİ KAÇIRIP RUHANİ
BİR YENİDEN DOĞUŞ
YAŞAMAYACAK DEĞİL Mİ?

7.

ÖYLE OLURSA
SIÇARIZ

8.

ACAYİP SIÇARIZ

Beale'in söylediğini yaptım. Yardımı dokundu. Ta ki, bir saat sonra sırayla üç tane sipariş alana kadar. Siparişleri alıp sonrasında arkaya gidip hazırlamayı düşünüyordum ki, arka tarafa giderken sipariş listesini kaybettim.

Lanet olsun, yine batırmıştım.

Listeyi ararken, Mercyx cep telefonumdan aradı. O kadar afalladım ki, açıverdim.

"Alo?"

"Mercyx ben."

Mercyx'in beni aradığını hiç hatırlamıyorum. Hep ben onu arardım. Mercyx hâl hatır sormak için telefon açmazdı. "Dinle Annie, çok fazla müşterim var. Seni geri arasam?"

"Geçen gece ne sikimdi öyle?" Mercyx'ün üslubu Beale'inkinden biraz daha farklıydı.

"Ha?"

"Siparişi acele ettirdin. Ben sana nüshaları getiriyorum, sen bi durmadan siktirip gidiyorsun. Beale ve ben bizimle taşak geçtiğini düşündük. O yüzden bekledik de bekledik ki sen kıçını..."

"Bak, Mercyx..."

"Elimdeki boku fırlatır atardım. Eğer şimdiye kadar yaptığın en iyi iş olmasaydı. Hangi cehennemden esti, sana böyle?"

O noktada, cidden sinirlenmeye başladım ama Mercyx vazgeçmedi.

"Umarım kızmazsın. Ben yirmiden fazla kopya hazırladım. Ekstraları Ben Dover'a bıraktım. Dougie Fresh bayıldı. Sana bir not defteri hazırlamış. Dağıtımını yapmak istiyor."

Kendimi bir başka üçlünün ortasında buluverdim: *O Pazar Booker'in Kilisesi*'nin içine serpiştirilmiş İncil'e dair hükümlerden dolayı yenilenen utancım, The Curiosity'de kankalarımı ekerken yakalanmış olmanın utancı ve artık beni beğenen bir müşterimin olduğu gerçeğinin verdiği utancın ortasında bir yerde yakalanıvermiştim. "Hım, o birisi benim triple espresso'mu yapacak mı yoksa bu işletmede self service mi var?"

"Dağıtımımı mı yapmak istiyor? *Benim?*"

"Şey, SMM'e* karışmayacak ama sana Pazar'la ilgili yardımcı olacak eğer kendinde daha fazlası olduğunu düşünüyorsan."

"Süper, süper, süper. Tamam, kapatmam lazım."

Mercyx sanki söylediklerimin tek kelimesini duymamış gibi devam etti. "Sana şu kopyaları vermem lazım. Akşam yemeği? Sekizde Blowfish'de."

Blowfish mi? Blowfish, Mercyx'ün öldürseler adımını atmayacağını düşündüğüm lüks bir suşi restoranıydı. Mercyx'ün kendisinin de söyleyeceği gibi tam Anti-Mercyx bir yerdi.

Bu aşamada, sıranın başındaki adam beni azarlayarak sıranın geri kalanını güldürmeye başladı. "Merhaba, beyefendi? Bir tane triple espresso. Yani üç ölçü. Bir, iki, üç. Belki de sağırdır. Parmaklarımla da göstereyim. Bir parmak, iki parmak, üç parmak."

"Mercyx kaçar" dedi Mercyx.

* Sekizgen Masa Muhabbetleri kastedilmektedir. (ç.n.)

Bölüm 4

Annie Mercyx'le Alışılmadık Bir Akşam Yemeği

Adamın triple espresso'sunu hazırladım. Sonraki iki siparişi de hazır ettim ve temelde vardiyam bitene kadar hayatta kaldım. Mercyx'le yaptığım konuşma hakkında ne düşüneceğimden pek emin değildim. Bir gece önce, *O Pazar Booker'ın Kilisesi*'nin bütün kopyalarını burritocunun arkasındaki çöp konteynırına atmayı ya da yakmayı düşünüyordum. Oysa şimdi, uğraşmam gereken birkaç kopya daha vardı. Bunlar hakkında halen huzursuzdum ama Mercyx'in bu çabaya değdiklerini düşündüğü açıktı. Bu nedenle utancım gururuma karışıyordu.

Bir de Mercyx'le Blowfish'te şu akşam yemeği vardı. Dediğim gibi, Blowfish Mercyx'in gideceği bir yer değildi -sol kolu dövmelerle kaplıydı; mütemadiyen rengini açtığı saçları kısa tıraşlıydı ve kaslı baldırları Schwarzenegger'in bisepslerinden daha sertti. Mercyx bir burrito alıp ayakta yiyecek tarzda bir hatundu. Beale ve ben onun lezbiyen olduğuna kanaat getirmiştik. Gerçi ergenlere özgü tüm o konuşmalarımıza rağmen itiraf etmeliyim ki, cesaret edip de lafı Mercxy'ün seks hayatına getirememiştik.

Durup düşündüğümde konuyu oraya getirememiş olmamız çok garip. Beale'in bütün çizgi romanları mastürbasyon ve bastırılmış libido hakkındaydı ve benimkiler de zaman zaman o yöne doğru kayıyordu. Dolayısıyla bir noktada mahrem mevzulara girmiş olduğumuzu düşünebilirsiniz fakat böyle bir şey hiç olmamıştı. Mercxy bizim için bizim çocuklardan biriydi -yoldaş bir bisiklet sürücüsü, kumarbazın önde gideni ve bir fanzinciydi.

Yanlış anlamayın. Mercxy çekici değildi demiyorum. Bilakis, son derece çekiciydi. Küçük göğüsleri, dar kalçalarıyla Suicide Girls* tarzındaydı ama biz onun dokunulmaz olduğunu varsayıyorduk. Sanki ona en ufak bir ilgi gösterirsek artık arkadaşı olamayacaktık. Diğer erkeklerle o aceleci, oyuncu tarzıyla nasıl sevişiğini görmüş ve çarpışmaktansa danışıklı dövüşü tercih etmiştik.

Mercyx sertti, bizse yumuşak başlı fanzinci oğlanlardık. Başlarda, sadece onun huzurunda olmak bile kendimizi ayrıcalıklı hissetmemize yetiyordu. Zaman geçti. Artık bir yıldır beraber takılıyorduk. Onun cinsel bir varlık olduğunu unutmuştuk. O cinsiyetsiz Mercyx, Fotokopi Kraliçesi ve kankamızdı.

Öyleydi, tabii ya. Sonunda tüm bu olan bitenin büyütülecek bir şey olmadığına, meselenin sadece çiğ balık olduğuna, Mercyx'ün Blowfish'i seçmesinin nedeninin dişlerini etli ve pişmemiş bir şeylere geçirme arzusundan ileri geldiğine karar verdim. Şehirde daha iyi, daha ucuz suşi restoranları vardı ama diğeri daireme yakındı ve Mercyx sonrasında fanzinleri taşımak zorunda olduğunu biliyordu.

Dairemin merdivenlerinden aşağıya indim, bu mevsimde olması gerekenden daha sıcak bir bahar akşamının serin meltemi yüzüme vurdu. Alberta Street boyunca ağır ağır yürüdüm. Koşudan sonra giymeye devam ettiğim, kirli tişört'ümü,

* Gotik, Punkçı, Metalci tarzdaki genç kadınların çıplak fotoğraflarının olduğu soft pornografik içerikli, Portland çıkışlı meşhur bir internet sitesi. (ç.n.)

lime lime olmuş siyah kot pantolonumu, yarım yamalak bağlanmış Chuck Taylors'larımı aklıma bile getirmiyordum. Caddeden aşağı yürüdüm ve Blowfish'e vardım. Ve Annie Mercyx'i gördüm ve Annie Mercyx o güne kadar gördüğüm en güzel şeydi.

O anı tekrar düşünüyorum da şaşırmış, dilimi yutmuştum. Mercyx'ün üzerinde strapless bir elbise vardı. Üzerinde pembe ve sarının pastel tonlarında dönme dolap desenleri olan pamuktan, zevksiz bir giysi vardı. Uyumlu olacak şekilde açık pembe bir ruj sürmüş, toprak rengi göz farını kedi gözü gibi şakaklarına kadar uzatmıştı. Koyu renkli dövmeleri ve pastel tonlardaki elbisesi arasındaki kontrast görsel bir fiyaskoydu. Bu da onun hem komik ve ucubemsi, hem de son derece baş döndürücü görünmesine neden oluyordu. Sanırım onu gören sıradan bir insan Mercyx'ün garip olduğunu düşünürdü, ama benim için tüm fantezilerimin ete kemiğe bürünmesi, bir bilimkurgu filminden fırlamış güzeller güzeli bir uzaylıydı.

Ağzımdan çıkan sözcükler -ah, o sevimli, aptal sözcükler- "Annie, bu gece biriyle randevun mu var?" oldu.

Mercyx'ün zevksiz dönme dolaplı elbisesinin desenine yakın çekim

Şimdi, Mercyx'e o gece biriyle randevusu olup olmadığını sorduğumda gerçek şu ki tamamen samimiydim. Gerçekten de fotokopilerini çektirebilmek için ofiste çalışan asalaklardan birini ayarlamaya çalışacağını düşünmüştüm. Randevunun *bizimki* olduğu, Annie'nin elbise giyip benim için hazırlanmış olduğu hiç aklıma gelmemişti. Oysa Annie bunu flört olarak algıladı. Sanki ben zekice söz oyunları peşindeymişim gibi. Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmasa da tüm doğru şeyleri yapıp duruyordum.

Soruyu sorduğumda Mercyx gerçekten de kızardı. Ben, Mahcubiyetin Efendisi, ben Bartholomew Flynn, Annie Mercyx'ün kızarmasına neden olmuştum. Şimdi başını eğip buradan kaçıp gitmek isteyen Annie Mercyx'tü.

Mercyx alaylı bir tonla "Yemekten sonra Beale'le buluşacağım" diye cevap verdi.

Hiçbir şey anlamamıştım. Mercyx'ün Beale'le çıkmak konusunda ciddi olduğuna inanacak kadar saf değildim -demek istediğim, Beale gezegendeki en beceriksiz adamdı- ama yine de hâlâ makyajla benim aramdaki alakayı kuramıyordum. "Yok, cidden Annie, kiminle buluşuyorsun?"

Mercyx tüm bu muhabbete bir son vermek istiyordu. "Niçin bana Annie diyorsun? Herkes bana Mercyx der."

Hâlâ anlamamıştım ama giysi muhabbetini kesip soruya cevap vermeye karar verdim. Mercyx genellikle soğuk nevalenin tekiydi, böyle olduğunu, sinirlenmenin eşiğine geldiğini görmek ilginçti. "Bilmem, eğer seni rahatsız ediyorsa Mercyx derim. Sadece biraz eski moda falan ya. Sanki biraz Küçük Öksüz Annie* şeyi gibi, anlarsın ya! Onun kısa, turuncu, sıra dışı saçları vardı. Senin saçlarınsa, turuncudan daha açık renk olsa da yine de sıra dışı. Ama yine belirteyim, o senden çok daha sağlıklı. Belki sen ve Küçük Öksüz Annie arasındaki kontrast budur: Seni Annie diye çağırmanın *ironik* olması gibi çünkü senin Annie'yle alakan yok, sen daha çok... Mercyx'sün..."

Mercyx sert bakışlarla bana bakıyordu. Bakışı ve göz kapağının üzerindeki sarı çizgiler yüzünden alışageldik şekilde konuyu dağıtamadım. "Ne?" diye sordum.

"Niçin böyle yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum?"

"Boş boş konuşuyorsun."

"Nasıl?"

"Öksüz Annie hakkında söylediğin ne idüğü belirsiz saçmalıklarla."

---

* 1920-30'lu yıllarda Amerika'da yayımlanan bir çizgi romanın baş karakteri. (ç.n.)

Ben bunu hep yapardım. Beale, Mercyx ve ben bir arada olduğumuzda yaptığımız buydu. Saçma sapan konular hakkında uzun, anlamsız muhabbetlere dalardık. Hiç sorun çıkmazdı. Mercyx'e birdenbire ne olmuştu? "Bilmiyorum" dedim, "komik olduğu için olabilir mi? Yani, hepimiz böyle yapıyoruz ya."

Mercyx beni gerçekten huzursuz ediyordu. Onun müthiş olduğunu biliyordum -onu The Curiosity'de dertleri her zaman külotundan içeri dalmak olan iyi giyimli yuppie tiplerin üzerine çullanırken iş üzerinde görmüştüm fakat asla öfkesinin hedefi olmamıştım.

"Ama bu saçmalık. Bunun böyle olduğunu sen de biliyorsun. Tüm bu SMM kopyalarının. O kopyaların tek amacı boş boş konuşup kendinle dalga geçmekti. Sonra yaptığın şu kilise işi ise bambaşkaydı: Sadece içten olarak ne kadar güçlü bir iş ortaya koyabileceğini gösterdin. Dâhiyaneydi... SMM işi eğlenceliydi, çünkü çoğunlukla Beale, sen ve ben yaptığımız bütün muhabbetleri aldın ve kesip yeni bir bokmuş gibi koydun ama *O Pazar* -demek istiyorum ki, ahbap, o kadar haklısın ki. Peki ya hepimiz şu vaiz herif gibi olsaydık. Her şeyi olduğu gibi söyleyebilseydik. Nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz ama aslında hiçbir zaman olduğu gibi anlatmadık."

"Bana anlatman gereken birkaç şey var ve ciddi olmanı istiyorum. Öncelikle, bu herif aklına nasıl oldu da geldi ve ne düşünüyordun? Soruyu cevaplamamak için başka bir konuya atlayayım deme. Sonra bana niçin Annie dediğini söylemelisin. O Küçük Öksüz saçmalığını daha fazla duymak istemiyorum."

Mercyx'ün gözlerinde daha önce hiç böylesine bir ışıltı görmemiştim. Yuvarlak testere bıçağının gri mavisi gibi bir renk almışlardı. Birdenbire ona gerçeği söylemek bana gerçek dışı geldi: Booker'ın o Pazar eğreti kilisesinde bekleyen gerçek bir adam olduğunu ve benimle konuştuğunu. Olup biten garipti fakat gerçek dışı değildi -eğer illa gerçeklikle ilgisi olacaksa son derece gerçekti. Hani bisikletinizin üzerindesinizdir ve hemen yanınızdaki sizin şeridinize doğru gelmeye başlar. Sağa döne-

ceğini, korkulan sağ kroşenin kurbanı olacağınızı ve dibinizdeki insan büyüklüğündeki ikili tekerleklerin sizi ezeceğini bilirsiniz ama bir şekilde bisikleti arkasına doğru kırmaya yetecek kadar frenlere asılır ve hayatta kalırsınız. Ardından etrafınıza bakarsınız. Dünya normal düzenindedir ve trafik akmaktadır.

Ama şimdi gerçek dışı geliyordu, sanki tüm hikâyeyi ben uydurmuşum gibi. Daha da gerçekdışı olanı da kilisesinden ayrıldığımdan beri Booker'ı, şahsını düşünmemiştim; aslına bakarsanız onunla konuşup konuşmadığımdan bile emin değildim. Hakikaten de onu uydurmuş olabilirdim ama uydurmamıştım. O kilisedeydim ve eğer istersem gelecek Pazar da oraya gidebilir ve Mercyx ve Beale'e *O Pazar Booker'ın Kilisesi*'ne ilham veren mekânı gösterebilirdim.

Benim için yapması zor bir şeydi, gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve tabiatıma uygun olmasa da -genellikle insanlarla konuşurken etrafa bakardım, asla konuştuğum kişinin gözlerine bakmam- gözlerinin içine baktım ve söylediğim şey şuydu: "Tamam, gerçekten de bir vaiz var ahbap ve gerçekten de *O Pazar*'da bahsettiğim gibi vaaz veriyor. Sana Annie dememe gelirsek..."

Farkındalıkların insanı cümlesinin ortasında mıhlaması eğlencelidir, aynı o gün Blowfish'de olduğu gibi. Restorana gelmiş ve şu küçük kurşun kalemlerle kâğıttan suşi menülerimizi doldurmuştuk ve şimdi arka terasta Annie Mercyx ile oturuyordum ve akşamın ilerleyen saatlerinin gökyüzüne kattığı mavilik çoğunlukla tasvir edilen akşam pembesine değil hafifçe daha koyu bir maviye dönmüştü. Hava akşam pembesi olamayacak kadar fazla temiz ve pussuzdu, gece yarısı mavisiydi: Daha koyu, daha yumuşak ve daha romantik bir maviydi. Üzerimizde bir şemsiye, önümüzde bir nigiri* ve soya sosumuzu ve wasabimizi karıştırabilmemiz için konulmuş ufak, güzel

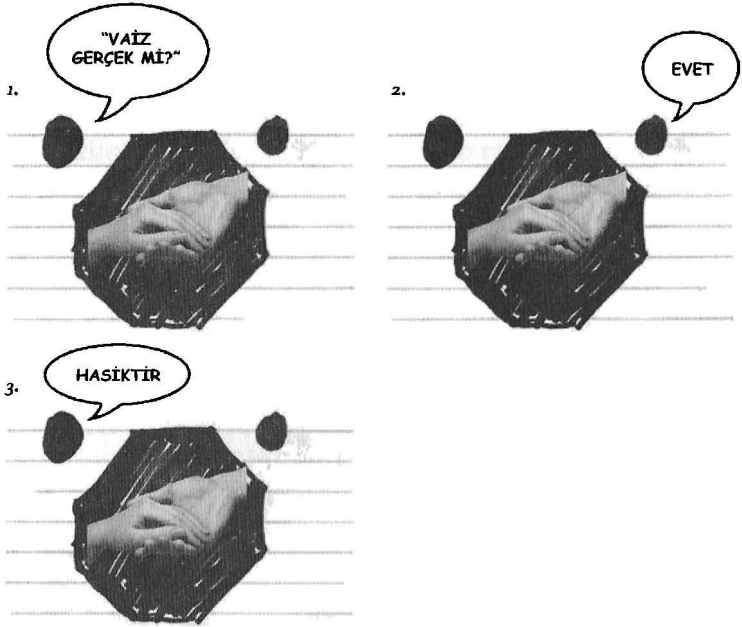
* Sıkıştırılmış bir parça pilavın üzerinde boylu boyunca duran deniz mahsulü parçası. (ç.n.)

kâseler vardı. Annie güzeldi ve o Annie'ydi, Mercyx değil. Söylediğim gerçek değildi çünkü gerçek daha önce bunun hakkında söylediğim ve kulağa ironik gelen şeye muhtemelen daha yakındı: O akşamdan önce, Annie Mercyx her zaman Annie'den çok Mercxy'dü. Ama bir şekilde ağzımdan çıkan gerçekten daha samimiydi -ve daha da önemlisi söylenmesi doğru olan şeydi çünkü cümlemi yarıda kesmeme neden olan şey Annie'nin giyinmesinin, makyaj yapmasının ve benim ironi dolu saçmalıklarıma göğüs germesinin nedenini, benden bir bisiklet sürücüsü ve fanzincinden hoşlanacağından çok daha farklı şekilde hoşlandığını fark etmemdi ve belki de en önemlisi söylenmesi doğru olan şeydi çünkü ondan hoşlanıyordum. Ve eğer ona gerçekten de bunun hakkında düşünmemiş olduğumu, ona Mercxy yerine Annie dememin dalga geçmekten başka bir şey olmadığını söylersem, o zaman, her ne kadar teknik olarak doğruyu söyleyecek olsam da yalan söylüyor olacaktım. Bu, onun için bir bisiklet sürücüsü ve fanzinciden başka bir şey olmayı arzu etmediğim anlamına gelecekti.

Dolayısıyla cümleyi şöyle bitirdim: "Sanırım, farklı olmak istedim. İstedim ki... Sen ve ben farklı olalım istedim."

Biliyorum, çok banal bir andı -yazarken yerin dibine geçiyorum- iğrenç derecede samimiydi, ama gerçekten de söylediğim gibiydi ve laf ağızdan bir kere çıkıyordu.

Mercyx elimi tutmak için masanın öteki ucundan elini uzattı ve ardından şöyle dedi:

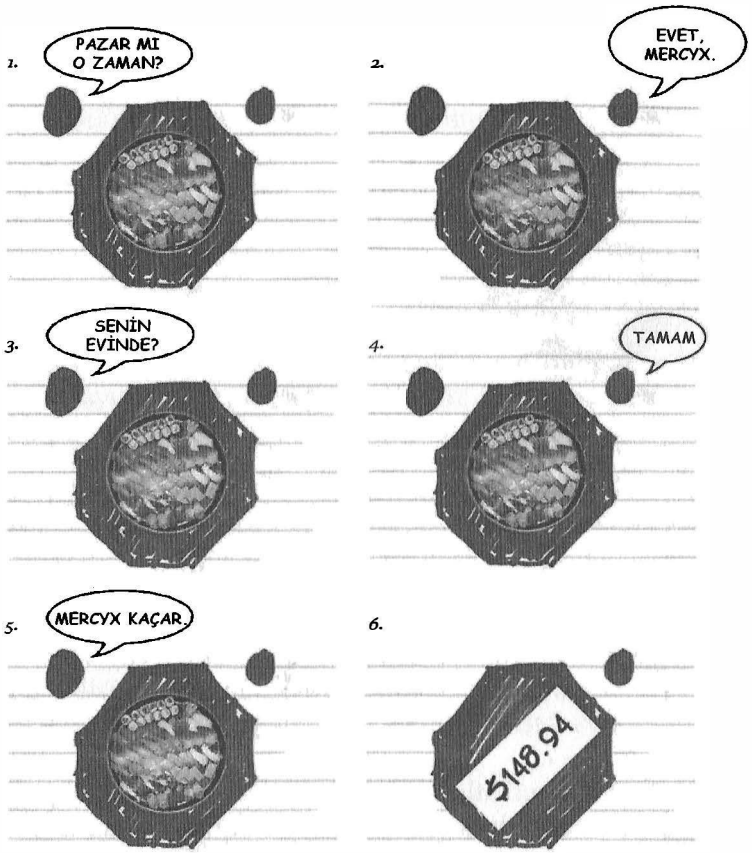

Mercyx ve ben rahatsız edici bir sessizlik eşliğinde kalan nigirilerimizi bitirdik ve ardından gelecek Pazar Booker'ın kilisesine gitmek üzere benim dairemde buluşmak üzere sözleştik. Aşkımı ilan edişimin ve Mercyx'ün masanın öbür ucundan elime uzanmasının bizi daha samimi bir muhabbete ya bir iki öpücüğe sürüklediğini düşünmüş olabilirsiniz. Ya da bu, yetişkinlere yönelik bir film ya da bir porno çekimi olsaydı her birimizin arzularının tatmin edildiğini düşünmüşsünüzdür ama olan biten bize kendimizi çok ama çok garip hissettirmekten başka işe yaramadı.

Mercyx elimi şefkatle bırakır bırakmaz aramız o gece yediğimiz her şeyden daha soğuk bir hâle büründü. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Esprili ve çekici olmak istiyordum ama aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu. En azından yemeğin üzerine bir kokteyl içmemizi önermek veya Pazar sabahından

daha önce buluşabilmemiz için bir tarih ayarlamak istiyordum ama tüm dikkatimi akşamın başında kaybetmiştim ve öyle görünüyordu ki, erik şarabı bize cesaret vereceği yerde bizi uyuşturup sersemletiyordu.

Pilav kaselerimizin dibini gördüğümüzde birbirimize yeniden soyadlarımızla hitap etme aşamasına dönmüştük.

Bölüm 5

Joseph Patrick Booker'ın İkinci Vaazını verişi ve uzvunun çırpınışı

Pazar günü soğuk ama umutlu bir şekilde geldi. Portland pastırma yazını yaşıyordu. Alışılmadık derecede parlak ve güneşli bir Ekim günü olacağını tahmin ediyordum. İnce bir sis katmanı havada asılı duruyordu. Kendime bir fincan kahve koymuş balkonumda katlanır bir sandalyede oturmuş, gergin bir şekilde Annie'nin kasklı kafasının Alberta Street'ten gelişini görmeyi bekliyordum.

Hislerime bir çare bulmaya çalışarak zor bir hafta geçirmiştim. Önceden, Mercyx sadece Mercyx'tü, arkadaşımdı ama şimdi Annie'ydi, arzumun nesnesiydi. Onu aramak, onunla konuşmak, sorunları tartışmak istiyordum ama o hâlâ Mercyx'tü ve Mercyx'le sorunları konuşmazdınız. *Sekizgen Masa Muhabbetleri*'nin 12. sayısını bir araya getirmeye çalışmıştım, fakat aklımı meşgul eden tek şey, düşünebildiğim tek şey Blowfish'te suşi yediğimiz akşam yemeğiydi ve ne zaman bununla ilgili yazmaya kalksam aklıma Mercyx'ün bunu fotokopiyle çoğaltması için bir ofis çalışanına vereceği geliyordu ve kendimi geri zekalı gibi hissediyordum. Cuma'ya kadar vardi-

yalarım arasında sık sık uzun bisiklet turlarına çıktım. Trene binip Gresham'ın otuz iki kilometre ötesinde indim ve ardından Old Columbia Gorge Highway'in uzun, dolambaçlı yolları boyunca, şelalelerin yanından geçerek bisikletimi sürdüm.

Turların bir faydası olmadı. Aşk sarhoşuydum ve Mercxy gibi birine âşık olmak kötüydü. Mercyx bir granit kadar sertti, Multnomah Şelalelerinin altındaki, binlerce yıldır buz gibi suların üzerlerine vurmasıyla yuvarlaklaşmış ve eskimiş taşlardan biri gibiydi. Taşın nüvesinde ulaşılacak daha yumuşak bir yeri de yoktu -binlerce yıldır taşı döven sular nüvenin içinde yumuşak olabilecek ne varsa alıp götürmüştü. Mercyx çocukken başına korkunç bir şey gelmiş olduğunu varsaydığınız ama bunun hakkında asla soru soramayacağınız insanlardan biriydi.

Gelmesini beklemek beni germişti. Yirmi iki yaşındaki, yumuşak, bir deri bir kemik ve ruhsuz ben nasıl olacak da Mercyx'ün buz gibi sularında dolaşacaktım?

O gelene kadar o kadar çok kahve içmiştim ki, ona gülümsemek yerine sadece dişlerimi gıcırdatabildim. Karşısındakini etkileyebilmek için topuk selamı veren bir asker gibi görünmüş olmalıyım.

"Hazır mısın?" diye sordu Mercyx.

"Evet" dedim. Bisiklet ayakkabılarımı ayağıma geçirdim, kaskımı taktım ve Booker'ın kilisesine doğru sürdük. Aramızda başka bir konuşma geçmedi.

~

Kiliseye vardığımızda yere, Bugün ayin yoktur: Herkese kapımız açıktır, yazan bir tabela çakılmıştı. Önceden üzerinde George W. Bush'tan bir alıntı olan tabelada şimdi, ÖLÜ DEĞİL LEŞ OLMALIYIZ* yazıyordu. Kilisenin kapıları sımsıkı kapalıydı. Bir süre kendimi salak gibi hissederek, Mercyx'e

* Booker'la uğraşmaktan zevk alan bisiklet çetesinin elemanları daha önce "Bölücü Değil Birleştirici Olmalıyız" yazan tabelanın harflerini değiştirmişler. (ç.n.)

hiçbir şey söylemeden kaldırımda oturduktan sonra sonunda kapıyı çaldım. Kimse cevap vermedi. Mercyx'ün bir enerji barını dişlediği kaldırıma dönerken dağılacağı kesin gözüken ince sis katmanının inceleceği yerde kalınlaştığını, umut dolu bir günü son derece donuk bir şeye çevirdiğini fark ettim.

"Bisiklete binelim mi?" diye sordu Mercxy sessizliği bozarak.

Aslında bisiklete binmek istemiyordum. İstediğim şey -Mercyx ve Flynn'in arasındaki alevi ortaya çıkarmak için- Booker'ın ortaya çıkmasıydı ama bunun oluru yok gibiydi.

"Nereye?"

"Şelalelere."

"Cuma gittim."

"Bridge of Gods.* "

"Çok uzak."

"Sen ödlek misin Flynn?"

Mercxy buna başladı mı tehlike çanları çalardı -Mercxy'ün bisiklet felsefesi şuydu: Eğer canınız bir şeyi yapmak istemiyorsa aslında yapmanız gereken şey tam da o yapmak istemediğiniz şeydir. Benim felsefem öyle değildi. Ama iş bisiklete binmeye gelince ipler Mercxy'ün elindeydi ve aklında bir şey varsa asla fikrini değiştiremeyeceğinizi biliyordum.

"Evet, ben ödleğin tekiyim Annie."

Mercyx'te ben de ona Annie dediğimde ürker gibi olduk. "Bunu aşmalısın. Yapabileceğini biliyorsun."

The Bridge of Gods yüz otuz kilometre uzaktaydı. Kısa yol değildi. Bir gazla çıkılan, diğer planların yol kenarında yapıldığı türden değil, ilmek ilmek örülmesi gereken bir yolculuktu. Taleplerimin reddedileceğini bilmeme rağmen yalvardım. "Yüz otuz kilometre, Annie."

"Saatte otuz iki kilometreyle Flynn, dört saatlik yolculuk eder. Sorun ne? Hiç dört saatlik yolculuk yapmadın mı?"

Mercyx dört saat boyunca saatte otuz iki kilometreyle gidemeyeceğimi biliyordu. "Daha önce hiç yüz otuz kilometre yapmadım."

---

* Tanrılar Köprüsü. (ç.n.)

"İyi, bugün yaparsın."
"Yapmam."
"Yaparsın."
"Yapmam."
"Her şeyin bir ilki vardır Flynn."

Bunu söylediği zaman benim düşündüğüm şeyi mi düşündüğünü merak ederek Mercyx'e baktım. Görünen o ki, düşünmüyordu.

Sahici bir şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Evden birkaç su şişesi almam lazım."

Mercyx'ün tüm ihtiyacı olan buydu. Bisikletine atladı ve oradan ayrıldık.

Pek uzaklaşmamıştık ki kilisenin kapıları çatırdayarak açıldı ve Joseph Patrick Booker yüzünde şaşkın bir ifadeyle kafasını dışarı uzatıp sisin içerisinde bizi seçmeye çabaladı. Tereddütle "Merhaba?" dedi insanların zehirlendikleri gecenin ertesi günü takındıkları acı dolu ifadeyle.

"Ben Flynn" dedim.

"Flynn mi?" diye sordu Booker.

Kendimi salak gibi hissettim. "Evet, hani geçen Pazar buradaydım senin şeyin için..." Vaaz ya da ayin demek istedim fakat bunlar kulağıma pek yabancı geldiler. Bu nedenle cümlemi "şeyin için" diye bitirdim.

"Ha tamam." Booker'ın yüzüne bir gülümseme yerleşti. Kapıyı ardına kadar açtı. Üzerinde gri renkli, havlu kumaşından bir bornoz, ayağına birkaç numara büyük gelen parmak arası sandaletler vardı ve çok da uzak olmayan bir zamanda fark edeceğimiz üzere başka da bir şey yoktu. "Ayrılırken bir şey dememiştin. O yüzden ben de seni bir daha göreceğimi hiç düşünmedim."

Ne Booker ne de ben bundan sonra ne söyleyeceğimi biliyorduk. Bir başka ayine katılmak için orada olduğum açıktı ve Booker'ın beni, hele ki yanımda bir de arkadaşla ortaya çıkma-

mı beklemediği de bir o kadar açıktı. Çok şükür ki Mercyx kendini tanıtma bahanesiyle sessizliği bozdu.

"Joseph Patrick Booker" dedi. "Memnun."

Mercyx sanki hep yaptığı şeymişçesine sözünü kesiverdi. "Büyülendim" dedi.

Mercyx'ün onu açıkça hafife alan tavrı sanki birinin kendisine kötü davranması onu besleyen bir şeymişçesine Booker'ın neşesini biraz yerine getirdi. Konuşmaya başladığında boğazı gıcık yapmış gibiydi. "Çocuklar niçin biraz gelmiyorsunuz? Kahve koyayım."

Kilisenin içine doğru onu takip ettik. Kilise geçen hafta gördüğümdeki gibiydi. Yalnız bu sefer içeride insanlar ve fazladan bisikletler vardı. İnsanlar tiyatro koltuklarından taşmış, sıraların arasındaki eğri büğrü boşluklara döşemenin üzerine oturmuşlardı. Bisikletlerini duvarın döküntü kaplamasına doğru rastgele yaslamışlardı. Booker hiçbir açıklama yapmadı: Sadece bisikletleri kenara çekti ve insanların arasında parmak uçlarında yürüdü ve bizden de aynısını yapmamızı bekledi.

Bizi boya lekeleriyle kaplı masanın olduğu ve o, kahveyi getirmeye giderken oturmamızı söylediği kilisenin ön kısmına doğru götürdü. Mercyx ve ben, tiyatro koltuklarına Raggedy Andyler* gibi serilmiş cılız, kır saçlı, hırpani görünümlü genç adamların ayağa fırlayıp canlanmamasını umarak rahatsız bir şekilde oturduk.

Mercyx şaşkınlıkla "Gerçekten de cüce" dedi.

"Biliyorum."

"Sen burayı nasıl buldun?"

Arkaya doğru fısıldadım: "Sadece içeri girdim."

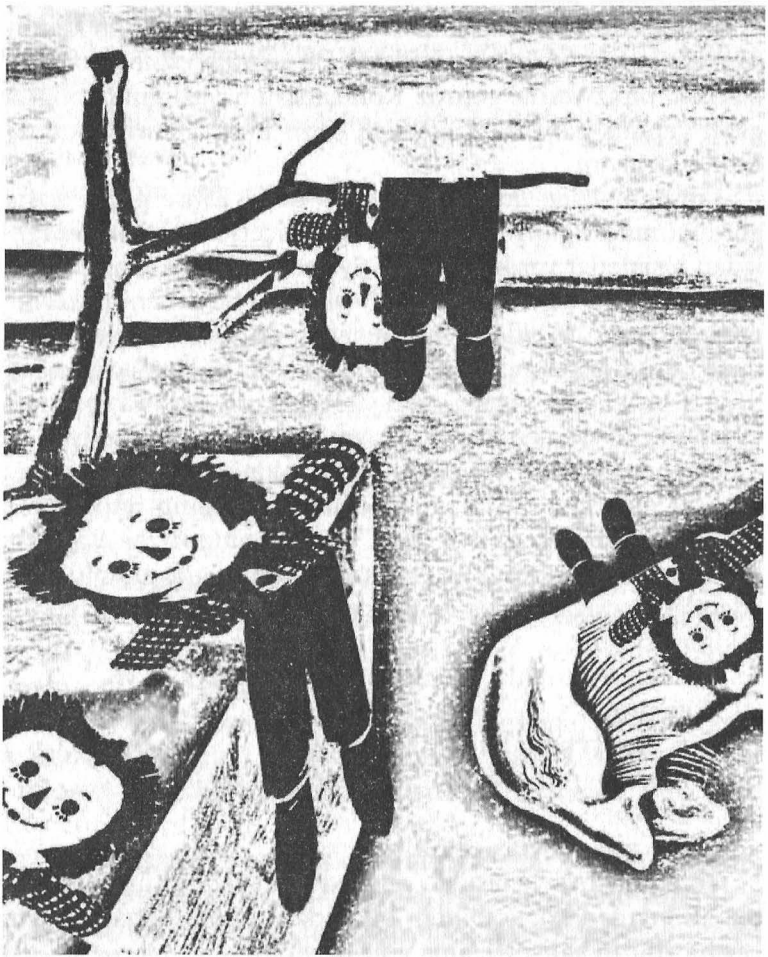
"Buradan içeri mi?"

"Daha önce böyle değildi."

Booker kahveyle birlikte gelene kadar Mercyx'ün açıklama olarak benden koparabildiği bu kadardı. Son ihtiyacım olan şey bir fincan kahveydi ama yine de aldım.

* Amerikan çocuk edebiyatında meşhur olan Reggedy Ann isimli illüstrasyonlu kitap serisinin kırmızı saçlı, bez bebekten baş kahramanlarından biri. (ç.n.)

Booker daha önce söylediği şeyi tekrar etti. Sanki Barth Flynn'in kim olduğunu tam çıkaramamışçasına bana hâlâ kısık gözlerle bakar gibiydi. "Seni tekrar göreceğimi düşünmemiştim. Rahatsız olmuş gibiydin."

Geçen süre boyunca, bunun üzerine biraz düşünmüştüm ve her ne kadar onu bunu onunla paylaşacak kadar yakından tanımıyorsam da Booker'a neden öyle yürüyüp gittiğim konusunda bir cevabım vardı. Geçen Pazar onu o süt kasasının üzerinde gördüğümde Booker benim için bir kurguya dönüşmüştü. Sanki o benim kafamda artık Booker değil, sayfalara döktüğüm kişiydi. Bu nedenle içeriye yürümek garip gelmemişti, sanki tüm jenerik akmadan bir sinema salonunu terk etmek gibiydi.

Bu açıklamayı ona yapmadım ama muhtemelen bir açıklamayı hak ediyordu. Ayrıca aynı şeyi yeniden yapacağını düşünerek geldiğimi, sunağa çıkıp bir başka haklı vaaz vereceğini, *O Pazar Booker'ın Kilisesi #2*'nin sayfalarını dolduracak ilginç bir şey sunacağını düşündüğümü de ona söylemedim.

Bunun yerine sadece "Şuna bir baksana" dedim ve *O Pazar Booker'ın Kilisesi #1*'in bir kopyasını fırlattım.

Şimdi düşünüyorum da Booker'ın ihtiyacı olan tüm açıklama *O Pazar Booker'ın Kilisesi #1*'in içindeydi. Son birkaç sayfasından itibaren benim düşünce balonum onun konuşma balonuna baskı yapıyor, Booker'ın ve kilisesinin bir çizgi roman için nasıl da parlak bir altyapı oluşturacağına dair düşündüklerimi gözler önüne seriyor ve aynı zamanda bu şekilde Booker'ı nasıl unutmuş olduğumu ve ikimizin arasındakinin normal bir etkileşim olmadığını, daha çok başkalarına karşı tamamen ilgisiz olan iki insanın birbirinden ayrı zihinsel süreçlerini gösteriyordu.

Oysa Booker'ın aklından ne geçerse geçsin, *O Pazar Booker'ın Kilisesi*'ni okumasının yarattığı etkiyi sadece *kahkahalar* şeklinde tanımlayabilirim. Fanzini, çocuğunun karnesini okuyan bir baba gibi yüzünde gurur dolu bir gülümsemeyle okudu. Bitirdiğinde, fanzini elinden bıraktı ve Raggedy Andylerin pek çoğunu irkilten bir sesle "Sen benim lanet olası yazmanımsın!" dedi.

Mercyx ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık.

Booker'ın gözleri parlıyordu. Sesi yükselmişti, muhtemelen o kadar ufak cüsseli bir adamdan beklemeyeceğiniz kadar güçlü çıkıyordu. "Anlamadın mı? Her vaizin, her peygamberin, önemli bir şeyden sorumlu her güçlü insanın her zaman bir yazmanı olagelmiştir. Ve sen, demek istediğim, sadece tek bir tane lanet olası vaazın ardından... Sen, Flynn... Ortaya çıkıyorsun. Sen benim lanet olası yazmanımsın! Kimsenin insan içine ilk çıkısında yazmanı olmaz! Kimsenin! Benim..." Booker bilfiil ayağa kalktı ve bunu söylediği sırada belimden bana sarıldı. "... Aman Tanrım, ne kadar şanslı olduğum hakkında herhangi bir fikrin var mı? Benim devam etmem lazım! Düşünmüştüm ki... Ben senin benim ucubenin teki olduğumu düşündüğünü sanmıştım. Yani, ben ucubeyim ama ben senin benim salak bir ucube olduğumu düşündün sandım, iyi bir ucube değil. Ama görüyor musun, hiç de öyle düşünmemişsin, sadece... Sadece *gözlem* yapıyordun, şey gibi... Şey, işinin ehli bir yazman gibi."

"Bırakacaktım Flynn. Bir kez daha denedikten sonra bırakacaktım. Ben, pekâlâ... Yani, sikeyim, şuna baksana... Tüm o Tanrı muhabbetini bir kenara atmış ve yanlış yöne gittiğime -tek ihtiyacım olanın gece boyunca içmek olduğuna, sonrasında bu deliliğin beni terk edeceğine- karar vermiştim. Bunda yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum. İnsan... Yani, demek istediğim, İsa'nın yapmanı önerdiği budur: Bir grup kayıp ruhun çatının altında uyumasına izin ver, şarabını onlarla paylaş ve hani, karşılık beklemeden ihtiyaçları olanı onlara ver. Ama dürüst olmak gerekirse, benim yaptığımın amacı bu değildi. Yaptım çünkü pes etmek üzereydim. Derken -bunun tam bir saçmalık olduğunu düşündüğünü biliyorum, Mercyx senin de öyle, çocuklar sizin inanmayan inananlar gibi olduğunuzu ve tüm bu olup bitenin hiç de havalı olmadığını biliyorum- ama sikeyim.Tanrıydı, bu fanzini sana yaptıran Tanrıydı. Acayip trendy ve modern görünümlü olmuş, ama nihayetinde gerçek bu -bu fanzin benim söylediğim her şey, senin düşündüğün her şey... Hepsi içinde."

"Bununla bir şey yapmalısın Flynn. Bununla ne yapacaksın?"

Bu şekilde sorulan pek çok soruda olduğu gibi Booker'ın bir yanıt beklemediğini düşündüm, ama o benden bir cevap alana kadar ayrılmayı reddederek durup gözlerini gözlerime dikti.

Sonunda Mercyx "Kopyaları ben basıyorum" diyerek tipik Mercxy'lüğüyle durumu kurtardı.

Booker şaşırmışa benziyordu.

"Baskıcı benim" dedi Mercyx.

Booker Mercyx'çe dilinde hızlıca bir derse tabi tutuluyordu. Tercüme için bana baktı. "Annie daha önceden fanzinin kopyalarını çıkarttı. Şehir merkezindeki IPRC*'daki fanzin kütüphanesinden bedavaya alabilirsin ya da şehir merkezindeki kitapçıdan, Ben Dover Books'tan satın alabilirsin. Annie fanzini çoğaltıyor: İnsanlar fanzinlerini hazırlıyorlar, Annie de onları basmanın bir yolunu buluyor."

Booker'ın söyleyecek söz bulamaması ender bir durumdu fakat o an ne söyleyeceğini bilemezmiş gibiydi. Sanırım *kopya dağıtımcısı* için İncil'e uygun bir terim arıyordu. Böylece bir yazman ve bir kopya dağıtımcısına sahip olmak durumuna uyum sağlayabilecekti fakat hiçbir şey bulamadı. Bu nedenle bu meseleyi bir kenara bırakmak zorunda kaldı.

"Kitapçılarda mı?"

"Evet" dedi Mercxy.

~

O Pazar Booker'ın Kilisesi hakkında açıklama yapmaya devam etmeden önce Rubens tablolarındaki kadınlara benzeyen, iri göğüslü, garip bir şekilde yaşını ele vermeyen bir kadın kilisenin ön tarafındaki bir kapıdan, kiliseye gidenlerin girişe açılan kapı olarak bilecekleri kapıdan beliriverdi. Kadı-

* Independent Publishing Resource Center'ın (Bağımsız Kaynak Yayıncılık Merkezi) kısaltması. (ç.n.)

nın sarı saçları keçeleşmişti, korkunç bir görünümü vardı ve zor bir gece geçirdiğini belli edecek şekilde bir yana doğru yatmıştı. Booker'ın cüppesini giymişti ki, aslına bakarsanız cüppe üzerine Booker'a olduğundan çok daha iyi oturmuştu. Önüne çıkan, tekmeledikçe dönüp tıngırdayan MGD şişelerine aldırış etmeden düz bir çizgiyi takip edermişçesine bize doğru yürüdü. Oturduğumuz masaya geldiğinde teatral bir edayla yere çöktü. Booker'ın sandalyesinin yanına, çöplerle kaplı ahşap döşeminin üzerinde diz çöktü. Başını uygunsuz bir biçimde onun kucağına koydu ve bize, Booker'ın misafirlerine aldırış etmeden "Joseph, senin mabedinde ibadet ediyorum" dedi.

Kafasına pat pat vurarak "Günaydın Skye" dedi Booker sanki karşısında pasaklı bir golden retriever varmışçasına. "Bunlar arkadaşlarım, Flynn ve Mercyx."

"Nereden gelmekteler?" diye sordu Skye başını kaldırıp bize bakarak. Hem dilbilgisi hem de aksan bakımından Shakespearean bir İngilizceyi katlediyordu.

"Benim hakkımda mizahi bir yayın hazırlıyorlar" dedi Booker.

"Mizah mı? Mizah mı?" dedi Skye sahte bir inanamazlıkla. "Booker'ın mizahla bir ilgisi yok. O efendi ve hakim olandır."

Etraftaki tiplerden iniltiler yükseldi. Galiba kır saçlı, içi geçmiş, favorili tiplerin o kadar da içleri geçmemişti. İçlerinden birinin "Senin anının efendisi ve hakimi" diye mırıldandığına yemin edebilirim ama tam da emin değilim.

Booker'ın öyle bir ten rengi vardı ki kızarsa fark etmeniz mümkün değildi. Booker sanki amı kralı olarak çağrılmaya

alışkınmış gibi olanları kaale almamış göründü. "Başlattığım kilise hakkında bir mizah yayını."

"Joseph Patrick Booker bir kilise mi başlatıyor?" Skye'ın adaçayı rengindeki -büyülü ve ışıltılı- gözleri Booker'ın kucağındaki yuvalarından yukarıya doğru baktılar. "Herhalde Şeytan'ın kilisesi olacak."

Hâlâ kafasını pat patlayan Booker bakışlarını aşağıya indirip ona baktı. "Hiç de bile, hiç de bile. Kilise Hz. İsa'nın müritleri için olacak. Bu kilise sözde Hıristiyanlar, yani beyaz çitlerle çevrili banliyö evlerinde, 1,7 tane çocuklarıyla tüm o yolunu şaşırmış, zihinsel ve duygusal açıdan iğdiş edilmiş olanlar için değil, bizim içindir. Hz. İsa'nın gerçek müritleri için. Bisiklete binenler ve seks işçileri, fanzinciler ve çizgi roman yazarları, gayler ve lezbiyenler ve anarşistler için. Biz... Biz onun yaptıklarını yapmaya devam edenleriz. Saçlarımızı uzatıyor, çekirge yiyor, Celile'den Celile'ye dolaşıyoruz. İsa biz ucubeydi! Bunu kimse anlamıyor! O bir ucubeydi"

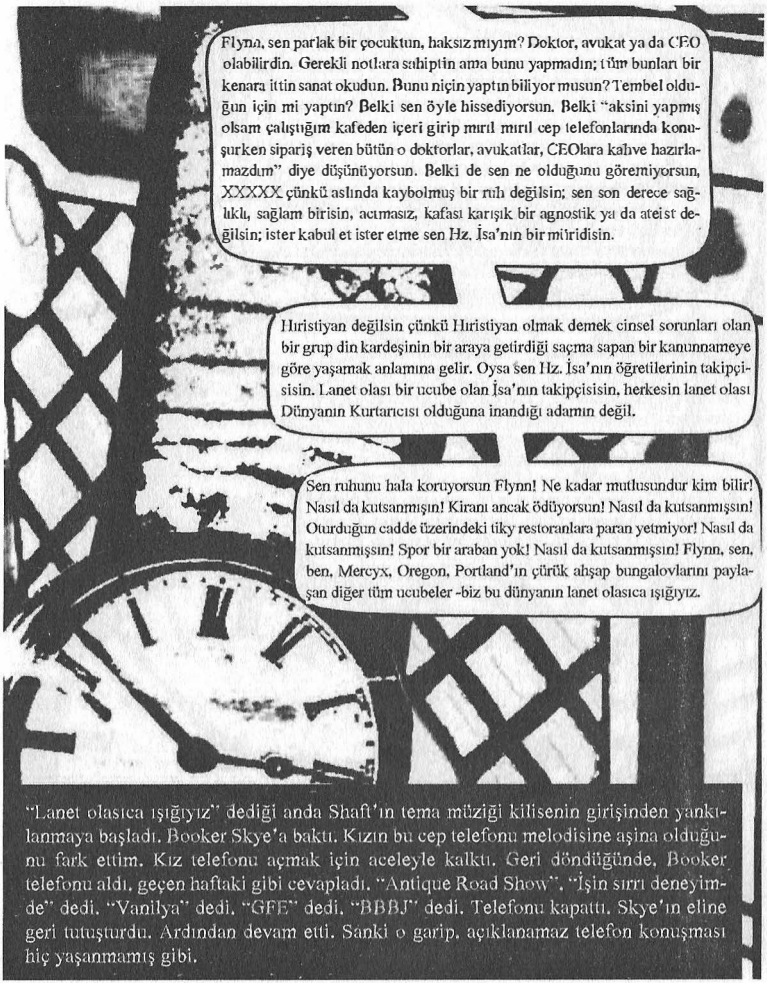
Booker ansızın daha önce olduğu gibi canlanıvermişti. Sık sık olduğu şekilde. Gözlerinde, zor bir karar alırken insanların gözüne yerleşen o tehlikeli bakış vardı. Aniden ayağa kalktı ve ayağa kalkarken -Skye epeyce sıkı bir şekilde kendisine tutunduğundan- pamuklu kumaştan bornozunu tutan kuşak gevşedi ve ön tarafı meydana çıktı ama Booker fark etmemişe benziyordu. Şansı yaver gidiyordu. Derken Booker spontane ve insani olanın ötesine geçip Tanrısal olanın krallığına dalınca hiç kimse damla damla fışkıran petrol kuyusunu durduramadı. Gerçekten de o kadar kendinden geçmişti. Booker kusursuz ve becerebilmesi imkânsız görünen bir hareketle süt kasalarının üzerine sıçradı ve konuşmaya başladı. O, orada ayakta durdukça, fazlasıyla uzun ve oldukça geniş uzvu kalabalığa hitap eden sarkaçlı bir saatmişçesine sağa sola sallanıp durdu.

Booker Skye. Mercyx, benim hâlen oturmakta olduğumuz masaya doğru döndü. Altın Yumurtlayan Tavuk değil. Altın Buzağı'yı** kastettiğini söylemek istedim fakat fazlasıyla şaşırmış, etkilenmiştim.

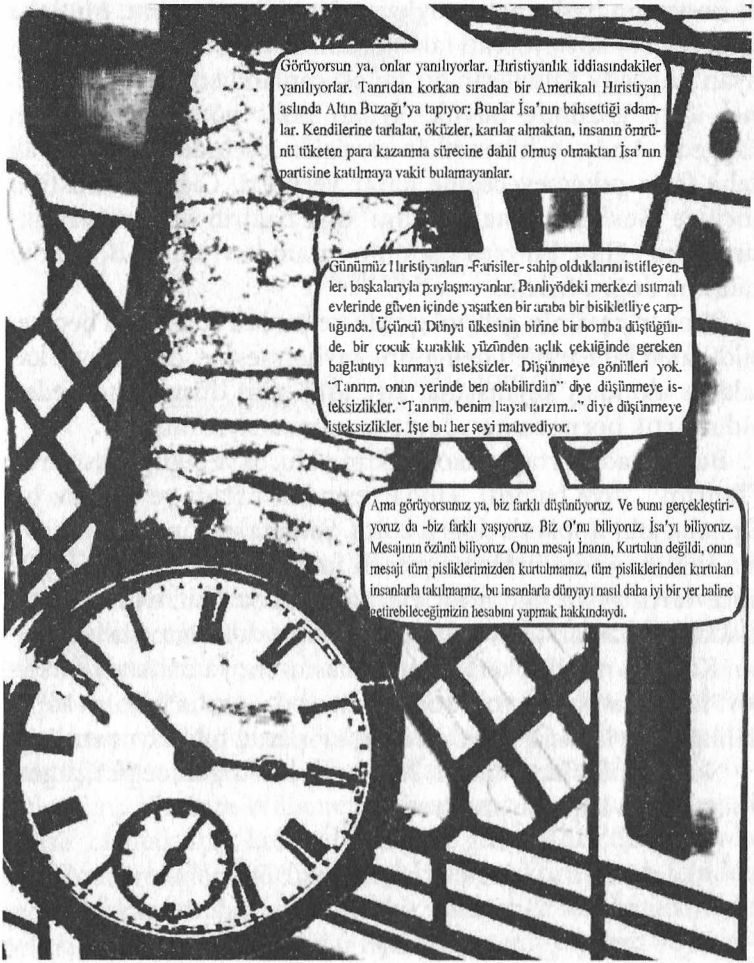
* Çöpçüler kastedilmektedir. (ç.n.)

** Tevrat'a göre Sina Dağı'na çıkan Musa'nın yokluğunda İsrailoğulları'nın isteği üzerine Musa'nın kardeşi Harun tarafından İsrailoğulları'nın altınlarından yapılan dökme put. Musa buzağıyı yakıp küllerini denize atar. (ç.n.)

"Lanet olasıca ışığıyız" dediği anda Shaft'ın tema müziği kilisenin girişinden yankılanmaya başladı. Booker Skye'a baktı. Kızın bu cep telefonu melodisine aşina olduğunu fark ettim. Kız telefonu açmak için aceleyle kalktı. Geri döndüğünde, Booker telefonu aldı, geçen haftaki gibi cevapladı. "Antique Road Show", "İşin sırrı deneyimde" dedi. "Vanilya" dedi. "GFE" dedi. "BBBJ" dedi. Telefonu kapattı. Skye'ın eline geri tutuşturdu. Ardından devam etti. Sanki o garip, açıklanamaz telefon konuşması hiç yaşanmamış gibi.

Burada çöpliğin içinde saklanmaktan bıktım usandım Flynn. Geçen Pazar yaptığım şeyi bu yüzden yaptım. Durmamam gerekiyordu. Pes etmemeliydim. Buraya gelmenden Mercyx'i getirmenden, bana hatırımı sormandan, yaptığın fanzini göstenniş olmandan çok memnunum çünkü şimdi aynı şeyi yeniden yapacağım. Aslında bakarsan yaratıcıma kavuşana kadar aynı şeyi artık her kodluğumun Pazarı yapacağım. O süt kasalarını alacağım, üzerlerine çıkacağım, aklıma eseni bağıracağım çünkü... Çünkü doğru, biliyorsunuz değil mi? Söylediğim her şey doğru, ben bunu hissedebiliyorum, siz bunu hissedebilirsiniz. Ve söylediğim şeyler, onları söyleme şeklim, ben kesinlikle dine küfür falan etmiyorum. Biz vaizler bu boku söyleyebiliriz, saçma sapan şeylerden bahsedebiliriz, yine de doğruluk iddiasında olabiliriz çünkü... Çünkü bir şekilde, söylediklerimiz bu şekilde daha doğru, çünkü söylediklerimiz kibirli, kudretli şeyler değil. Sadece siktiğimin doğruları.
İşte yapacağım şey bu Flynn. Bu şeyi devam ettireceğim. Bunu yapacağım çünkü bu beni mutlu ediyor. Çünkü eğer bunu yapmazsam dünyanın kalanının ne düşündüğünü düşünmeye başlayacağım, şey yapan... Şey, çer çöp satan, ürkütücü bisiklet çeteleriyle takılan kafayı yemiş bir cüce olduğumu... Ama bunun gerçekle alakası yok ki Flynn. Biz meselenin odak noktasındayız. Biz dünyanın bağırsaklarını buran gazız. Biz kenarda köşede değiliz Flynn, biz tam da oyuz, her şeyin merkezindeyiz. Anlıyor musun? Ben bunu anladım Flynn. Sen de anladın. Mercyx de anladı. Skye da, sevgili Skye da anladı. Ve buradaki herkes, onlar da anladılar. Ahbap, biz aziziz. Günahkar falan değiliz. Ve, ve...
Booker bir anlığına kekeledi. Bu da bana, her biri birbirinden farklı bir ayıklık derecesinde olan Raggedy Andy'lerin dik bir oturuşa geçtikleri koltuk aralarına bir bakış atma fırsatı verdi. Aralarında her türden tip vardı. Bazıları başlarını elleri arasına almıştı, bazıları sigara içiyordu, bazıları bira şişelerini döşemenin üzerinde yuvarlıyordu. Her biri yüzlerinde damarlarına basılmış bir ifadeyle Booker'a bakıyordu. Hani küçük bir çocuk sandalyenin üzerine çıkar da, siz de yeni kavuştuğu uzun boyunun tadını çıkarmasını istersiniz ama sadece bir ya da iki saniye sonra aşağı insin diye bağırırsınız.

Görüyorsun ya, onlar yanılıyorlar. Hıristiyanlık iddiasındakiler yanılıyorlar. Tanrıdan korkan sıradan bir Amerikalı Hıristiyan aslında Altın Buzağı'ya tapıyor: Bunlar İsa'nın bahsettiği adamlar. Kendilerine tarlalar, özüzler, kartlar almaktan, insanın ömrünü tüketen para kazanma sürecine dahil olmuş olmaktan İsa'nın partisine katılmaya vakit bulamayanlar.
Günümüz Hıristiyanları -Farisiler- sahip olduklarını istifleyenler, başkalarıyla paylaşmayanlar. Banliyödeki merkezi ısıtmalı evlerinde güven içinde yaşarken bir araba bir bisikletliye çarptığında. Üçüncü Dünya ülkesinin birine bir bomba düştüğünde, bir çocuk kuraklık yüzünden açlık çektiğinde gereken bağlantıyı kurmaya isteksizler. Düşünmeye gönülleri yok. "Tanrım, onun yerinde ben olabilirdim" diye düşünmeye isteksizlikler. "Tanrım, benim hayat tarzım..." diye düşünmeye isteksizlikler. İşte bu her şeyi mahvediyor.
Ama görüyorsunuz ya, biz farklı düşünüyoruz. Ve bunu gerçekleştiriyoruz da -biz farklı yaşıyoruz. Biz O'nu biliyoruz. İsa'yı biliyoruz. Mesajının özünü biliyoruz. Onun mesajı İnanın, Kurtulun değildi, onun mesajı tüm pisliklerimizden kurtulmamız, tüm pisliklerinden kurtulan insanlarla takılmamız, bu insanlarla dünyayı nasıl daha iyi bir yer haline getirebileceğimizin hesabını yapmak hakkındaydı.

Booker'ın başka neler söyleyeceğini bilemiyorum. Mutlaka daha çok şey söyleyecekti fakat tiradının bir noktasında, uyuklayan Raggedy Andylerin bir tanesi canlanıverdi. Filtresiz Camel içen, gözünde büyük, aynalı polis gözlüklerden olan Raggedy Andy, o hürmetkâr sessizlik içerinde bu karnavalı daha fazla çekemeyeceğine karar vermişti. Ciğerlerinin tüm gücüyle "Sus lan amına koyayım" diye bağırdı ve bunu yaptıktan sonra eğildi, bir bira şişesinin sapını kavradı ve Booker'ın kafasına doğru fırlattı.

Booker şişesinin gelişini gördü ve kenara çekilmeyi becerebildi fakat bu hareketi dengesini kaybetmesine, dolayısıyla kasaların altından kaymasına, sırt üstü yere düşmesine neden oldu. Artık bornozu neredeyse tamamen sıyrılmıştı.

Bu noktada, ortama kaos hâkim oldu. Skye çığlığı basıverdi, "Tanrım!" diye bağırdı, sandalyesinden fırladı ve huysuz bir Ophelia gibi Booker'a doğru atıldı. Şamata yüzünden uyanıveren birkaç Andy birbirine punch fırlatmaya başladı. Bir gece önce tartıştıkları bir meseleyi hatırlamışa benziyorlardı. Bu arada yaşananları izleyen diğer ezik tipler alkışlamaya başladılar. Kavgayı mı, Booker'ın konuşmasını mı ya da Andy'nin şişeyi fırlatmasını mı, yoksa Skye'ı mı ya da etrafta hüküm süren deliliği onayladıkları için mi alkışlıyorlardı, bilemiyorum.

Nedeni ne olursa olsun, Mercyx ve ben göreceğimizi görmüştük. Ön kapıdan sıvışıverdik.

Bölüm 6

Mercyx ve Ben Bisiklet Turunu Çıkıyoruz ve Ben Kendime Pek Çok Varoluşsal Soru Soruyorum

Yapılması makul olan şey Beaterville'e kadar sürmek ve Booker'ın hedonizm kilisesi hakkında yüksek sesle gülebileceğimiz bir muhabbete girişmekti fakat Mercyx'ün başka fikirleri vardı.

"Mezarlık?" diye sordu. Gerçi soruş şekli soru sormaktan ziyade emir verir gibiydi. "Mezarlık" Mercyx'e ve bana size ifade ettiğinden daha farklı bir şey ifade ediyordu. Mezarlık, bisiklet sürücülerinin Willamette River'ı aşıp Portland Southwest Hills'e varmak için kullandıkları bir güzergâhtı. Sonbaharda aklı almaz renklere bürünen bir akça ağaç korusunun içinden geçer, birkaç virajın ardından bir mezarlığa varırdınız. Belli belirsiz yolların oluşturduğu labirent, granit taşların ve kozalak ağaçlarının arasından bir yılan gibi yukarı kıvrılarak devam ederdi. Tırmanış gittikçe çetrefilli bir hal alırdı. Ta ki, tepedeki mozoleye varana dek.

Mozoleye bir kez vardınız mı bisikletinizi bir sürü yere sürebilirdiniz ve kabul ediyorum ki, mezarlığın içindeki labirentte yolumuzu bulmaya çalışırken bunlardan birini seçebilirdik.

Bu nedenle Mercyx'ün planına boyun eğdim. Yüz otuz kilometre uzaktaki Bridge of Gods's gitmekten daha iyi bir fikirdi.

Mercyx ve ben sürdükçe sürdük. Onu elimden geldiğince yakından takip ediyordum. Likra kumaşın üzerinden belli olan sıkı kasları beni teşvik eden tek şeydi. Mezarlığı bir uçtan öbür uca turladık ama tepeye -ki orada daha hoş bir şey yapabilirdik, mesela Osvego Gölü etrafında sürebilir ya da Tryon Deresi'nin üç hatlı yollarında gezinebilirdik- vardığımızda Mercyx geri dönüp "Tekrar" dedi.

Ardından hızla tepeden aşağıya, kıvrıla kıvrıla indi. Ben de pek de istekli olmadan onu takip ettim.

İki kez, üç kez, dört kez zorlu tırmanışı tekrar ettik. Ben Mercyx'ü gittikçe geriden takip eder oldum. Sis sonunda dağıldı ve neredeyse birdenbire yükselen sıcaklık asfalttan yüzümüze vurmaya başladı. Mercyx tepeye varacaktı, bekleyecekti ve ben oraya vardığımda "Bir daha" diyecekti ve ardından cevabımı beklemeden basıp gidecekti.

Bayırı dördünce kez çıktıktan sonra bacaklarım kesildi. Böyle olunca mozoleye varıp da Mercyx "Bir daha" deyince sadece yüzüne bakakaldım.

"Bir daha" diye yineledi Mercyx.

"Belam sikildi" dedim.

Mercyx "Pıfff" dedi yüzünde küçümser bir ifadeyle.

Ardından basıp gitti. Tehlikeli dönemeçleri inerken kıçı selenin üzerindeki bir ya da iki milimetrelik bir güzelliğe dönüştü.

Aşağıya inişini izledim. Mercyx'ü bir gece elbisesi giymek konusunda harekete geçiren, *OPBK*'yı yazmama ilham veren kiliseyi görmenin bizi yeniden yakınlaştıracağını ummuştum. Oysa bunun yerine Mercyx'ü sadizme itmişe benziyordu.

Usulca mozolenin karşısına oturdum. Bir mezarın etrafında bacaklarınızı çalıştırıp bisiklet sürmeyi anlarım da ziyaret edecek ya da yasını tutacak kimseniz yoksa mezarlıkta amaçsızca oturmak bambaşka bir şeydi. Mezarlıklar insana hayatı ve eğer o an toprağın altına gömülse ardında şu hayatta başa-

rabildiği herhangi bir şey bırakıp bırakamayacağını düşündürür. İnsan yirmi iki yaşındaysa böyle bir şeyi düşünmek istemez çünkü cevabı hayırdır.

Girdiğim bu varoluşsal krizde, zihnimin sürüklendiği yer ve kişi tuhaftı. Bunu o an fark etmedim, düşüncelerim kendime yönelikti: Şu hayatta ne yapıyordum? Sahip olduğum hayatla ne yapmak istiyordum? Cinsel imalarla dolu nihilist fanzinler yazmaya daha ne kadar devam edebilirdim? Dünyada umursadığım herhangi bir şey var mıydı? Eğer varsa, gün gelecek bununla ilgili bir şey yapma cesaretini kendimde bulabilecek miydim? Şüphesiz ki beni bu düşüncelere sevk eden Booker'ın vaazıydı: Lezbiyenler vasıtasıyla edindiği amacı, ucube İsa vasıtasıyla sahip olduğu cesaretiydi.

Bilincimde, Booker ve sözleri bir fanzini ancak dolduracak malzeme veriyordu: Arkadaşlarla paylaşılacak bir espriden ötesi değildi. Oysa bilinçdışımda, Booker başka bir şeye dönüşüyordu. O, idealleri olan biriydi ve o ideallere benim inanıp inanmamamın bir önemi yoktu, önemli olan onun onlara sahip olması ve onlar uğruna yaşamasıydı.

(İsa bir ucube. Ben bir ucubeyim. Sen bir ucubesin. Öyleyse hepimiz bir araya gelmeli ve ucube bir Hıristiyan kilisesi kurmalıyız... Pekâlâ, Booker'ın aklında ne olduğunu kim bilebilir ki! Muhtemelen çok da belli bir amacı ya da felsefesi yoktu ama o zamanlar benim aklımda olandan fazlası vardı.)

Tabii ki, bunları düşünmemin başka bir nedeni daha vardı ve Mercyx tepeden yukarı tırmanıyordu, soluk soluğa kalmıştı. Yine de güneş gözlükleri ciddi ciddi zorlandığına dair her türlü ibareyi gizliyordu. Ön tekerleğinin benimkine değmesine birkaç santim kala durdu. "İyice bir dinlendin mi Flynn?

Hasiktir. "Belki"

"Bir daha."

"Olur."

Sonunda Mercyx mezarlıkta on tur attı. Yokuş yukarı bir kilometreden fazla eder. Ben yedi tur attım ve tam anlamıyla

canım çıktı. Bisikletimi daireme doğru sürdüm. Bir galon Gatorade* içtim. Kanepemin üzerinde içim geçmiş.

~

Mercyx ve benim hakkımdaki tüm bu muhabbeti gerçekten de atlamak istiyorum. Tek yapmak istediğim Booker'ın tüm öğretilerini bölümleri ve ayetleriyle İncil'deki formata göre yazmak: *Booker'ı anlatan İncil'dir*. Böyle yapsam, Mercyx ve benim tek bir söz etmeden tepeleri inip çıkmamızdan çok daha ilginç olabilirdi.

Ama bunu yapamayacağımı biliyorum çünkü Booker sinirden deliye döner. Onun istediği, hatta talep ettiği tüm içeriğin ortada olması. Ona göre İncil şimdiye kadar yazılmış en sinir bozucu kitaptı. Yazarları basiretsizdi. Celile'nin nasıl bir yer olduğunu ve havarilerin karakterlerini anlatan tüm içeriği atmışlar ve İsa'ya statükoyla yaşamaya devam etmektense her şeyi bir kenara atıp çölde dolanmanın çok daha iyi bir cehennem olduğu önerisini söyletebilmek için Celile'de olup bitenlere şöyle bir değinmişlerdi. İncil'in yazarları acayip derecede açık olan şeyleri, Booker olsa böyle derdi: Okuyucunun yorumuna bırakmışlardı. Bu durum Booker'ı deli ediyordu çünkü böylece bağlam kaybolmuştu, Hıristiyanlığa inananların büyük çoğunluğunun inandığı felsefe, olabilecek en Hıristiyan olmayan felsefeydi.

Bu nedenle tüm bu şeyleri size anlatmam gerekiyor çünkü eğer bunu yapmazsam, söylediği bazı şeyleri niçin söylediğini anlayamayacaksınız. Ardından çark edecek ve Booker'ın karışık mesajlar verdiğini, bir yerde bir şey başka yerde başka bir şey söylediğini söyleyecek, basıp gidecek ve en önemli noktaları kaçıracaksınız. Sanki tüm lanet olasıca mesaj bu kadar basitmiş, sanki iyi ve kötü insanı birbirinden ayıran şey inanmak ya da inanmamakmış, sanki bunun eylemlerinizle ve yapmaya yazgılı olduğunuzu yapmakla alakası yokmuş gibi tüm mesele-

* Bir enerji içeceği markası. (ç.n.)

nin Buffalo Bills maçlarında üzerinde Booker 3:16, İNAN VE KURTUL yazan pankartlar açmak olduğunu düşüneceksiniz.

Kısacası, bu, Booker'ın kilisesinde geçirdiğim ikinci Pazar'dan sonraki olanların bir özetidir. Mercyx'ü zihnimden atmaya çalıştığım o gece *O Pazar Booker'ın Kilisesi # 1*'in devamı üzerinde çalışmaya başladım ve umutsuzluk içerisinde fark ettim ki becerilerimin sonuna gelmiştim. Kupürlerden cüceler bulup onları kesip sayfalara yapıştırabilirdim. Konuşma balonlarının içlerini kelimelerle doldurabilirdim. Photoshop'ta bir dolu zımbırtı yapabilirdim ama lanet olsun ki bisikletçileri bez bebeklere dönüştürmem, rastalı kızları rahip cüppeleri içinde görselleştirmem ve Booker'ın sarkaçlı anatomisinin eksiksiz bir portresini çizebilmem mümkün değildi. İş birliği yapabileceğim birine, gerçek bir çizgi roman sanatçısına, benden çok daha yetenekli birine ihtiyacım vardı.

Kolay ihtimal arkadaşım Beale'di ama Beale'in sanatçı olarak iki meselesi vardı: Büyük memeler ve alev püskürten ejderhalar. Süt kasaları, Raggedy Andyler, havada uçan şişeler ve rahipliğe dair şeyler çizdiğini hayal edemiyordum. Üstelik, Beale'in kaba bir kalemi vardı ve Booker'ın kilisesinde olup biten her şeyi elli sayfadan daha azına sığdırmasına olanak yoktu. Kimle çalışmam gerektiği ortadaydı. O zamana kadar hep birlikte çalışmak istediğim biriydi, Chester Fields isimli bir adamdı. Chester'ın çizimleri acayip detaylı, yazısı ise ufacıktı. Dolayısıyla tüm bir sahneyi çok daha az sayıda sayfaya sığdırabilirdi. Oysa Chaster Fields kapılmıştı. Dark Horse için hatta ara sıra Marvel için çalışıyordu. Chester projeleri karşılığında para alıyordu. Bu özellikleriyle, yaklaşmaya cesaret edebileceğim bir adam değildi.

Zor olacaktı. Booker her Pazar vaaz verdikçe ben de nüshalara devam etmek istiyordum. Her hafta bir sayı hazırlamayı planlamıştım fakat bu haftalar alacaktı: Beraber çalışacak birini bulmak, tüm detayları yazıp çizmek.

Pazartesi coffe shop'ta gün ağardı. Bunu, Columbia River'da ufak, pitoresk bir ada olan Sauvie Island civarındaki düz tarlalarda tek başıma bisiklet sürdüğüm bir öğleden sonra izledi. Burası Portland'ın meşhur şehir planlayıcısı Nazilerin imarından sakınılan, bir tür anti-Manhattan'dı.

Günü yatakta *Don Quijote* okuyarak bitirdim. Salı günü de aynı geçti. *O Pazar Booker'ın Kilisesi*'ni ve Mercyx'ü bir kenara koydum. Her ikisi hakkında da ne yapacağımdan hiç emin değildim. Perşembe öğle vakti soya sütlü chai'mi karıştırırken telefon çaldı:

"Mercyx ben."

"N'aber?"

"The Curiosity. Sekiz'de. Tüm ekip. Şöhretli tipler de olacak. Orada ol. Mercyx kaçar."

Bölüm 7

O Pazar Booker'ın Kilisesi # 1'in
Yarattığı Alışılmadık Sinerji ve Kirasını Ödemeyen
Bir Ev Arkadaşı Edinişim Üzerine

Görünürde, The Curiosity'yi şaşırtıcı kılan, içerisinde onu diğer barlardan ayıracak kesinlikle hiçbir şey olmamasıydı. İçeride tabureler, aksi bir barmen, aydınlatılmış rafların üzerinde duran standart bir alkollü içki grubu, altı tane bira tapası, bölmeler, bir müzik kutusu ve bir bilardo masası vardı. Sadece Alberta Street üzerinde bunun gibi bir sürü bar vardı. Birisi şehir dışından gelip müşteri kitlesine, genç yaşlarına, dövmelerine ve dar vintage giysilerine bakıp "Hadi, tatlım, bu kesin Curiosity'den" derdi ama Portland'da şurada burada bir hafta geçirdikten sonra "The Curiosity'nin müşteri kitlesinin şehirdeki diğer barlarda görebileceğinizin aynısı olduğunu fark ederdi.

Salı günü coffee shop'tan eve dönüp *Don Quijote*'den bir bölüm okuduktan sonra bisikletimi The Curiosity'ye sürdüm. Beni bekleyen kalabalığı bilseydim, gerisin geri dönerdim fakat bundan haberim yoktu. Bu yüzden bisikletimi dışarıda zincirledim ve ağır adımlarla içeriye girdim. Mercyx yüzün-

den hâlâ garip hissediyordum ama daha gerilimsiz bir grubun içerisinde onunla takılacak olmaktan memnundum.

İlk gelen ben değildim. Her zamanki tipler oradaydı: Mercyx, Beale, işten Dirk, Dunworthy ikizleri ve Beale'in D&D* arkadaşları. Oysa fazlası da vardı, Mercyx'ün onları isimlendirdiği şekliyle "büyükler": Doug Yamhill, Ben Dover Books'un sahibiydi; Dietrich Björnson, Norveçli bu büyük çizgi roman sanatçısının yolu bir şekilde Oregon'a ve Dougie'nin pantolonun içine düşmüştü ve Chester Fields ki hissettiğim kadarıyla gelmesi için bolca dil dökülmüş olmalıydı. Asla bizim gibi aşağı seviyeden insanlarla takılmazdı.

Ben içeri girerken Beale sırıtıyordu. Ayağa kalktı ve başını eğerek selam verdi. Ellerini "Değersiziz!"** tarzında ileri uzatmıştı. Diğer herkes sanki Beale bir oylama yapmışçasına kafasını salladı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece utangaç utangaç gülümsedim.

Chester'ın bir elinde *O Pazar Booker'in Kilisesi # 1*, diğerinde ise bira vardı. "Bu iş yıkılıyor, ahbap. Bir ellilik alır mısın?"

Şimdi sizin benim o zamanlar yirmi iki yaşında olduğumu hatırlamanız gerekiyor ve her ne kadar yirmi iki, on altı sayılmasa da yine de bir ünlüyle karşılaşınca ağzınızın açık kalması için yeterince genç bir yaş. Tabii ki, o bu yaşta hangi ünlüye hayranlık duyacağınız konusunda çok daha seçici hale gelir, ana akım pop kültürü ikonlarından uzaklaşır ve ulaşması daha zor olanlara kayarsınız. Bu kişi, J. Lo'dansa Dandy Warhols'un kısa boylu, enerjik, irice keyboardcusu Zia'dır.

Ya işte Chester karşımdaydı. *The Chesterfields* çizgi romanlarıyla meşhur Chester Fields bana içki ısmarlıyordu.

"Evet... tabii, içerim" dedim.

---

* Zindanlar ve Ejderhalar (Dungeons and Dragons) isimli masa üstü rol yapma oyunu. (ç.n)

** 1992 tarihli meşhur komedi filmi Wayne's World'de Wayne ve Gayne isimli karakterlerin Alice Cooper'ı görünce "We're not worthy! We're not worthy" (Değersiziz) diyerek saygıyla önünde eğilip secde eder gibi hareketler yaptığı aynı derecede meşhur sahneye atıfta bulunulmaktadır. (ç.n.)

"Ne istersin?" diye sordu Chester.

Sersemleştim, bu beklenmedik ilgi karşısında başım dönmüştü.

Chester meraklı bakışlarla bana baktı. "Ne içersin ahbap?"

"Immm... Full Sail'e ne dersin?"

"Siyah bira mı? Siyah biranı getiriyorum" dedi Chester.

"Evet" dedim. Siyah biradan nefret ederdim.

Chester bara doğru yürüdü ve ben orada öylece dikildim. Olayların böyle tersine dönmesi beni şaşkına çevirmişti. Beale bana yardım etti. "Otursana Flynn."

"Affedersiniz" dedim.

Oturdum. Kendimi poker masasına oturmuş bir çaylak gibi hissediyordum.

Dougie Fresh konuşmaya başladı. "Bu acayip bir konsept. İçeriğe bayıldım. Bu işi yapmak herkesin harcı değildir. Hani sanatkârlığın vardır ama yazamazsın. Senin ağzın laf yapıyor adamım. Bu iş iyi."

"Teşekkürler" dedim. Bu Dougie Fresh'ti. Dougie işlerim hakkında daha önce hiç iyi bir şey söylememişti. Birdenbire Bay Olumsuz'dan Bay Dalkavuk'a dönüşüvermişti.

Dougie devam etti "Mercyx Booker'ın gerçek olduğunu söyledi."

"Öyle" dedim. "Prescott'ta o çılgın kilisede yaşıyor. Bir ara gidip bakmalısınız."

Chester biramla birlikte geldi, birayı masanın üzerine bıraktı ve önüme doğru itti. " Şerefe" dedi.

"Şerefe" diye cevap verdim.

Chester Fields Bartholomew Flynn'e kadeh kaldırıyordu.

Dougie birdenbire çark etti, konuşmaya devam etmek konusunda tedirgindi. "Evet, evet, harika. Ona gidip bakacağız. Yapacağız bunu..."

Dougie konuyu değiştirmeden önce Mercyx'e, ardından Chester'a baktı. "Dinle adamım. Bu iş yeni. Benzersiz. O sesi yakalamışsın. Ya da Booker yakalamış. Her neyse. Mercyx se-

nin Chester'ın hayranı olduğunu söyledi. Ben de bunu düşünüyordum. İkinizi bir araya getirmeyi. Yazım kabiliyetine sahipsiniz ve senin Sharpie'yle yaptığın şu Sekizgen muhabbeti iyiymiş –kendi tarzında, iptidai tarzıyla– ama görüyorsun ya sen bu kayığa binmişsin, küreklerle ilerleyebilirsin ya da kayığına bir motor takıp yaptığın işi gerçekten de daha ilginç bir hâle getirebilir ve alıp yürüyebilirsin."

Chester araya girdi, meselenin özüne gelmek istiyordu. "Doug dağıtım işinin ötesine geçip kendi işlerini basmak istiyor ve benim bazı işlerimin prodüktörlüğünü yapmakla ilgili benimle konuşmuştu ama benim *The Chesterfields* için ürettiğim fikirler artık tükenmişti. Üstelik Doug ile yeni bir şeyler yapmam gerekiyordu çünkü The Chesterfields'e uzaktan yakından ilgisi olan bir şey yayımlarsam DC sinirden deliye dönecekti."

"Neyse, bunlardan bahsettiğimiz sıralarda Doug şu yeni şeye denk geldi... Ne diyorsun sen buna, fanzin mi? Otobiyografi mi?... Şu senin cüce vaizine ve biz... Birdenbire ne yapabileceğimize dair kafamızda bir ampul yandı. Buna nasıl yaklaşmamız gerektiğinden emin değildik çünkü, bilirsin ya seni gücendirmek istemiyorduk. Ama..."

Chester Doug'a baktı, Doug da Chester'a. İkisinden birinin, meseleyi bu kadar uzatarak varmak istedikleri noktanın beni ne kadar heyecanlandırdığı hakkında herhangi bir fikri olsaydı bütün o kayık ve motor analojilerini bir kenara bırakabilirdik. Aslında, Chester ve Dougie Fresh'in benimle aynı anda, bir gün önce bana tamamen imkansız gelen aynı şeyi düşünmüş olduklarına bu kadar şaşırmamış olsam sözlerini bizzat ben kesecektim.

Mercyx her zamanki gibi araya girip sadede geldi, "Chester ve Dougie bana dört renk ve daha geniş bir dağıtım ağı karşılığında Booker'ın Kilisesi'ni ortaklaşa bir işe dönüştürmekle ilgilenip ilgilenmeyeceğini sordular. Onlara yapmak isteyeceğini söyledim."

Herkes bana baktı. İster miydim? Chester Fields'in benim kelimelerimi sanata dönüştürmesini ister miydim? Dougie Fresh'in işi parlatıp mükemmel bir ciltle basmasını ister miydim? Beale'e baktım. Beale biliyordu. Benimkiler gibi onun gözleri de fal taşı gibi açılmıştı. "Hasiktir. Tabii ki. Evet. Lanet olsun yeterince iyi çizemiyorum. Chester'la çalışacağım."

"Tamamdır" dedi Chester.

Dougie Fresh kuş kafese girdi dercesine bana baktı.

~

Bu konuşma Salı akşamı dokuz civarında oldu. Chester Fields, kahramanım, Çarşamba sabahı erkenden benim daireme taşındı.

Olup biten şuydu: Chaster beni bara sürükleyip, dilim çözülünceye kadar siyah bira içirip durdu. Chester'a Booker'ın her Pazar vaaz vermek istediği ve benim de o vaazlarla her hafta bir fanzin hazırlamak istediğim bilgisini verdim. Chester dinledi, devam etmemi ve ona her şeyi anlatmamı sağladı. Fanzin hakkındaki tüm fikirlerimi basit bir gülümseme ve bir baş sallamayla benden aldı ve ardından herkes vedalaştı. Chester sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi tek kelime etmeden beni daireme kadar izledi ve bana taşındı.

Masamın başına oturdu, bana Booker, kilise ve "Skye isimli şu kız" hakkında sorular sordu ve sıradan bir kurşun kalemle not defterine bunların eskizlerini çizdi. Saat sabahın dördüne doğru daha kaliteli malzemelere ihtiyaç duyduğu için kendi evine ya da artık her nerede yaşıyorsa oraya gitti. Sahip olduğu tek güzel şey olan çizim masasını karton bir kolinin içine koydu. Eski bir Samsonite'in içini çizim malzemeleriyle doldurdu, şiltesini katlayıp rulo yaptı, hepsini eski pickupına yükledi ve getirip daireme boşalttı. Ben bu durumun geçici olduğunu, beraber yapacak bir sürü işimiz olduğunu ve işimiz bittikten sonra her nereden geliyorsa oraya geri döneceğini sandım ama Chester evimden ayrılmadı. Basbayağı bana yerleşti.

Geri dönüp baktığımda Chester'ın beni kullanan, yirmi sekiz yaşında bir loser* olduğunu düşünüyorum. Eğer daha yaşlı ve hayattan daha bezmiş biri olsaydım bunu anlardım. Chester asla kira ödemedi, ben de asla ondan bunu istemedim. Chester sadece çizdi. Ben ona ne çizeceğini söyledim, o da çizdi. Gece gündüz çizdi. Evin dışında ilgisini çeken şeyler de vardı -striptiz kulüpleri- ama evdeyken sadece çizdi.

Zevkten dört köşeydim. Booker'ın kilisedeki fiyaskosunu yazdım ve Chester köşede oturup çizmeye başladı. Kırk sekiz saatlik hızlı bir işbirliğiydi. Başka hiçbir şeyden konuşmadık. Cuma günü Dougie Fresh için elli sayfayı hazır ettik ve ona yolladık. Sonra ben işe gittim, Chester da bir yerlere, muhtemelen Sugar Shake'e gitti. Geri döndüğümde Chester salonun ortasındaki şiltesinin üzerinde uyuya kalmıştı. Ona bunun hakkında bir şey sormadım, o da bir şey söylemedi. Bu böyleydi. Cumartesi Dougie Fresh'in elinde *O Pazar Booker'ın Kilisesi # 2*'nin el yazması basıma hazır halde duruyordu. Pazar günü, pekâlâ Pazar günü The Curiosity'de hazır bulunan herkes Booker'ın Kilisesi'ne hazırdı.

* Kaybeden, yenilgiye mahkum, ezik anlamında. (ç.n.)

Bölüm 3

Booker'ın, Tüm İçeceklerin En Kutsalının Hayati Bir Rol Oynadığı Üçüncü Vaazı

O Pazar Booker'ın kilisesinde on iki kişiydik: Mercyx ve ben, Beale, Dougie Fresh, Dietrich, Chester Fields, birkaç D&D eziği, birkaç tane Raggedy Andy ve Skye. Fanzinimin yarattığı heyecan nedeniyle ilginin tam olacağını düşünmüşsünüzdür oysa herkes ilham kaynağımın gelişini beklemek yerine sunağın karşısında, birbirinden ayrı ayrı dikiliyordu. Garip bir şekilde saygılı ve sakinlerdi, kolları ileriye doğru uzanmıştı. Aynı [sevdikleri] bir grubun [çıkmasını] bekleyen hispterlar gibi.

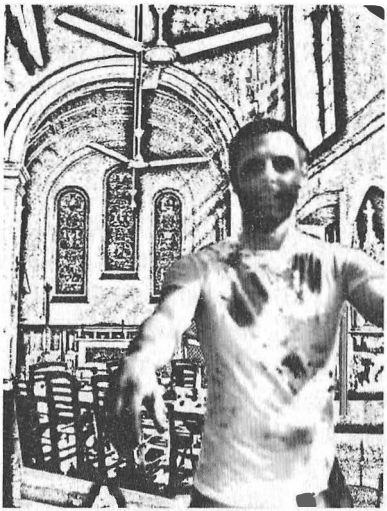
Ya da emir bekleyen zombiler gibi.

Hepimiz ıslaktık.

Bazılarımız, bisikletle gelenler sırılsıklamdı. Arabayla gelip ardından kiliseye kadar yürüyenler ise daha az ıslanmıştı. Ne var ki hiçbirimiz tam olarak kuru değildik.

Yakalandığımız yağmura Kelt dilinde, bağlama göre değişecek şekilde "ıslak sis" ya da "çiş" olarak tercüme edilebilecek *níor aimsíodh téarma ar bith* denir. Portlandlılar bu tip yağmurlara son derece aşinadır. Bunlardan korunmak için her

türlü sentetik mikro fiber icat edilmiş olsa dahi bu yağmurlar ürkütücü yosunumsu tarzıyla her nasılsa derinize sızmayı becerir ve her türlü mantarın coşmasına neden olup Tinactin'in* ardındaki şirket yöneticilerinin mutluluğunu daim kılardı.

Joeseph Patrick Booker bu küf tutmuş sessizliğe doğru uzun adımlarla yürüdü. Giriş kapısından çıktı ve mabedi geçip "sunağına" doğru gitti. Geçen hafta Skye'ın üzerinde olan, Booker'a ise fazlasıyla büyük gelen siyah cüppesi, gelinlik duvağı gibi arkasından onu takip ediyordu. Üzerinde kabaca işlenmiş keçeden beyaz kumrular ve barış sembolleri olan kırmızı Kutsal Ruh atkısı çözülmüş ayakkabı bağcıkları gibi sallanıyordu.

Geçen haftaki, önü açılan bornoz fiyaskosunun aksine Booker hazırlıklı görünüyordu. Gerçi görünen o ki hazırlanmış olması yalnızca daha da deli görünmesini sağlamıştı. Hokkabazvari kılığının yanı sıra saçlarını ortadan ayırmış ve biryantinlemişti. Stil hatası! Koyu, uzunca kıvırcık saçlarının yanlardan düşüşü bana Tarzan'ı hatırlatıyordu ve Tarzan bir cücenin öykünmemesi gereken bir şahsiyetti.

Soğuk ve yağmur mu yoksa Booker'ın görüntüsü yüzünden miydi, emin olamıyorum fakat Booker yürümeye başladığında hepimizin ağzı açık kaldı. Bize, orada son derece garip bir şekilde, duygusuzca dikilişimize baktı ve şunu sordu: "Orada dikilmiş ne sikim yapıyorsunuz çocuklar?"

Hiçbirimiz cevap vermedik. Ona gülmek istedik – gülünç görünüyordu. Kendimize gülmek istedik – orada ne işimiz vardı?

* Bir mantar ilacı. (ç.n.)

Booker bayağı uzun bir süre bize baktı ve ardından konuşmaya başladı, ses tonu gergindi:

"Garip, hiç işe yaramıyor. Konuşun. Kaynaşın. Bir şey yapın. Bu şekilde başlayamıyorum. Bir şey uygun değil. Dua kitabı falan okuyacak değiliz. Şaşaalı bir giriş ve *Kyrie Eleison* ve *Glory to God in the Highest** olmayacak. Gevşememi ve bir şekilde bu ortamın normale dönmesini sağlamalısınız ki gaza gelebileyim. Çocuklar, neden..."

Booker lafını yarıda kesti ve bize baktı.

"Tanrım, ne oldu burada -sel mi? Kızıl Deniz'e kapılmış Mısırlı cesetleri gibisiniz. Şey gibisiniz..."

Booker yaralı bir kuzgun gibi kollarını aşağı yukarı çırpıyordu, kendi sesinin tınısıyla gaza geliyordu.

"Bekleyin. Bunu düzeltebilirim. Bakın, bu mükemmel. Bir... bir ritüel gibi olacak. Bilirsiniz ya İsrailoğulları, hamursuz ve diğer şeyler gibi. Görüyorsunuz ya, bu tam bizim gibi. Bu öylesine olduğumuz ve peşinde olduğumuz şey ki. Öylesine bizim mekanımız ve zamanımız ki. Bu öylesine... Portland ki."

"Kahve!" Adeta ağzından köpükler saçıyordu. "Kahvem var!"

"Doğru anladınız mı? Görüyorsunuz ya her Pazar Kyrie Kahvemiz olacak. Kahveye övgünün en fazlasını, onu içen insanlara ise huzuru sunacağız. Tabii ki, kahvesini yağsız sütle mahvedenler dışında. Tamam mı? O zaman hepiniz ayağa kalkıp ön tarafa, masaya geçin. Korkunç görünüyorsunuz. Isınmanız lazım. Hadi. Ayağa! Ayağa! Ayağa!"

Ben kendi adıma kahvemi en yukarıdan alabilmek için sunağa doğru harekete geçtim. Doğrusu Booker kaçığın tekiydi ama soğuğu savuşturmak için bir fincan Java zaten doktorun önereceği şeydi. Oysa Booker yolumu kesti:

* Hıristiyan ilahiler. (ç.n.)

"Bekle! Bekle! Bekle! Yalnızca bir dakika. Öncelikle bir şey yapmam lazım. Öylece içemeyiz. Kahve kutsanmış olmalı. Şu İsa'nın kanına dönüştürme meselesi. Ne denir ona? Bilen var mı? Önce kahveyi İsa'nın kanına dönüştüreceğim. Bekleyin."

Uzun adımlarla geldiği yöne geri döndü, girişe açılan kapıyı açtı ve ardında yok oldu. Benim gibi dikilen kimse var mı diye arkama baktım, tiyatro koltuklarından meydana gelen rastgele dizilerin arasına eğreti bir şekilde dağılmışlardı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Dougie Fresh bakışlarımı yakaladı ve "Aman Tanrım" diye söylendi.

Booker kısa bir süre sonra geri döndü. Cüppesinin eteklerini sırtına kaldırmıştı. Her iki elinde, French pressler vardı. Sunağın arkasına gitti ve French pressleri havaya kaldırdı, kolları mümkün olan en uzak noktaya uzanıyordu. Bir nedenle bu hareketi bana Nixon'ı hatırlattı.

Yeniden başladı, başını Tanrı'ya yalvarırcasına havaya kaldırmıştı:

"Tanrı'nın kutsadığı, Hz. İsa, ucubelerin en ucubesi. En kutsal olan ve Doğa Ana'dan en çok fayda sağlayan, bu büyük orospunun erdemi vasıtasıyla bu kahveyi sana sunuyoruz. Şarabın ve insan emeğinin meyvesi bizim için en iç ısıtan ve en canlandırıcı içecektir."

Booker bu sözleri söyler söylemez iki French pressi birbirine tokuşturdu ve böylece kahveyi kutsama işlemi sona erdi. O böyle yapınca preslerden birinden bir parça kahve fırlayıverdi. Kafasına düşüp ardından burnuna doğru aktı. Booker tınmadı.

"Tamam, hadi bakalım ayağa kalkın millet."

Bundan sonra çok garip bir şey oldu. Meydana geliş şeklini sürü psikolojisiyle açıklamak zordu ama açıktı ki grup içinde bazı eski Katolikler vardı, çünkü ben Booker'ın uzattığı kahve kupasını almak için öne atıldığımda Raggedy Andylerden biri arkamda sıraya girdi. Ne yaptıklarının farkında olmaksızın sıra oldular ve birdenbire kimse zorlamadan ya da önceden planlamadan ortaya bir komünyon kafilesi çıkıverdi.

Sunağa yaklaştığımda Booker French preslerden birini aldı ve kupayı ağzına kadar doldurdu.

"İsa'nın kahvesi" dedi.

"Amin" dedim.

Orada durup bir yudum aldım. Etiyopya harrar'ıydı. Tadı olgun, toprağımsı ve evet, kutsaldı.

"Kenara çekil, göt herif" dedi Raggedy Andy.

Booker hepimize bir fincan İsa doldurduktan sonra sanki aklına bir fikir gelmişçesine parmağını havaya kaldırdı ve nereye gittiği ya da bizi neler beklediği hakkında hiçbir ipucu vermeden sol taraftan dışarı çıktı. Bizi orada dikili vaziyette bırakıverdi. Sunağında olmasa da garip bir şekilde yakınında bir araya toplanmış halde, ayrı ayrı kahvelerimizi yudumlarken bıraktı ki bu yaptığı ıslak hâlimiz ve o günün Pazar (akşamdan kalma günü)olduğu düşünülürse hepimizce minnet duyulan bir şeydi.

Bunu ilk dile getiren Beale oldu fakat ardından insanlar birdenbire koro halinde bağırmaya başladılar.

"Tanrım lanet olsun!"

Herkese Booker'ın gerçek olduğunu ve fanzin için tek yaptığımın onu karikatürize etmek olduğunu söylemiştim ama artık onu görmüşler ve nasıl özgürce konuştuğunu işitmişlerdi. Hepsi ayaklanmış ve en yakınlarında kim varsa ona dönmüş "Tanrım lanet olsun!" diyordu. (Şu "Tanrım lanet olsun"un İsa'nın Kahvesi gibi Booker'ın standart kilise ritüellerinden birine dönüşmesini diledim. Her Pazar tiyatro koltuklarında oturup İsa'nın Kahvesi için bizi yukarıya davet etmesini beklemek ve hepimiz kahvemizi aldıktan sonra hep birlikte ayağa kalkıp o gün yaptığımız gibi "Tanrım lanet olsun!" diye haykırmamız havalı olurdu ama ne yazık ki, sadece İsa'nın Kahvesi standart Booker ayinlerinde yerini aldı.)

Booker'ın geri dönmesi uzun sürmedi. Giriş kısmından elinde pembe bir kutuyla döndü.

"Oturun" dedi.

Sunağın etrafındaki çürük iskemlelere oturarak bize söyleneni yerine getirdik. Köşede durmuş, kollarını göğsüne kavuşturmuş ve gizem dolu bir şaşkınlıkla kahvesini yudumlayan Skye dışında.

Booker kutuyu masanın üzerine koydu. Kutunun tepesinde "Güzel Şeyler Pembe Kutularda Gelir" yazıyordu. Cümlenin üzerinde bir Voodoo bebeği resmi vardı. Biz Amerikalı olduğumuz için pembe kutuların içinde ne geldiğini bilirdik. Donutlar. Portlandlı olduğumuz için ise o özel pembe kutuların içinde ne geldiğini bilirdik. Voodoo.

Booker kutuyu açtı. İçinde on üç tane çikolatalı (on üç Voodoo dilinde bir düzinedir) donut vardı. Her bir donut, kafası, kolları ve bacaklarıyla bir Voodoo bebeği şeklindeydi. Her bir donutun göbeğine bir pretzel çubuğu saplanmıştı. Korku dolu gözleri beyaz şekerlemedendi. Ağzı ise acı çektiğini belli edercesine O şeklindeydi.

Booker'ın kendisiyle gurur duyduğundan ve bu vesileyle uzun bir konuşma hazırlamış olduğundan emindim ama Mercyx masanın üzerinde açık duran Voodoo Donutları kutusuna bir bakış attı ve Booker'ın söyleyene kadar beş dakika boyunca lafı dolandırıp duracağı şeyi söyledi.

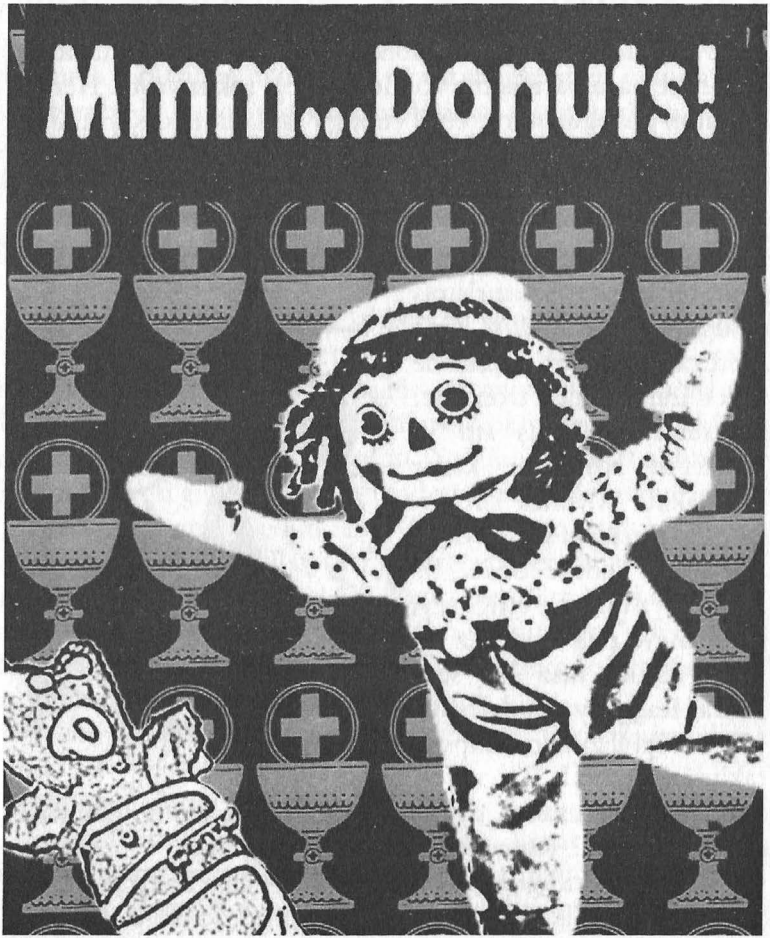
"İsa'nın bedeni" dedi.

Mercyx'ün ima ettiği şeyi sindirmeye pek vaktimiz olmadı çünkü kısa bir süre sonra Raggedy Andylerden biri en iyi Homer Simpson taklidini yaparak "Doooooo-nuuuuuut!" diye çığlığı bastı ve masaya doğru uzandı, oyuncaklardan birini kaptığı gibi kafasını koparıverdi. Kiraz dolgusu her yere sıçradı.

Booker bir anlığına ona baktı kaldı. Aslına bakarsanız, hepimiz bakakaldık. Sanki kafamız güzelmiş, kablolu yayından Animal Planet'i izliyormuş ve bir Bengal kaplanı bir ceylanın

etini parçalıyormuş gibi. Ardından Booker, sunağındaki sandalyelerden birini çekti, üzerine çıktı ve konuşmaya başladı:

"Bahsettiğim buydu. Görüyorsunuz. Diogenes, o anladı. Saçma sapan şeyleri ritüel haline getirmek istemiyoruz çünkü dini öldüren bu. Din yaşamla ilgili olmalı. Biliyorsunuz, Latincesi vitae, yaşam.

Mmm... Donutlar!

Önünde ellerimizi birleştirip dillerimizi yalvaran kuzular gibi dışarı çıkarmak yerine İsa'nın siktiğimin kafasını alıp koparmamız lazım.

"Kahretsin alın bir tane!"

Raggedy Andy'nin dışında hepimiz yerimizde oturuyorduk. Çağrılana kadar donutlara yeltenmeye tenezzül etmedik.

"Yiyin!" dedi Booker.

Yerimizden kıpırdamadık.

"İsa'nın Kutsal Cuma'da havarilerine ne söylediği hakkında hiç düşündünüz mü? Hepsi bir arada oturmuş içiyorlardı. Happy Hour'dı ve mesai dolu hafta geride kalmıştı. Derken İsa ansızın tepelerinde bitiverdi, kollarını havada açtı ve kankalarına "Benden biraz alın ve yutun. Birazımı alın ve için" mi dedi? Gerçi bu adamlar İsa'yı önceden tanıyorlardı ama yine de bir anlığına düşünün. Durumun ne kadar gay olduğunu düşünün. Buradayım! Hadi şimdi yiyin beni! Buradayım! Şimdi için beni! İşte sözüm ona Hıristiyanlar ve onların tek kadın -tek adam muhabbetleri hakkında beni sinir eden şey bu. İsa *ibne*ydi."

Booker nefes aldı ve bize baktı. Donutlar şimdi daha az iştah kabartıcı görünüyordu. Bunu bir hakaret olarak alıp almadıklarını anlamak için göz ucuyla Dougie Fresh'e ve Dietrich'e baktım. Dougie serseme dönmüşe benziyordu. Dietrich İngilizceyi pek de iyi anlamıyormuş gibi görünüyordu.

"Tamam, bakın, hata ettim, sadece sizin de bildiğiniz şeyleri söyledim. O yüzden Donutların tadını çıkarın. Bunlar çok iyi donutlar. İsa'nın bedeni muhabbetini siktir edin. Ritüeller tehlikelidir. Başlayalım. Tamam, vaaz vermeye ihtiyacım var."

Booker cüppesini yukarı kaldırdı ve üzerinden dökülen siyah 501'inin cebinden Kral James'in cep boyunu çekip çıkardı. Cüppesi yine darmadağındı, eteğinin ucu İncil'i dışarı çıkarırken arka cebinin içine girdi. Böylece tüm teçhizatı komik bir şekilde ortaya çıkıverdi. Bir mantarın üzerine tünemiş bir bahçe cücesine benziyordu. Boğazını temizledi ve İncil'den okumaya başladı.

"Tamam. Matta. On beşinci bölüm. Yirmi dokuzuncu ayet. Ve benim uğruma evlerini ya da erkek kardeşlerini ya da kız kardeşlerini ya da babasını, ya da annesini, ya da karısını, ya da çocuklarını ya da topraklarını terk eden herkes yüz kat fazlasına ve sonsuz yaşama kavuşacaktır."

Booker bakışlarını kitaptan kaldırıp uzaklara ve ardından bize baktı.

"Yakalayabildiniz mi? Karısını ya da çocuklarını terk eden herkes yüz katına kavuşacakmış! Tanrım, Hıristiyan aile değerlerine sahip insanlar Matta'nın on beşinci bölüm yirmi dokuzuncu ayetiyle ne yapacaklar?"

Hiçbirimiz ne kastettiğini anlamamıştık. Sadece bakıyorduk. Etiyopyalı henüz sinirlerimizi ateşe vermemişti. Booker, Kral James İncil'ini sunağın altına doğru fırlattı.

"Siktiğimin donutlarını yiyin, lanet olsun!"

Mercyx ve ben masanın üzerinden aynı anda uzandık. Ellerimiz birbirine değdi. Onun elleri donutun üzerinde. Benimkilerse onunkilerin. Bir anlığına, zihnimde her şey bir araya geldi. Evlilik, aşk, birbirini yiyen vücutlar, hepsi altımdaki elin bilinciyle birbirine karıştı. Ardından Mercyx elimi kovaladı, sineklere yaparsınız ya hani. Voodoo donutını aldı ve bacağından bir parça ısırdı. Piercingli dilinin üzeri kırmızı jöle oldu.

"Şimdi size bunu söylememin nedeni size doğruları söyleme ihtiyacı duymam. Kim olduğunuzu bilmeniz gerek çünkü burada öylece kıçımızı serip kafasında o tarz bir İsa imajı olan insanların tüm gücü ellerinde bulundurmalarına izin veremeyiz. O son derece yanlış İsa vizyonlarıyla evleri, çocukları, karıları ve portföyleri hakkında saçma sapan konuşup duruyorlar. Onu geri almamız lazım.

"Biz tanrısız insanlarız. Biz dizginsiz insanlarız. Evlenmiyoruz ve evlenilecek insanlar değiliz. Biz Mecdelli Meryemleriz, pis kokulu balıkçılarız. Biz Mad Max tipli bisiklet sürücüleri, mürekkep lekeli fanzinciler ve düşük maaşa çalışan baristalarız..."

Booker sanki yeni fark etmiş gibi Beale'in D&D arkadaşlarına baktı.

"Ve biz ezikler. Ve biz cüceler. Onu geri almamız gerek. Bu yüzden evliliğe imrenmeyin. Aşkınızı öteye, enginlere saçın. İsa bir piçti, mavi yakalıydı ve bir ibneydi ve bir pezevenkti ve o birbirini aşağı çekmeye çalışan, cinsel organlarını beş para etmez insan ırkının ahlaki bozuk kitlelerinden sakınan resmi ve düzgün insanlarla takılıyordu. Tüm bunlar İsa'yı acayip sıkmış olmalıydı."

"Bu nedenle insanlara yapışıp sizin olmalarını sağlamaya çalışmayın. İsa'ya göre mülkiyet kötü bir şeydir. Öyleyse evlilik uğruna bir başkasına sahip olmayı arzulamak kötüdür ve..."

Onu unutmuştum. Hepimiz onu unutmuştuk. Dolayısıyla yaptığı şeyi yaparken tam olarak nasıl göründüğünü ya da yaptığının tam olarak ne olduğunu tasvir etmem zor fakat beti benzinin atmış olduğunu ve Booker'ın konuşmasına çok içerlediğini hayal edebiliyorum. Daha sonra, Booker *yapışmak* kelimesini sarf ettiğinde yüzü sinirden pembeleşmiş olmalı. Bu da onu yapması gerekeni yapmaya sevk etmiştir. Hiç kimse bunu yapışına şahit olmuş olmasa da bunu yapanın o olduğu aşikârdı çünkü fırlatıldığında İsa'nın Kahvesinin hepimizin üzerine yağmasına neden olacak tek açı onun bulunduğu yerdi.

Booker "Evlilik uğruna bir başkasına sahip olmayı arzulamak kötüdür" der demez kahve kupasını Booker'a fırlattı ve Booker'ın geçen hafta MGD şişesi yağmurundan kıl payı kaçabilmesinin aksine bu sefer kahve kupası hedefini buldu, sağ yanağına çarpıp kırıldı.

Bu darbe Booker'ın sandalyesinin üzerindeki eğreti dengesinin altını üstüne getirdi ve sandalyesi Booker'ın altından kayıp sırtüstü düşmesine neden oldu. Bir öncekine ikinci bir çatırtı eklendi. Geçen haftanın aksine, düşüşünün ardından öpücüklerle ödüllendirilmedi. Bunun yerine, Skye "Bunu hak ettin. Sen pisliğin tekisin" dedi ve ardından rastalı saçlarıyla kırbaç gibi havayı döverek arkasını döndü ve kilisenin ön kapısından dışarı yürüdü.

Mercyx sıcak takibe geçti. Bense tabii ki Mercxy'ü takip ettim. Tek bir donut bile yiyememiştim.

~

Bartholomew Flynn, bendeniz iki kadının ardından koşmadım. Salına salına yürüdüm. Sanki tek eşlilik karşıtı vaizlere kahve fincanı fırlatılması normal bir şeymiş gibi.

Kapıdan dışarı çıkıp Mercyx'ün bisikletinin yanında durduğu kaldırıma vardığımda *níor aimsíodh téarma ar bith* basit bir *uisge*'ye yani nüanssız yağmura döndü. Skye orada değildi, görünen o ki geldiği yere geri dönmüştü. Mercyx ne olup bittiğini sormama fırsat vermeden selesinin üzerine atladı.

Omzunun üzerinden "Kaynak suyu" diye bağırdı.

Bu söylediğinde hiçbir gariplik yoktu -"Kaynak suyu" eski bir tren yolu hattı üzerine döşenmiş kaldırım taşlarından, şehre özgü bir bisiklet yolu olan Kaynak Suyu Patikası boyunca bisiklet sürmek istediği anlamına gelen, Mercyxçe bir koddu. Bu, Eastside boyunca uzanan ve kenar mahallelerin dışına kadar devam eden bir yoldu. Yolun sonuna geldiğinizde harika bir şehir manzarasına sahip, sönmüş cüruf konili bir yanardağ olan Powell Buttle'a tırmanabilir ya da şelalelere doğru Sandy River boyunca gidebilirdiniz.

Sürüşümüzde de bir gariplik yoktu -Mercyx var gücüyle pedallara asılıyor, ben de hemen gerisinde onu takip ediyordum.

Garip olan şehrin sokaklarından Springwater'a doğru çıktığımızda Mercyx'ün durması oldu. Kırmızı ışık yanmadıkça Mercyx asla durmazdı. Hatta kırmızı yanınca dahi çoğu zaman gelen trafiğin kendisini ezip geçmesi pahasına basıp geçerdi.

Oysa o Vanilya'yı yeşil yanan bisiklet şeridinin ortasında durdurmuştu.

"Bugün bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Çok yağmurlu" dedi.

Bundan şikayet edecek değildim, ikimiz de ıslanmıştık ama Mercyx şartlar ne olursa olsun bisikletli gezilerimizi asla bırakıp gitmezdi. Demek istediğim, daha önce sulusepkene rağmen sürmeye devam etmiştik. Ona bir şey söylemek üzereydim ama kelimeler ağzımdan çıkamadan trafik ışığı sarıya döndü ve beni ardında, kırmızı ışıkta bırakıp gitti. Bana doğru döndü. Kırmızıda geçme imkânım olmadığını biliyordu, bağırdı. "The Curiosity'de. Yedide."

O uzaklaşmadan hemen önce bir şey fark ettim. O sırada bunun üzerine pek düşünmedim ama sonraları, olaylar devam ettiğinde durup düşünmemi sağladı. Arkasını döndüğünde sağ yanağından süzülüp akan galiba bir damla göz yaşıydı. Şüphesiz ki yağmur damlası, ya da kirpiğinden süzülen bir ter boncuğu olabilirdi ama daha sonra durup ne olduğu hakkında düşündüğümde bunun sağ yanağından akıp ayakkabımın ucunun birkaç santim ötesine, kaldırıma sıçrayan bir damla gözyaşı olduğuna inandım.

KAHVE MOLASI # 1 PORTLAND, OREGON ÜZERİNE, BİRİNCİ KISIM

BU İNCİL'E DEVAM ETMEDEN ÖNCE TÜM BUNLARIN OLUP BİTTİĞİ ŞEHİR HAKKINDA BİRAZ DAHA FAZLA ŞEY BİLMENİZ GEREKTİĞİNE İNANIYORUM. DOĞU YAKASI'NDAKİ İKİZİNDEN AYIRT EDEBİLMEK İÇİN HANGİ EYALETE BAĞLI OLDUĞUNUN MUTLAKA ANILMASI GEREKEN, AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NİN BATI YAKASI'NDAKİ BU KÜÇÜK, ŞÖHRETSİZ ŞEHRİN ADI PORTLAND, OREGON'DUR.

GÖRÜYORSUNUZ YA, ŞÖHRETSİZ VE SON DERECE SIRADAN BİR ADA SAHİP OLMASINA RAĞMEN PORTLAND, OREGON FARKLILIKLARIN ARASINDAKİ BAĞDIR.

PORTLAND OREGON, DÜNYA'NIN SONUDUR.

ANLATMAMA İZİN VERİN.

DÜNYANIN DÖRT BİR YANINDA YERİNDE DURAMAYAN İNSANLAR AMERİKA'YA GELMENİN HAYALİNİ KURAR VE BU YERİNDE DURAMAYAN İNSANLARDAN BAZILARI BURAYA GELİR BUNU BAŞARABİLENLERİN ÇOĞUNLUKLA ÇOCUKLARI VARDIR. YENİ BİR BAŞLANGIÇ YAPMAK İÇİN BURAYA GELMİŞ OLAN, YERİNDE DURAMAYAN BU İNSANLARIN YERİNDE DURAMAYAN OĞULLARI VE KIZLARI AMERİKA'DA İNSANLARIN GİTMEYİ HAYAL ETTİKLERİ YERE GİDER. BATI YAKASI'NA, CALİFORNİA'YA GİDER VE OYUNCU OLMAK İÇİN HOLLYWOOD'A YA DA İNTERNETİN YÜKSELİŞİ'NİN BİR PARÇASI OLMAK İÇİN SAN FRANCİSCO'YA GİDER. ORAYA VARDIKLARINDA, Kİ BUNU ANCAK BAZILARI BAŞARABİLİR, OYUNCU YA DA CEO OLURLAR. OYSA BAZILARI BUNU BAŞARAMAZ, AMA HALA YERİNDE DURAMADIKLARI İÇİN YAPTIKLARI ŞEY ŞU OLUR; GÖZLERİNİ KUZEYE DİKERLER VE GÖRDÜKLERİ ŞEY UFACIK BİR ŞEHİR OLUR. BURANIN ADI PORTLAND, OREGON'DUR VE BURADA YAŞAMIN NİSPETEN UCUZ VE GELİŞMEKTE OLDUĞUNU -ARTIK GELİŞMEKTE NE DEMEKSE- DUYARLAR VE AYRICA DUYDUKLARI ŞEY BU SESSİZLİK OLUR. BURASI KİMSENİN HAKKINDA PEK BİR ŞEY BİLMEDİĞİ O YERDİR.

PEKALA, BU YERİNDE DURAMAYAN İNSANLAR BURAYA GELİR VE BURAYA VARDIKLARINDA, GÖKYÜZÜ HER GÜN, GÜN BOYU ÜZERLERİNE ÇÖKTÜĞÜNDE, SOĞUK YAĞMUR DURMADAN, İNSANIN İÇİNE İŞLEYEREK YAĞDIĞINDA GİDECEK BAŞKA BİR YERLERİ OLMADIĞINI KEŞFEDERLER. BİR KERE GELMİŞLERDİR. DİĞER HER YER -NEDENİ AÇIKLANAMAZ AMA NE KASTETTİĞİMİ BİLİYORSUNCU BİR AÇIKLAMAYA GİRERSEK- GERİDE KALMIŞTIR.

BUNU İDRAK ETMELERİ BU İNSANLARI BİR YERE SÜRÜKLER VE SİZ BU YERİN BİR KÖPRÜ OLDUĞUNU DÜŞÜNEBİLİRSİNİZ. PORTLAND'DA BİR SÜRÜ KÖPRÜ VARDIR. HATTA PORTLAND'IN BURALARDAN PEK ÇOK ATLAYANI DA VARDIR AMA BU İNSANLARIN ÇOĞUNUN GİTTİĞİ YER BURASI DEĞİLDİR. BU İNSANLARIN GİTTİKLERİ YER OLDUKÇA AKLA YATKINDIR. BENZER BİR DURUMDA KALSA BİR MAĞARA ADAMI DA AYNI YERE GİDERDİ. BU İNSANLAR SOĞUK, DURMADAN YAĞAN VE İNSANIN İÇİNE İŞLEYEN YAĞMURDAN KAÇMAK İÇİN BİR YERE GİDER. SICAK VE DAVETKAR BİR YERE GİDER. BİR COFFEE SHOP'A GİDER.

BU İNSANLAR ÖYLE HERHANGİ BİR COFFEE SHOP'A DA GİTMEZ. KAMYON ŞOFÖRLERİNE ACAYİP SERT AMA SON DERECE DÜŞÜK KALİTEDE KAHVE SUNAN, YOL KENARINDAKİ O DERME ÇATMA MEKANLARA GİTMEZ. AYRICA UZUN MÜŞTERİ KUYRUKLARI OLUP OTURACAK YER BULUNMAYAN O ÇOK YENİ, SON DERECE AYDINLIK OLANLARINA DA GİTMEZ.

BUNLARIN YERİNE, PORTLAND'IN HER KÖŞESİNDE RASTLAYABİLECEĞİNİZ -BURAYA GELENE VE KENDİ GÖZLERİNİZLE GÖRENE KADAR BUNA İNANMAYACAKSINIZ- COFFEE SHOPLARA GİDER. OLD REXALL PHARMACIES'İN İÇİNDEKİ COFFEE SHOPLARA GİDER.

TABİİ Kİ, BUNUN BİR NEDENİ VARDIR. REXALL PHARMACIES ESKİDEN BOMBAYDI. ARABANIN YAYGINLAŞMASINDAN ÖNCEKİ DÖNEME GERİ DÖNERSEK PORTLAND BİR DİZİ UFAK MAHALLEDEN OLUŞUYORDU ŞİMDİKİ GİBİ DEVASA BİR OTOPARK DEĞİLDİ. HER BİR MAHALLENİN ORTASINDA, YÜRÜYEREK GİDİP YUMURTALARINIZI, SÜTÜNÜZÜ VE İLAÇLARINIZI SATIN ALABİLECEĞİNİZ BİR REXALL PHARMACY VARDI. BU MAHALLELERİN DOKUSU BOZULSA DA REXALL'LAR İNSANDA YAĞMURDA SIĞINILACAK, ESKİ USUL BİR MEKÂN HİSSİ UYANDIRAN O DAR SOKAKLARIN ÜZERİNDEKİ MERKEZİ BİR ŞEKİLDE KONUMLANMAYA DEVAM ETTİ. AYRICA, REXALL'LAR BOMBA YERLER OLDUKLARI. REXALL FİRMASI ÇOK PARA KAZANDIĞI VE O GÜNLERDE PARAYLA UZUN SÜRE DAYANAN, SAĞLAM YAPI MALZEMELERİ ALMANIZ MÜMKÜN OLDUĞU İÇİN REXALL PHARMACY BİNALARININ HEPSİ GÜNÜMÜZDE GERÇEKTEN DE OLDUKÇA İYİ DURUMDADIR VE ESKİMİŞ, GICIRDAYAN FAKAT ACAYİP İŞLEVSEL VE HAVALI AHŞAP PARKELERE SAHİPTİR. BU PARKELERİN HEPSİ TAM OLARAK AÇIKLAYAMAYACAĞIM BİR NEDENLE ŞÖYLE BAĞIRIRLAR: COFFEE SHOP, COFFEE SHOP, COFFEE SHOP.

* Kuzey Amerika'da yaygın olan, ilaç dışında, günlük ihtiyaç malzemeleri ve yemek de satılan alışveriş zinciri. (ç.n.)

HER NEYSE. BENİM ÇALIŞTIĞIM COFFEE SHOP OLAN MEKKE CAFÉ DE KARMAŞANIN TAM GÖBEĞİNDE. BİR REXALL PHARMACY BİNASI BÜNYESİNDEYDİ. MERCYX BENİ TRAFİK IŞIKLARININ ORADA BIRAKIP GİTTİKTEN SONRA ORAYA GİTTİM VE BU İNCİL'İN İLK BÖLÜMÜNDE SİZE BAHSETTİĞİM WALGREEN'İN KETEN KAPLI GÜNLÜĞÜNÜ ÇIKARIP YAZMAYA BAŞLADIM. TESADÜFE BAKIN Kİ, OTURDUĞUM KAHVE MASASI ESKİDEN ECZACILARIN İLAÇLARININ SAYIMINI YAPTIĞI ŞU ESKİ MASALARDAN BİRİYDİ. ŞU HARİKA GÖRÜNÜMLÜ SARI, PARLAK AHŞAP İŞÇİLİĞİNİN ÜZERİNE, ALTININ İÇİNE ECZACILARIN SİMGESİ -ŞU RX ŞEYİ- KAKILMIŞTI.

KARMAŞANIN GÖBEĞİNDE, GÜNLÜĞÜME YAZARKEN HER ZAMAN YAZDIKLARIMI YAZMADIM, HAYATIN NE KADAR ANLAMSIZ OLDUĞU VE YAPACAK HİÇBİR ŞEY OLMADIĞI HAKKINDAKİ VAROLUŞSAL KAYGI İŞİN İÇİNDE DEĞİLDİ. BUNUN YERİNE, JOSEPH PATRİCK BOOKER'IN SÖZLERİNİ YAZDIM. NE DUYDUYSAM TAM OLARAK ONU YAZDIM.

NİÇİN BU ŞEKİLDE YAPTIĞIMDAN EMİN DEĞİLİM. YAPMAM GEREKEN ŞEY, BİR KARİKATÜRİSTİN YAPACAĞI ŞEY, YANİ BOOKER'I YENİDEN YORUMLAMAK, BELLİ BAŞLI NOKTALARI YAZMAK, BİR CÜMLEYİ YA DA İFADEYİ KAĞIDA DÖKMEK VE BUNU EĞLENCELİ HALE GETİRMEK NİÇİN AKLIMA GELMEDİ EMİN DEĞİLİM. OYSA BENİM YAPTIĞIM BU OLMADI VE HER NE KADAR BENİM YAPTIĞIM İNANILMAZ DERECEDE APTALCA, KISA VADELİ VE NAİF BİR EYLEM OLUP SONUNDA BENİ FELAKETİME SÜRÜKLEYECEK OLSA DA BU ŞEKİLDE YAPMIŞ OLMAKTAN MEMNUNUM ÇÜNKÜ ARTIK HER ŞEY SONRA ERDİ. MAVİ KETENDEN WALGREEN NOT DEFTERİNİN İÇİNDE, ONUN İFADELERİ BENDE DURUYOR. ONLARA BU ŞEKİLDE SAHİP OLMAK GÜZEL. İNSANLARI O YA DA BU YÖNE ÇEKMEYE MEYLEDEMEYECEKLERİ ŞEKİLDE.

PEYGAMBERLERİN HİKÂYELERİNİN BU ŞEKİLDE YAZILMIŞ OLMASINI DİLERDİM. İSA, MUHAMMED YA DA MORONİ, YA DA İNSANLARIN BAĞLILIK GÖSTERDİĞİ DİĞER DİNİ FİGÜRLERİ ASLA HATA YAPMAYAN, HER ŞEYİYLE İYİ VE HER ŞEYİ BİLEN NİTELİKLERİNİN VE DİĞER TÜM MUTLAK SAÇMALIKLARININ DIŞINDA DÜŞÜNEBİLMİŞ OLMAMIZI DİLERDİM. HAYAT HİKÂYELERİNE MÜDAHALE EDİLMEMİŞ OLMASINI DİLERDİM ÇÜNKÜ BANA ÖYLE GELİYOR Kİ KAHRAMANLARIMIZ HATAYA DÜŞMEYE BİR PARÇA DAHA MUKTEDİR KİMSELERDİ. MESELÂ SÜT KASALARININ ÜZERİNDEN DÜŞMÜŞ, KADINLARLA SORUNLARI OLMUŞ VE GENELLİKLE KENDİLERİ OLMAK YERİNE LA MANCHA'LI DON QUİXOTE GİBİ GÜLÜNÇ DERECEDE İDEALİZE EDİLMİŞ BİR İNSANA DÖNÜŞMEK UMUDUYLA İBADET ETMİŞ OLSALARDI... PEKÂLÂ, BANA ÖYLE GELİYOR Kİ, O ZAMAN İNSANIN KUSURLARINA KARŞI DAHA HOŞGÖRÜLÜ VE KURALLARLA SINIRLANDIRILMIŞ DİNLERİN ÇELİŞKİLERİNİN DİNDAR ZİHİNLERİMİZİ KURCALAMASIYLA ORTAYA ÇIKABİLECEK SAÇMA MERAK DUYGUSUNA KARŞI ÇOK DAHA AÇIK OLURDUK.

KAHVE MOLAMIZI VERDİK. VE PORTLAND, OREGON HAKKINDAKİ BU KISA VE UFAK BÖLÜM HER NASILSA KEHANETİN DOĞASI HAKKINDA ATEŞLİ BİR YAZIYA DÖNÜŞTÜ. BİLGİNİZ OLSUN, KONUDAN UZAKLAŞMAMIN NEDENİ KARMAŞANIN GÖBEĞİNDE. BİR COFFEE SHOPTA. AŞIRI DERECEDE KAFEİN TÜKETİMİNİN ETKİSİYLE İNCİL YAZIYOR OLMAMIN KONTROL EDİLEMEZ ETKİSİDİR. ESKİDEN KAHVE BAĞIMLISIYDIM VE HALA DA ÖYLEYİM. MEKKE'DE ÇALIŞMAYA BAŞLAYINCA, BOOKER'LA TANIŞINCA VE ÇALIŞMAK İÇİN DAİREM DIŞINDA YERLER BULMAK İHTİYACINA GİRİNCE BAĞIMLILIĞIM GERİ GELDİ VE ARTIK KÖTÜLEŞMEYE. ACAYİP DERECEDE KÖTÜLEŞMEYE BAŞLADI.

SUÇUMU ELE VEREN SULU KAHVE LEKESİNİ BU SAYFALARDAN TEMİZLEYEBİLMEYİ DİLERDİM ÇÜNKÜ KAHVE KESİNLİKLE DÜŞÜNCELERİME SIZIYOR. AMA HEYHAT, YAPAMAM ÇÜNKÜ BOOKER DA BİR KAFEİN BAĞIMLISIYDI VE EĞER BAĞIMLI OLMASAYDI SÖYLEDİĞİ ŞEYLERİ SÖYLEMİŞ, O ŞEKİLDE SÖYLEMİŞ OLMAZDI; EĞER BEN DE KAFEİNİN ETKİSİYLE AYNI FREKANSTA OLMASAYDIM MUHTEMELEN ONUN İZİNDEN GİTMEYE MUKTEDİR OLAMAZ VE SÖYLEDİKLERİNİ KAYDETMEK KONUSUNDA BU KADAR GAYRETLİ DAVRANAMAZDIM.

BU NEDENLE VERDİĞİM BU ARALAR VE ARTLARINDA YATAN NEDENLER İÇİN TEKRAR ÖZÜR DİLİYORUM. HADİ HİKÂYEYE GERİ DÖNELİM AMA HIZLICA BİR YUDUM ALMADAN OLMAZ FİNCANDAN, KUTSAL KASEDEN, İSA'NIN KAHVESİNDEN.

Bölüm 9

Çatalın Kaşıkla Kaçtığı Zaman

Vaazı not defterime geçirdikten sonra daireme döndüğümde Chester Fields salonuma kurduğu çizim masasının önünde oturuyordu. Sağ eli aynı anda kâğıtları parçalayıp gevşek bir şekilde sarılmış Taco Bell fasulyeli burritoyu sallayıp dururken sol eli siyah mürekkebi taslak defterinin üzerine saçıyordu. Bu hâli bana çok kollu Shiva'yı hatırlattı. Tüm bunları yaparken sanki bir mantrayı tekrarlıyormuş gibi mırıldanıyordu "Her şeyi değiştirmeliyiz."

Mekke'de Booker'ın kilisesinde olanları ve Mercyx'ün bu yaşananlara olan tepkisini düşünüyordum. Ne de olsa sözüm ona ben ateisttim -dolayısıyla gerçek İsa kimdi? İbne miydi? Tek eşlilik karşıtı mıydı? Bunların bana hiçbir şey ifade etmemesi lazımdı. Buna rağmen (bunu yüksek sesle ifade etmekten çok uzak olsam da) umurumdaydı. Sadece umursamakla kalmıyordum ama içten içte Booker'ın haksız olduğunu düşünüyordum.

Bu şeyleri konuşacak bir oda arkadaşına sahip olmak hoş olabilirdi. Oysa Chester'ın aklı açıkça başka yerdeydi: "Süt ka-

saları çok önemli Flynn. Alpenrose etiketini görüp Booker'ın onun üzerinde durduğunu aynı anda anlamalılar. Tamam, o zaman şöyle olacak: bir kutucukta ayakkabıları ve kasaları çizeceğim. Kasaların dengesiz durduğunu belirtmek için bilirsin ya birkaç hızlı çizgiyle çizeceğim. Sonra asıl boyuta geri döneceğim. Dahiyane Flynn, dâhiyane."

Yorum yapmak, işbirlikçisi olarak önerilerimi sunmak istedim ama Chester diyalogun her iki tarafını da kendi yürütüyordu. Ayağının ucunda, kâğıt tomarları ve çöp kutuma doğru ilerlemiş, bok renginde yapış yapış bir fasulye duruyordu.

"Bir de asıl şu var. Booker cüce ve bu da komik ama o özel bir cüce olmalı. O yüzden çizgi romanda yapacağımız şey şu -Flynn, gözünün önüne getir- Booker'ı Tattoo* yapacağız. Görüyor musun, Dougie böyle şeyleri sever. Mükemmel, mahşer sonrası bisikletçi Mad Max evreninin atlısı Tattoo. O zaman ne yapıyoruz, görüyorsun ya, Fantasy Island'ın bazı eski çekimlerini buluyoruz, yüzünü dijital hale getiriyor ve siyah beyaza çeviriyoruz. Mükemmel. Kesinlikle mükemmel. Booker çizgi romanda her belirdiğinde Tattoo'nun yüzünü göreceksin ve her seferinde yüzünde aynı kocaman gülümseme olacak ve ne söylerse söylesin yüzü hep aynı olacak. Bulanık, punk fanzinlere benzemesi için dövmeyi acayip grenli bir hâle gelene kadar büyütüp sonra küçülteceğim. Acayip dâhiyane, değil mi?"

O kendi kendine konuşurken, kâğıtların, fast-food ambalajlarının ve etrafını çeviren striptiz kulübü ilanlarının meydana getirdiği yığının üzerinde parmaklarımın ucunda ilerledim. Çok yavaş hareket ediyordum. Bir nedenle, aklıma hendekler geldi. Çizim masasına vardığımda günlüğümün az önce yazdığım sayfalarını açtım ve onun çizim defterinin hemen yanına yerleştirdim. "Üçüncü sayının metni burada," dedim.

Chester bakmadı. Burrito'dan bir ısırık aldı. Taco Bell'in pas rengi yumuşak kıvamlı sosu dudaklarından akacaktı. Dolu

* 1977-1984 seneleri arasında Amerika'da yayınlanmış olan bir televizyon dizisi olan Fantasy Island'ın başrolündeki cücenin adı Tattoo'dur. (ç.n.)

ağızla "İmaj her şeydir. Bir hareket pek çok manaya gelebilir. Eğer çizer bu işte iyiyse metnin okunmasına bile gerek yoktur."

Dirseğinin altında üzerinde, memeleri kırmızı yıldızlarla sansürlenmiş, çıplak bir kadın resmi olan bir kartvizit vardı. Kartın üzerinde 999-SKY-EMER. 36-24-36. 7/24 kız arkadaş deneyimi. Bir yanım halen sanatçı Chester'dan hoşlanıyordu ama diğer yanım ise ne kadar iğrenç olduğunu görmüştü ve onu etrafımda istemiyordu. İnsan ters düştüğü insanları kendisiyle bir şeyler yapmaya davet etmeye meyillidir ve daha sonradan bunu yapmamış olmayı diler: "Mercyx ve ben yedi civarı The Curiosity'de olacağız.... Eğer... Eğer bize katılmak istersen..."

Chester'ın çalakalem çizen sol eli duruverdi. Lafımı kesip "Seksi'yle mi?"

Cevabımda tereddüt ettim. Hiç şüphesiz ki Mercyx seksiydi ama Chester'ın seksisi değildi.

Chester devam etti. "Kısa saçlı, dövmeli. Senin arkadaşın mı?"

"Evet" dedim. "Benim... Arkadaşım."

"Yüzü güzel. Kıçı harikulade" dedi Chester. "Memelerini büyütse de olur ama ben onu bu hâliyle de sikerim."

"Harika" dedim sahte bir gülümsemeyle. "Ben bir duş alıp üstümü değiştireceğim sonra gidebiliriz."

"Tamam" dedi Chester.

Chester burritosundan kalanları sayfaları açık günlüğümün üzerine koydu. Erimiş peynir sayfaları lekeledi.

~

Chester ve ben The Curiosity'nin döner cam kapısından içeri girdiğimizde Mercyx çoktan oradaydı. Hem de öyle sıradan bir şekilde değil, demek istediğim oradaydı. Son derece şık giyinmişti. Bir yuppy gibi kapkara, omzuna bir Coach çanta takacak tarzda da giyinmemişti, tam olarak Mercyx gibiydi. Üzerinde minik göğüslerinin altından geçen su yeşili

dantelli bir süs olan pembe bir elbise vardı. Bir gece elbisesinden çok bir geceliğe ya da bir kombinezona benziyordu. Ayağında şık John-Fluevog botlar vardı. Uyumsuzluğu bir kez daha başarıyla üzerinde taşıyordu. Hiçbir şey çelik burunlu botlarla kombinlenmiş bir gecelikten daha seksi olamazdı. Bilardo oynuyordu -kadınlarda seksi duran bir diğer şey, özellikle de iyi oynayanlarda. Ve Mercyx bilardoda her zaman iyi olmuştur. Yanlış anlamayın, bir bilardo ustası değildi -bir deliğe iki top sokabilecek değildi- sadece bilardoyu acayip cool oynuyor ve yaptığı atışların bazıları sayı oluyordu.

Ayrıca Mercyx sigara içiyordu. İşte en garibi de buydu. Daha önce bilardo oynadığını görmüştüm. Ve daha önce -Blowfish'teki o gece- şık giyindiğini görmüştüm ama onu asla sigara içerken göreceğimi tahmin etmezdim. Demek istediğim, Mercyx bir atletti, bir bisikletçiydi ve bir bisikletçinin tütünle solunum sisteminin içine etmesinin bir manası yoktu ama işte orada duruyordu. Dudaklarının arasında bir sigara, iki numaralı topa vurabilmek için bilardo masasına doğru eğilmişti.

Her ne kadar bu yeni Mercyx, alışık olduğum Likralı Mercyx'den daha çekici olsa da hissettiğim şey bana birkaç gömlek büyük geldiğiydi ve birdenbire yaşanacaklar hakkında kötü bir hisse kapıldım.

Mercyx yeni tarzıyla dikkatleri üzerine çekiyordu. Utangaç, çekingen çizgi romancı ben ise bara gittim, bir bira aldım ve köşede bir masa bulup oturdum. Mercyx'ün her zamanki *sikerim yuppieleri* dansını yapıp ucubeler ve salaklar masasına geri döneceğini düşünüyordum. Ayrıca Chester'ın da beni takip edeceğini varsaymıştım. Etmedi. O gece bir Dickens kitabından fırlamış bir karaktere benzeyebilmek için giyiminde silindir şapka, trençkot, beyaz gömlek ve ince, simsiyah bir kravat kullanmış olan Chester bunun yerine kendi birasına bir tane daha ekleyerek doğruca Mercyx'e doğru yürüdü, kulağına bir şeyler fısıldadı (kadınların kulaklarına bir şeyler fısıldamak

asla geliştiremediğim bir kabiliyetti) ve ben daha ne olduğunu anlayamadan bilardo odasında ayrı bir masada onunla ateşli bir muhabbete dalıverdi.

Benim barın orada bir masada oturmam, arkadaşlarımın ise başka bir masada oturmaları garip ve rahatsız ediciydi. Şüphesiz ki gidip yanlarına oturabilirdim ama bu bizim masamızdı. Her zaman oturduğumuz masaydı ve ayrıca sanırım Chester'ın giyimi (benim üzerimde Pirate's Choice Kombucha baskılı kırmızı bir tişört ve her zamanki yırtık pırtık siyah kot pantolonum vardı), Mercyx'ü gördüğündeki o samimi, erkek erkeğe üslupla *hasiktir* deyişi ve ardından sanki Mercyx ona aitmiş gibi ona doğru yönelmesi yüzünden kendimi eğitime tabi tutuluyormuş gibi hissediyordum.

Bu yüzden yanlarına gitmek yerine oturup kara kara düşünmeye devam ettim.

Artık aralarında oturdukları yerden göze çalınanlardan daha fazlası ya da en azından benim gözüme çalınanlardan fazlası yaşanıyordu ama şimdilik sadece Mercyx'ün orada oturduğumun ve keyfimin epeyce kaçtığının farkında olmadığını söyleyelim. Sanki bir barda değil de sinemadaymışız da ekranda romantik bir sahne varmış gibi onları seyrettim. Biraları hızlıca yuvarladım. Garsonumuz yenilerini alışılmışın dışında bir hevesle getirdi. On dakikalık bir zaman dilimi içerisinde iki dolarlık PBR'ı masama bıraktı. Garsonumuz fazla seksiydi ve Beale ile ben varlığımızdan haberdar olamayacağı kadar salaktık. Yine de içme alışkanlıklarımızı iyi bilirdi. Beale, Mercyx ve ben ona Kan Emici adını takmıştık ve hem Beale hem de ben onu fanzinlerimizde ve çizgi romanlarımızda ayrı ayrı kullanıyorduk. Kız, *Sekizgen Masa Muhabbetleri #* 8&9'un elde edilemez arzu nesnesine dönüşmüştü ve Beale'in *Sivri Dişli Kan Emiciler #4*'ünde bir vampir rolünde yer almıştı.

Kan Emici biramı getirdikten sonra tepsisindeki diğer iki birayı Mercyx ve Chester'ın oturdukları bölmeye götürdü. Bunlar limon dilimleriyle kız birasına dönüşmüş, Mercyx ile

benim hep hor gördüğümüz buğday biralarıydı. Yüzleri bölmenin diğer tarafına bakacak şekilde oturduklarından tek görebildiğim Chester'ın silindir şapkası ile Mercyx'ün kısa kesilmiş saçları ve çekici, çıplak ensesiydi. Başlarının üzerinden duman yükseliyordu. Chester'ın sigaralarından içiyorlardı. Chester Fields'ın *Chesterfield* sigaralarından.

Ben onları izlerken sanki silindir şapka çıplak enseye doğru yaklaşmaya başladı. Kan Emici henüz siparişini vermediğim yeni bir birayla yanıma geldi. Lakin Chester'ın kostümü artık Dickens değil Dostoyevski'ydi, bu sahne Londra ya da Paris'te değil Moskova'da yaşanıyordu, kahramanları olduğumuz kitap siktiğimin *David Copperfield*'ı değil *Suç ve Ceza*'ydı ve ben de köşede oturmuş komplolar kuran ürkütücü genç adamdım. Chester'ın yeni kartvizitini hayal ettim. Üzerinde göğüs uçlarında kırmızı yıldızlar olan çıplak bir Mercyx vardı. 999-EMER-ANN.

Kan Emici neler döndüğünün farkındaydı. Öyle olduğuna yemin ederim. Biramı masaya bıraktı. Bana göz kırptı. Ardından cilveli bir tavırla limonlu buğday biralarına doğru yöneldi.

Silindir şapka yana döndü. Üzerindeki çukurlukları görebiliyordum. Şapka her zaman salonda yerde durduğu için Chester ve ben kaç kez üzerine bastığımızdan çukurlar oluşmuştu.

Silindir şapka çıplak enseye doğru kaydı.

Ayağa kalktım. Dizlerim masanın köşesine çarptı. Bira şişesi devrildi, ardından köşeye doğru ilerleyerek yarım bir daire çizdi. Ardından yere düştü. Cam şişe tuzla buz oldu. Bu anı kendime saklayabilir, olayın büyümemesini sağlayabilirdim. Sadece barın birinde bir şişe kırılmıştı. Şayet ki ardından yapacağım şeyi yapmamış olsaydım.

Dişlerimi çıkardım. Üst dudağımı büküp ön dişlerimi dışarı çıkardım, aynı bir ayı gibi iki elimi havaya kaldırdım ve bir ses çıkardım. "MU-AH-AH-AH" gibi bir ses çıktı. Tekinsiz bir ses çıkarmak istemiştim ama ortaya Susam Sokağı'ndaki Kont'unki gibi salakça bir ses çıkmıştı. Bu sesin ardından bağırdım. Söylediğim şey duygu dolu ve dokunaklıydı:

"Sizin alayınız... Vampirsiniz!"

Niçin böyle yaptığımı açıklamam zor. Hayatın benim için kurgusal bir yanı olmasıyla alakalı olmalı. Bir de Morrissey'in *How Soon in Now* isimli şu eski şarkısıyla da bir ilgisi olmalı. Hani şu üstlendiği işler istediği gibi gitmeyen, rezil derece yakışıksız bir utangaçlığı olan çocuk hakkındaki şarkı. Sanırım köşeye sıkıştığımı hissetmiştim.

Koştum. Kanatlı bar kapısından dışarı doğru bisikletimi kilitlediğim yere koştum. Anahtarımı kilide soktum ve bisikletimi özgür bıraktım. Bar kapısının kanatları açıldı. Çıkan Chester, Mercyx ya da hesap için elini sallayan Kan Emici olabilirdi, ama umurumda değildi. Mercyx'den nefret ediyordum. Chester'dan nefret ediyordum. Sürate ihtiyacım vardı. Hıza ihtiyacım vardı.

Farlarımı ayarladım ve yola koyuldum. Eğer arkamdan biri bağırdıysa da duymadım. Keltçe'de "kilt* üstü tükürük" anlamına gelen ve aslında bir yağış türü olmayıp temelde yağmur sonrası bir etki olan *sciorta en aird* her türlü bağırışı yuttu. Hani yağmur yağar ve ardından sert bir rüzgâr çıkıp havadaki nemi arttırır ve Tanrı bilir daha başka neler kaldırımdan kalkıp yüzünüze gözünüze ve giysilerinize çarpar.

Eve gidemedim. Eve gitsem Chester ve Mercyx kıkırdayarak eve gelecek, orada olduğumu bilseler de ben orada değilmişim gibi davranacaklardı. Üstelik ben yatak odasında uyurken onlar salonda sessiz olmaya çalışacak ama olamayacaklardı çünkü seks yaparken asla sessiz olunmaz. Böylece ben de ateşli, sigara içen, silindir şapkalı Chester Field'ın Mercyx'ün kırmızı yıldızlarına girişini dinleyecektim.

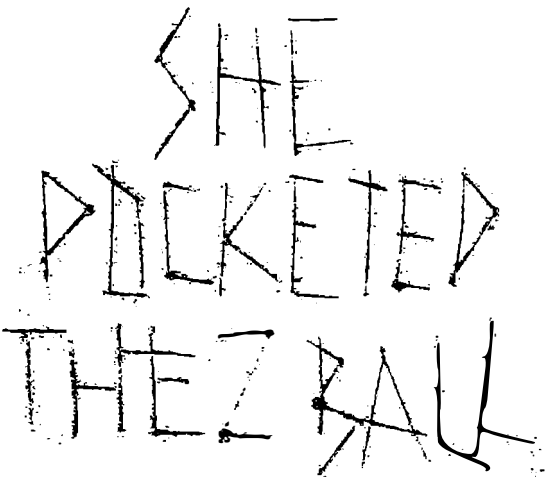
999-SİKİN-ANN. 7/24

Barlar vardı. Portland'ın dört bir yanında ucuz tavernalar vardı. Bisikletimle rüzgârın süpürdüğü, pislikle kaplı, alkol ve aşağılanma dolu sokakların arasında zigzaglar çizerek onlara doğru sürdüm. Gittiğim soğuk, yağmuru sızdıran, sefil yerler-

* İskoç erkeklerinin etek formundaki geleneksel giysisi. (ç.n.)

de sadece üç doları hak eden bir bira içip tuvalete işeyecek kadar uzun kaldım. Tüm bunları, yol kenarında bir hayvan gibi ezilip gitmeden nasıl başarabildiğim algımın ötesindedir.

Her şey kararmadan önce hatırladığım son şey bir tuvalet kabini. Islak kot pantolonum ve iç çamaşırım bileklerime kadar inmiş şekilde porselen bir klozetin üzerinde oturmuştum. Anahtarımla duvara bir vajina çizdim. Vajinaya giren bir isteka kazıdım. İstekaya bir çift testis ekledim. Resmin altına bir yazı kazıdım:

Hatun bu topları cebine indirdi.

Eve gitmeyi asla başaramadım.
Gene de bir tapınağına gitmeyi becerdim.
Gözlerimi açtığımda hayatta olsam da artık tam olarak aynı kişi değildim.

Bölüm 10

Aman! Hass! Amin!

Tek gözümü açtım. İkisini birlikte açmadım, çok canım yanabilirdi. Tekini açtım. Gördüğüm şey akıl alır gibi değildi. Gözümü kapattım ve yeniden denemeye karar verdim. Birkaç dakika bekledim. Sarf edeceğim efora kendimi hazırladım. Ardından ikisini birden açtım. Artık üç boyutlu olmasına rağmen görüntü hâlâ aynıydı. Karşımda duran duvar boyunca paslanmaz çelikten bir dizi alet yan yana istiflenmişti. En iyileri de Jetgiller cihazlarıydı. Buzdolabının yanında fırın, fırının yanında bulaşık makinesi, bulaşık makinesinin yanında evye ve evyenin yanında kocaman bir çamaşır/kurutma makinesi karışımı duruyordu. Tüm bu cihazların dayandığı duvar priz ve boru mekanizmalarıyla delik deşik edilmişti. Ortada bir teçhizat yığını vardı: Ocaktan çıkan buharı emmek için dikdörtgen şeklinde bir sıra vantilatör; kurutma makinesinin duvardaki yuvarlak bir delikte son bulan gümüş vakum borusu; evyedeki sıcak ve soğuk su için yapışkan bantla sarılmış iki bahçe hortumu; ayrıca kurutucuya ait 220 voltluk üç çatallı devasa bir priz de dahil olmak üzere tüm elektrik prizleri.

Bu prizlerin hiçbiri olması gerektiği gibi zemin seviyesinde değildi. Hepsi *yerden yükseltilmişti.* Alışılmadık derecede yüksek olan duvar boyunca üzerlerinden gümüşümsü bir balgam gibi sarkan kablolarla rastgele dizilmiş gibi bir halleri vardı.

Ev aletlerinin garip nizamını çözmesi yeterince zor iken duvarın ilerisindeki nesnenin üzerinde pamuklu kumaştan sabahlığı, elinde spatula ve krep tavasıyla, ocağın önünde durmuş cızırtısına bakılırsa domuz pastırması pişiren nesne olduğunu kabul etmem en zoru oldu.

Bu nesne bir kadındı.

Sanki olup biten gündelik bir şeymiş gibi, garip bir sakinlikle bana döndü. "Göz mü? Yoksa çırpılmış mı?" diye sordu.

Nesne sadece herhangi bir kadın değildi. Alışılmadık derecede çekici bir kadındı. Yirmilerinin ortasındaydı. Koyu kızıla boyalı, mükemmel şekil verilmiş perçemleri olan küt kesimli saçları vardı. Kaşları alınmıştı ve uca doğru giderek inceliyordu. Dudakları saçlarıyla aynı renk boyanmıştı. Aslına bakarsanız gerçek hayatta bu niteliklerin bir araya geldiği bir kadının kahvaltımı hazırlayıp yatağıma getirdiğini daha önce hiç görmemiştim. Çok daha azını da bir kere görmüştüm zaten.

Ela renkli, ışığı egzotik bir kıymetli taş gibi yansıtan alacalı gözleri vardı. Cevabımı beklerken şefkatle bana baktığında iki kişilik bir yatağın üzerinde, tamamen çırılçıplak halde karşısında durduğumu anlamama yetecek kadar algılarıma kavuştum.

Kendimde olamayacak kadar akşamdan kalmaydım.

"Çırpılmış" dedim. "Ve göz."

Cızırdayan domuz pastırmasının sesi duyularımı harekete geçiren ilk şey olmuştu ama ardından kokusu da geldi. Midem kalktı. Yatağın ucuna doğru eğildim. Çömeldim. Yerde içi parıltılı gümüş renginde bir karıştırma kasesi duruyordu. Sanki tam olarak amacına hizmet ediyor gibiydi. Karıştırma kabının yanında bir Glad* çöp poşeti duruyordu. Glad çöp poşetinin

* Amerikan çöp poşeti markası. (ç.n.)

içinde ıslak giysiler- benim ıslak giysilerim- vardı ki, yakından bakıldığında üzerleri kırmızımsı kütlelerle kaplıydı. Giysilerin üzerinde kullanılmış, ustaca düğüm atılmış bir kondom duruyordu. Öğürdüm ama bir şey gelmedi.

"Sessiz bir kusmuklu çıktın sen!" dedi nesne. "Bir erkekte bunu takdir ederim. Bazı herifler çıkarırken hayvanat bahçesindeki vahşi kedilere dönerler ama sen sessiz sakin kustun. Bu, bir ayyaşın sahip olabileceği güzel bir niteliktir. Sessizce kusmak. Yine de bundan sonra üzerine kusmasan daha iyi edersin."

Bir hatıra kırıntısı için, oraya nasıl geldiğimi ya da bu kadının kim olduğunu açıklayacak bir şey için zihnimi taradım ama veri bankalarım tamamen boşaltılmıştı. Kafam zonkluyordu. Yatağın ucundan çekildim ve kendimi yüzüstü yatağa fırlattım. Yorgan ve çarşaflar siyah satendendi. Yastık kılıfı inek desenliydi. Karyola başlığı siyah deri ve kabaralarla* ve kamyon şoförlerinin çamurluklarını süsleyenlere benzer birkaç çift gümüş rengi çıplak kadın siluetiyle kaplıydı. Sanki yolum yanlışlıkla Playboy Malikanesi'ndeki özel bir odaya düşmüştü. Yalnız bu odanın oradakilerle alakası yoktu. Daha çok *Shaft*'takilere benziyordu.

Mükemmel cihazların dizildiği duvarın arkasındaki kapalı kapıya doğru bağırdı:"Ölü dirildi."

Ve ardından, tabii ki, o içeri girdi. Başka kim olabilirdi ki?

"Günaydın gün ışığım. Bakıyorum sen ve Emerald tanışmışsınız."

Başımı ona doğru çevirdim. Sanki Fantasy Island'da bir uçağı karşılarmışçasına pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Gerçekten de Tattoo'ya benziyordu. İlk önce hangi soruyu sormam gerektiğini bilemedim. En azından kızın adını öğrenmiştim.

"Neredeyim?" diye sordum.

"Kilisedesin" dedi.

Boşluk. Hiçbir şey hatırlamıyordum.

* Süs amacıyla ya da dayanıklılığı arttırmak için nesnelere çakılan demirden, iri başlı çivi. (ç.n.)

"Kahve?" diye sordu. Elinde French presslerinden biri vardı.

Emerald, Booker'ın eline bir fincan tutuşturdu. Kız sanki bir acil servis teknisyeniydi. Booker kahveyi içine boşalttı. "Dik otur."

Bana söyleneni yerine getirdim.

Ansızın çıplak olduğumu hissettim. Booker tam karşımda duruyordu. Göz hizası kalçama denk geliyordu. Fincanı iki eliyle tutup havaya kaldırdı. İstemeden gözlerinin içine baktım. Kahveyle aynı renklermiş gibi geldi. Sırıtışı öyle kocamandı ki suratına sığmayıp dışarı taşacak diye düşündüm.

"İsa'nın kahvesi" dedi.

Kahkaha attım. Nasıl atmazdım ki? Olanların hiçbiri komik değildi ama ben güldüm. İlgilendiğim hatun gidip ev arkadaşımla yatmıştı. Bense kendimi alkole verip garip bir kadının yanında uyanmıştım ki, geceyi onunla geçirmiş olmam oldukça muhtemeldi. Bu kadın benim için kahvaltı hazırlıyordu ve ardından sanki tüm bunlar ustaca bir planının parçasıymış gibi, içeri arkadaşım (Vaiz? Esin perim? Booker benim için neydi?) girdi ve dine küfredercesine bana bir fincan kahve ikram etti. Kahkaham kafamın içinde bir tilt topu gibi oradan oraya savruluyordu. Dang! Dang! Dang!

"Aman" diye bağırdım."

Bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim ama Booker'ın sırıtması daha da büyüdü. "Dört harfli başka bir kelime dene."*

"Hass..."

Bu sefer gülen Booker oldu. Fincanı dudaklarıma doğru eğdi. Zımbırtıyı içmeye o kadar korkmuştum ki içmek yerine içine burnumu soktum. Koku hiç de rahatsız etmedi. Stumptown'dı**. Holler Mountain ***. Eşsizdi.

"Amin" demekten kendimi alamadım.

---

* İngilizcede "fuck" olarak geçen "hasiktir" küfrü kastedilmektedir. (ç.n.)

** Organik Orta ve Güney Amerika ve Endonezya kahveleri üreten marka. (ç.n)

*** Stumptown markasının en ünlü kahve çeşidi. (ç.n.)

Emerald ocağın oradan üç adım atıp oturduğum yere geldi ve yatağın üzerine, yanıma bir tepsi bıraktı. Tepsinin üzerinde bir tane çırpılmış yumurta, bir tane göz yumurta, kırmızı folyoya sarılı kalp şeklinde bir çikolata ve gülücük şekli verilmiş domuz pastırmaları vardı. Eğildiğinde sabahlığının aldığı V şeklinde doğru kaçamak bir bakış atınca şüphelenmekte haklı çıktığımı anladım. Sabahlığının altındaki nesne de anadan üryandı.

Penisimde bir kıpırtı oldu.

Booker, ki bunu bilerek yaptığına inanıyorum, "Giysilerin?" diye sordu.

Başka zaman olsa, iki insanın karşısında çırılçıplak oturuyor olsam, bir tanesi yabancı diğeri de erkek olsa, mahrem bölgemi ellerimle kapatarak anında eveti yapıştırırdım. Oysa o sabah, kendimde olamayacak kadar akşamdan kalmaydım."Tabii" dedim.

Booker etrafımda dolaşıp yatağın ucuna geldi. Depolarda kullanılanlara benzer, bir desteğe dayalı, silindirleri olan şu merdivenlerden biri duruyordu orada. Bir düğmeye bastı ve merdiven yükselmeye başladı. Yukarı baktım. Çamaşır ipleri Booker'ın yatağının üstündeki alanı çaprazlamasına çizgilerle kaplamıştı ve iplerde her çeşit giysi asılıydı: Deri ceketler, rahip cüppeleri, kadın elbiseleri, ne isterseniz. Tavan 12 metre uzunluğundaydı. Yukarı baktığımda odanın neresi olduğunu anlayıverdim. Kilisenin çan kulesindeydik. Kule, bir gökyüzü gardırobuna çevrilmişti. Tabii ki.

Booker merdivene tırmandı ve bir elbise askısından bir parça giysi kaptı. Giysi yatağın üzerine düştü. Palyaço kıyafetiydi.

"Bu?" diye sordu Booker.

Keçileri kaçırmışmış gibi ona baktım. Bir pompon kız giysisi havada uçtu.

"Ya da belki de bu?"

Ağzımı açmaya fırsat bulamadan, paslanmaz çelik evyenin içinde ızgarayı yıkamayı az önce bitiren Emerald "Joey, ayağa

kalkınca benim kıyafetlerimi de kapıp getirebilir misin?" diye sordu ve bunu derken soyunuverdi.

Memelerine bakakaldım. Silikonlu olup olmadıklarını merak ediyordum. Gerçek göğüsleri sahte göğüslerden ayırmak erkek eğitiminin bir parçası olmalı sanırım. Çok diri duruyorlardı. Silikonlu olmalıydılar.

Emerald kaşlarını çatarak bana baktı. "Mesaide değilim" dedi.

"O bu işte yeni" diye karşılığını verdi Booker.

"Her neyse" dedi kadın. Ardından bana dönüp "Kesinlikle ponpon kızı seç. Cesaretine hayran kalacaklardır."

Emerald çabucak giyindi. Belli ki bu konuda uzmandı. Kapının yanında duran çorap ve ayakkabıları ayağına geçirdi. Hoşça kal demeden gideceğe benziyordu. Cevap vermek istedim ama aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmedi. Üzerinde mor bluzu ve kot pantolonuyla artık daha vasat bir görünümü vardı. Nesneliği azalmıştı. Yattığınızı düşündüğünüz ama yatıp yatmadığınızı bilmediğiniz birine ne derdiniz? Kapıyı açtı. Bir anlığına durakladı, sonra arkasını döndü. "Buradaki muhabbete aldırış etme Bartholomew Flynn. Kıza geri dön. Sen olduğunu düşündüğünden çok daha fazla erkeksin."

Yüzüme bir peruk çarptı. Rengi kızıldı. Mükemmel şekilli bir perçemi vardı.

"Ponpon kız" dedi.

Otuzlarının sonlarında, sıkıca toplanmış gri saçlı bir kadın kapıyı açtı ve çıkıp gitti.

Bölüm 11

Bendeniz Bartholomew Flynn'in C.H.V.C.K. Vagonu'nu Öğrendiği ve "Zorla Güzellik Olmaz" Sözünün Yeni Bir Anlam Kazandığı Zamandır

Bu sabah, Emerald peruğu bana fırlatıp ponpon kızı seçince sanki savaşta kazandığım bir kafa derisiymiş gibi onu giymem gerektiğini düşündüm. Ayrıca hâlâ sarhoştum. Gerçi daha sonra ayıldığımda dışarıda, milletin arasında üzerime giydiğime inanamadım. Tanrı aşkına kadın kıyafetleri giyiyordum. Daha da kötüsü, ponpon kız kostümü University of Wisonsin'in üniformasıydı. Üniversitede, UW bizim ezeli rakibimizdi. Sanki bir bahsi kaybetmiştim.

İkimiz de bisikletlerimizin üzerindeydik: Ben sarı yarış bisikletimin, Booker ise bir yüksek bisikletin. Her Portland'lı yüksek bisikletin ne olduğunu bilse de yabancılar için biraz daha betimlemeye ihtiyaç olmalı.

Evlerin arka bahçelerinde yapılan bir operasyonla birbirinin üzerine monte edilmiş iki bisiklete yüksek bisiklet denirdi. Yukarıdaki bisikletin zinciri ve pedalları zincir yoluyla alttaki bisikletin arka şasisine bağlanırdı. Yüksek bisikletlerin her biri farklı olurdu. Booker'ınki de bilhassa farklıydı. Booker'ın yük-

sek bisikletinin üst yarısı aslında çocuk bisikletiydi ve bu nedenle parıltılı mor renkli uzun bir sele, mor renkli plastik minik pedallar ve püsküllerle donatılmıştı. Çocuk bisikletinin gidonu esasen oval formdaydı fakat ön çatal aslında bir yığın çataldan meydana geliyordu. Bu çatallar kesilmiş ve birbirlerinin üzerine kaynaştırılmış ve böylece bir Harley Davidson motosiklet gibi dışarıya doğru genişlemişti. Gerçi bu motosiklet iki buçuk metre uzunluğunda ve parıltılı mor renkli püsküllü, pedallı ve uzun seleliydi.

Bisikletlerimizi Portland'ın Central Eastside Industrial District adı verilen ıssız bölgesinde sürüyorduk. Burası nehrin doğu yakasında, yıkık dökük depolardan meydana gelen, kentsel yenilemenin bir şekilde gözünden kaçmış bir mahalleydi.

"Bugün senin kabul işini halledecekler" dedi Booker. "Geçen Pazar kilisedeki iki herifi hatırlarsın. Onlardan biri Diogenes'ti. Liderleri."

Bir tepenin üzerindeydik ve Booker bir çite doğru ilerliyordu. Bisikletinin frenleri yoktu.

"Kim onlar?" diye sordum.

"Chuck" dedi Booker.

Caddenin karşısındaki birkaç çocuk Booker ve beni işaret ediyordu. Güzel bir manzara sunuyorduk: Yüksek bisikletin tekinin üzerinde bir cüce ve sağ kolu ponpon kız.

"Bir dakika dur da şu meseleyi bana anlat ahbap" dedim. Tek kelimeli cevaplardan bıkmıştım. Booker boyun eğme belirtisi gösterdi.

"Chuck altı-dokuz-altı-dokuz. Bunlar anarşist bir bisiklet çetesi. Sen tanıştın onlarla."

Birdenbire aklıma bir şey geldi. Geçen geceden değil, daha eskilerden, Des Moines, Iowa'daki Hardin Kütüphanesi'nin huzurlu ve sıcak köşelerinde fanzinlere göz attığım günlerden bir şey. Akademinin raflarına bıraktığım, daha doğrusu kurnazca yerleştirdiğim bir şey. Altmış dört sayfa. Sekiz buçuğa yedi öl-

çülerinde, iki zımbalı.Teknik belgeler, kitle kontrol teknikleri, nakliyeciler, motosikletler, yüksek bisikletler, patlayıcılar ve "esmer İngiliz anahtarı" da dahil olmak üzere birkaç sayfa gerçekten kalitesiz pornografi. Birinci sayı. C.H.V.C.K. 6969. *Bike Off a Lips Now.**

"Sen o herifleri *tanıyor* musun?"

"Evet" dedi. "Sen de tanıyorsun."

Booker çitten uzaklaştı ve pes edercesine:

"Kendi gözlerinle görmeliydin. Yılbaşı çocuğu gibiydin. Diogenes'i kışkırtıp ona Raggedy Andy deyip durdun. Sonra düelloda ona meydan okudun. Çok eğlenceliydi."

Bu noktaya kadar başımdaki ağrı bedenimin kalan herhangi bir kısmını hissetmemi engelliyordu. Oysa düello lafı sol kürek kemiğimin ve sol göğsümün tam altındaki çok hassas bir noktanın sızlamasına neden oldu. Kendini C.H.V.C.K.'nın lideri ilan eden Diogenes, aynı zamanda fanzinin de yaratıcısıydı. "Kaybettim" dedim.

"Tabii ki."

Booker yolu gözlerken bir anlığına tereddüde düştü. Bisikletine ince fren kablolarıyla bir sürü dini figürün çerçeveli resimlerini bağlamıştı. Bunların içerisinde, her ne kadar hepsi onlarla sınırlı olmasa da, İsa'nın Kutsal Kalbi, Azize Meryem Guadalupe, Aziz Kristof ve Buda da vardı.

"Dipdeki C.H.V.C.K.'nın vagonu" dedi. "Hadi şunu bombalayalım."

Tepeden aşağı baktım. Bulunduğumuz cadde üzeri dikenli tellerle sarılı tel örgülerle sonlanıyordu. Kapı halihazırda kapalıydı. Tel örgünün arkasında bir chuck vagona, evet bir chuck vagona** çevrilmiş paslı bir Airstream römork duruyordu. Airstream römorkun karşısında bir kara tahta vardı. Üzerine renkli tebeşirlerle kulaklarından alevler fışkıran, birbirlerinin

* C.H.V.C.K.'nın çıkardığı fanzinin adı. (ç.n.)

** Geçmişte Amerika ve Kanada'da gıda ve yemek ekipmanlarını taşımak için kullanılan vagon tipi. (ç.n.)

ağzına kaşıkla sulu çamur veren iki kovboy çizilmişti. Kovboyların altında zar zor okunan bir yazıyla: ACI KIRMIZI BİBER BURADA SERVİS EDİLİR yazıyordu.

Booker'dan teslim olduğuna dair bir inilti yükseldi ve bisikletiyle aşağı inmeye başladı. Nasıl duracağını merak ederek yavaşça onu takip ettim. Aşağıdaki parmaklığa kafa göz dalmaktan kaçabileceğe benzemiyordu. Bir arkadaş için duyulan kaygıdan çok C.H.V.C.K.'nın vagonundan ACI KIRMIZI BİBER yemenin arzusuyla onu takip etmeye başladım. Aşağı inerken parmaklığın diğer tarafından üzerimize doğru süren, tasarımı Booker'ınkine benzeyen yüksek bisikletler gözüme çarptı.Yaklaştıkça durmaya niyetlerinin olmadığı da açıklık kazandı.

"Ufaklık!" diye selam verdi bağırarak sürücülerden bazıları.

Bazı sürücüler ise "Ann!" diye bağırarak beni selamladılar.

Yaşanacaklardan korkarak bisikletimi yavaşlattım. Booker ve diğerler sürücüler parmaklığa gittikçe daha da yaklaşıyorlardı: Booker yokuş aşağı iniyordu; diğer taraftaki yüksek bisikletliler de pedallara giderek daha çok asılıyordu. Son hızla parmaklığa çarptılar. Tel örgü sanki hayvanat bahçesindeki hayvanlar bir kafesi sallıyorlarmışçasına şangırdadı. Sürücülerin pek çoğu bisikletleri parmaklığın üzerinden sekmesine rağmen tel örgülere tutunmayı başardı. Maymun gibi tel örgülere asılı kaldılar. O kadar şanslı olmayan az bir kısmı ise önce parmaklığa kafayı gömdü, ardından da asfaltın karşısında dizilmiş bisiklet kümesinin üzerine düştü.

Tel örgülere tutunan sürücülerden bir tanesinin gözünde aynalı polis gözlükleri vardı. MGD şişesini Booker'a fırlatan adamdı. Onun, C.H.V.C.K. 6969 isimli anarşist bisikletçi kulübünün lideri ve grubun fanzininin yazarı Diogenes olduğunu hemen anladım. Dudaklarından yarım bir sigara sarkıyordu. Sigaranın yanan ucu parmaklıklara çarpmanın etkisiyle düşüp gitmişti. Geriye kalandan sanki patlamış dinamit misali kahverengi tütün parçaları sarkıyordu.

"Kestaneyi çizdirdim." dedi.

"Diogenes" dedi Booker "Her zaman nihilistsin!"

Sürücülerden birinin düştüğü yerden bir inilti yükseldi.

"Ufaklık sen de palyaçonun önde gidenisin" diye karşılık verdi. "Sağlık görevlileri!"

İki adam chuck vagonun kapılarından aceleyle fırladı. Başlarında üzerine elektrik bandıyla siyah haçlar yapıştırılmış aşçı şapkaları vardı. Ortalarında buharı tüten siyah bir karavana sürüklüyorlardı.

Yerdeki sürücü acıyla kıvranıyordu. Nasıl yaralandığını söylemek zordu. Yüzünde gaz maskesi vardı.

"Serum! Serum!" diye bağırdı.

Tel örgüye tutunan sürücülerden biri aşağıya baktı. Korsan kılığına girmişti. "Gassy sırtına pedalı yemiş bence" dedi.

Aşçılar karavanayı bıraktılar ve chuck vagona geri döndüler. Kısa bir süre sonra koşarak yanımıza geldiler. Bu sefer bir tanesinin elinde altılı bira paketi, diğerinin ise bira hortumu vardı. Huninin üzerine şapkalarındaki haçları yaptıkları, aynı siyah elektrik bandıyla "Venüs solüsyonunu gir" kelimeleri yazılmıştı.

Diogenes parmaklığı bıraktı ve Gassy'ye doğru yürüdü. Yanına varınca maskesini çıkardı. Ağır yaralanmış gibi dişlerini sıkıyordu.

"Unutma, şu an hissettiğin acı otomotiv sektörü çöküp bisikletlerimizin altın yarış arabaları olduğu anlaşılınca seni güçlendirecek. Biz burada konuşurken Detroit göçüyor" dedi Diogenes.

Gassy, Diogenes'in söylediklerinin tek kelimesini bile duymadı. Sanırım havale geçiyordu. 911'i aramam gerektiği düşüncesiyle cep telefonuma uzandım. Çıplak bacağıma dokundum. Lanet giysinin cepleri yoktu. Görünüşe göre telefonu Booker'daki kusmuk torbasında bırakmıştım.

"Serum" dedi Diogenes.

Aşçı sağlık görevlisi eline verdikleri hortumu tutuyordu. Sanki bunu binlerce kez yapmışa benziyorlardı. Diogenes hortumu aşağıda, tüpü yukarıda tutuyordu.

"Solüsyon" dedi Diogenes.

Diğer aşçı sağlık görevlisi bir şişe PBR açtı ve hortumun içine boşalttı. Dökerken, tereddüt etti. Diogenes sanki çapını ölçermiş gibi Gassy'e sert bir bakış attı.

"Üç" dedi Diogenes.

Aşçı sağlık görevlisi başıyla doğruladı. Ardından iki şişe daha açtı ve hortuma boşalttı.

"Dik oturabilir misin" diye sordu Diogenes Gassy'e.

Gassy yerde iki büklüm olmuş ileri geri sallanıyordu. Hayır dercesine başını salladı.

"Dört olsun" dedi Diogenes.

Hortumun içine bir bira daha boşaltıldı. Diogenes tüpü Gassy'nin dudaklarına dayadı. Gassy'nin kıvranması bir anlığına durdu. Gözleri aniden kocaman açıldı ve bilinçli bakmaya başladı.

"Temiz" diye bağırdı Diogenes.

Diogenes boruyu Gassy'nin ağzında tutarken aşçı sağlık görevlisi tek bir hareketle hortumu havaya kaldırdı. Sidik renkli sıvı hortumun şeffaf borusundan geçti ve ardından belirdiği hızla gözden kayboldu. Gassy sanki şifa bulmuş gibi dimdik oturdu. Ardından kükredi. Öyle bazı tiplerin aslanları taklit etmeye çalışmaları gibi sahte bir kükreme de değildi. Gerçek, hakiki bir kükremeydi.

"Siktir! Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!" diye bağırdı Gassy ellerini şakaklarına götürerek. Oysa bu hareketini öngörmüş olan Diogenes avuçlarını mümkün olduğunca güçlü bir şekilde Gassy'nin başına bastırdı.

"Kıyamet günü için güç topladın!" diye bağırdı Diogenes.

"Evet!" dedi Gassy. Bacakları titriyordu.

"Senin bisiklet muazzam bir yarış arabası!" diye çığlığı bastı Diogenes.

"Evet!" diye tekrar etti Gassy. Kolları titredi.

"Ellerimi bıraktığımda acın dinecek!"

"Evet!" diye bağırdı Gassy. Gözleri göğe bakıyordu.

Diogenes ellerini bıraktı.

"Buz gibi. Kahrolası. Soğuk. Bira" dedi dişlerini sıkarak. Hiç de daha iyi görünmüyordu.

"İşe yaramayacak" dedi Booker.

"İşe yaradı palyaço" dedi Diogenes Booker'a. Ardından aşçı sağlık görevlisine bakıp "Yarayı temizle. Gazlı bez koy. Alın size sargı."

Diogenes'in azlettiği maymunlar tel örgüyü bıraktılar ve aceleyle Gassy'e doğru koştular. Aşçı sağlık görevlisi tişörtünü çıkartırken yarasına bakıp ohlayıp ahladılar. Booker hâlâ bisikletinin üzerindeydi. Ayakta kalıp bisikleti yerinde tutabilmek için ileri geri pedal çeviriyordu. Ben aşağı inmiştim ve az önce olanlara dair bir açıklama koparabilme umuduyla Booker'a bakıyordum. Hiçbir şey diyeceği yoktu. Bu esnada, Diogenes içeri girebilmemiz için kapının kanatlarını açtı.

"Eğer siz cüce Ufalık'ı ve arkadaşı Raggedy Ann değilseniz o hâlde, bize katılmanıza seviniriz" dedi Diogenes. Önden buyurun dercesine bir hareketle kollarını açtı. "Seçilmiş vagonun nöronumsu tanecik alanına girin."

Booker hız kazanmak için bisikletiyle geri geri gitti ve sonra yoluna çıkan yerdeki bisiklet yığınının üzerinden geçip kapıya doğru devam etti. Tekerleklerden bir fren sesi yükseldi. Düşmeden nasıl üzerlerinden atladığı ise bir diğer Booker gizemi olarak kaldı.

"Geliyor musun Ann?" diye sordu Diogenes. Aptallaşmış bir halde orada ayakta dikiliyordum. Bana Ann demesi işleri hızlandırmadı. Geçen gece kesinlikle bir şey olmuştu. Benim ona Raggedy Andy demem onun da akabinde bana Raggedy Ann demesiyle ilgili bir şey ama ne? Ve daha da önemlisi onu

nasıl durduracaktım? Annie'nin aklıma gelmesi o an istediğim en son şeydi.

"İçeri girmeye korkmakta haklısın sevimli Ann'im. Seçilmiş C.H.V.C.K. vagonlarının nötronumsu tanecik alanına bir kez girdin mi, kendini Büyük Patlama'nın hız kattığı durdurulamaz Carmageddon* müessesine adamış eşek sikli bir kovboy klaksonuna dönüşürsün ve biz bu vasıtayla meşhur Pagasus'un çektiği modifiye edilmiş at arabalarıyla zarar görmeden süzülerek göğe yükseliriz, tabii ancak ateşle pek çok imtihandan geçtikten sonra.

"Tabii ki, senden bir kurban vermen istenecek." Diogenes gözlerini tel örgülere dayanmış masum masum duran bisikletime dikti.

Bakışlarını takip ettim. Nereye varmak istediği kafama dank etti.

"Modifiye etmek gerekecek..." diye devam etti Diogenes.

Şimdi şöyle: Neon sarısı ve alüminyum rengi, ezik işi ve daha önce bahsini ettiğim başka özellikleri olan bisikletime çok da vurgun olmasam da halen hem ulaşım hem de egzersiz açısından son derece pratikti. Ayrıca yarış bisikletlerinin fiyatlarını düşünürsek yerine yenisini almam kolay değildi. En önemlisi de bir kez "modifiye edildi" mi o bisikletle artık mezarlığa ya da Bridge of Gods'a ya da Mercyx'ün sürmeye tenezzül edeceği herhangi bir yere gidilemezdi. Bir gece önce aramızda her ne geçtiyse artık onun hakkında hala sinirli ve allak bullaktım ama ne yapmış olursa olsun bisiklet partnerimi terk etmeye henüz hazır değildim.

Ellerimi belime koydum. Hareketimin amacı meydan okumak değil, daha çok bir sonraki sözümün ya da hamlemin ne olacağına karar vermekti. Oysa Diogenes bunu iyiye yormadı.

"Buna karşı koyamazsın! Bu senin *alnının yazısı*! Sağlık görevlileri! Mukavemet" dedi.

* Hıristiyan inancından Kıyamet savaşı anlamına gelen *Armageddon* kelimesi ile araba anlamına gelen *car* kelimesinin birleşmesiyle türetilmiş kelime. (ç.n.)

Aşçı sağlık görevlileri Gassy'nin yaralarını sarmakla meşguldü ve Diogenes ve benim aramdaki bakışların farkında değildi. Yine de *Sağlık görevlileri* ve *mukavemet* kelimelerini duyunca dikkat kesildiler. Bir tanesi bira hortumunu, diğeri de altılı biradan kalanları kaptı. Aşçı sağlık görevlileri 1,80lik, yapılı adamlardı.

Bu esnada Booker hâlâ, yere düşmüş bisiklet yığınının öbür tarafında, bisikletinin üzerindeydi. Booker'ın yüzündeki ifadeyi okumak zordu ama açıktı ki, meselenin gittiği yönü beğenmiyordu. "Konuyu değiştir, Diogenes" dedi.

"Sağlık görevlileri! Sağlık görevlileri! Başkaldırı!"

Aşçı sağlık görevlilerinin kafası karışmışa benziyordu. Benim mi yoksa Booker'ın mı peşinden gitmeleri gerektiğinden emin değillerdi. Diogenes bu karışıklığı çabucak çözdü. Ağzında bir puroymuşçasına çiğnediği sigara izmaritiyle öngöremediğim bir zorbalıkla üzerime sıçradı. Ardından kafamın arkasını göğsüne yaslayabilmek için etrafımda dolandı ve kollarını kafama dolayarak beni yakaladı.

Kıskıvrak yakalanmıştım. Dirsekleriyle kollarımı kenetlemiş, beni fiilen hareketsiz hâle getirmişti. Kenetlenmiş parmaklarını peruğumun altında hissedebiliyordum. Dik durmaya çalıştım fakat bunu yapar yapmaz bacaklarıma tekmeyi yedim. Ellerimi azıcık hareket ettirip saçlarını çekeyim dedim ama bu yaptığıma güldü geçti. Topallıyordum. Bir Raggedy Ann'e dönüşmüştüm. Kıllı, sere serpe uzanmış bacaklarıma baktım. Aşağıya doğru, kızıl renkli saten külotuma baktım.

Booker'ın çığlığını duyabiliyordum "Dur, aşağılık herif!" Sesindeki tüm Martin Luther King tınısı gitmiş, yerine %100 Pee Wee Herman gelmişti. Bisikletini, bisiklet yığınının üzerinden sürmeyi denedi ama önceden sahip olduğu tüm sihirli sürücü becerileri olayın sıcaklığında kaybolmuştu. Yığını ezip geçti.

Diogenes "Temiz!" diye bağırdı. Sesi kulaklarımı sağır etti.

İtiş kakış esnasında aşçı sağlık görevlilerinin yaptıkları hazırlıkları, hortumu doldurduklarını bir şekilde gözden kaçır-

mıştım. Eldivenli bir el çenemin altını tuttu, kafamı arkaya yatırdı, mideme bir tüp soktu ve derken sanki bir kılıç gırtlağımı yarıp geçti.

Buz gibi. Lanet. Soğuk. Bira.

Bu yaptıkları bir fizik ya da tıp araştırması mıydı bilmiyorum ama bira hortumunun işe yaraması, yutkunma refleksinin önüne geçme şekilleri, büyük miktarda sıvıyı doğrudan mideye fışkırtma şekilleri, kılcal damarların dondurucu soğukla sürpriz teması sonucu yanışı, ardından büzüşüp sonra da can verişleri bir hayli araştırmayı hak ediyordu. Hücre kaybı muazzam olmalıydı.

Acı şakaklarımda yoğunlaştı. Diogenes'in avuçları acıyı orada yakaladı.

"Hızı salıvermelisin!"

Biranın sadece yarısının mideme ulaştığını söyleyebilirim. Tüp mideme indiğinde, biraz debelendim. Eğer verdikleri dozun tamamını yutmuş olsam daha itaatkar olabilirdim. Veya ciddi anlamda kusabilirdim. Biranın kalanı bluzumun altına ya da ponpon kız kılığının megafonlu, büyük W harfli ve porsuklu üst yarısına her ne ad veriliyorsa ona döküldü ve ardından elastik bel kısmından aşağı sızarak bacaklarıma doğru aktı. Tribünlerde biraya bulanmış bir ponpon kız.

Soğuğa rağmen terlemiştim. Şakaklarım ve Diogenes'in avuç içleri arasındaki basınç bir buhar makinesini harekete geçirebilirdi. "Siktir git!"

"İçine megahertz, Kahin, Amerikalı, Steve Jobs mikroçipinin yerleştirdiği ne varsa bırakmalısın!"

"Sen siktir git!"

"Anka kuşu, küllerinden doğmadan önce yanar!"

Avuç içlerini şakaklarıma bastırarak başımı kıstırdığı pozisyonu bıraktı. Hiç düşünmeden hareket ettim. Ponpon kız içgüdüsüydü. Kavrayışından kaçıp kaldırıma çarptım. Diogenes aşağıya doğru bana baktı. Önceden çiğnediği sigara izmaritini ağzından tükürdü. İzmarit gözümün üzerine düştü. Yapış yapıştı.

"Siktir git" dedim daha öncekine göre daha yumuşak bir sesle.

Booker bisikletinin altından çıktı ve Diogenes'in karşısına dikildi. Kırmızı plastik burnunu kaybetmişti. Fırfırlı gömlek kolu yırtılmıştı. Alnında kan damlacıkları vardı. Gülümsemesi ürkütücüydü. Hala Pee-Wee gibi çıkan bir sesle "Yeni gelenlere karşı niçin bu kadar göt olmak zorundasın?" diye sordu.

Diogenes aşağıya bakmayı sürdürdü. "O buna değmez."

Bu kısmı anlatması zor. Ben orada yatıyordum. Yukarı, Diogenes'e, iki aşçı sağlık görevlisine, bir korsana, bir maymun adama, Ufaklık palyaçoya ve Mad-Max görünümlü, sakallı, beysbol sopasını ve topunu Bazuka'ya benzesin diye bantla yapıştırmış olan iki adama bakıyordum. Iowa Des Moines'deki bir kütüphanede onlar hakkında bir şeyler okumuştum. Bu adamlar hakkında okumuş ve antikalıklarına kahkahayı basmıştım. Kütüphanenin tekinde bunu sevmiştim, motorlu taşıtların pas tutmuş kabuklardan öteye geçemedikleri kıyamet günü sonrası post-endüstriyel bir dünyada ileri görüşlü bir avuç adamın dünyanın geri kalanının gülünç bulduğu bu becerileri, kaynak yapmayı, bir klan halinde yaşamayı öğrenmeleri fikrini sevmiştim. Fanzinlerde kendileri dışında kalanlara yaptıkları şeyler eğlenceliydi. Şapşal memeliler, yuvarlak, yağlı, şaşkın Amerikan kitleleri, yaklaşan kıyamet gününün yakında soyları tükenecek olan mağdurları, onlara her şey müstahaktı. Küfürler savuran ve ön camlarına bira tenekeleri fırlatan gaz maskeli, yüksek bisikletli anarşistler tarafından yolları kesilip saatlerce kavşaklarda beklemek. Evet, aklıma gelmişti. Iowa, Des Moines'da taşralıların arasında, çok çok uzak bir galakside, bir kütüphanede- EVET!

"Bırak gitsin" dedi Booker.

Diogenes yanağına tokadı yapıştırdı. "Kuzuları mı kurtarıyorsun Ufaklık? Sen kendini kim sanıyorsun? İsa mı?"

İşte artık oradaydım. Iowa'nın güvenli ve engin düzlüklerinden Portland Oregon'un titrek toprağına, ağaçlara ve volkanlara ve yamru yumru binalara yolculuk etmiş ve onları,

kahramanlarımı bulmuştum. Şimdi onların altında yatıyor, ayaklarının altında çiğneniyordum. Aşağılanmanın bir tablosuna, fanzinleri için birkaç sayfalık bir malzemeye dönüşmüştüm ve sonunda kabul edilmek, klanlarına mensup olmak, bir parçası olmayı uzun süredir hayal ettiğim şeyin parçası olmak için bir şansım vardı. Şimdi onlara, gri, hiç yok olmayan Portland kasvetine karşı duran komik siluetlerine bakıyordum. Sonunda, tüm o bekleyişten sonra, o kadar hasret çektikten sonra, aslında kim olduklarını görmeyi başarmıştım.

C.H.V.C.K. aşağılığın önde gideniydi.

Ağladım.

Ağlamam korkunçtu. Tam bir ühü-ühü'ydü.

"Ağlıyor" dedi Mad Max.

Durmak istedim. Biraya bulanmış bir erkek ponpon kızın, kaldırıma uzanıp ağlamasının ne kadar mükemmel olduğunu biliyordum. Ne kadar da az rastlanır bir manzaraydı! Nasıl bir ıslak rüyaydı!

Korsan fotoğraf çekti.

Onlara katılamadım. Ben üç ayıcığın evindeki Anne ayıydım. Pek yumuşaktım. Kaldırımdan kalktım. İki renkli tişörtümü düzelttim. Hızlı, etkin, kıyamet günü öncesi bisikletime doğru yürüdüm. Şu an buradan hızla uzağa gidebilmesi için özellikle sertleştirilmiş selesine -yarışçı selesi öyle olur- dokundum. Kaçmak için yapılmış. Elastan için yapılmış.

"Ahbap" dedi aşçı sağlık görevlilerinden bir tanesi.

"Vakit kaybı" dedi diğer aşçı sağlık görevlisi.

Bir kez bisikletimin üzerine bindim mi beni takip edemezlerdi, kafamı sıkıştıramaz, zorla boğazımdan aşağı tüpler sarkıtamazlardı. Bisikletim hızlı değildi ama onlarınkinden daha hızlıydı.

Nitekim ben de öyle yaptım.

"Flynn!" Diogenes bu kez gerçek adımı kullanarak seslendi ağzıma sıçmış olmanın tesellisi gibi. "Gidemezsin! Bizdensin!"

Oysa değildim. Ve asla da olamayacaktım. Benim mayamda anarşi yoktu.

KAHVE MOLASI #2
CÜCELER ÜZERİNE

İNSAN CÜCE DOĞDUYSA DURUMLA BAŞ EDEBİLMEK İÇİN BİRKAÇ SEÇENEĞİ VARDIR. İSTER İSTEMEZ ETRAFINIZI SARAN BAKIŞLARI VE ŞAKALARI DİKKATE ALMADAN DİĞERLERİNİN YAPTIĞI GİBİ HAYATA ATILABİLİR VE CÜCE OLUŞUNUN ÖNEMİNİ AZALTMAK İÇİN ÇABALAYABİLİR. BU CÜCELERİN EN ÖNEMLİ ÖZELLİĞİ KEÇİ GİBİ İNATÇI VE CİDDİ OLMALARIDIR VE GERÇEKTEN DE HİÇ ŞAŞIRMAYIN: ÖYLEDİRLER. ARKADAŞIM JOSEPH PATRİCK BOOKER'IN DA DURUMLA BAŞ EDERKEN TERCİH ETTİĞİ DİĞER SEÇENEK İSE CÜCE OLUŞUYLA DALGA GEÇEBİLMEK. BAKIŞLARI VE ŞAKALARI HOŞ KARŞILAMAK VE BUNU BİR AVANTAJA ÇEVİRMEYİ DENEMEKTİ. FİLMLERDE OOMPA LOOMPA YA DA MUNCHKİN YA DA MİNİME* ROLLERİNİ OYNAYAN CÜCELER VARDIR.

BİR CÜCE HANGİ SEÇENEĞİ TERCİH EDERSE ETSİN EMİN OLABİLİRSİNİZ Kİ BİR CÜCE YETİŞKİN OLDUĞUNDA İSTER KADIN OLSUN İSTER ERKEK ORTALAMA BİR İNSANA GÖRE ÇOK DAHA FAZLA KEZ ALAY KONUSU OLUR VE BU YÜZDEN BU DURUMLA BAŞ EDEBİLMEK İÇİN SON DERECE GELİŞMİŞ MEKANİZMALARA SAHİPTİR.

BUNU VE BİR CÜCENİN NE KADAR SUİİSTİMALE MARUZ KALDIĞINI (BOOKER BU DURUMU KÖRÜKLEYEN BİR TİP OLSA DA) BİLDİĞİMDEN BİR CÜCENİN NORMAL BOYUTTAKİ ALAYA MARUZ KALAN, HAZİN BİR ŞEKİLDE ERİYİP YİTEN BİR İNSANA KARŞI HERHANGİ BİR MERHAMET GÖSTERMESİ BENİM İÇİN BİR MUCİZEYDİ.

* Sırasıyla Çarli'nin Çikolata Fabrikası, Austin Powers ve Oz Büyücüsü filmlerinde yer alan cüce karakterlerin adları. (ç.n.)

Bölüm 12

Bunun Üzerine Joseph Patrick Booker ve Sadık Yazmanı Kısa Süre İçerisinde Büyük Önem Kazanacak Pazar Gününe Hazırlanırlar

C.H.V.C.K. Vagonundan ayrıldıktan sonra doğruca kiliseye gittim. Seks sonrası baygınlığıyla uzanmış Mercxy ve Chester'a görme ihtimalim yüzünden eve gitmek istememiştim. Giysilerimi yere fırlattım ve çırılçıplak bir şekilde Booker'ın hemen uyuya kalacağım siyah saten nevresim takımının altına girdim. Uyandığımda delik deşik siyah kot pantolonum, Korsan Kombucha tişörtüm, beyaz çoraplarım ve bir çift bokser düzgünce katlanmış şekilde başucumdaki iskemlede duruyordu. Giysilerin yanında bir şişe bira vardı -PBR değil, 650 mililitrelik yerel, güzel bir sınırlı üretimdi. Şişenin üzerinde bir yapışkan not vardı. Booker kargacık burgacık el yazısıyla eczacılığa ilişkin bir sembol olan Rx yazmıştı.

Hem giysiler hem de bira Tanrı'nın hediyesi gibiydi. Kendi giysilerimi üzerime geçirmekten ve akşamdan kalmalığımla aşağılanmışlığımı az biraz alkolle yok etmekten daha çok istediğim başka bir şey yoktu. Kıyafetleri giydim. Birayı içtim. Bunları yaparken yatak odasının kapalı kapısının ardından ge-

len yüksek tıslama sesini fark etmeden edemedim. Sanki birisi basınçlı yıkayıcıyla yerleri hortumluyordu. Booker'ın C.H.V.C.K. heriflerini geri çağırmış olmasından korkup yine de gürültü çıkaranın ne olduğunun merakıyla kapıyı azıcık araladım ve arkasına saklanarak dışarıya baktım.

Dışarıda, üzerinde, tabii ki kendisine çok büyük gelen ve Neil Armstrong gibi görünmesine neden olan gümüş rengi alev almaz kumaştan bir ceket ve ısı maskesiyle Booker duruyordu. Okul çağındaki bir çocuğun çalışma masasına benzer bir şeye pürmüz* tutuyordu. Sırtı bana dönüktü ve maskesi ve pürmüzü yüzünden beni ne görebileceği ne de duyabileceği gayet açıktı. Odada başka kimse yoktu.

İleri atılıp yanına gidip biramı bitirirken elişçiliğini hayranlıkla seyretmeden önce bir süre orada dikilip çalışırken onu izledim. Masayı, aşk sarhoşu çiftleri gezdirmek için turist gezilerinde kullanılan tipte üç tekerlekli kocaman bir bisiklete monte ettiği ortaya çıktı. Durdu ve ısı maskesini kaldırdı.

O anda milyonlarca farklı şey söyleyebilirdi. Alnındaki mandalina büyüklüğündeki yumrudan veya omzunu incittiğinden bahsedebilirdi. C.H.V.C.K'dan yediği dayak yüzünden benden daha kötü durumdaydı. Bana niçin ölmedin, madem C.H.V.C.K'nın nasıl olduğunu biliyordun o zaman niçin kötü muameleye maruz kalmayı beklemedin diye sorabilirdi. Birdenbire Bookervari, sözde dini konulara geçebilirdi ama o bunlardan hiçbirini yapmadı.

Booker onun yerine boş bira şişeme baktı ve "Daha fazla biraya ihtiyacımız var" dedi.

Doğruydu. Tam olarak buna ihtiyacımız vardı.

"Batı yakasında bir yerlere gidelim. Dünkü olay yerinden uzakta olsun."

Tam olarak ihtiyacımız olan bir diğer şey de buydu.

O yüzden kiliseden ayrıldık ve bira tapınağında ibadet ettik. O gece içtik ve ertesi gün içtik. İçerken Booker bana Diogenes'le

* Isı tabancası. (ç.n.)

nasıl tanıştığını, bisikletlere olan tutkusunun nasıl başladığını ve bu vasıtayla bu prefabrik, Costco* dünyasında her işini kendi yapmanın önemini öğrendiğini anlattı. O bana bunları anlatırken ben de ona University of Iowa'yı, fanzinleri ve asla toplu baskıya girmeyi başaramayacak şeyleri okumanın ne kadar ilham verici olduğunu anlattım. C.H.V.C.K. Vagonu'nda yaşananlardan veya Mercyx'den veya geçen sabah beraber uyandığım kadının ne ayak olduğundan bahsetmedik. Ne ben ona cep telefonunun niçin sürekli çalıp durduğunu, niçin durmadan vanilya, çikolata, sarı köri, mango gibi garip lezzetleri andığını ve akronimlerle konuştuğunu, daha da garibi ne şifre kombinasyonu ne de kadınların beden ölçüsü olabilecek 34-22-3 gibi sayıları hızlı hızlı söyleyip durduğunu sordum.

Biz erkektik. Kişisel meselelere girmekten kaçınmanın konforu başkaydı.

Hafta böyle geçti ve içebileceğimiz kadar içtikten ve barlar kapandıktan sonra sabahın erken saatlerinde Booker'a geri döndük. Oraya vardık mı kaynak yaptık. Gece boyunca içtik, kaynak yaptık. Booker bana başka yerde öğrenemeyeceğim bir beceri öğretti. Okul çocuğunun çalışma masası üç tekerlekli bisikletle birleşti ve fazladan destek için kalın tekerler eklendi.

Cumartesi sabahı, sabahın dördünde ya da beşinde işimiz bittiğinde Booker buğulu ve sulu gözlerle bana baktı ve bir elini kaldırıp ciddi bir tavırla "Yazmanıma!" dedi. İşte oradaydı: Kıyamet günü sonrasına özgü, bana ait teçhizatım, römorkörüm. Yüksek bisiklet kategorisine girmese de ki bu belli bir nedenle oldukça makuldü, teorik olarak insanın aynı anda yazı yazıp sürebileceği bir bisikletti.

Demek buydu. Neredeyse sorunsuzca gerçekleşivermişti. Booker bir ucubeydi. Bir çizgi romandaki cüce bir vaizdi ve artık başka bir şeydi: Arkadaşımdı. Birisi arkadaşınız olduğunda ona inanmaya başlamamanız zordur.

---

* 1976 senesinde Amerika'da kurulmuş, dünyanın en büyük toptancı süpermarketlerinden biri. (ç.n.)

Cumartesi, kilisede yattık. Sonra uyandık ve içmeye başladık. Tabii ki, kahveden sonra. Sarhoş olduktan ve barlar kapandıktan sonra Booker'a birdenbire ilham geldi ve tüm minivanı sprey boyayla altın rengine boyadı. Son bir dokunuşla, siyah renkli, yassı bir yazı stiliyle fikrime göre içindeki Orwellvari ironiyi yok ederek şu kelimeleri yazdı:

4 tekerlek kötüdür
2 tekerlek candır

ini bitirdiğinde bana ertesi gün büyük bir şey, devasa bir şey yapmak istediğini ve gerçekten çok iyi bir vaaz planladığını söyledi. Her zamanki gibi muğlaktı ama bunu söylediği anda aklıma dağlar geldi. Vaizlerin yüce bir şey söylemek istediklerinde yukarı tırmanıp dağın tepesinden bunu haykırdıkları.

"Lark Mountain* " dedim.

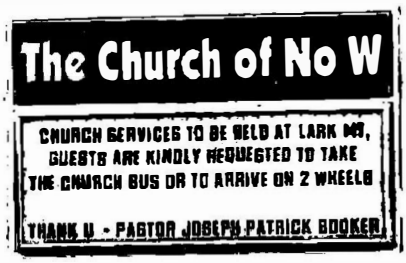
"Kanyonun üzerindeki yer" dedi. "Mükemmel."

Orayı önerdiğimde aklıma Mercyx gelmişti. Lark Mountain yapmayı her zaman hayal ettiğimiz destansı bir sürüştü. Bridge of Gods kadar uzakta değildi. Yüz altmış kilometre yerine yüz yirmi beş kilometrelik bir yolculuktu ama bazı açılardan çok daha zordu: Lark Mountain deniz seviyesinden bin iki yüz metre yüksekteydi ve dik, kıvrılarak ilerleyen ve genellikle rüzgârlı ve dondurucu bir tırmanışı vardı. Planımı o sırada yüksek sesle dile getirmedim. Ne düşündüğümün tam olarak farkında olduğumdan bile emin değildim ama bir şekilde dağdan yukarı çıkarken kilisenin minivanının içinde olamazdım -İhtiyar Sarı'nın üzerinde olacaktım.

Ben bunu düşüne durayım, Booker coşmuş otların arasından kendine yol açarak ön bahçesine gitti ve kilisenin tabelasındaki harflerin yerini değiştirdi:

* Lark Dağı. (ç.n.)

Coşmuş otların yanından geldiğinde "Sanırım hazırız" dedi. Her ikimiz de yarın sabahtan önce biraz uyumamız gerektiğini biliyorduk. C.H.V.C.K'dan, Mercyx ile Chester'dan, uzun, dolambaçlı bir araba/bisiklet sürüşünden ve bir diğer çılgın Pazar gününün getireceklerinden önce.

The Church: Savaş Karşıtı Kilise
Ayin Lark Mountain'da gerçekleşecektir.
Misafirlerin kilise otobüsüne binmeleri ya da iki tekerlek üzerinde gelmeleri rica edilir.
Teşekkürler -Vaiz Joseph Patrick Booker

KAHVE MOLASI #3 BARTHOLOMEW FLYNN'İN ALDIĞI KATOLİK TERBİYESİ ÜZERİNE

HİKÂYEMİZİN DORUK NOKTALARINDAN BİRİNE, DAĞDAKİ VAAZA YAKLAŞIYORUZ VE İŞLER BİRAZ GARİPLEŞMEYE BAŞLIYOR. HİKAYEDE BU KADAR İLERLEDİK VE SİZ BENİM HAKKIMDA ÜNİVERSİTY OF IOWA'YA GİTTİĞİM, FANZİNLERİ VE BİSİKLETLERİ SEVDİĞİM VE FAZLA PARAM OLMADIĞI DIŞINDA PEK DE BİR ŞEY BİLMİYORSUNUZ.

EĞER DİKKAT ETTİYSENİZ YETİŞTİRİLİŞİMDE DİNİN ETKİSİ OLDUĞUNU VE BÜYÜRKEN BANA EŞLİK EDEN BU DİNİN KATOLİKLİK OLDUĞUNU TAHMİN ETMİŞSİNİZDİR. BOOKER'A VE KİLİSELERE DAİR BİLGİMİN VE BUNLARA OLAN HAYRANLIĞIMIN VE GENELLİKLE GARİP BİR ŞEKİLDE ÇABUCAK UTANIP SIKILMAMIN NEDENİ BUDUR.

DOĞRUSU EBEVEYNİM DİNİ BÜTÜN KATOLİKLERDİ VE BU NEDENLE BENİ KATOLİK OKULLARINA GÖNDERDİLER. OKULLAR KESİNLİKLE TAHMİN EDEBİLECEĞİNİZ KADAR BASMAKALIPTI: ÜNİFORMA GİYERDİK; ERKEKLER İÇİN BEYAZ TİŞÖRT VE LACİVERT PANTOLON, KIZLAR İÇİN İSE BEYAZ BLUZ VE EKOSELİ ETEK. ETRAFTA SİZE HAKARET EDEN VE KOMİK GİYSİLER GİYEN RAHİBELER VE OĞLANLARA KARŞI OLAĞANDIŞI BİR İLGİ GÖSTEREN RAHİPLER VARDI.

TÜM BUNLARIN BÜYÜK KISMINDAN CİDDİ BİR RUHSAL YARA ALMADAN ÇIKMAYI BAŞARDIM. TA Kİ, DÖRDÜNCÜ SINIFTA. O YAŞTA PEK ÇOK ÇOCUĞUN BAŞINA GELEN AMA KATOLİK OKULUNDAKİ GÜNLERİMİ ZORLAŞTIRAN BİR ŞEY BAŞIMA GELENE KADAR. BUNUN, HER ÇOCUĞUN BAŞINA GELDİĞİNDEN FARKLI ŞEKİLDE BAŞIMA GELİŞİ ÇOK GARİPTİR. DÖRDÜNCÜ SINIFTAYKEN, NOEL BABA'YA OLAN İNANCIMI YİTİRDİM.

BOOKER'IN BEN BİSİKLETİMİ TAMİR EDERKEN SÜT KASALARININ ÜZERİNE ÇIKIP VERDİĞİ İLK VAAZDA, BUNDAN BAHSETMİŞ OLMASI İLGİNÇTİR. NOEL BABA'NIN BİR GECEDE DÖRT MİLYONDAN FAZLA BACADAN İÇERİYE GİRDİĞİNE VE PASKALYA TAVŞANI'NIN ON MİLYON YUMURTA BIRAKABİLECEĞİNE OLAN İNANCINI YİTİRDİĞİNDE SUYUN ÜZERİNDE YÜRÜNEBİLECEĞİNE, ŞEYTAN ÇIKARMAYA VE ÖLÜLERİ DİRİLTMEYE İNANMAYA NASIL DEVAM EDEBİLİRSİN Kİ?

BEN DÖRDÜNCÜ SINIFTAYKEN SADECE NOEL BABA'YA DEĞİL HIZ. İSA'YA DA İNANMAYI BIRAKTIM. KİŞİ KATOLİK OKULUNA GİDİYORSA, ON YAŞINDAYSA VE İNANCINI YİTİRDİYSE BU ZOR BİR DURUMDUR VE BUNA KARŞI YAPABİLECEĞİNİZ FAZLA BİR ŞEY YOKTUR. O AKŞİ RAHİBELERDEN BİRİNİN YANINA ÇIKIP "RAHİBE MARY JOSEPH, BEN ATEİSTİM. BENİ KOMÜNYONA SOKMAYIN LÜTFEN" DİYEMEZSİNİZ. O YÜZDEN YAPACAĞINIZ ŞEY BUNU SAKLAMAKTIR. RAHİBİN YANINA ÇIKARSINIZ VE DİLİNİZİ ONA DOĞRU UZATIRSINIZ. EKMEĞİ DİLİNİZİN ÜZERİNE YERLEŞTİRDİĞİNDE AĞZINIZA ALDIĞINIZ TANRI DEĞİL, SINIF ARKADAŞLARINIZ ARKANIZDA KUYRUK OLMUŞ OLMASA MİLYON YIL GEÇSE AĞZINIZA KOYMAYACAĞINIZ GARİP, TUTKALIMSI, HAMUR HAMUR BİR DİSKTİR.

ON YAŞINDAYKEN BÖYLE BİR SIR SAKLAMAK İNSANI MAHVEDER. BİRDENBİRE YAŞITLARINIZDAN AYRILIRSINIZ. KENDİNİZİ ÖĞLE YEMEĞİNİZİ YANINIZA ALIP ÇOCUK PARKINA GİTMİŞ, KALDIRIM KENARINA OTURMUŞ YALNIZ YERKEN BULURSUNUZ. BİR KATOLİK OKULUNDA İYİ OLABİLMEK İÇİN İNANMANIZ GEREKİR. OYSA BU BİR ALDATMACADIR. MUÇİZE DİYE BİR ŞEY YOKTUR. O ZAMAN NASIL İNANABİLİRSİNİZ Kİ" ZİHNİMİ KANDIRMAYI NE KADAR DENEDİYSEM DE İNANMAYI BAŞARAMADIM. DOLAYISIYLA BEN KÖTÜYDÜM. ÇOCUK PARKINDAKİ KARA BULUTTUM. EN KÖTÜSÜ DE -Kİ, BU TAMAMIYLA KONTROLÜM DIŞINDAYDI- NE ZAMAN KİLİSEYE GİTSEM İÇİMDEN GÜLMEK GELİRDİ. SUNAK SERVİSİNİ BEN YAPAR, SUNAKTAKİ PAPAZA SÜSLÜ KRİSTAL ŞİŞELERDE KUTSAL SUYU BEN GÖTÜRÜRDÜM. PAPAZ İSE KOLLARINI İKİ YANA AÇIP TANRI'NIN, ONA GÖTÜRDÜĞÜM SUYU HZ. İSA'NIN KANINA DÖNÜŞTÜRMESİ İÇİN DUA EDERDİ VE BENİ BİRDENBİRE, ORACIKTA, CEMAATİN KARŞISINDA BİR GÜLMEDİR ALIRDI. DUDAĞIMI, DİLİMİ, YANAĞIMI -BENİ DURDURACAK HER NERESİ VARSA- ISIRIRDIM AMA GÜLMEMİ DURDURAMAZDIM. KONTROL EDİLEMEZ BİR ŞEYDİ VE DERKEN ALTIMA KAÇIRIRDIM.

O KADAR ŞİŞİRİLMİŞ VE GÜLÜNÇ'TÜ Kİ -"SONSUZ AKTİN KANI, EBEDİ İÇKİNİZ..." ŞİŞELERİ PAPAZA DOĞRU DİNİ BÜTÜN BİR İFADEYLE UZATIRKEN KAHKAHA GÖZYAŞLARI GÖZLERİMDEN, ÇİŞİMİSE BACAKLARIMDAN DAMLA DAMLA AKARDI. TANRIYA ŞÜKÜR KİMSE İŞEDİĞİMİ GÖRMEZDİ. CÜPPE BU TARZ DURUMLAR İÇİN İYİDİR AMA BEN ORADA SUNAKTA DİKİLİR, KUTSALLIĞINA SİDİĞİMLE SAYGISIZLIK EDERDİM VE AYİN SIRASINDA SUNAKTA GÜLDÜĞÜM İÇİN ATEŞİN VE ŞEYTANIN ÇATALININ OLDUĞU CEHENNEME GİDECEĞİME İNANMASAM DA YAKIN GELECEKTE KİLİSENİN LEVAZIM ODASINDA DAYAĞI YİYECEĞİM BİR CEHENNEMİN VARLIĞINA İNANIRDIM.

EBEVEYNİM MESELENİN PARA OLDUĞUNU SÖYLEDİ. GERÇİ BUNDA RAHİP VE RAHİBELERLE GERÇEKLEŞTİRİLEN VELİ TOPLANTISININ BİR ETKİSİ OLMUŞ OLABİLİR. YİNE DE BEŞİNCİ SINIFIN SONUNDA ANNE BABAM BENİ KATOLİK OKULUNDAN ALIP DEVLET OKULUNA GÖNDERDİ. OKULDAN AYRILDIĞIMDA DÜNYA AYAKLARIMIN ALTINA SERİLDİ. İNANIP İNANMAMAK DEVLET OKULU HOCALARININ ARASINDA BİRİNCİL BİR ÖNEM TEŞKİL ETMİYORDU. ÖNEMLİ OLAN MATEMATİK VE BİLİM DERSLERİYDİ. O NOKTADAN SONRA, İNANÇ MESELELERİ ÖZEL OLARAK İLGİMİ ÇEKMEDİ.

JOSEPH PATRICK BOOKER'LA TANIŞANA KADAR.

Bölüm 13

Yeni Bir Pazar ve Annie Mercyx ve
Bartholomew Flynn'in Resmedilesi
Bir Günde Zorlu Bir Yokuşu Çıkışları

Gökyüzü beyazdı. Gri ya da mavi değil, beyazdı. Havanın tamamen açık olmasına mani olacak kadar kalın, tamamen kapalı olmasına mani olacak kadar da ince bir sis vardı. Boş bir tuval misali durgun, renklenmeye apaçık ihtiyaç duyan, Kelt dilinde karşılığı olmayan bir gündü.

"Biraz renk lazım" dedi Booker. Ve o bunu söylediğinde neden bahsettiğini tam olarak biliyordum.

Altımızda Prescott Street'te Diogenes Booker'ın minivanın tepesinde geziniyor, megafonuyla takipçilerine direktifler veriyordu: "bisikletleri minivanının tepesine bağlayın, kabanlarınızı bagaja atın." Chester Fields erkenden ortaya çıkmıştı. Mercyx'ün yanında olmadığını eklemeliyim. Minik anatomisi ve o anki bisikletsizliğiyle alay eden Diogenes'in nutkuna maruz kalıyordu.

Bu esnada, "çete"mizin büyük bir kısmı geldi: Beale, işyerinden Dirk, Dunworthy kız kardeşler. Diogenes'in emriyle minivana doluştuklarında sersemleşmişlerdi. Dougie ve Diet-

rich de göründüler fakat Booker'ın önerisine rağmen tepeyi -epey akıllıca davranıp- Dougie'nin biyodizelle çalışan siyah Mercedes Benz'i ile tırmanmaya karar verdiler.

Yirmi tane garip insanı bir minibüse doluşturmanın yaratacağı kaosu göz önünde bulundurursak Booker ve ben dışında herkesi kayda değer ölçüde kısa bir sürede çerideydi. Diogenes sürücü koltuğuna kurulmuştu. İç kapı kolunu kurcalayıp duruyor ve pencere kapalı olduğu için işitemediğimiz bir şey bağırarak dışarı çıkmaya çalışıyordu.

"Çocuk kilidi var" dedi Booker.

Şaka yaptığını, sürücü kapılarında çocuk kilidi olmadığını, muhtemelen kilidin kırık olduğunu anlamam bir dakikamı aldı.

Booker oturduğumuz yerden aşağıya indi ve Diogenes'i minivandan azat etti. Özgürlüğüne kavuşan Diogenes, Booker'ın kilisesi etrafında kısa bir koşuya çıktı ve elinde bir benzin bidonuyla geri dönüp yeniden sürücü koltuğuna yerleşti. Booker'ın koltukta yükselmek için kullandığı yastıkları, bu esnada birbirine sokulmuş yirmi kişiden birine çarpmasını umarak arkaya fırlattı ve motoru çalıştırdı. Minivandan siyah bir duman bulutu çıktı. Bu esnada Booker beni verandada yalnız bırakıp yolcu kısmına geçivermişti.

Birbirimize yan yan baktık. Ben Diogenes'e. Diogenes bana. Bana hakaret etmesini ve ardından minivana sürüklemesini bekledim ama yapmadı. Onun yerine, kiliseden uzaklaşırken yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Booker'ınkine hem çok benziyor, hem de o kadar benzemiyordu. Booker'ınki masumaneydi; Diogenes'inki ise şeytani. Bana meydan okuyordu: "Hâlâ sarıyla mısın Ann? Yoksa seni tepede görecek miyiz?"

Ardından gazı kökledi ve beni egzoz bulutunun ortasında bıraktı.

Gidişini izledim.

Termoslar ve fincanlarla verandada oturdum. Daha fazla kahve içtim. Herkes dağa gitmişti. Benim dışımda herkes.

Kahve keskindi. Asit oranı yüksekti. Belli belirsiz bir fındık tadı vardı. Dişlerimi sıktım. Kahve bütün bir haftanın birasıyla buluştuğunda midem yandı. Kısaca bir hesap yaparak Lark Mountain'ın tepesine çıkma ihtimalimden kaslarının ileri atılmamı sağlayan manzarasını çıkardım. İhtimal beş yüzden bire düştü. Ve sonra, ansızın, işte oradaydı. Likralı tişörtü ve şortu içinde cadde boyunca bisikletini sürerken parıltılı bir su samuruna benziyordu.

Aşkım.

Felaketim.

Bisiklet partnerim.

Annie.

~

"Hangi cehennemdeydin?" diye sordu. Savunma hattımı buradan öteye kurmam gerektiğini anladım ve cevap vermedim. Onun yerine ben sordum:

"Sürmeye hazır mısın?"

"Sürmeye mi?"

"Kilise bugün Lark Mountain'ın tepesinde toplanıyor."

Onun için kayıt bile yapılmamıştı -ne kadar zor olabilirdi ki.

"Hangi cehennemdeydin?" diye tekrar etti. "Herkes senin için endişelendi."

"Madem herkes benim için endişelenmiş. O zaman niçin o herkes Cuma günü coffee shop'u aramadı?" dedim.

Mercyx tereddüt etti. "Evde değildin."

Bu sefer hedefi tutturmuştu. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

Mercyx baştan aşağı beni süzerek "Bana bir şey mi sormak istiyorsun?"

Bakışlarından kaçtım. "Dinle sürüyor musun sürmüyor musun? Eğer birde tepeye varmak istiyorsak kıçımızı kaldırmamız lazım."

"Sürüyorum"

Bu tatlı atışmaların ardından sürüşümüze başladık.

Bizi bekleyen çetin yokuşa rağmen şehir sokaklarında pedallara asılıp Mercxy'in önünde kaldım. Gerçi hemen arkamda seyretmek muhtemelen onu pek mutlu etmişti. Böylece asıl yokuşa gelir gelmez sprint atıp önüme geçebilirdi. Aslında herhangi bir bayıra varmadan şehir içinde acele etmemin anlamı yoktu ama gaza gelmiştim ve daha da önemlisi Mercyx'ün önünde kalmak istiyordum. Kıçına bakıp Chester'la olduğunu hayal etmek psikolojim için iyi değildi. Hızölçer epey tutarlı bir şekilde yirmi biri gösteriyordu.

Konuşmadık; sürdük. Ve trafikte dura kalka yirmi beş kilometre kadar devam ettikten sonra bayırın başlangıcına vardık. Columbia River Gorge'a* tepeden bakabileceğimiz Vista Point'e** çıkarken yirmi kilometre boyunca sürekli yokuş yukarı çıkmayacak olsak da yokuşta sürmenin tadını alacaktık. Selemden kalıp pedallara asılmıştım. Ben yanan uyluklarım ve kasılmış baldırlarımla laktik asit eşiğime yaklaşmışken Mercyx bu esnada hiç zorlanmadan hızını koruyordu. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çoğunlukla yokuş yukarı olmak üzere bu şekilde yarım saat kadar bir on üç kilometre daha sürdük. Bütün o sabah kahveleri ve hafta boyunca içtiğim içkiler yüzünden vücudum susuz kalmıştı. Oysa daha tepeye tırmanmaya başlamadan mataramın içindekini silip süpürmüştüm. Batırmak üzere olduğumu biliyordum ama her ne pahasına olursa olsun, elimden geldiğince Mercyx'ün önünde kalacaktım.

Geçmesini, hamlesini yapmasını, sık sık yaptığı gibi hiçbir çaba harcamadan yanımdan süzülüp geçmesini beklemeye devam ettim. Oysa öyle bir şey olmadı. Arkamdan kulağıma çalınan tek şey ara sıra gelen öksürüklerdi. Gördüğüm şeye şaştım kaldım. Bu noktaya daha önce o kadar çok kez sürmüş-

* Kolombiya Nehri Kanyonu. (ç.n.)

** Vista Burnu. (ç.n.)

tüm ki, yaklaştığını anlamam gerekirdi. İşte oradaydı. Kanyona doğru dengesiz bir şekilde uzanan, acayip, yuvarlak kule hemen önümdeydi. Oraya varmamıza bir tane kısacık bayır, Douglas köknarlarıyla* kaplı bir arazinin ortasından geçen birkaç tane keskin viraj, yosun kaplı taşlarla çevrilmiş Old Gorge Highway** kalmıştı. Sonrasında Vista Point'e Mercyx'den önce varacaktım çünkü bayır aşağı giderken beni geçmemiş olacaktı. Yokuş aşağı sürerken bir başkasını geçmenin ezik bir şey olduğu yazılı olmayan kurallarımızdan biriydi ve her ne kadar Mercyx'ün yarışmadığının tamamen bilincinde olsam da bir şekilde zafer kazanmışım gibi geldi.

Tüm sürüş boyunca bana hiçbir şey dememişti ama bayır aşağı inerken çığlığını duydum: "Durman lazım!"

Mercyx'ün ne kastettiğini anlamadan önce söylediğinin olası tüm mecazi anlamları aklımdan geçti: *Manzaranın orada duracak mıydım?* Yavaşlamak istemedim ve sorusunu cevaplamadım. Kenara çekip tartışmak istemiyordum. Onu yenmek istiyordum. Ve bunu şeyden önce yapmak istiyordum...

O nedenle devam ettim ve Vista Point'e vardık ve ben kazandım. Artık her ne anlama geliyorsa. Parka çektim ve bisikleti eski taş korkuluklara yaslayıp üzerine dayandım ve kustum. Kahveyi kustum. Tüm bir haftanın arpasını, maltını ve şerbetçiotunu kustum. Kıskançlığımı, kinimi ve aşağılanmışlığımı kustum.

Akmasını izledim. Multnomah, LaTourel ya da Oneonta*** gibiydi. Çağlayanlar farklı hızlarda aka aka birbirleriyle yarışıyor, sıçrıyor, halkalar çiziyor ve sonunda Oregon dişbudak ağaçlarının çalılıklarının en dibine ulaşıyordu.

Kusmak iyi gelmişti.

Sonra gerçekten çok garip bir şey oldu. Mercyx de yanıma gelmiş kusuyordu ve kusmuğu benim kusmuğuma karışıyor ve

---

* Oregon çamı da denilen bir ağaç türü. (ç.n.)

** Eski Kanyon Anayolu. (ç.n.)

*** Portland, Oregon'daki bazı şelaleler. (ç.n.)

kusmuğumuz halkalar çizerek birlikte aşağı akıyor, benim Stumptown ve PBR'li kusmuğumla karışan Chesterfield ve Hefeweisenli kusmuğu kayaların, granitlerin arasından birlikte süzülüp bir bütün oluyordu. Birkaç dakika ikimiz de konuşmadık. Orada öylece durduk, yan yana, içimizden az önce temizlenen muhtevaya baktık.

Nasıl olduysa kusmuk şelalesi iğrenç değil sevimliydi. Ve Mercxy söyledi. Alayla söylemiş olsa da aramızdaki buzları kıran şey bu oldu. "Seni seviyorum Flynn."

"Bu ne demek şimdi?" diye sordum.

"Kusana kadar sürdün"

"Özel bir şey yaptım, değil mi?"

Ansızın Mercyx yumuşadı. Bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim. Booker bunu ima etmişti ve şu "ter mi-gözyaşı mı" olayında ben de görmüştüm ama birdenbire testere gibi keskin o gri-mavi gözlerin donuklaştığına kendi gözlerimle şahit oluyordum.

"Niçin beni Chester'la bırakıp gittin?"

Bulutlu gözlerine baktım. Sıkkındı. İyi de nasıl olabilirdi ki? Chester'la gülüşüyor, onun sigaralarından içiyor, ona ısmarladığını biraları içiyordu. O beni bırakıp gitmişti, ben onu değil.

"Kahretsin kazanmaya devam ediyordum!" dedi.

Bakmaya devam ettim.

"Masayı süpürmeye devam ediyordum" dedi.

Bilardo masasını. Tanrım. Şansı yaver gidiyordu.

"Beni o yapışkanın yanında bırakıp gittin!" dedi.

Mercxy ifademdeki korkuyu yakaladı. "Sen şey mi sandın? Of, lanet olsun. Ben de o vampir şeyinin ne olduğunu merak ediyordum. Tanrıya şükür, Chester'ın kafasında o aptal silindir şapka vardı. Dilini ağzıma sokmak üzereydi."

Ne yaptığımın farkına bile varmadan yapıverdim. Nasıl bir rahatlamaydı. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Onu öpmemişti, onunla yatmamıştı, Chester Fields'la hiçbir şey yapmamıştı. Ben yok yere endişelenmiştim -korkak Flynn. Ben şey

yapmıştım... Kazaydı, benim hatam değildi, kim bilir acaba öyle bir şey yaşandı mı? Emerald sadece bir peruktan ibaretti.

Onu kucakladım. Onu kucakladıktan sonra onu kucakladığımı -Annie Mercyx'i kucakladığımı fark ettim ve uygun olarak kabul görenden daha uzun süre öylece kaldık. Terle nemlenmiş yanağı terle nemlenmiş yanağımda, spor sutyenine hapsolmuş göğsü zapt edilmemiş göğsümde, likranın ısıttığı üst bacağı, likranın ısıttığı üst bacağımda. Annie Mercyx'i istedim ve yüzlerimiz birbirine doğru dönmeye başladı: Onunki benimkine ve benimki de onunkine. Yaklaşıyorduk. Öpüşmeye yaklaşıyorduk.

Kokuyu aynı anda aldık.

Kusmuk.

Dudaklarımız birbirine değmeden Mercxy benden uzaklaştı. "Hasiktir!" dedi.

Ardından Mercyx sırtını döndü ve yeniden bisikletine bindi. Ben de aynısını yaptım. Sonra ikimiz de yeniden sürmeye başladık. Yarışmadık, salına salına gittik. Konuşmadık, yan yana sürdük. Mercyx suyunu ve Power Bar*'larını benimle paylaştı ve yokuşun zorluğuna rağmen resmi çizilesi o gün o can çıkaran yokuşu aşmayı başardık.

* Bir enerji barı markası. (ç.n.)

Bölüm 14

Joseph Patrick Booker Dağda Kötü Şöhretli Vaazını Verir ve Bartholomew Flynn Akıl Almaz Derecede Kahramanca Bir Şey Yapar

Mercyx ve ben zirveye ulaşmadan önce gökyüzünün rengi beyazdan maviye döndü. Yalnızca bulutların üzerine çıktığınızda rastlayabileceğiniz bir bebe mavisiydi. Çırpılmış kremanın üzerindeki parlak ve kızarmış maraskin vişnesi gibiydi. Tek farkı vişnenin kırmızı yerine mavi olmasıydı.

Yavaş sürmemize rağmen, yokuşun uzunluğu bizi yormuştu. O nedenle açık giriş kapısından ardımızda bırakıp da park yerini görünce normal zamanda bitiş çizgisini geçince yapılacak yumruk havaya şeklindeki hareketlere pek mecalimiz yoktu. Sanırım pek coşkuluyduk. Bisikletlerden indik, onları kilitledik ve park alanında yürümeye başladık. Yürürken el eleydik. Başka bir durumda bu büyük olay olurdu: Mercyx'le el ele tutuşmak. Oysa yorgunluktan bitap düşmüştüm ve dünya umurumda değildi. Sanırım o da benim gibiydi ve el ele tutuşmak vişne mavisi gökyüzünün altında yapılacak tabi bir davranışa benziyordu.

Yürürken Booker'ın altın rengi minivanının yanından geçtik. G.I.Joe'ların arasına park etmiş bir Barbie'ydi. Spreyle yanına yazılmış DÖRT TEKERLEK KÖTÜDÜR, İKİ TEKERLEK CANDIR gözüne ilişti ve başını salladı. İlk defa görüyordu. Bu ancak Booker'ın arabası olabilirdi.

Daha önce hiç oraya kadar çıkmamıştım ve tüm o övgülerin ardından daha gösterişli bir şey beklemiştim. Otoparkın kendisi devasa ve dümdüzdü. Neredeyse zirvenin tamamını kaplıyordu ve bu nedenle dünyanın en güzel su yollarından birine tepeden bakan bir seyir noktasından çok Des Moines'deki bir sanayi bölgesine gelmiş gibi hissediyordunuz. Otoparkın bir tarafında, Columbia Gorge'u* görmeniz gerektiği varsayılan tarafta suyun hemen üzerinde beyaz bir sis bulutu vardı. Sisin arasından üzerinde piknik masaları olan dar bir çimenlik bir alan seçiliyordu. Piknik masalarının ötesinde, toprak dik bir rampaya dönüşüyor ve aşağıda sığ, terk edilmiş bir çakıl ocağı uzanıyordu. Nerede bir terk edilmiş çakıl ocağı varsa orada bitiveren paslanmış, varlığı zaruri araçlar da oradaydı. Otoparkın diğer tarafında ise, tabii ki Portland'ın her yerinde görebileceğiniz o birbirinin eşi, güzel, simetrik kozalaklı ağaçlardan vardı.

Mercyx ve ben yürüdükçe Booker ve beraberindekiler görüş alanımıza girdi. Otoparkın açığındaki, piknik masalarını doldurmuş ailelerle arasına mesafe koyulmuş çimli alanın üzerinde oturuyorlardı. Oturuş düzenleri kaba bir oval şeklindeydi. Booker'ın sırtı arkasındaki çakıl ocağına bakıyordu ve grubun kalanı karşısına dağılmıştı. Bizi ilk, Diogenes gördü. Megafonunu dudaklarına götürdü ve konuşmaya başladı. Konuşmayı bağırtıya dönüştü "Savaşçılar yaklaşıyor. Ayağa kalkıp alkışlayın köleler." C.H.V.C.K.'lı elemanlar hemen riayet ettiler. Grubun kalanı, yani Belae, Chester, iş yerinden Dirk, Dunworthy ikizleri ise sanki bir dertleri varmışçasına söylenileni son derece kadar yavaş yerine getirdiler. Hepsi hasta gibiy-

* Kolombiya Kanyonu. (ç.n.)

di. Yüzleri kırmızıydı, zar zor ayakta duruyorlardı. Chester Fields'ın alnına kalıcı kalemle SANAT yazılmıştı.

Her nedense, Mercyx ve benim için bu alkış yuhalanmaktan daha küçük düşürücüydü. Ansızın elmayla yakalanan Adem ile Havva gibi el ele tutuştuğumuzun ayırdına vardık. Ellerimizi bıraktık.

Alkıştan sonra, herkes arkasına yaslandı, bağdaş kurdu. Mercxy ve ben dikkatli adımlarla otoparktan çimenlere devam eden kaldırım taşının üzerinde yürüdük. Grup bize yer açtı. Herkesin neden hasta olduğunu anlamam uzun sürmedi. Şef sağlık görevlileri ortalarında taşıdıkları büyük, beyaz bir plastik kovayla zorlana zorlana bize doğru yürüyordu. Beyaz kovanın üzerine C.H.V.C.K. vagonunun yemek arabasında gördüğüm aynı kelimeler el yazısıyla yazılmıştı: ACI KIRMIZI BİBER. Kovayı önümüze koyduklarında iki kase ve iki kaşık elden ele bize ulaştırıldı.

Tabii ki, bunun ne olduğunu biliyordum. Zirveye olan dolambaçlı bir sürüşün hemen ardından hiç de hoş olmayacaktı. Mercyx benim ne yaptığımı bilmeden heyecanla kaselerden birini aldı. C.H.V.C.K. evreninde mukavemet gösterince başıma gelecekleri bildiğimden ben de diğerini aldım. Aşçı sağlık görevlisi beyaz plastik kovanın kapağını açtı. Plastik kova yetmiş beş litrelik bir lateks boya kovasıydı ve yakın zamanda bu amaçla kullanılmış olduğu açıktı. Buharı tüten karışıma bir kepçe daldırdı ve Mercyx ve bana bir kase dolusu koydu. Doldururken, sigara ve içkiyi çok içen insanların o ucuz ve karanlık havasıyla bir kahkaha attı ve "İsa'nın safrası" dedi. Ne Mercyx ne de ben "amin" dedik.

Jalapeño'ları* içine dilimleme zahmetine bile girmemişlerdi. Çorbanın içinde bütün bütün yüzüyorlardı. Buharı gözlerimi yaktı.

---

* Orta büyüklükte bir Meksika biberi. (ç.n.)

Yanımda oturan, Mercyx bir lokma aldı. Diogenes'in bana bir şey demesini, gerçek Ann'in önünde bana Ann diye seslenmesini kaldıramazdım. Ben de bir lokma içtim.

Hiç daha önce bir sümüklüböceğin üzerine tuz döktünüz mü? Gövdelerinin nasıl geri çekilip büzüştüğüne, ansızın susuz kalıp öldüklerine şahit oldunuz mu? Benim dilime de aynısı oldu. Çığlık atmak istedim ama ortaya su ısıtıcının ıslığına benzer bir ses çıkmasını istemediğimden çığlığımı bastırdım. Upuzun sürüşün ardından uyluklarımda toplanan tüm kan şakaklarıma ve gözlerime akın etti.

Mercyx bir kaşık daha aldı. Yüzü en az benimki kadar kırmızıydı fakat bunun yanı sıra hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Aşçı sağlık görevlisine karşısında tonton bir büyükanne varmışçasına "Teşekkürler" dedi. "Bir ara bana tarifini vermelisin."

Bereket versin, mataramı yanıma almıştım. Tepesini açtım ve suyu yudumladım. Karı gibi çığlık atmayacaktım ama Mercyx kadar da soğukkanlı olamazdım.

Aşçı sağlık görevlisi etkilenmişe benziyordu. "Gizli malzemesi aşk" dedi.

Çatlamadan kaç kaşık yutabileceğini görmek için herkes durmuş ona bakıyordu. İlginç bir deney olabilirdi fakat süt kasaları yanında olmamasına rağmen Booker C.H.V.C.K.'nın rolünü çalmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde konuşmak için ayağa kalktı. Bu hareketinin işe yarayabileceğini düşünmezdim çünkü hepimiz ağzımız açık Mercyx'i izliyorduk. Şayet ki, yanında ayakta duran kadın olmasaydı. Skye ya da Emerald değildi. Yeni biriydi. Kocaman açılmış gözleri ve ürkütücülüğü dışında Booker'la aynı renkteydi. Kahverengi, donuk gözleri, uzun fakat ince bir burnu ve tam ifadesini aldığında genişliğiyle göz kamaştıran cinsten ince fakat esnek dudakları vardı. Booker'ın etrafında beliren diğer tüm gizemli kadınlar gibi büyük göğüsleri ve hacimli bir vücudu vardı. Ay-

rıca yaşını ele vermiyordu ki bu da Booker'ın kadınlarına özgü bir diğer şeydi.

Kısacası, güzeldi. Üzerinde Orta Doğu'ya özgü kapüşonlu bir giysi vardı. Başımı kaldırıp bakınca İslami dua örtüsü* olduğu anladım. Pek çok kadının üzerinde muhafazakâr bir görünümü olabilirdi fakat onun üzerinde iç gıcıklayıcı durmuştu. Bana öyle geldi ki bu kadın Booker'ın süt kasaları gibiydi. Booker konuşmaya başladığında etrafına garip bir büyü yayıyordu:

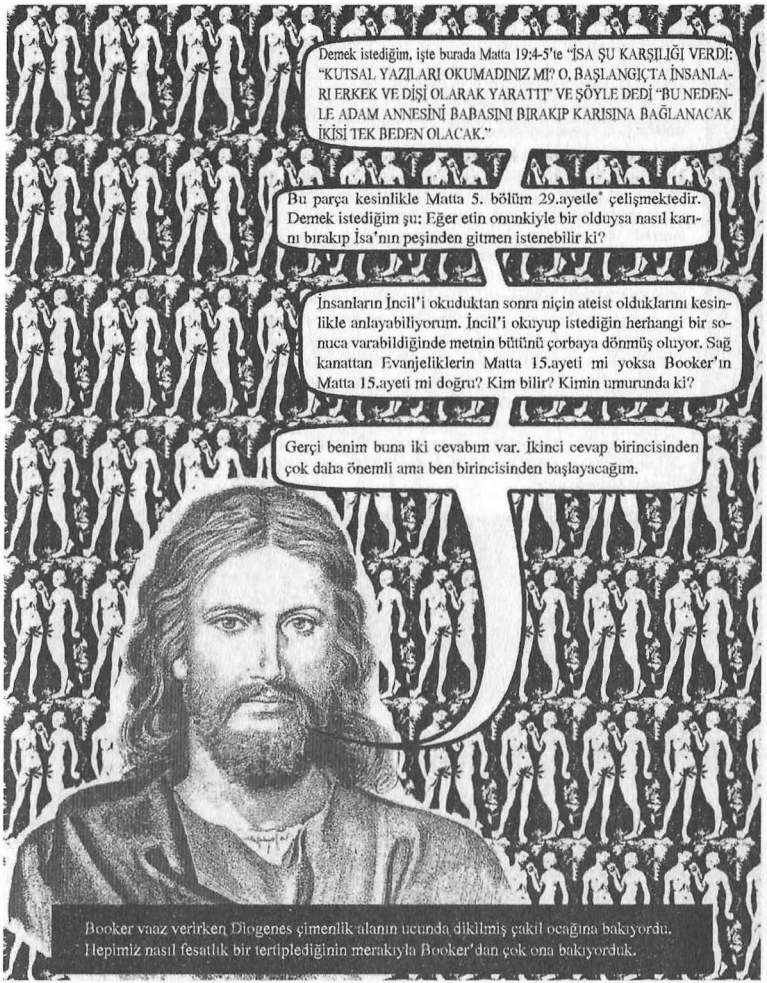
Booker "İncil" dedi.

"KUTSAL İNCİL" diye ayağa kalkıp bağırdı Mad Max.

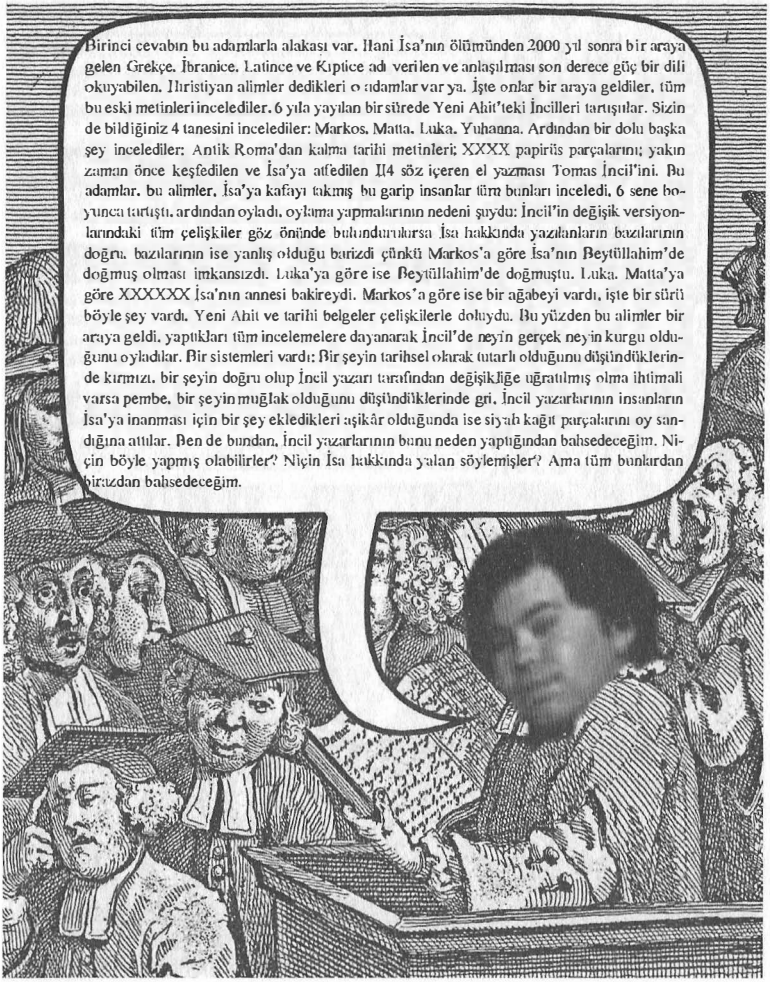
Maymun Adam yuhaladı. Gassy ıslıkladı.

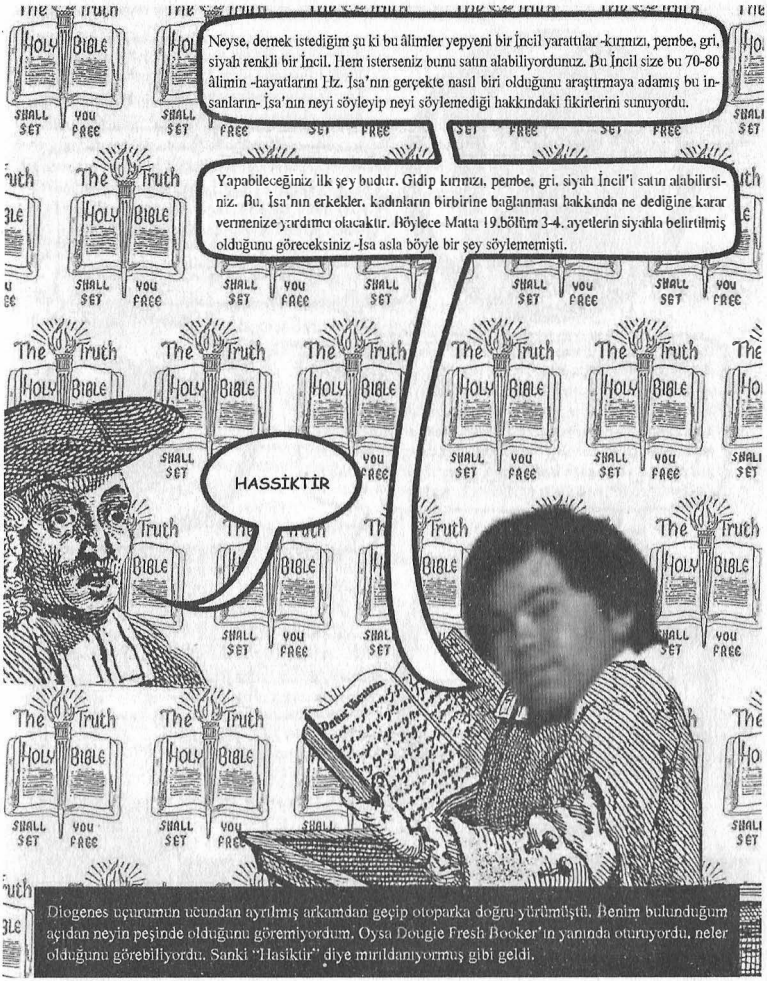
"Ne düşündüğünüz üzerine düşünüyordum" diye devam etti Booker alayları görmezden gelerek. "Geçen hafta İsa'nın evliliğe karşı olduğunu söyleyişim gibi her söylediğim şey üzerine gidip İncillerinizi almalı, karıştırmalı ve benim söylediğime karşı gelecek bir pasaj bulmalısınız."

* Namaz baş örtüsü kastedilmektedir (ç.n.)

* "Benim uğruma evlerini ya da erkek kardeşlerini ya da kız kardeşlerini ya da babasını, ya da annesini, ya da karısını, ya da çocuklarını ya da topraklarını terk eden herkes yüz kat fazlasına ve sonsuz yaşama kavuşacaktır" ayeti kastedilmektedir. (ç.n.)

Birinci cevabın bu adamlarla alakası var. Hani İsa'nın ölümünden 2000 yıl sonra bir araya gelen Grekçe, İbranice, Latince ve Kıptice adı verilen ve anlaşılması son derece güç bir dili okuyabilen, Hıristiyan alimler dedikleri o adamlar var ya. İşte onlar bir araya geldiler, tüm bu eski metinleri incelediler. 6 yıla yayılan bir sürede Yeni Ahit'teki İncilleri tartıştılar. Sizin de bildiğiniz 4 tanesini incelediler: Markos, Matta, Luka, Yuhanna. Ardından bir dolu başka şey incelediler: Antik Roma'dan kalma tarihi metinleri; XXXX papirüs parçalarını; yakın zaman önce keşfedilen ve İsa'ya atfedilen 114 söz içeren el yazması Tomas İncil'ini. Bu adamlar, bu alimler, İsa'ya kafayı takmış bu garip insanlar tüm bunları inceledi, 6 sene boyunca tartıştı, ardından oyladı, oylama yapmalarının nedeni şuydu: İncil'in değişik versiyonlarındaki tüm çelişkiler göz önünde bulundurulursa İsa hakkında yazılanların bazılarının doğru, bazılarının ise yanlış olduğu barizdi çünkü Markos'a göre İsa'nın Beytüllahim'de doğmuş olması imkansızdı. Luka'ya göre ise Beytüllahim'de doğmuştu. Luka, Matta'ya göre XXXXXX İsa'nın annesi bakireydi. Markos'a göre ise bir ağabeyi vardı, işte bir sürü böyle şey vardı. Yeni Ahit ve tarihi belgeler çelişkilerle doluydu. Bu yüzden bu alimler bir araya geldi, yaptıkları tüm incelemelere dayanarak İncil'de neyin gerçek neyin kurgu olduğunu oyladılar. Bir sistemleri vardı: Bir şeyin tarihsel olarak tutarlı olduğunu düşündüklerinde kırmızı, bir şeyin doğru olup İncil yazarı tarafından değişikliğe uğratılmış olma ihtimali varsa pembe, bir şeyin muğlak olduğunu düşündüklerinde gri, İncil yazarlarının insanların İsa'ya inanması için bir şey ekledikleri aşikâr olduğunda ise siyah kağıt parçalarını oy sandığına attılar. Ben de bundan, İncil yazarlarının bunu neden yaptığından bahsedeceğim. Niçin böyle yapmış olabilirler? Niçin İsa hakkında yalan söylemişler? Ama tüm bunlardan biraz sonra bahsedeceğim.

The Truth: Gerçek
Holy Bible: Kutsal İncil
Shall Set You Free: Seni özgür kılacak

Ama cidden, İsa'nın ne deyip ne yaptığını öğrenmek istiyorsanız gidip kırmızı, pembe, gri, siyah İncil'i satın almanıza gerek yok. Tek yapmanız gereken sıktığımın sağ duyusunu kullanmanız.

Demek istediğim şu: Eğer birşey bok gibi kokuyorsa o şey boktur. Meryem bakire miydi? Hayır! İsa suyu şaraba çevirdi mi? Hayır! Suyun üzerine yürüdü mü? Hayır! Ölüleri diriltti mi? Hayır! Öldükten 3 gün sonra cennete yükseldi mi? Hayır! Hayır! Hayır!

Bu saçmalıklardan herhangi biri yaşandı mı? Hayır, bu saçmalıkların hiçbirisi yaşanmadı.

O zaman şimdi siz sorıyorsunuz: Madem bunların hepsi saçmalık. O zaman niçin böyle yaptılar? Niçin Matta, Markos, Luka, Yuhanna bunların hepsini uydurdu? Nedenini size söyleyeyim. Uydurdular çünkü İsa isimli o adam vardı. Söylediği şeyler, hayatını yaşayış şekli o kadar havalıydı ki diğer insanların da hayatlarını onun yaşadığı gibi yaşamasını istediler. Diğer insanların bunu yapmasını sağlamalarının yolu İsa'yı hayatın kendisinden daha yüce bir şey haline getirmekten, mucizeler gerçekleştirmesinden, ariflen eziyaret edilmesinden, üç gündür ölü olmasına rağmen göğe yükselmesinden geçiyordu.

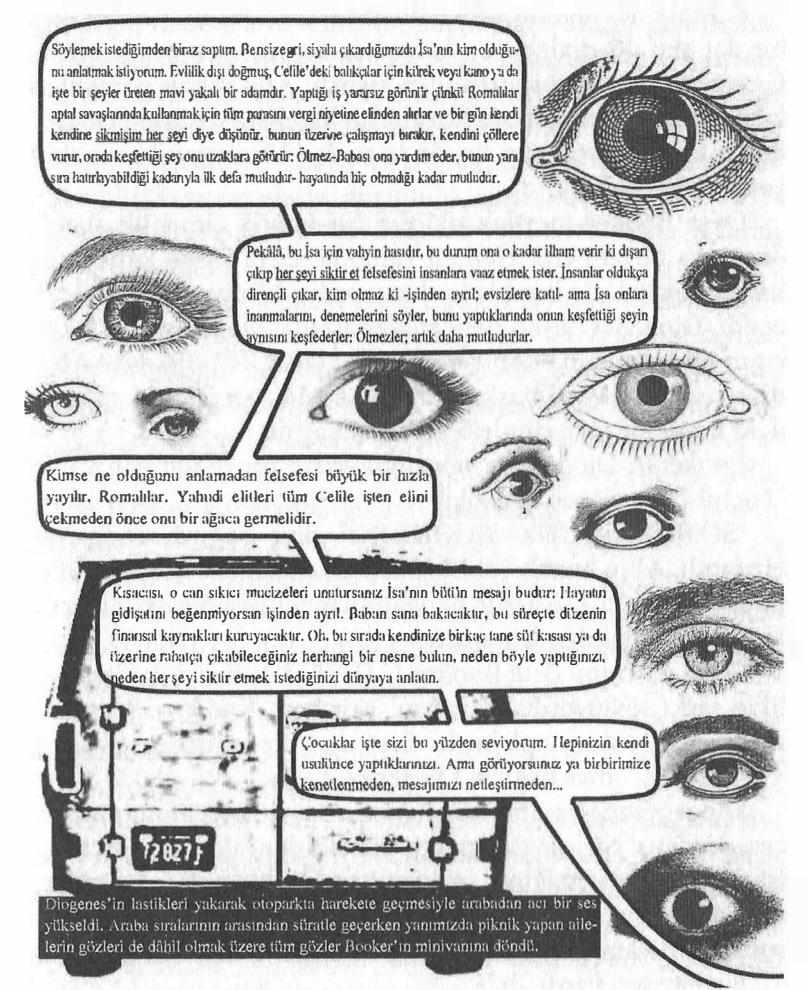

Şimdi okuyucu! Eğer düşünürseniz bu diğer her şeyden daha büyük bir mucizedir. Bu adamlar, İsa'nın -o alelade marangoz piçinin- söylediği şeylerden o kadar hoşlandılar ki, onu Tanrı olarak görmeye başladılar. Şaşırtıcı olan budur -kodüğümün mucizesi budur. Hayatını göçmen işçilerin, fahişelerin arasında geçiren bu evsiz adamın yeryüzündeki gelmiş geçmiş en hürmet gören adam olmasıdır mucize.

Dougie'nin gözleri o kadar kocaman açılmıştı ki arkamı dönmek zorunda kaldım. Diogenes Booker'ın minivanının arka kapılarını açmış her şeyi dışarı fırlatıyordu. Her şeyi derken ciddiyim. Tabii ki, bisikletleri ama ayrıca koltukları, yedek lastiği, krikoyu. Sanki arabayı soyuyordu. Booker bunun farkında olmalıydı, oysa hâlâ devam ediyordu. Söyleyeceği ne varsa mümkün olduğunca söylemeye kararlı görünüyordu. Henüz ısınma aşamasında olduğu açıktı.

Söylemek istediğimden biraz saptım. Bensizegri, siyahı çıkardığımızda İsa'nın kim olduğunu anlatmak istiyorum. Evlilik dışı doğmuş, Celile'deki balıkçılar için kürek veya kano ya da işte bir şeyler üreten mavi yakalı bir adamdır. Yaptığı iş yararsız görünür çünkü Romalılar aptal savaşlarında kullanmak için tüm parasını vergi niyetine elinden alırlar ve bir gün kendi kendine sikmişim her şeyi diye düşünür, bunun üzerine çalışmayı bırakır, kendini çöllere vurur, orada keşfettiği şey onu uzaklara götürür: Ölmez-Babası ona yardım eder, bunun yanı sıra hatırlayabildiği kadarıyla ilk defa mutludur- hayatında hiç olmadığı kadar mutludur.
Pekâlâ, bu İsa için vahyin hasıdır, bu durum ona o kadar ilham verir ki dışarı çıkıp her şeyi siktir et felsefesini insanlara vaaz etmek ister. İnsanlar oldukça dirençli çıkar, kim olmaz ki -işinden ayrıl; evsizlere katıl- ama İsa onlara inanmalarını, denemelerini söyler, bunu yaptıklarında onun keşfettiği şeyin aynısını keşfederler: Ölmezler; artık daha mutludurlar.
Kimse ne olduğunu anlamadan felsefesi büyük bir hızla yayılır. Romalılar. Yahudi elitleri tüm Celile işten elini çekmeden önce onu bir ağaca germelidir.
Kısacası, o can sıkıcı mucizeleri unutursanız İsa'nın bütün mesajı budur: Hayatın gidişatını beğenmiyorsan işinden ayrıl. Baban sana bakacaktır, bu süreçte düzenin finansal kaynakları kuruyacaktır. Oh, bu sırada kendinize birkaç tane süt kasası ya da üzerine rahatça çıkabileceğiniz herhangi bir nesne bulun, neden böyle yaptığınızı, neden her şeyi siktir etmek istediğinizi dünyaya anlatın.
Çocuklar işte sizi bu yüzden seviyorum. Hepinizin kendi usulünce yaptıklarınızı. Ama görüyorsunuz ya birbirimize kenetlenmeden, mesajımızı netleştirmeden...
Diogenes'in lastikleri yakarak otoparkta harekete geçmesiyle arabadan acı bir ses yükseldi. Araba sıralarının arasından süratle geçerken yanımızda piknik yapan ailelerin gözleri de dâhil olmak üzere tüm gözler Booker'ın minivanına döndü.

C.H.V.C.K. vagonu aşka geldi. Maymun Adam yerden ince bir dal alıp iki eliyle tutup kafasının üzerine, havaya kaldırdı. Gassy gaz maskesini yüzünden sıyırdı. Aşçı sağlık görevlileri kırmızı biberle dolu boya kovalarını hareket ettirdiler. Doğrudan minivanın yolunun üzerinde oturan Mercyx ve ben hızlıca yerimizden kalktık.

Oysa Booker meydan okuyan bir tavırla çimenlik alanda durmaya devam etti. Hemen yanında, Orta Doğu kapüşonlu kadın şaşakalmış bir hâlde duruyordu. Minivanın penceresi açıldı. Diogenes başını pencereden uzattı. Megafonu dudaklarının bir uzantısına dönüşmüştü. "KUUUURR- BAAAAAN!" diye çığlık attı. Sesi başkalaştığından Monster Truck* rallisindeki hoparlör sistemindeki gibi çınlıyordu.

Booker'ın Diogenes'e bakışında garip bir felsefi yan vardı. "Niçin?" diye sordu Booker.

"SONUMUUUUZ YAKIIIIIIN!" diye bağırdı Diogenes. Hızlandı. Altın buzağı sakin gökyüzüne karşı parıldıyor, güneşe boyanıyordu. Gösterge panelinde bir sigara duruyor dumanı ön camı buğulandırıyordu.

"Ama o benim" dedi Booker. C.H.V.C.K.lı elemanlar hep birlikte şarkı söylüyordu. Kur-ban. Kur-ban. Kur-ban. Maymun Adam aşağı yukarı zıplıyordu. Evet, aynı bir şempanze gibi.

"TEMİZ!" diye bağırdı Diogenes.

Diogenes motora bir kez daha gaz verdi. Megafonunu pencereden attı. Sigarayı gösterge panelinden aldı, otmuşçasına işaret ve baş parmağının arasına kıstırdı, bir nefes alıp ağzından çekti, bir an düşünceli düşünceli yanan ucuna baktı ve sonra minivanın arkasına fırlatıp attı.

Bir hav sesi vardı.

Köpek havlaması değil de bir gazın alev almasından geliyordu.

Diogenes'in yüzünde birdenbire Bookervari bir sırıtış belirdi. Minivanın içini siyah bir duman kapladı. Kurban vermek

* Yarışlarda kullanılan, modifiye edilmiş, büyük tekerlekli araçlar. (ç.n.)

için değil, manzara ve temiz hava için gelen aileler piknik masalarından korku dolu yüzlerle bize bakıyorlardı. Minivan, otoparkı çimenlik alandan ayıran kaldırım taşına sıçradı. Egzozu kaldırıma sürtüyordu. Doğrudan yamuk yumuk oval oturma düzenimize doğru sarsılarak, kumda giden arabalar gibi tehlikeli sıçrayışlarla, gürültülü, egzoz susturucusu olmadığından tamire ihtiyaç duyduğunu belli eden sesler çıkarak gelmeye başladı.

Az önce meydan okurcasına dikilen Booker yoldan çekilmişti. O zamana kadar çekilmemiş olan diğerleri de aynısı yaptı. Ortadoğu kapüşonlu kadın dışında herkes. Şaşkına dönmüş, belki de kırmızı biber yüzünden midesi bulanır halde, belki de birinin bu kadar aptalca ve tahripkâr bir şey yapabileceğinin bilincine varmadan orada öylece duruyordu. Araba farının karşısında gözleri kamaşmış ikinci bir tavşan gibiydi.

Ön camdan, Diogenes'in ağzının açık kaldığını görebiliyordum. Siyah dumanın içinde tamamen kaybolmadan az önce elleriyle yoldan çekilin demek istercesine kulaç atarmış gibi bir hareket yaptı.

Yine de çok hızlı gidiyordu. Kadın parmaklıklara çarptı ve bilincini kaybetti.

Beklediğimiz kurban bu değildi.

İnsanlar bundan sonra ne olacağının korkusuyla kalakaldılar ve neden olduğunu gerçekten anlatamam ama o an, o şartlar altında yapacağımı yaptım. Ben hiçbir zaman eylem insanı olmadım. Ben gözlemciydim, arka koltukta oturup insanların saçma sapan davranışlarını seyreden türden bir insandım. Oysa bu kez çağrılmıştım ve yapmam istenen şey son derece tehlikeliydi. Buna ilaveten, yapmam istenen şey her halükârda ölmesine göz yummam gereken birinin canını kurtarmayı da içeriyordu. Buna rağmen tabii ki yaptım. Sanırım, gerçekten kim olsa aynısını yapardı. Bu arada, biz niçin böyleyiz? Mantıklı düşüncelerin araya girmeye vakit bulamadığı böyle anlar-

da kendimizi bir başkasının, duruma göre bir düşmanın uğruna kendimizi feda etmeye bu kadar hevesliyiz?

Minivan masum bir kadına doğru ilerlerken aklıma Booker'ın kapısı geldi. Çocuk kilidi vardı. Diogenes dışarı çıkamazdı.

Peşinden koştum. Minivan artık hızlı gitmiyordu, gaz pedalına basmıyordu ama araç hâlâ ilerliyor, uçuruma doğru yaklaşıyordu. Diogenes dumanın içine gizlenmiş ön camın ardında görünmez olmuştu. Sürücü kapısının kolunu kavradım. Bunun üzerine Diogenes gaza kökledi. "Madem minivan ben içindeyken patlayacak bir de arkadaşlarımı havaya uçurmayayım" diyerek geri kalanımızı düşünmüş olduğunu ummayı tercih ediyorum.

Ayaklarım yerden kesildi. Kapıyı açabilmek için kol mekanizmasını tutamadan kapı kolundan yola doğru savruldum. Birden hızlanan minivan uçurumun sadece iki saniye uzağındaydı.

Son anda direksiyonu kırdı. Niçin öyle yaptığını bilmiyorum. Önünü göremiyordu ama tam aşağı uçmak üzereyken sertçe direksiyonu kırdı. Nasıl olduysa kafasında mesafeyi ölçmüş olmalı. Bilmiyorum. Bunu nasıl ya da niçin yaptığını kimse tahmin edemese de direksiyonu tam zamanında kırdı. Direksiyonu sağa kırması şans eseri olsa da benim için pek de şanslı bir neticesi olmadı. Tam olarak idrak edemediğim merkezkaç kuvveti yasalarına göre araba beni öteye savurdu ve hem kapı kolunu hala elimde tuttuğumdan hem de baş parmağımla kapının kilidine basmaya devam ettiğimden kapı benimle birlikte açıldı ve Diogenes'i Booker'ın alevler saçan altın rengi kurbanlık minivanından dışarı fırlattı.

Muhtemelen daha önce araba kazası geçirmiş hiç kimse anlattıklarımı teyit etmeyecektir: Kazanın olduğu saliselerde, hani ansızın yaşadığımız an üzerine daha fazla düşünme ve anı daha fazla hissetme imkânına sahip olduğumuz o garip zaman durması oldu. Bazıları zamanın değişkenliğinin maneviyata dayalı

olduğunu öne sürmüştür. Zaman önemini yitirdiğinde ölümden sonraki yaşamın, sonsuzluğun başlangıcı gibidir. Bu seferki mesele her ne idiyse, gülünç derecede kısa bir zaman diliminde, pek çok duyguyu bir arada yaşadım. Bunu daha önce hissettiğimi hatırlamıyorum: Diogenes'in Booker'ın güzeller güzeli esin perisinin üzerine sürdüğü anki derin umutsuzluktan, Diogenes'in kendini kurban edeceğini anladığımdaki yoğun dehşete; Diogenes'in direksiyonu kırdığı, kapıyı açmayı becerdiğim ve görünüşe göre herkesin kurtulduğu anki saf sevince geçiş.

Kapı hareket alanının tamamına erişip de elimin kapı kolundan ayrılmasıyla olanca hızla havaya savrulduğumdaki o sevinci hâlâ hissediyordum. Ne şaşırtıcıdır ki, aslında herkesin kurtulmuş olmadığını, direksiyonu kırmış olmanın Diogenes'in hayatını kurtarsa da herkesi kurtarmayacağını, bendeniz Bartholomew Flynn'in aydınlık ve parlak mavi maraskin vişnesi gökyüzüne doğru baş aşağı uçarken, hızım yer çekimine kafa tutar ve beni aşağıdansa ileriye doğru taşırken, zirvedeki yaylanın ucundan yok olacağımı anladığımda havada uçarken bu sevinç beni terk etmedi.

Yirmi iki yaşında, felaketime doğru havada yol alırken resmen neşeli olduğumu düşünmek tuhaf ama neşeliydim. Korku hissetmedim. Onun yerine, sanki düşen ben değilmişim de yukarıdan izleyen biriymişim gibi kendi düşüşümü gördüm. Düşerken kamburumu çıkardım ve güneşe doğru gökyüzüne erişip de aşağı düştüğümde o artık ben değildim. Arkadaşlarımdan biriydim: Bir fanzinci ya da punkçı, bir bisikletçi ya da dua eden bir rahip ya da Mercyx'düm ve bir dostun bu şekilde gidişini görmek korkunç olsa da düşüşüm aynı zamanda her şeyi özetler gibiydi: Flynn'in sonunda bir şeyi becerdi. Flynn düştü, ölümüne doğru çok da yüksekten olmasa da çağlayarak akan bir şelale, fışkıran bir kusmuk gibi. Peki niçin böyle yaptı? Bunu yaparak bir kurban verdi. Bunu yaptı çünkü düşme eylemiyle aslında göğe yükseliyordu, çünkü aşağı inerken as-

lında yukarı çıkıyordu. Öyle yaptı çünkü bunu yaptığında o tuhaf fikirli Portlandılar, Tanrının lanetlediği o ucubeler, anarşistler, *hipster*lar, şehir teröristleri ya da onlar için kullanılabilecek bir sonraki aşağılayıcı ifade her ne ise, düşerken aşağı doğru ona bakacaklardı. Son anlarında ona bakacak ve kolları iki yana açılmış bu adamın onlara karşı düşmanca hisler beslemediğini, gerçekte yaptıkları şey için onları sevdiğini göreceklerdi çünkü kalplerinin derininde, içkinin, yangın çıkarma hastalığının ve pervasızlıklarının altında şu vardı: Bir şekilde, esaslı bir eylemle, Sina Dağı'ndan düşen yeni bir tabletle herkesin bizim görmüş olduğumuzu görmesini, herkesin bir ya da iki ya da on yıl boyunca on birinci emre, yani "Çalışmayı bırak! Sorumsuz, bitmek bilmeyen, düşüncesiz tüketimine bir son ver!" emrine uymasını sağlayabilirsek, o zaman pekala Peygamberlerin, bilim insanlarının ve Tanrı'nın kendisinin bizim için sakladıkları tufanları, fırtınaları ve açlığı önleyebiliriz.

Dediğim gibi havada uçarken tüm bunları düşünebilmiş olmam tuhaftı ve ölmeden tam önceki o anda zihnimin (ruhumun?) her türlü gösterişten bir şekilde sıyrılması, o salisede tüm motivasyonlarımın şunlar olması da bir o kadar garipti: Niçin bir coffee shop'ta çalıştığım, niçin fanzinlere ilgi duyduğum, niçin Booker'ın peşinden gittiğim, niçin bisiklete bindiğim. Booker palyaçonun teki değildi. Söyledikleri saçmalık değildi. Başka hiç kimsenin söylemeye cesaret edemediklerini söylüyordu. Gerçeği söylüyordu.

Booker'ın gördüğü kırmızı ve pembe İsa; mucizeleri olmayan İsa; fanzinler çizip bisiklete binebilecek ve fahişelerle takılabilecek İsa benim inanabileceğim bir İsa'ydı. Tabii ki İsa havalı değildi ama o sıkıcı havalı olma arzusuna bir son verip onun yerine tamamen çılgın bir şey yapmanın zamanı gelmişti.

Dünyanın değişime ihtiyacı vardı. Havada çıktığım bu yolculuk, her ne kadar benim ölümümle sonuçlanacak olsa da, onların bunu görmesi için iyi bir yoldu. Görmelerini nasıl sağ-

layabilirdim ki? Tanrım, kişi insanların görmesini nasıl sağlayabilir ki?

Aslında daha önce bunların hiçbirini düşünmemiştim. Hepsi o telaşın arasında aklıma geldi ve çakıla çarpıp bayırdan aşağı yuvarlanmaya başladım. Vücudum bir karınca aslanı gibi kıvrılıp dönerken Booker'ın benim gibi aşağı yuvarlanan minivanını, bir cep sineması gibi kendi etrafında döne döne düşüşünü, mavi bir arka fonun önünde sürüklenen altın rengini, iki ön camından kulaklardan fışkırana benzer dumanlar yükseldiğini, spreyle yazılmış DÖRT TEKERLEK KÖTÜDÜR, İKİ TEKERLEK CANDIR kelimelerini net bir şekilde gördüm. Ardından gördüğüm şeylerin güzelliğinin mutlak yüceliğine erişip de yüzümde bir Buddha gülümsemesi belirdiği anda bir kaya parçasının ezdiği vücudum çözülüverdi ve orada yatarken neşenin yerini acı aldı, oksijen tek bir kocaman solukta akciğerlerimden çıkıverdi ve sonra bir patlama oldu ve kısa süre sonra her şey karardı.

KAHVE MOLASI #3 1/2
KİTAPLAR VE EBEVEYNLER ÜZERİNE

PORTLAND, OREGON'UN MERKEZ ÜSSÜ PEK ÇOK ŞEHİRDE OLDUĞU GİBİ ADINI VARLIKLI BİR ŞİRKETTEN YA DA YÖNETİCİDEN ALAN PENİS ŞEKLİNDE DEVASA BİR BİNA DEĞİLDİR. PORTLAND, OREGON'UN MERKEZ ÜSSÜ PORTLAND'A ÖZGÜ O ALIŞILMIŞ TARZDA YIKIK DÖKÜK BİR KİTAPÇIYA ÇEVRİLMİŞ AZ BİRAZ BODUR. KÖŞENİN VE ESKİ BİR OTOMOBİL BAYİSİDİR. POWELL'S BOOKS PORTLAND'LILARIN ŞEHİR DIŞINDAN GELEN MİSAFİRLERİNİ GETİRDİKLERİ BİR YERDİR. MİSAFİRLER SANKİ İÇ'KİLİ, ORDÖVRLÜ VE MANZARALI BİR YERE GÖTÜRÜLMÜŞ OLMAYI TERCİH EDERMİŞ DE ENTELEKTÜELLİK TASLAYARAK ÇEVREDE GEZİNMEYE ZORLANMIŞLARMIŞ GİBİ ŞAŞKIN ŞAŞKIN YÜRÜRLER.

DİĞER PEK ÇOK KİTAPÇI GİBİ POWELL'S'IN DA FUAYESİ VARDIR: KİTAPÇININ ÖN KISMINDA EN YENİ VE EN ÇOK SATILACAK KİTAPLAR YER ALIR. ÜZERLERİ KİTAP DOLU MASALAR ORADA DURUR. O KİTAPLARIN KAPAKLARI RAFLARDA İSTİFLENMİŞ KİTAPLARIN KAPAKLARINDAN DAHA FAZLA DİKKAT ÇEKECEK ŞEKİLDE DIŞARI BAKAR. KUŞAKLAR BOYUNCA BU MASALARIN ÜZERİNDE NE TÜR KİTAPLARIN DURDUĞUNU, EDEBİYATTAKİ GÜNCEL TRENDLERİN NELER OLDUĞUNU GÖRMEK İLGİNÇTİR. ESKİDEN MASALARIN ÜZERİNDE KURMACA ROMANLAR, YA DA FEMİNİZM YA DA POLİTİKA ÜZERİNDE KİTAPLAR DURURKEN BU GÜNLERDE BAŞKA BİR ŞEYLE KARŞILAŞIRSINIZ: ANI TÜRÜYLE.

PEKALA, BU ANILARIN HEPSİ TEMELDE AYNIDIR: İNSANLAR BU ANILARDA KENDİLERİNE KÖTÜ BİR ŞEY YAPMIŞ EBEVEYNLERDEN BAHSEDER; YAZAR BİR SÜRE BOYUNCA BİR DOLU UYUŞTURUCU KULLANIR VE BİR DOLU SEKS YAPAR. ARDINDAN ORADA, MASANIN ÜZERİNDE DURAN KİTABI YAZACAK KADAR KAFASINI TOPLAYABİLECEĞİ BİR KEFARET SÜRECİNE GİRER VE MUHTEMELEN DÜNYAYA KATKIDA BULUNAN BİR VATANDAŞA DÖNÜŞÜR.

BU KİTAPLARIN, BU ANILARIN HER BİRİ FARKLIDIR AMA HER BİRİ AYNIDIR. ESASEN KİTAPLARDA BİR SORUN YOKTUR. DEFALARCA YENİDEN ANLATILAN KLASİK BİR HİKÂYEYİ ANLATIRLAR. EJDERHALARLA VE ŞEYTANLARLA DÖVÜŞEN VE IŞILTILI KILICIYLA EN TEPEYE TIRMANAN BİR KAHRAMANIN HİKÂYESİDİR.

OYSA BAZILARIMIZ İÇİN BU KİTAPLARDA YOLUNDA GİTMEYEN BİR ŞEY VARDIR. YETİŞTİRİLİŞİNDE TEMELDE BİR SORUN YOKSA YAZAR HİKÂYEYİ NASIL ANLATABİLİR Kİ? EĞER EBEVEYNİN SEVGİ DOLU VE ŞEFKATLİYSE HİKÂYEYİ NASIL ANLATABİLİRSİN? HAYATININ İÇİNE SIÇAN İNSANLAR BİR DOLU UYUŞTURUCU KULLANAN, BİR DOLU SEKS YAPAN VE ARDINDAN BİYOGRAF OLAN TİPLERSE HİKÂYEYİ NASIL ANLATABİLİRSİN? GELDİĞİN NOKTADA KAFAN PATLIYORSA, CİNSEL YOLLA BULAŞAN BİR HASTALIK YÜZÜNDEN ALLAK BULLAK OLMUŞ VE DAHA DA BÜRÜKSAN HİKÂYEYİ NASIL ANLATABİLİRSİN? O KEFARET SÜRECİNİ ASLA YAŞAYAMAYAN İNSANLARIN ANILARI NEREDEDİR?

BENİM ÇOCUKLUĞUM BÜYÜLEYİCİYDİ. ÜÇ KIZ KARDEŞİM VARDI: İKİ ABLAM, BİR KÜÇÜK KIZ KARDEŞİM. BABAM DOKTORDU, GENEL PRATİSYENDİ; ANNEM EV HANIMIYDI. ABLALARIM BANA RESİMLİ KİTAPLAR OKURDU. BABAM BİSİKLETİME YAN TEKERLERDEN TAKMIŞTI, ANNEM SAĞLIKLI YEMEKLER PİŞİRİRDİ. BAZEN SİNİRLER GERİLİRDİ; ODAMDA KIZ ARKADAŞLARIMI YAKALADIKLARI VE GELMELERİNİ YASAKLADIKLARI OLURDU AMA BUNLAR HAFIZAMDA KORKUNÇ VE TRAVMATİK ANILAR OLARAK YER ETMEK YERİNE AİLE İÇİNDE ANLATILAN HİKÂYELERE DÖNÜŞTÜ.

ÇOCUKLUĞUMA DAİR ANLATACAK DAHA FAZLA DA BİR ŞEY YOK. BİR YÜZME HAVUZUMUZ VARDI. YÜZERDİK AMA BU TÜM İYİLİĞİN İÇERİSİNDE BİR SORUN VARDI. EVDEN AYRILDIĞINIZDA AKSİ DURUMUN NASIL OLDUĞUNU BİLEMEZDİNİZ. SOKAKTA KIRKINA DAYANMIŞ, BUNSUZ BÜYÜMÜŞ BİRİNİ GÖRDÜĞÜNÜZDE MANALI BİR KÜÇÜMSEME HİSSİ YERİNE MERAKINIZI UYANDIRIR.

POUNDING FORTIES ON THE STREET AND IT PIQUES YOUR INTEREST RATHER THAN A KNOWING DISDAIN.

HALA HAKKINDA HİÇBİR ŞEY BİLMEDİĞİM ŞEYLER VARDIR. BOOKER ANNE BABASINDAN HİÇ BAHSETMEMİŞTİ. ŞİMDİ BİLE, KÖKLERİ HAKKINDA HİÇBİR ŞEY BİLMİYORUM. OYSA BİR ŞEYİ BİLİYORUM: O, ŞU HUZURLU İNSANLARDANDI. ANNE BABASI BİR ZAMANLAR ONU SEVMİŞ OLMALIYDI. ÖYLE OLMASA İNSAN DURDUK YERE ONUN GİBİ DÜRÜST VE İDEALİST OLAMAZ.

BİZİM EBEMİZİ BELLEYEN EBEVEYNİMİZ DEĞİL, HAYATIN KENDİSİ OLDU.

Bölüm 15

Bartholomew Flynn'in Böcek Mağarası'na Götürülüşü ve Orada Ayılarla Karşılaşması

Başım dönüyordu. MAX* tren istasyonunda bir bankın üzerinde titriyor, nabzımı beynimde hissediyordum. Yüzümün sağ tarafı, jarse tişörtlü omzum ve likralı şortum kan olmuştu. Mercyx karşımda bir ileri bir geri gidip ünlem dolu ifadeleriyle beni hırpalıyordu.

"O kızın üzerine sürdü! Arabayı ateşe verdi! Minivanını patlattı! Bilerek yaptı! Lanet olsun!"

"Sen git ayağa kalk, sürüne sürüne tepeyi tırman! Lanet olsun üstün başın kan içinde. Sonra havalanıver! Sanki biz burada aksesuarız! Acil durum müdahale araçlarının geçmesi için kenara çekilmedin bile! Kız ölebilirdi! Sen onu öldü..."

Sırtını bana dönüp yüzünü kamyonlara doğru çevirdi.

"Buna değdi mi? *Fanzinin* için güzel bir şey yakaladın mı?"

Mercyx'in ne söylediğini işitebiliyordum fakat ne söylediğine kafa yoramıyordum. Bütün o şeyleri neden yaptığımdan da emin değildim. Oluvermişti. Düştüğüm yerden kalkmıştım. Başım dönüyordu, sarsılmıştım ve hayatta olduğum için şaş-

* Portland, Oregon'da dört farklı hat üzerinde çalışan Metropolitan Area Express raylı sisteminin kısaltması. (ç.n.)

kındım. Ardından paniğe kapıldım. Herkes oradaydı, önce Booker ve Mercyx çakıl ocağından çıkmama yardım etti. Hepsi benim için endişeliydi ve ambulansı beklememi istiyorlardı. Çarpışmanın yarattığı adrenalinin vücuduma akın etmesi yüzünden içimde araba çarpmış, varoştaki yolun birinde topallaya topallaya ölüme giden bir köpeğinki gibi kontrol edilemez bir kaçma dürtüsü vardı.

Mercyx gözlerini elleriyle kapattı. "Demek istediğim sen korkağın tekisin Flynn. *Kahraman* falan değilsin."

Mercyx'ün öfkeli olduğunu ve bunun hakkında bir şey yapmam gerektiğini, ayağa kalkıp ona sarılmam gerektiğini biliyordum ama banka kelimenin tam manasıyla yapışmıştım. Old Columbia Gorge Highway'den çıkıp şehirdeki tali yollara sapıp da adrenalin hücumu hafifleyip soğuktan uyuşmuşluğum geçince düşmemin neden olduğu tüm acı birdenbire nüksetti. Resmen tüm kaslarımı etkisi altına alıp pedal çevirmemi imkânsız hâle getirdi. Gresham'daki MAX istasyonuna varmayı başarmıştık fakat yolun kalanını toplu taşıma ile gitmek artık olası değildi.

"Eve gidince Chester'a seni zamanında uyandırmasını söyle. Ciddi bir sarsıntı geçirdin."

Mercyx haklıydı. Kendimi iğrenç hissediyordum. Kafamın bir tarafı zonkluyordu. Dahası kafamın içinde *Ave Maria* çınlıyordu. Bu iyiye işaret değildi.

Bisiklet çantamdan cep telefonumu çıkardı. Tanrım, kafam güzeldi. Ave Maria Booker'ın telefon melodisiydi.

Mercyx aynı beni payladığı gibi Booker'ı da payladı. Konuşmanın sadece tek tarafını duyabiliyordum. "Kız iyi mi? Lanet olsun! Diğerleri? Lanet olsun! Onu yakaladılar mı? Lanet olsun! Herif moron ama iyi demek. Hayır. Ona iki yüz dolara patlayacak. Yaparız. Arkadaşın sersemin teki. Mercyx kaçar."

Telefonu kapattı. Gözlerim bir cevap için yalvarıyordu.

"Hayattaymış" dedi. "Altı kaburgası kırılmış ve akciğer zarına hava girmiş. Az daha eziliyordu. Gassy düşüp köprücük ke-

miğini kırmış. Mad Max'in tek omzu çıkmış. Douche Kness ya da adı her neyse ormana doğru kaçmış. Peşine düşmüşler. Senin bu plana bir katkın oldu mu?"

Cevaplamaya fırsat bulamadan MAX treni karşımızda belirdi. Portland treni sessizliğiyle ünlüydü. Ses kirliliği açısında iyiydi. Yayalar için ise kötüydü. Mercyx bisikletini aldı, trene soktu ve ardından kapıları açık tuttu. Ben hâlâ olduğum yerde duruyordum.

"Bisikletini al!"

Bisikletimi aldım. Kamburumu çıkartmış, sırtımın alt kısmını yokuş aşağı inen bir bisikletçi pozisyonuna sokmuştum. Bisikleti bekleyen trenin kapılarından içeri doğru sürerken bisiklet ayakkabımda bir kesik olduğunu fark ettim. Buz gibi havada bayır aşağı inişten dolayı ayaklarım o kadar üşümüştü ki, hiçbir şey hissetmemiştim. Kesilmişti. Sevimsiz bir yaraydı. Hislerim geri geldiğinde gerçekten de çok acıyacaktı.

Trendeki diğer yolcular bana tek bir bakış atıp ardından çabucak pencereden dışarı bakmaya devam ettiler. Ayaklarımı sürüye sürüye Mercyx'ün yanındaki koltuğa yürüdüm. Zombi gibi görünüyordum. Mercyx başını pencereye çevirip bana bakmaz oldu.

"Çete liderinin hayatını kurtardın. Kahraman olmak sana nasıl hissettiriyor?"

Tren ileri atıldı. Göğsümden bir bir bulantı dalgası yükseldi. Başımı önümdeki koltuğa yasladım. Kolay cevap *Bok gibiydi ama* Mercyx beni yanlış anlamıştı. "O heriften nefret ediyorum" dedim.

Mercyx başını pencereden çevirip bana baktı. Ürkmüştü. Belalı tarafımla yüz yüze geliyordu.

"Diogenes'i ondan hoşlandığım için kurtarmadım. Herif pisliğin tekidir. Onu kurtardım çünkü... bilmiyorum, insanlar insanlara yardım eder."

Mercyx'ün ikili elektrikli testere bıçakları içimi delip geçiyordu. "Çeteye katılmadın mı?"

Alay ederek "Ben- onlara *layık* değildim" dedim.

Birdenbire gözlerine bir şey oldu. İçerideki bıçaklar dönmeyi bıraktı.

"Overlook Park'ta ineceğiz. Seni saat başı uyandırması konusunda Chester'a güvenilmez."

Mercyx'ün gözlerinin içine baktım, Mercxy de benimkilere baktı. Gözleri artık çeliğin sertliğinde değildi. Sıvılaşmışlardı.

Mercyx'ün az önce geceyi beraber geçirmeyi teklif etmiş olduğunu fark ettim.

~

Mercyx Kuzey Portland'da, eski, çürüyen bungalovların bir Superfund* bölgesinin üzerine tehlikeli bir şekilde tünediği bir mahallede oturuyordu. Benim Alberta Street'teki dairemden çok uzakta değildi. Aramızda sadece birkaç kilometre vardı.Yerel emlakçıların eski-PDX adını verdikleri, Portland'a özgü, Victoria dönemi ve çiftlik evi arası 19.yüzyıl sonu melezi bir evde yaşıyordu. Emlakçılar evleri olduklarından daha çekici göstermeye yatkındır ve Mercyx'ün eski PDX'i de bir istisna değildi. Ev kendisine karakter katan su lekeli kartonpiyerleriyle yurt hizmetleri endüstrisi, yoksulluk maaşıyla geçinenler ve yeni mezunlar için bir motel işlevi görüyordu.

İki yatak odalı, bir banyolu evde resmi olarak sekiz kişi yaşasa da ev birazcık yaratıcılıkla beşe ikiye dönüştürülmüştü. Oturanlar (oturanlar derken bilinmez bir mevcudiyeti kastediyorum çünkü eve o kadar çok insan girip çıkıyordu ki artık hiç kimse tadilatları yaptıranın kim olduğunu bilmiyordu) tavan arası ve zemin katı salona çevirmişlerdi. Tavan arasındaki tüm izolasyon sökülmüş ve alt kattaki odalardan biri tasfiye edilip bir merdiven kurulmuştu. Ahşap kirişler açıkta bırakılmıştı. Tavan arası çıplak ampulleri ve diğer tüm özellikleriyle tavan arası havasını koruyordu. Tek bir şeyin dışında: Küflü eski kutuların olması gerektiği yerde çift kişilik bir şilte duruyordu;

* A.B.D.'de tehlikeli atıklarla kontamine olmuş bölgeler. (ç.n)

bir çift tahta çivi giysileri asmak için duvara çakılmıştı; ayakkabı çiftleri, iç çamaşırları ve yuvarlanmış çoraplar bir köşeye istiflenmişti. Şiltenin yanında bir davul seti duruyordu. Zemin katta daha çok yatak odası ve bir tane fazladan banyo vardı.

Evle ilgili tek hoş ayrıntı ışıklandırmaydı. Eskiden burada oturan biri ya sanatçıydı ya da bir sanatçının yakın dostuydu. Şu feci havalı lambaları kendi yapmış ya da (evde o zamana kadar oturmuş kimsenin parası olmadığı düşünülürse) başka bir şeyle takas etmişti. Bu lambaların siperleri Çin fenerlerine benzer şekilde yapılmıştı: Telin gövdesi eski, yeniden şekil verilmiş elbise askıları kullanılarak, "deri"si ise selofan kağıdından meydana getirilmişti. Lambalar ejderhalar yerine dev çiçek ve böcekler şeklindeydi: Tavandan zambaklar, eşekarıları ve örümcekler sarkıyor ve duvarlara sürünüyordu.

Lambalar evin adını açıklıyordu. Gerçi hiç kimse adının önceden Böcek Mağarası olduğunu hatırlamıyordu. Birisi daha sonra bu isme uygun olsun diye lambaları yapmıştı ya da lambalar bu ismin benimsenmesine neden olmuştu. Her halükarda Portland'da herkesin bildiği evlerden biriydi.

O zamana Böcek Mağarası'nda çok az zaman geçirmiştim. Sadece sürüşlerden önce Mercyx'ü almaya giderdim. Orada yaşayanlara onlarca kez takdim edilmiş olmama ve kolayca içeri girip rahatıma bakabilecek olmama rağmen geldiğimde Mercyx'ü dışarıda beklerdim.

Dürüst olmak gerekirse, beni korkutuyorlardı. İnsanlar sinema yıldızları karşısında nasıl hissediyorsa orada yaşayan insanlar hakkında öyle hissediyordum. Benim için epeyce havalılardı. Sanki onlarla takılmaya kalksam ne kadar sıkıcı olduğumu keşfedeceklerdi. Dövmeler de imdadıma yetişmiyordu. Evdeki herkesin dövmesi vardı. Mürekkeplenmek giriş için önkoşuldu. İçeri girdiğimde sanki bölüğümle savaş meydanına çıkmış da tüm zırhlarımı unutmuşum gibi hissediyordum. Mercyx ya da başka birinin adını andığını hiç duymamış olsam da her zaman düzenli olarak o sapkın partilerden ver-

diklerini hayal ederdim. İçinde oturanlardansa evin kendisi bundan sorumlu gibiydi.

Bu evde yaşaması Mercyx'ün yoğun gizeminin bir parçasıydı. Kimi zaman işveli tavırlarına rağmen, Böcek Mağarası'nın bir sakini olduğu için zorunlu ev orjilerinin müdavimi olduğunu farz ediyordum ve bir şeyleri becermekte zorlanışım Mercyx'ün iffetli oluşundan değil benim dövmesizliğim ve genel ezikliğim yüzündendi.

Kısa bir süreliğine gitti. Döndükten sonra "Ortalık sakin" dedi.

Bir dakika tereddüt içinde dikildim. Nedeni biraz evin kendisi, biraz da Mercyx'ün beni evine uyumaya davet etmesiydi. Yani onunla uyuma ihtimalim az da olsa vardı.

Mercyx asla sabırlı bir insan olmamıştı. Tereddüt etmek hayır demenin sadece başka bir yoluydu. "Hadi evine git" dedi.

Ah hayır, batırmıştım. "Hayır, ben..."

"Eve git" diye ısrar etti.

Gayri ihtiyarı "Geleceğim" dedim.

Mercyx sahte bir tiksinmeyle başını salladı. "Pekala, gel o zaman" dedi. Ayaklarımı pedallardan çekmeden basamakların tepesine çıkmıştı.

~

Evin içinde parmak ucunda yürürken Mercyx başka bir şey söylemedi. Bisikletlerimizi arkamızdan sürüklediğimiz, son derece meşgul ve faal sekiz kişinin çöplerinin yerleri kapladığı düşünülürse parmak ucunda yürümek zordu. Pedalımın tekiyle bir orta sehpaya çarptım ve iki küllüğü devirip ahşap zemine yankıyla şangır şungur düşmelerine neden oldum. Mercyx arkasını dönüp dik dik baktı.

Niçin bu kadar gizemli davrandığımızı merak etmek aklıma gelmedi ki bu, Mercyx'ün orjilere katılımını kıskandığım hesaba katılırsa şaşırtıcıdır. Sanırım gürültü yapmamaya fazla odaklanmıştım.

Salondan, yemek odasından ve mutfaktan geçtik. Ardından bisikletleri arka kapının dışına bıraktık ve arka bahçedeki bisiklet parkına kilitledik. Sessizliğimizi koruyarak eve geri döndük ve merdivenlerden indik. İçerisi zifiri karanlıktı.

Dediğim gibi, henüz Böcek Mağarası'nın bodrum katını görmemiştim. Bu nedenle aşağıya inip de Mercyx etrafımızı görebilmemiz için yeterli sayıda lambayı yakınca korkar gibi oldum. Hissettiğim, bir partide özel odalardan birine davet edildiğinizde hissettiğinizin aynısıydı. Hem gergin hem de heyecanlıydım. Böceklerin ve çiçeklerin loş ışığın altında tekinsiz bir görünümü vardı. Hiç boyanmamış ya da astarlanmamış alçı panel odayı bölümlere ayırmak için ahşap zemine çivilenmişti. Her şey o kadar kaba saba ve alelacele yapılmıştı ki, kendimi *Kuzuların Sessizliği*'nin setinde gibi hissettim.

Etrafıma bakmak için durdum ama Mercyx bana yeniden dik dik baktı ve devam etmemi işaret etti. Uzun bir koridordan ve birkaç kapının yanında geçerek zemin kattaki labirentin içinde yürüdük. Kapıların tekinin ardından ürpertici, madeni bir vızıltı geliyordu.

Mercyx'e duyduğum tüm arzuya rağmen, tek düşünebildiğim oradan çıkmaktı. Garipti, -gerçekten de çok çok garipti- ve her ne kadar Mercyx kırbaç, meme piercingi ya da şu erotik elektrik verme şeylerine düşkün olduğuna dair daha önce hiçbir emare göstermemiş olsa da bir tür Sado&Mazo odasına girdiğimi düşünüyordum.

Vızıltılı odayı geçip yanındaki ikinci odaya vardık. Mercyx anahtarlarını çıkarıp kapıyı açtı.

O andan itibaren, artık Mercyx'ün yanından uzaklaşmış, holün biraz aşağısında durmuş bir sonraki hareketimin ne olacağını kestirmeye çalışıyordum. Oraya gitmemeye karar vermiştim: Demek istediğim uzun bir gün olmuştu ve eve gidip dinlenmek istiyordum çünkü garipti. O vınlama sesi neydi? Mercyx'ün düşkün olduğu şey neydi?

Lanet olsun. Mercyx kapıyı açmıştı. Lanet olsun. Mercyx bana sesleniyordu.

"Ne?" diye sordu Mercyx.

Elimde aynayla zamanda geri gidip ona attığım bakışı görebilmeyi çok isterdim. Paha biçilemez olmalıydı.

Oysa Mercyx'ün canına tak etmişti. Başka seçeneğim kalmamıştı. Kolumdan tuttu. Beni zorla içeri çekti.

~

Mercyx ışığı açtı. İni beklediğim gibi değildi. Pekala şöyle söyleyeyim: pembeydi. Zemin katta, dışarıdaki tüm duvarlar alçı panel olmasına rağmen Merxyx'ün odası bitmiş ve boyalıydı. Zemin kattaki çiçek böceklerin aynısından odada da vardı ama pembe odaya yayılmış zambaklar, kelebekler ve uğur böcekleri çok daha masum görünüyordu. Burası bir kız odasıydı. Yetişkin bir kızın değil, küçük bir kızın odasıydı.

Tavanın otuz santim aşağısındaki bir rafa çok geniş bir oyuncak ayı koleksiyonu yerleştirilmişti. Kırk, elli belki de altmış tane oyuncak ayı vardı. Yatağın üzerinde de oyuncak ayılar vardı. Çarşafın altına tüm bir ayı ailesi tıkıştırılmıştı. Bunları üzeri oyuncak ayılı bir yorgan tamamlıyordu. Bir de eski, kırmızı, paslanmış bir Radio Flyer vagonu* vardı ve tahmin edin içi nelerle doluydu: Oyuncak ayılar.

Başlangıçta, pembe renk ve oyuncak ayılar gerginliğimi biraz azalttı ama sonra daha da korktum. Bir oda dolusu oyuncak ayı korkutucuydu.

Mercyx oyuncak ayılara baktığımı gördü ve ansızın, beni odaya nasıl soktuysa aynı şekilde dışarıya iteledi.

"Unut bunu"

"Neyi unutayım?"

"Evine git" Bunu yüksek sesle söyledi ve ardından yüksek sesle konuştuğunu fark etti, sonra insanların gerçekten hayal kırıklığına uğradıklarında yaptıkları gibi yüzünü kapattı ve "Lanet olsun" dedi.

Beni yine iteledi.

* Özellikle kırmızı tren vagonlarıyla ünlü Amerikan oyuncak markası. (ç.n.)

"Ayy" diye bağırdım. Beni itince omurgamdan aşağı bir sancı girmişti.

"Sıçayım" dedi. Şimdi ne içeride ne dışarıda, kapı eşiğinde dikiliyorduk. Mercyx yere bakıyordu. "Onlar benim arkadaşlarım" dedi.

"Kim senin arkadaşların?"

Mercyx'ün yüzü kızardı. "Ayılar! Kahretsin! Ayılar benim arkadaşım."

"Ha."

"Uzun zamandır benimleler. Her gece onlara sarılmam lazım. Onlar... Masumlar."

Mercyx kendini açıklamak için büyük çaba harcıyordu. Açıklama yapmak en iyi yaptığı şey değildi. Ona yardım etmeye çalıştım. *The Catcher In The Rye*'daki* gibi" dedim.

"Ne gibi?"

"*Gönülçelen*'deki Holden Caulfield gibi. Kız kardeşi Phoebe'nin tüm o kötü şeylere maruz kalmasını istememesi gibi..."

Mercyx bakışlarını gözünü diktiği noktadan kaldırdı. Daha önce bahsettiğim gibi, Mercyx'ün insanların özel alanlarına girmek ve bu yolla gözlerini korkutmak gibi bir alışkanlığı vardı. Tam karşımda ayakta duruyordu. Oysa sadece bu sefer, o hâliyle alakası yoktu. Bana geri adım attırmaya çalışır gibi değildi. Sanki söylediğim şeyin yaşamsal bir önemi varmışçasına gözleri benimkilere kilitlendi. "Herkes... pekâlâ, onların hepsi bunları ucuz buluyor."

Hani birisi sizin alanınıza girdiğinde ortaya çıkan şu çekim kuvveti vardır. Ya geriye çekilmeniz ya da ileri çıkıp onunla yüzleşmeniz gerekir. "Gerçek gibiler" diye bir önermede bulundum.

"*Gerçek* değiller. Sadece onlarla uyumazsam öleceklermiş ya da ben ölecekmişim ya da sevdiğim biri ölecekmiş gibi geli-

---

* Salinger. Jerome David. Çavdar Tarlasında Çocuklar- Gönülçelen. *Yapı Kredi Yayınları*. 1997

yor. Kendimi durdurmayı denedim; üniversitede oda arkadaşımın ödü kopuyordu. Ben de bir stüdyo tutup yalnız yaşadım. Psikologa gitmeyi denedim. Hatta birkaç kere yapmadığım oldu. Onları yatağa almadım. Korkunçtu. Ben..."

Sonra bana anlatmak istediği şey, sertliğinin, personasının öteden beri ne anlama geldiği ortaya çıktı. Mercyx basit ve içi boş biri değildi. On dördündeyken kuzeniyle sevişmemiş ya da kumsalda bir grubun tecavüzüne uğramamış ya da kırk yaşında, at kuyruklu bir uyuşturucu satıcısıyla kaçmamış ya da şüphelendiğim diğer şeyler olmamıştı. Sado&Mazo'ya düşkün değildi. Aslında, Mercyx'ün başına gelen çok daha yaygın bir şeydi. Pek çoğumuzun başına gelen, tabiatı nedeniyle hakkında konuşması zor bir şeydi. Mercyx'ün başında gelen: hiçbir şeydi.

Anladığım kadarıyla oyuncak ayılarla bir ilgisi yoktu ve ansızın "Ben bakireyim" dedi.

Hadi canım! Yani söz konusu Mercyx'dü. Mercyx... Mercyx kesinlikle bakire olamazdı. Yani, Mercyx sert karının tekiydi. Direkt sadede gelirdi ve gerektiğinde arsız arsız konuşurdu. Kolu dövmelerle kaplıydı. Bisikletini Cipollini'den* daha hızlı, daha öteye ve çok daha tehlikeli bir biçimde sürerdi. Değildi... Olamazdı... Bakire olamazdı. Oyuncak ayılarla dolu pembe bir odası olamazdı. Bu mümkün değildi.

Öptüm onu. Başka ne yapabilirdim ki? Öptüm onu. Dudaklarımızın yeterli derecede baskı yaptığı ağız dolusu bir öpüştü. Önce dil içeriye kaydı, başlangıçta çekingendi. Ardından keşfetmeye başladı.

Sabahki kusmuğun tadındaydı.

Mercyx benden daha hızlı geriye çekildi. "Dişlerimi fırçalamam lazım."

"Benim de."

"Önce ben gideyim" dedi Mercyx. Ansızın Mercyx'dense liseli bir kız gibi davranır olmuştu.

---

* 22 Mart 1967 doğumlu, ünlü bisikletçi Mario Cipollini kastedilmektedir. (ç.n.)

"Tamam."
"Ben de bir duş alacağım."
"Tamam"
"Tamam. Pekâlâ, hemen dönerim."
"Tamam."
Mercyx oda kapısından dışarı çıktı.

~

Mercyx odadan çıktıktan sonra madeni vızıltıyı yeniden işittim. Nasılsa, anlaşılabilir nedenlerden ötürü sesi unutmuştum. O an yandaki odadan geldiğini anladım. Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Çok eski, ultra gürültülü bir çamaşır yıkama kurutma makinesi miydi? Birisi sabahın birinde kaynak mı yapıyordu? Bir tarafım hâlâ Mercyx'ün beni sadist ev arkadaşlarıyla işkence etmek için buraya getirmiş olduğu ihtimaline tutunuyordu.

Ne yapacağımı bilemedim. Oyuncak ayılarla dolu, Mercyx'ün (bakire-o-la-maz-dı!) dönüşünü beklemek dışında yapacak başka bir şey olmayan bu pembe odada kısılıp kalmıştı. Mercyx yaralarımın üzerine koymam için bir paket mavi buzla beni bırakıp gitmişti. Buzu salladım. Kırar gibi yaptım. Alnımın üzerine koydum. Sonra ayılarla oynadım. Başka ne yapacaktım ki? Ayılar birbirleriyle konuşuyorlardı.

"Selam, ben Annie Mercyx."
"Selam, ben Bartholomew Flynn."
"Ben bakireyim."
"Hayır, değilsin, bakire olamazsın."
"Öyleyim."
"Bu gürültü de neyin nesi?"
"Ev arkadaşım."
"Ne yapıyor?"

Bir kadını yakalamıştı. Kadını sandalyeye bağladı. Dozunu arttırarak elektrik veriyor. Artık sesini duyamazsın çünkü kadın öldü. Bazısı ölüyor, bazısı hayatta kalıyor."

"Ha?"

"Pembe gözlüklerden ister misin?"

"Tabii."

"Dünyaya barış getiriyorlar."

Bu bir süre devam etti. Bu muhabbetin çizgi romanda iyi duracağını, *Sekizgen Masa Muhabbetleri*'nde yeni bir deneme olacağını düşünüyordum. Matt Groening'in *Life in Hell* isimli, fesli gay erkeklerin yerine oyuncak ayılarla dolu çizgi romanı gibi. Oyuncak ayılarla konuşmak iyi bir terapiydi. Belki de her gece oyuncak ayılara sarılıp uyumak o kadar da garip değildi.

Mercyx üzerinde sadece bir havluyla geri döndü. Kucağımda iki oyuncak ayıyla yatağının üzerinde oturuyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Mercyx'ün üzerinde havludan başka bir şey yoktu.

"Ayılara dokunma" dedi.

Mercyx'ün üzerinde havludan başka bir şey yoktu.

"Hey? Flynn?" Mercyx ayıları elimden aldı. "Duş holün aşağısında. Ha, mavi diş fırçası, onu kullanabilirsin."

Mercyx'ün üzerinde havludan başka bir şey yoktu. Bir tarafım kalktı ve odayı terk etti.

~

Bu anlatının içinden çıkılmaz bir hal aldığının farkındayım ama bunların hepsi yaşandı: vızıltı, pembe oda, bakirelik beyanı. Bana da size geldiği kadar şizofrence geldi. O yüzden lütfen bana biraz daha katlanın. İşler altı üstü daha da tuhaflaşacak. Gerçi hayatınızın değişmesi için bazı şeylerin tuhaflaşması gerekir. Bunu hatırlayın. Tuhaf olandan korkmayın.

~

Banyoyu bulmam biraz zaman aldı. Mercyx koridorun düz olmadığını, bodrum katın dışına doğru U şeklinde döndüğünü söylemeyi unutmuştu. Yatak odalarının ya da orjilerin ya da işte her neyse onların arasında yürümekten rahatsızdım. O yüz-

den yolun sonuna kadar gidip de başka seçenek kalmayıncaya kadar hangisinin tuvalet olduğunu bulmak için kapılardan herhangi birine dönüp bakmadım. U'dan geri dönerken bir çamaşır odasının, kilitli dolapların yanından geçtim ve sonunda o garip vızlama sesi gelen odanın hemen yanında banyoyu buldum.

Kapıyı açtım. Banyo Doğu Avrupa'daki hostellerdekiler gibiydi. Duş başlığı lavabo ve tuvaletin üzerindeydi. O yüzden duş alınca her şey ıslanıyordu. Lavabonun yanına gittim, mavi diş fırçasını aldım, dişlerimi fırçaladım. Ardından kıyafetlerimi çıkarıp alçak lavabo tezgahın üzerine fırlattım ve duşumu aldım. Sıcak su yaralarımı biraz acıttığından sıcaklığı ayarladım. Sürüp giden tüm garipliklere rağmen duş acayip iyi gelmişti. Şartların ne kadar tuhaf olduğu önemsizdi. Suyun insanı rahatlatıyordu.

Mercyx bakire olabilir miydi? Sanırım olabilirdi. Asla erkeklerden bahsetmezdi; inadına soğuktu; çoğu zaman sporcular gibi giyinirdi. Mercyx'ün lezbiyen olduğu esprisini bile yapmıştık ama bakire olduğunu asla aklımıza getirmemiştik. Bir dolu fırsatı olmuştu. Acaba içten içe dindar mıydı? Gizli eşcinsel miydi? Lezbiyen olduğunu düşünüp daha sonra fikrini değiştirmiş olabilirdi. Belki...

Suyu kapattım. Tüm yapabildiğim suyu kapatıp kendime sorular sormak olduğundan bunun hakkında kafa yormak gözüme aptalca göründü. Bu kesinlikle atılması gereken bir adımdı. Havlu bakındım. Bir tane bile yoktu. Hiç havlu yoktu. Giysilerime uzandım. Islanmışlardı. Hasiktir.

~

Giderek garipleşeceğini söylemiştim. Ben eğitimli bir yazar olsam ve bunların hepsi kurmaca olsa, kesinlikle tüm bu olayları ayırırdım: Dağdaki Vaaz'ı Ambülansla yolculuktan, Böcek Mağarası'ndan, Bakire Beyanatından, duştan-çıktıktan-sonra-olan-şeyden. Oysa bu olanlar kurmaca değil, gerçek hayat. Gerçek hayat insanın sadece bir kez başına gelir ve ufak,

muntazam anlatı parçalarından meydana gelmez. Hayatlarımızın büyük kısmı sıkıcı ve tahmin edilebilirdir. Ardından her şeyi değiştiren bir şey olur. Öyle hızlı olur ki -bir araba çarpar, bir uçak bir binaya düşer- ve ansızın her şey değişir. Niçin bu şekilde olduğunu bilemem ama öyledir ve gerçek bir hikayeyi anlatmayı zor kılan da şüphesiz budur.

~

Garip bir evdesiniz. Az önce duş aldınız ve havlu olmadığını fark ettiniz. Giysilerinizi pek de akıllıca olmayan bir yere yerleştirmiştiniz ve şimdi sırılsıklamlar. Sizi buraya getiren kız az önce size bakire olduğunu söyledi. Sizi buraya getiren kız bilmediğiniz nedenlerden ötürü, burada olduğunuzu kimsenin bilmesini istemiyor. Havlu ve birkaç parça giysi almak için gitmeniz gereken odanın yanındaki odadan sevimsiz ve ne idüğü belirsiz madeni bir vızlama sesi geliyor. Havlu olan odada size bakire olduğunu az önce söyleyen kız var. Kız sizi çıplak görmek istiyor da olabilir, istemiyor da.

Bu parametrelerin ışığında seçeneklerinizi değerlerin. a) ıslak giysileri giyip böylelikle aldığınız duşu manasız kılabilir ve bodrum katı koridorunu ve kızın odasını sırılsıklam edebilirsiniz. b) ıslak giysileri banyoda bırakıp depar atabilir ve böylece kendini az önce ifşa etmiş bakireyi muhtemelen şoka uğratabilirsiniz. Etrafta pusu kurmuş ev arkadaşlarını ya da seri katilleri saymıyorum bile.

Mantığımı pek de işin içine sokmadan iki yolun ortasını seçtim. Ayakkabılarımı alıp ön tarafımı gizlemek için kullandım. Tişörtümü ve pantolonumu aldım ve arkamı gizlemeye çalıştım. O noktada korku tüm duyularımı ele geçirdi ve sonuçları göz önüne alamadım: Bu yaptığımın hem koridoru batıracağını, hem de bakireleri, ev arkadaşlarını ve seri katilleri şok edeceğini öngöremedim.

Hikâyenin nereye gittiğini anlamışsınızdır. Bu tabii ki kaçınılmazdı. Koridora adımımı attığım dakika, korktuğum kapı

açıldı: Ben göreceğimi gördüm ve korktuğum o ki kapıyı açan iki kişi de göreceğini gördü ve kimin daha fazla korktuğunu anlamanın gerçekten de imkânı yoktu.

Bir ağızdan "Aman Tanrım" yükseldi.

Dilim tutulmuştu. Bisiklet ayakkabımın klipslerinin soğuk metalini mahrem bölgemde hissedebiliyordum. Organım iki arkadaşının arasına saklanmıştı.

Yine aynı ağızdan "Ah aman Tanrım" yükseldi. Ağız, kafası tıraşlı bir adamın kafasına aitti. Kafasının üzerine beyin dövmeleri yapılmıştı. Ben de bir *Ah aman Tanrım* koyuvermek istedim. Yapmadım. Ağzım açık kalakaldım.

Kafanın üzerindeki ağız Mercyx'ün kapısına doğru "Mercyx?" diye sordu.

Ben hiçbir şey demedim.

"Mercyx?"

Mercyx kapısını açtı ve kapının ardında dışarıya bir bakış attı. "Ah aman Tanrım" dedi.

"Bu... *seninki*, Bay İffet mi?" diye sordu ağız.

Soğukkanlı Mercyx pancar gibi kızardı. "Evet, benimki."

"Giysilerini giydirmenin bir mahsuru olur mu?"

Mercyx iç çamaşırlarıyla dışarı çıktı. Beni kolumdan tuttuğu gibi odasına çekti. Bunu bu gece ikinci kez yapıyordu. Üçüncüsünün olmayacağından şüpheliydim.

"Ne bok ye...?" Mercyx enikonu telaşlanmıştı. "Al şu havluyu" Mercyx kendi ıslak havlusunu bana fırlattı. "Tanrım."

Havluyu yakalayabilmek için ıslak ayakkabılarımı elimden bıraktım. Sonra halısı beyaz olduğundan bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Ayakkabıları geri aldım ve avanak avanak orada durdum. "Giysilerimi koyabileceğim bir yer var mı? Islaklar."

Mercyx o anda neler olduğunu anlamış olmalı. Yaptığım şey salakçaydı ama tekrar ediyorum, o da bana Avrupa tarzı hostel banyosu olayını açıklamamıştı. "Tam... Oraya." Ufak bir

çöp sepetinin içinden plastik bir çöp poşeti çekip çıkardı. Çöp poşetinin içindekileri artık poşetsiz olan çöpe boşalttı ve poşeti elime tutuşturdu. Islak giysilerimi içine koydum ve kurulanmaya başladım. Mercxy'ün orada olduğunun, beni seyrettiğinin (bakire olduğunun, iç çamaşırlarıyla durduğunun ve onun Mercyx olduğunun) bilincindeydim. Bu nedenle, sadece vücudumun orta kısmını kuruladım ve saçlarımı kurutma kısmına geçtim. Ta ki, tek yaptığımın orta bölgemi kurutmak olduğunu fark edip bunun garip olduğunu düşünüp, içimden siktir et deyip devam edip saçlarımı kurutmaya başlayana kadar.

Saçlarımı kurutmayı bitirip yeniden görebilir hale gelince Mercyx'ün bana gülümsediğini gördüm.

"Ne?" diye sordum savunmada kalarak.

"Güzelmiş" dedi penisime bakarak.

"Hasiktir oradan" dedim.

Mercyx bakmaya devam etti.

"Giyecek bir şeyler verebilir misin?" diye sordum.

Havluyu belimin etrafına sardım.

"Yapma" dedi.

"Ne yapmayayım?" dedim.

"Havluyu sarma." dedi.

"Üşüdüm" dedim.

"Yatağa gel" dedi.

Bu, tüm gün boyunca söylediği ilk mantıklı şeydi.

Yatağın ucunda oturduğu yere doğru yanaştım ve bir kolumu beline doladım. "Kafasında beyin dövmeleri olan adam da kimdi?"

"David" dedi. "Ne yapıyorsun?"

"Yatağa giriyorum."

"*Benim* yatağıma değil" dedi.

Tanrım.

"Benim yatağımda ayılar uyuyor. Sana yer yok."

Başım dönüyordu. Mercyx öncelikle bakireydi. Sonra penisime hayranlıkla bakmış, sonrasında beni yatağa çağırmış, ardından da yanında istememişti.

"Yatağımın altında bir Thermarest'le* bir uyku tulumu var. Sen bekle, ben kurarım"

"Yani Thermarest'in üzerinde bir uyku tulumunun içinde çıplak ve yalnız uyumamı istiyorsun."

Ben bunu söylediğimde Mercyx zımbırtıyı yatağının altından çıkarmıştı bile. Durdu. Sanırım bunu söylediğinde üzerinde ne olduğunu ve nasıl göründüğünü betimlemeliyim. Üzerinde iç çamaşırları var dediğimde ince tülden bir kumaş, sutyen ve tangayı kastetmemiştim. Demek istediğim daha Mercyx'çe bir iç çamaşırıydı: Dekolteli, ince şeritlerle süslü kahverengi turkuvaz dantelli bir üst ve takımından bir külot. Seksiydi ama eğer ne demek istediğimi anlayabiliyorsanız, aptal sarışın seksiliğinde değildi.

Mercyx arkasını dönüp "Düşündüğün gibi değil, tamam mı?" dedi.

Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dört saat önce neredeyse ölüyordum.

"Demek istediğim... anne babam gibi değil... anlarsın ya, ben tam tersi yetiştirildim. Anne babam hiçbir şeye inanmazdı. Onlara göre her şey seks, uyuşturucu ve diğer saçmalıklardan ibaretti."

Mercxy'ün dediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu ve o konuştukça hayret verici bir şey keşfettim. İnsanlara kaba saba davranmasının nedeni sert bir tip olması değildi. Kaba sabaydı çünkü gerçekten de nasıl konuşması gerektiğini bilmiyordu çünkü söylemek istedikleri insanların anlayamayacağı kadar karmaşıktı. O... Pekâlâ, o benim gibiydi. Kıkırdadım.

"Ne?" diye sordu Mercyx.

"Yok bir şey" dedim.

"Ben sana bir şey anlatmaya çalışıyorum. Sense gülüyor musun?"

Onun hakkında az önce yaptığım keşfi onunla paylaşmak istemedim. Bir şey konuşmanın istediğim yöne gitmeyeceğini

* Uyku tulumu, mat gibi ürünler üreten bir marka. Burada uyku tulumunun altına serilen mat kastedilmektedir. (ç.n.)

söyledi. Konuyu değiştirmenin yolunu aradım. Gözüm odasındaki çerçeveli bir fotoğrafa takıldı. "O sen misin?"

"Evet" dedi.

Fotoğraftaki Mercyx'ün sekiz yaşındaki hâliydi. O zaman da kıvraktı, vücudu kafasına göre daha dar ve ufaktı. Sürünür pozisyondaki bıyıklı bir adamın sırtının üzerinde oturuyordu. Kızın kafasında süet binici başlığı, ellerinde ise bir at kamçısı vardı.

"Baban mı?" diye sordum bıyıklı adamı kastederek.

"Evet" dedi Mercyx.

"Biraz ürkütücü" dedim.

Ben böyle deyince Mercyx'ün içinde bir şeylerin koptuğunu hissettim, birazdan berelerim için ihtiyaç duyacağım mavi buzlar gibi soğuk ve kimyasal bir şeylerin. Hiçbir şey demedi. Ben de bir şey demedim. Mercyx'ün önümde üzerimde sadece belime sarılı bir havluyla durduğumu hatırladım. Parmaklarımı, havluyu sardığımda attığım düğümün üzerinde gergin bir şekilde gezdirdim. Pijamalar hakkında bir şeyler mırıldanmaya başladım. Mercyx sözümü kesti.

"Niçin ürkütücü buldun?" diye sordu.

Bunu cevaplamak istemiyordum. Ürkütücüydü çünkü bu fotoğrafın cinsel bir yanı vardı: Sahnenin kendisinde ve üslubunda; siyah beyaz oluşunda.

"Babam fotoğrafçıydı" dedi Mercyx. " *Fotoğrafçı*yı sanki farklı ama benzer bir kelime kullanmak istermiş gibi söylemişti.

"O..." Mercyx'ün huzursuz olduğu ortadaydı. "Bilmek istiyor musun?" diye sordu.

Bilmiyorum. İstiyor muydum? "Evet" dedim.

"Otur" dedi Mercyx. Mercyx yatağın altından Thermarest'i çıkarmış ve şişirmek üzere yerleştirmişti. Oysa şimdi bırakmış, oturmam gereken yeri gösterircesine yanındaki yatağın üzerine vuruyordu. Mecburdum.

"Babam hayatını kazanmak için porno çekerdi. Ben... Baban bu işi yaptığında ve sen bunu öğrenmeye ve her şeyin ne

olduğunu çözmeye başlayınca, işler, pekâlâ, squeechie, bilirsin. Demek istediğim, çocuksun ve babanın *fotoğrafları* -kadının teki film noir'lardakine benzer bir Motel 6'*de* bileklerinden itaatkâr bir şekilde zincirlenmiş -*Penthouse'da çıkıyor.* Kahretsin, *senin* tek düşündüğün ise baban. Sana değer veren o nazik adam objektifinin arkasında ağzından salyalarını akıta akıta, pis pis sırıtır. "

"Beraber büyümek zorunda bırakıldığım tüm o garip cinselliğin ardından kişisel bir bekaret yemini ettim. Dindar değilim. Sadece, öyle oldu işte. Ama bunca zamandır, sadece prensipte kısıtladıktan sonra zor da geliyor. Sinirlendiğim de oluyor... Bilirsin işte beni getirdikleri hâle."

O anda gri gözleri parladı. Bulutlu bir gündeki bir okyanus gibiydiler.

Onu tekrar öptüm. Bu seferki farklıydı. Daha derinlere gitmek isteyen bir öpücüktü. Bekaret demişti ve bunu sertçe söylemişti. Babasının porno çektiğini söylemişti. Onun üzerinde iç çamaşırları vardı, benimse havludan başka bir şey yoktu ve şimdi çadır kuruyordum. Bu kadarı fazlaydı. Devam etmeye, içini dökmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum fakat fazla uzun bir gün olmuştu. Neredeyse ölüyordum ve daha fazla dinleyemeyecektim. Aksiyona ihtiyacım vardı. Onu yatağa doğru ittim. Dolgun dudaklarımı ince dudaklarına bastırdım ve dilimi ağzının derinliklerine soktum. Nazikçe karşılık verdi. Kollarını, sonra da bacaklarını bana doladı. Aklıma Kaptan Kirk'ün sözleri geldi: *Cesurca gitmek daha önce hiç kimsenin gitmediği o yere.*

İşte oradaydım, bakire topraklara girmek üzereydim ki hiç beklenmedik ve sahip olduğum her bir maskülen içgüdüye, tüm varlığımın umutsuzca kıvrandığı şeye aykırı, Mercyx'ün tüm varlığının kıvrandığı şeye aykırı bir şekilde -o anda bu aklıma gelmemişti fakat ileride son derece önemli olacaktı- o talihsiz kararı verdim. Hem zihnime musallat olan, hem de bugün beni ben yapan o kararı.

---

* Amerika ve Kanada'daki hesaplı bir otel zinciri. (ç.n.)

Mercyx'ün üzerinden kalktım ve ardından şöyle dedim: "Yapmayalım. Bekleyelim" dedim.

Ağzımdan çıktığı anda kulağa pek güzel geldi. Pek soylu. "Demek istediğim, bunu niçin mahvedelim ki?" diye sordum. "Bu kadar beklemişsin. Biz, anasını satayım evleniviririz. Geri kafalılık olsa da havalı. Post-post modern gibi. Bu, pekâlâ, senin vintage bekaret planının bir parçasıymış gibi. Yani eğer normal insanlar olsaydık; liseli âşıklar ya da dindar ucubeler olsaydık ezikçe bir şey olurdu ama öyle olmadığımız, evlenmeden önce yüzlerce partner değiştirdiğini ve evlendikten sonra üç dört kez boşandığını farz edebileceğimiz o tuhaf şehirli insanlardan olduğumuzdan bu havalı sayılır çünkü bu normal şeyi akranlarımız için yapmıyoruz. Yani kaç tane bisikletli kurye yirmi iki yaşındaki bir çizgi roman sanatçısıyla evlenir ki? Bir tür hard-core, domestik melezi gibi. Bu şey gibi... Şey... Domestikor. Kendi alt kültürümüzü yaratmak hoşumuza gidecek. Bu..."

Mercyx "Flynn" diyerek beni kendisine uzaklaştırdı. Dibine kadar girmiştim, kollarımdan destek alıyordum, aklıma gelen fikrin yolunda savruluyordum, ereksiyonum iniyordu. Mercyx kollarını göğsünde kavuşturmuş dik bir biçimde oturuyordu. "Yok, ben..."

"Ama ben ciddiyim." Aslında ciddi olup olmadığımı bilmiyordum; şu birdenbire ortaya çıkan ciddi olma fikri bana pek bir ilham vermişti.

Mercyx keskin bakışlarla bana baktı. Kaşları kalkmıştı. İfadesini okuyamıyordum. "Daha temkinli olman gerekmez mi? Şu senin ufak hayallerin kulağa mükemmel geliyor ama pekâlâ, aynı zamanda bir tür fanteziden ibaretler. Beni bilmiyorsun. Sana kendimi anlatmaya daha yeni başlıyorum. Belki istemiyorum. Belki istiyorum..."

O konuşurken tavana bakıyordum. Gerçekte dinlemiyordum. Mutluydum. Mercyx ve ben bu konuşmayı yapıyorduk. Bu büyük bir ilerlemeydi. Daha önce hiç böyle bir konuşma-

mız olmamıştı. Artık gerçek bir çift gibiydik ve Mercyx'ün benim olması an meselesiydi. Tekrar sözünü kestim. Artık konuşmak istemiyordum.

"Haftaya Pazar Bridge of Gods'a gidelim. Booker şeyini yaptıktan sonra" dedim.

Mercyx bana baktı. Yüzümdeki gülümsemeye, kafamın arkasındaki avuç içlerime, tavana bakış şeklime. Kendimi orada uzanırken görebiliyorum hâlâ. Son derece ukala, ne kaybettiğimden son derece habersiz. Ukalalığımı Mercyx de görmüş olmalı.

"Peki" diye kısa kesti Mercyx. Günah çıkarmayı kesip tipik Mercyxlüğüne geri döndü.

"Pekâlâ, Thermarest nerede bakalım?" diye sordum.

Mercyx cevap vermedi. Onun yerine raftaki oyuncak ayıları kaldırmaya ve birer birer yatağının içine tıkmaya başladı. Şüphe yoktu ki, bu ona özgü bir ritüeldi -acayip OKB*'ye özgü ve şirin bir tavırdı. O ayıları tıkıştırırken ben de Thermarest'i şişirdim. Mercyx'ü seviyordum. Mercyx öylesine benimdi ki.

"İşin bittiğinde beni de yatıracak mısın?" diye sordum.

"Tabii ki" dedi Mercyx.

Sesindeki soğukluğu özlemiştim.

* Obsesif Kompulsif Bozukluk. (ç.n.)

Bölüm 16

Daha fazla kahve!
Daha fazla duş! Daha fazla epifani!*

"Metne ihtiyacım var adamım" dedi Chester. "Bunu harcayamayız. Dougie'yle konuşman lazım."

Pazartesiydi. Bisikletimle Böcek Mağarası'ndan geri dönmüştüm. Üzerimde Pazar günkü kanlı, ıslak bisiklet giysilerim vardı. Chester'ın, bu yorumu beni kapı eşiğinde gördüğünde yaptığı düşünülebilir. Oysa durduğu açıdan beni göremiyordu. Chester hafta boyunca benim olmadığım bir zamanda salonumun ortasına, etrafı çöplerle kaplanmış bir oda kurmuştu. Chester benimle duvarlarının arkasından konuşuyordu. "Hiçbir fikrin yok değil mi?

Yoktu. Girişini bulabilmek için kalenin etrafını dolaştım. Çöplerin temizlenmesiyle yürünebilecek bir yol açılmıştı. Tıpkı kürekle atılan kar gibi.

"#2 tükendi."

Meseleye bir ucundan dahil olmaya çalıştım. "*O Pazar Booker'ın Kilisesi* mi?"

* Anlık aydınlanma, ansızın bir şeyin anlamını bulma hissi. Aynı zamanda Hıristiyan inancında bir bayram. (ç.n.)

"İki yüz kopya. Powell's'daki müşterilerden biri Doug'un dükkanından bir kopya almış ve okuduktan sonra fırlatıp atmış. Kopyaları dükkânın ön tarafındaki orta rafa koymuşlar ve basından şu ufak tefek çocuk -tanırsın Sampson ya da işte adı her neyse- hakkında etkileyici bir inceleme yazmış ve hafta sonu biter bitmez hepsi satılmış. Doug rafları iki kez yeniden doldurmuş.

"Çılgınmış" dedim.

"Evet. Öyle böyle değil. Bu acayip bir şey adamım. Powell's'da duruyorlar! Hem de öyle milletin göremeyeceği şekilde cafenin arkasındaki fanzin bölümünde saklı da değil. En önde ve ortada canına yandığımın. Dougie raflara diğer ikisinden daha fazla koyması gerekmiş. Çılgın değil mi!"

Tek çılgın olan şey vaziyet değildi. Chester da çılgındı. Açıkça görünüyordu ki bir haftadır yıkanmamıştı. Leş gibi kokuyordu. Elleri, tişörtü, kot pantolonu, hepsi mürekkepten siyaha boyanmıştı. Yüzü de boyalıydı. SANAT kelimesi hâlâ alnında duruyordu. Deliye benziyordu. Hiçbir şey demedim.

"Yani metin daha hazır değil mi?"

"Belki bu akşama' Dürüst olmak gerekirse, çizgi roman aklımdaki en son şeydi.

"Yok, yok, yok" dedi Chester. "Sorun yok. Daha yazma. Bazı işleyişsel değişiklikler yapmamız lazım ve Dougie öncelikle bundan sana bahsetmenin en iyisi olduğunu düşünüyor. Anlarsın ya sen yazmaya başlamadan önce. Üstelik, onda paran var."

Anlamadım. İşleyişsel değişiklikler lafı kulağa hoş gelmiyordu. Dikkatlice Chester'a baktım.

Chester bakışımı yakaladı. "Endişelenme, kötü bir şey yok. Sen... Pekâlâ, Üçünü Sayıyı görünce anlayacaksın."

Çizim masasının ayağındaki çöp yığını arasından yürüdü. Çizgi roman o kadar pisti ki, yepyeni değil, yirmi yıllık gibi görünüyordu. Elime tutuşturdu. Kokusu yüzünden geri kaçtım.

"Bak adamım, ben dışarı çıkacağım. Biraz para harcayayım" dedi ve ardından sonradan aklına gelmiş gibi "Şu senin arkadaşın Mercyx acayip kafaymış. Siz, anlarsın ya hani, hiç?"

Chester'ın sorusunu havada bıraktım. Chester'ın Mercyx'ü salondaki, etrafı fasulye lekeli Taco Bell paketleriyle kaplı, kirli, kahverengi tüylü halının üzerinde becerdiği birdenbire gözümün önüne gelmişti. Böyle bir şey yaşanmadığını biliyordum ama o görüntü yok yere aklıma gelmişti. Çok şükür Chester oyalanmadı. Daire kapısını açtı ve dışarı çıktı. Giderken "Kızın ne istediği hakkında hiçbir fikri yok" dedi.

Chester'ın Mercyx hakkındaki yorumu aklımı bulandırdı. Benim aklım bulandı mıydı ilk meylettiğim şey düşünebileceğim bir yere gitmektir ve en iyi düşünebildiğim yer duştur.

Tüm iyi kararların duşta alındığına dair bir teorim var. Sanırım Booker ve Mercyx'ün yaşadıkları evlerde bu yüzden garip duşlar vardı ve verdikleri kararlar bu nedenle hem iyi hem de garipti. Bense küçük, sessiz sakin, camdan duşa kabinli ve bol bol mahremiyet sunanlara daha çok düşkündüm. Karar vermem için derinlemesine düşünmeye ve daha az spontanlığa ihtiyacım vardı. Benim tuhaf kararlarım olmazdı demiyorum ama karar vermek için biraz daha vakte gereksinim duyardım.

Chester'ın yorumunu çabucak unuttum ve Mercyx ile aramda geçen gece ne geçtiğini ve açılmaması gereken bir kapının nasıl da açıldığını düşünmeye başladım. Tek gereken bir kahkaha, bir kıkırdamaydı ve kapı kapanacaktı. Yapması kolaydı, Mercyx'ü aramak ve her şeyin kocaman bir şaka olduğunu söylemek kolaydı. Tabii ki, evlenmek istemiyordum! Yirmi iki yaşındaydım. Yirmi iki yaşında evlenmek Iowa'da yaşayan ve bol bol güneş gören mutlu insanlar içindir. Ben bir fanzinciydim. Fanzinciler evlenmez! Aile boyu medyanını yukarı değil, aşağı çekmek için vardırlar. Dün gece ne kadar da aptaldım.

Dışarıya çıkmanın, kapıyı kapatmanın pek çok kolay kolu vardı. Buna rağmen kapının öbür tarafında çok başka bir dünya vardı. İhtimaller aklımdan aktı geçti. Sıcak, rahatlatıcı ve mutluluk veren -gerçekten de canına yandığım derecede mutlu eden ihtimaller. Bir eş. Ben, sıkıcı, iddiasız Flynn acayip seksi bir hanımla. Hem ne zaman istersek sevişebilirdik. Prezervatifler ve ilaçlar olmadan, cinsel yolla bulaşan hastalıklar hakkında hiç endişe duymadan. Muhtemelen bana göre olmayan bu şeyler, bu şeyler bana göre olabilirdi! İşte orada, açık bir kapı! Güzel, inanılmaz bir açık kapı!

Kim bilir Mercyx nasıl tepki verir. Kafasının içini bilmiyorum. Hâlâ taktığı maskeleri, sert ve havalı tavırlarının sadece gerginliğini saklamak için bir kapak olduğunu bilmiyordum. Nasıl tepki verirdi? Reddedilmek nasıl hissettirirdi? Bilmiyordum. Tekrar ediyorum, ne fark etti ki? Hayır mı dedi? Umurumda oldu mu? Ponpon kız kostümü giydim ve üstüme başıma kustum. Nasıl umursardım ki?

Orada buharın içinde oturmuş akan su göğsümü döverken ekstazi kafasının dalga dalga yayılması ya da bir diriliş çadırında* Kutsal Ruh'un içinize akması gibi değil, ancak epifani diye sınıflandırabileceğim bir şey deneyimledim. O andan sonra gerçek varlığıma, gerçek hayatıma -ya da artık nasıl ifade edilirse- geçiş yapmak üzere olduğumu biliyordum ve mutluydum ve memnundum. Tüm ergenlik tasalarım, üniversite sonrası depresyonum beni terk etmişti.

Böyle yazdığımda kulağa çok bayat geliyor. Sanırım hayatımız boyunca pek de önemli olmayan bu anları, duştaki bu tarz sahte epifanileri pek çok kez yaşıyoruz. Oysa bu epifaninin sonu beni biraz daha fazlasına götürdü. Ve o günden beri, pekâlâ daha huzurlu bir insanım. O yüzden, eğer böyle bir epifani yaşadıysanız, illa yirmi iki yaşında evlenmekle ilgisi olmasına gerek yok. Bambaşka bir şeyle ilgili olabilir. İşinizden

* Hıristiyan inancında Hz.İsa'nın yeniden dirilişi teması üzerine bir araya gelinen toplantılar. (ç.n.)

ayrılıp yazar olmak ya da yazar olmayı denemeye son verip bir işe girmek ya da işte her neyse; bunun bir epifani olduğunu bilirsiniz çünkü yalnız olduğunuz bir anda başınıza gelecek ve biraz klişe olacak ama ödünüzü bokunuza karıştıracak ve hüngür hüngür ağlamanıza neden olacaktır.

Eğer bir epifani yaşadıysanız, o zaman neden bahsettiğimi bilirsiniz. Epifaninin ne kadar ufak ya da büyük olduğunu önemli değildir. Ona tutunun ve gerçekleşmesi için elinizden geleni yapın. Maymuna dönebilirsiniz ama maymuna dönmek hayatınızı maymunları kıskanarak geçirmekten iyidir.

~

Banyoda yaşadığım epifani bana yol gösterdi. Saat geç olmuştu ama hâlâ zamanım vardı. Bisiklet kıyafetlerimi giydim, bisikletimi balkonumdaki korunağından alıp ön merdivenlerden aşağı indirdim ve Alberta Street'ten batıya doğru sürdüm. Hedefim plajla uzaktan yakından ilgisi olmayan, bu günlerde tasarladıkları diğer outlet merkezleri gibi tasarlanmış, kocaman bir alışveriş merkezi olan Jantzen Beach'ti. Önünde kilometrelerce uzanan otoparkıyla betondan devasa antrepolar.

Önce batıya sonra kuzeye doğru yokuş yukarı sürdüm. Washington/Oregon sınırı boyunca ulaşıma elverişli biçimde uzanan, böylece tüm Washingtonlıların Oregon'da tüketim vergisi olmayışından yararlanmasına imkân veren Jantzen Beach'e gidiyordum. Minik, mütevazı bisikletimi kilometrelerce uzanan metallerin arasında park ettim. Bir Toys"R"Us'a girdim. Hani şu ağzına kadar son çıkan sıfır beden oyuncak bebeklerle ve son çıkan ağır silahlı oğlan oyuncaklarıyla dolu olanlardan birine ve mağazanın ön tarafında, aslına bakarsanız kasadaki ürünlerin arasında 99 sente altılı, sahte plastik yüzüklerden bulana kadar dolandım. Hani şu Noel çoraplarının ya da Cadılar Bayramı keselerinin içine koyulanlardan. Bunlardan satın aldım ve dışarı çıktım. Poşeti açıp rengarenk sahte taşlarla süslü beş yüzüğü çöpe attım. Sahte beyaz taşlı

olanı sakladım. Ardından tekerleklerin üzerinde giden metal kutuların benzin ve egzoz kokularını içime çeke çeke, Washington'dan Oregon'a giden, sonra Washington'a geri dönen, devasa alışveriş merkezlerine gidip petrol yan ürünlerinden yapılan bir sürü bir sürü plastik nesne satın alan insanların, evden işe 50 kilometre, işten eve 50 kilometre araba süren insanların arasında eve sürdüm ve kısacık hayatımda ilk defa Lexuslarının içindeki insanlara imrenmek yerine acıdım. Benim bisikletim vardı. Bir çizgi romanım vardı. Yüzüğüm vardı. Daha neye ihtiyacım olurdu ki? Her gün Washington-Oregon arasında mekik dokumadığıma öyle memnundum ki.

Her şey çöktüğünde, sonunda petrolü son damlasına kadar topraktan çekip aldığımızda, insanlar artık köprüler ve eyaletler arasında bu kadar kolayca seyahat edemediklerinde bisikletim, çizgi romanım, bu yüzük ve işler istediğim gibi giderse kadınım hâlâ benimle olacaktı.

Önümüzdeki Pazar, Booker'ın vaazından sonra, bisikletlerimizi Bridge of Gods'a sürecektik.

KAHVE MOLASI # 4 PORTLAND, OREGON ÜZERİNE, BÖLÜM İKİ

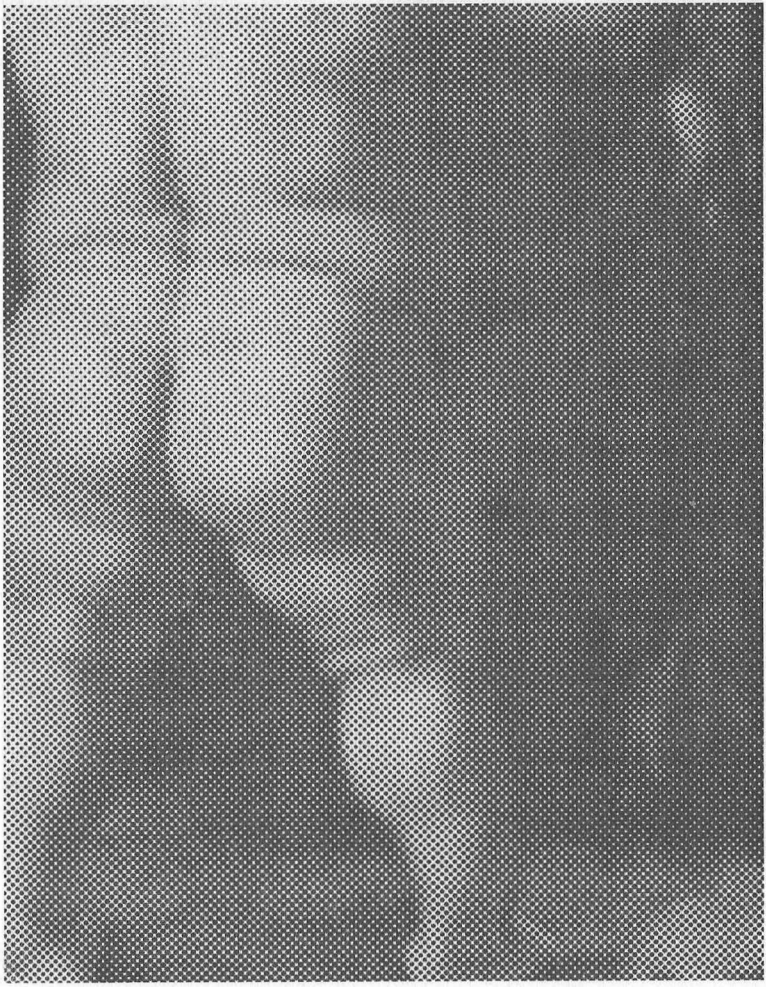
BU YAZMASI ZOR BİR İNCİL OLDU VE ZOR OLMASININ NEDENİ YAZDIĞIM TÜM SÜRE BOYUNCA İNSANLARIN DİN KONUSUNDA NASIL DA TUTKULU OLDUKLARININ BİLİNCİNDE OLMAMDI. BOOKER NE ZAMAN KÜFRETSE YA DA DİNE HAKARET EDEN BİR ŞEY SÖYLESE YA DA HIRİSTİYAN TEORİSİNİN BİR NOKTASINI YANLIŞ ANLASA, BİRİNİN BU KİTABI ALIP ODASINDAN DIŞARI FIRLATTIĞINI HİSSEDEBİLİYORUM.

BU İNCİL'İN DEVAMINDA OLACAKLARI YAZMASI DAHA DA ZOR ÇÜNKÜ BANA ÖYLE GELİYOR Kİ İNSANLAR DİN KONUSUNDA TUTKULU OLDUKÇA SİYASET KONUSUNDA DA DAHA TUTKULU HALE GELİYORLAR. ÖZELLİKLE DE SİYASİ GÖRÜŞLERİN SON DERECEDE DERİN BİR ŞEKİLDE AYRILDIĞI AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE.

YAZMANINIZ AÇISINDAN NE ŞANSSIZLIKTIR Kİ, JOSEPH PATRİCK BOOKER'IN KISA RAHİPLİĞİ OLDUKÇA POLİTİK BİR DÖNEME, AYNI ZAMANDA POLİTİK BİR MEKÂNA DENK GELİR. HER NE KADAR FANZİNCİLER, BİSİKLETÇİLER VE BOOKER'IN TAKILDIĞI KADINLAR POLİTİK KİMSELER OLMASALAR DA (EN AZINDAN NORMALDE FİLLİ YA DA EŞEKLİ YAKA İĞNESİ* TAKIP SÜPERMARKETLERİN ÖNÜNDE YABANCILARI SIKIŞTIRMAZLARDI) PORTLAND OREGON'DAKİ HEMEN HER İNSAN EVLADI 2004 SONBAHARINDA GERÇEKLEŞMESİ PLANLANAN SEÇİMLER HAKKINDA BİR FİKRE SAHİPTİ.

BUNU ÖZELLİKLE BELİRTMELİYİM Kİ, PORTLAND, OREGON'DAKİ NEREDEYSE HER İNSAN EVLADININ FİKRİ TAM OLARAK AYNIYDI: GEORGE W. BUSH DANGALAĞIN TEKİYDİ VE RAKİBİ JOHN KERRY'İ BİR PARÇA ÖDLEK OLSA DA VAR GÜCÜMÜZLE DESTEKLEMELİYDİK. TABİİ Kİ BOOKER'DA ENERJİ BOLDU. DOLAYISIYLA SANIRIM VAR GÜCÜYLE DESTEK VERMESİ SİZLERE ŞAŞIRTICI GELMEYECEKTİ.

* Eşek demokratları, fil ise cumhuriyetçileri simgeler. (ç.n.)

BOOKER'IN AMERİKALILARA İKİNCİ KİTABI

Bölüm 17

İki Lezbiyen ile Kafasında Kafatası Dövmesi Olan Bir Adam Yeni Bir Din Bulur ve Geri Kalanımız Olanlara Pek Hayret Eder

Pretzeller tarafından delik deşik edilmişler. On ikisinin ağzı da çektikleri acıdan O diye açılmış ve ifadeleri donup kalmış halde pembe tabutlarının içinde yatıyorlar: Voodoo Doughnuts'tan Voodoo bebekleri. İlişkiyi kurmam izin verin. ¶ Son birkaç gündür -Mercyx'ün ev arkadaşlarından birinin tedarik ettiği Vicodin'in etkisi azalıyordu. Hareket etmekten mümkün olduğunca kaçındım ama ne yaparsam yapayım, ister ayakta durayım ister uzanayım, bedenimin berelenmiş bir tarafı protesto edercesine irkiliyordu. ¶ Bu, elbette ki Booker'ın girişimine karşı duyduğum heyecanın azalmasına neden olan şeyin ufak bir kısmına tekabül ediyordu. Geçen Pazar gelenlerin yarısı eksikti ve birkaç istisna dışında kalanların tamamı ya fiziksel ya da duygusal açıdan, ya da her iki açıdan yara almıştı. İnsan ancak bu kadar çılgınlığı kaldırabilirdi.

Kutudan bir donut seçtim. Pretzeli çıkardım ve parmağımla pretzelden kalan boşluğu çikolatayla kapladım. Saat ondu, kahve ve donut vaktiydi ve katılan tek kişi bendim. Booker'ın yeniden kendini yollara vurup lastiği patlamış saf bir bisikletçiyi mi beklediğini merak ettim.

Biri kapıyı çaldı. Elimde donutla açtım. Karşımda ufak tefek, kumral saçlı iki kadın duruyordu. Kim oldukları anlamam için soru sormama gerek yoktu.

Lezbiyenler.

Bön bön baktım. Ahududu dolgusu çenemden akıyordu. Onları kucaklamak istedim.

"Joseph Patrick Booker'ın kilisesi mi?" diye sordu bir tanesi.

Anlamalıydım. "Sizle..." kendimi tuttum. Şüphesiz bunlar lezbiyenlerdi, ama onlara lezbiyenler diye seslenemezdim. "Arkansas'ta tanıştığı hanımlarsınız değil mi?"

"Evet" dedi diğeri. Sanki basıp gitmek çekici bir seçenekmiş gibi bana şüpheyle baktılar.

"Bir keresinde sizinle nasıl tanıştığıyla ilgili bir vaaz vermişti." dedim.

Bu, şüpheciliklerini yatıştırmadı. Jöleyi çenemden silmeyi denedim. Daha da bulaştırdım.

"Bugün ayin var mı?" diye sordu biri.

Soruş şekli aklımı karıştırmıştı. Sanki hiçbir şey anlamamış gibi son derece resmi ve ciddiydi. "Evet, tabii" diye kekeledim.

Kekelememi gerektirecek bir neden yoktu. Zihinsel engelli olduğumu düşünmüş olmalılar.

"İçeri gelebilir miyiz" diye sordu diğeri.

Ne olduğunu çakıverdim: Lezbiyenler buranın gerçek bir kilise olduğunu zannediyorlardı. Bir karşılayıcı ya da işte kiliselerin ön kapılarında durup ilan ve ilahi kitapçıkları dağıtan insanlara her ne deniyorsa öyle birini bekliyorlardı. "Ah, tabii, girin. O... Orada donut ve kahve var. Alabilirsiniz. Kilisemiz..." Sanki gerçekten bir kilisedeymişiz ve ben de üyesiymişim gibi kilisemiz deyişim ağzımdan çıktığında kulağıma bir garip geldi. "... Biraz daha farklıdır."

Bu dediğimin üzerine rahatlamış gibi göründüler. "O da bize öyle söylemişti" dediler.

~

Chester lezbiyenlerin ardından geldi. Alnındaki SANAT'ı bantla kapatmıştı. Ardından yanında David'le Mercyx geldi. Yanağıma bir öpücük kondurarak beni şaşkınlığa sürükledi. Bundan sonra Beale çıkageldi. Bütün gece *Dungeons&Dragons* oynamaktan gözleri kızarmıştı. Son olarak, epeyce tereddütle, kim olduğunu bir süre sonra anladığım bir adamın içeri süzüldüğünü fark ettim. Maymun Adam'dı. Tıraş olmuştu. Topluluğun büyüklüğü bu kadardı. Göreceli olarak, epeyce sakin bir gruptu. Yokluğu en fark edilen Diogenes'ti. Lark Mountain'ın yabanında gözden kaybolduğundan beri ortaya çıkmamıştı. Sophia'nın kazadan sağ kurtulup suçlamada bulunmamasının ardından Portland Polis Departmanı takibi bırakmıştı. Bir diğer eksiklik de Booker'ın standart eşlikçisi, her zaman yanında gezdirdiği gizemli kadın arkadaşıydı.

Booker baştan aşağı beyazlara bürünmüş hâlde girişte belirdi. Giydiği cüppe sunak ayinini yapan oğlanların giydiğindendi ve sahiden de üzerine oturuyordu. Her zaman yüzünde olan gülümseme bilhassa eksikti. Şaşırtıcı biçimde, gözüme daha önce hiç olmadığı gibi göründü. Ufak görünüyordu.

Onları masanın başında fark ettiği an duruverdi.

"Maggie? Lizzie?" diye sordu.

İsimlerinin söylenmesi üzerine gülümsediler. Onları hatırlamış olması hoşlarına gitmişe benziyordu.

"Siz... Siz buradasınız." Gülümseme Booker'ın yüzüne geri döndü. Sanki mezarında dirilen bir sevgiliye bakarmışçasına bir hayretle baktı onlara.

"Bu çok..." az önce benim kekelediğim gibi kekeliyordu. "Mükemmel."

Kızların çekingen bir hali vardı. Şöhrete alışkın olmadıkları belliydi.

"Ben..." bakışlarını lezbiyenlerden çekip kalanımıza savurdu. "Beni mahcup ettiniz."

Hakikaten de mahcup olmuş gibiydi. O taşkınlığından eser yoktu. Bir şey değişmişti.

"Biz bu kilisede şöyle yapıyoruz: Burada rahip yukarıda diye bir şey yok." Bir elini havaya kaldırdı. "Ya da cemaat aşağıda diye" Bir elini aşağı indirdi. "Sadece insanlar var." Ellerini birleştirip parmaklarını birbirine kenetledi ve hareket ettirdi.

Hiçbirimiz bu yeni Zen Booker'ı karşısında ne düşüneceğimizden emin değildik. Sanki Yoda'ya dönüşmüştü.

"Tüm Hıristiyan kiliselerinin olması gereken hâli budur ve Milattan Sonra üç yüz on üç senesinden önce, İsa'nın Hıristiyan, Mesih ve Kral olmasından önce, Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'nın İncil'e dair tartışılmaz hakikat olmasından önce böylelerdi."

Gaza gelmeye başlamıştı ama kendini frenledi. Lezbiyenle merakla ona bakıyorlardı. Deliymiş gibi değil, kalanımızın ona baktığı gibi değil de sanki manalı şeyler söylüyormuş gibi.

"Görüyorsunuz ya..." Booker'ın *Görüyorsunuz ya*'sı her zaman belalı bir şeydi. Kesinlikle uzun ve karmaşık bir hikâyeye başlayacağı anlamına geliyordu. Hepimiz, bugün vesilesiyle planladığı beyaz temasına uyacak şekilde beyaz sunak örtüsüyle kapladığı "sunağın" etrafında dikiliyorduk. Neyin geldiğini bildiğimden bir sandalye çektim. Beni Mercyx ve diğerleri izledi. *Görüyorsunuz ya,* bir *oturun* kadar etkiliydi.

Booker devam etti. "Ölümünden üç yüz on üç yıl sonra büyük örtbas yaşandı."

"Ferman" dedi Maggie.

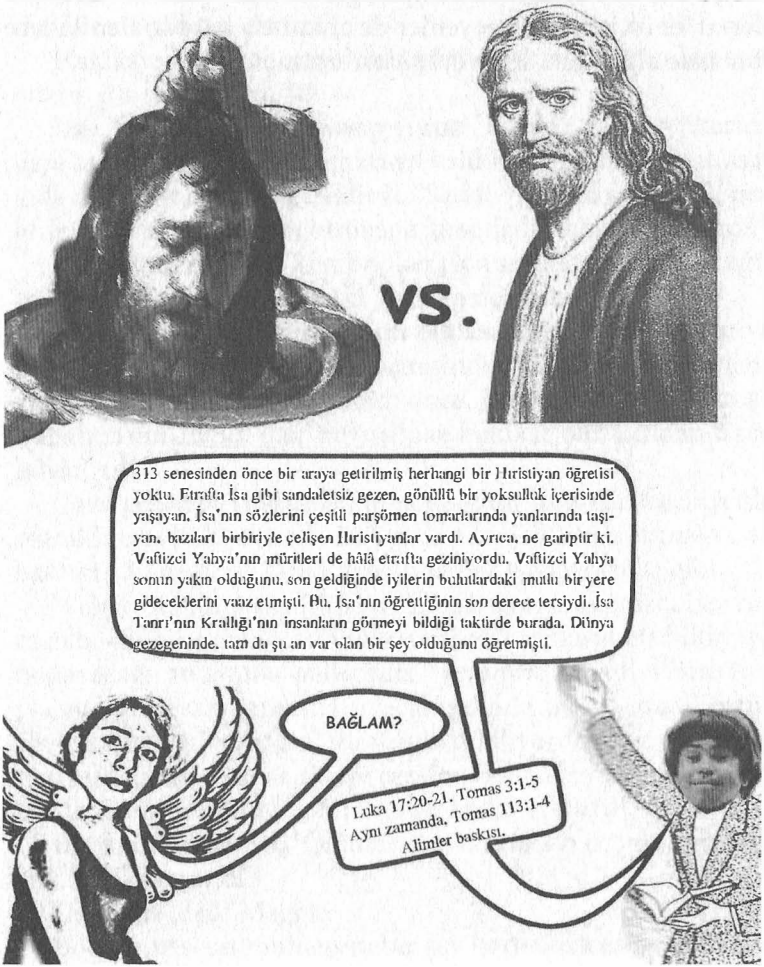
Booker ansızın muhteşem bir şey keşfetmişçesine tek kaşını kaldırdı.

"Doğru. Milano Fermanı. O zaman hepiniz söylediklerimi takip edin ve ben devam ederken bir sürü kahve ve donutu mideye indirmeyi unutmayın."

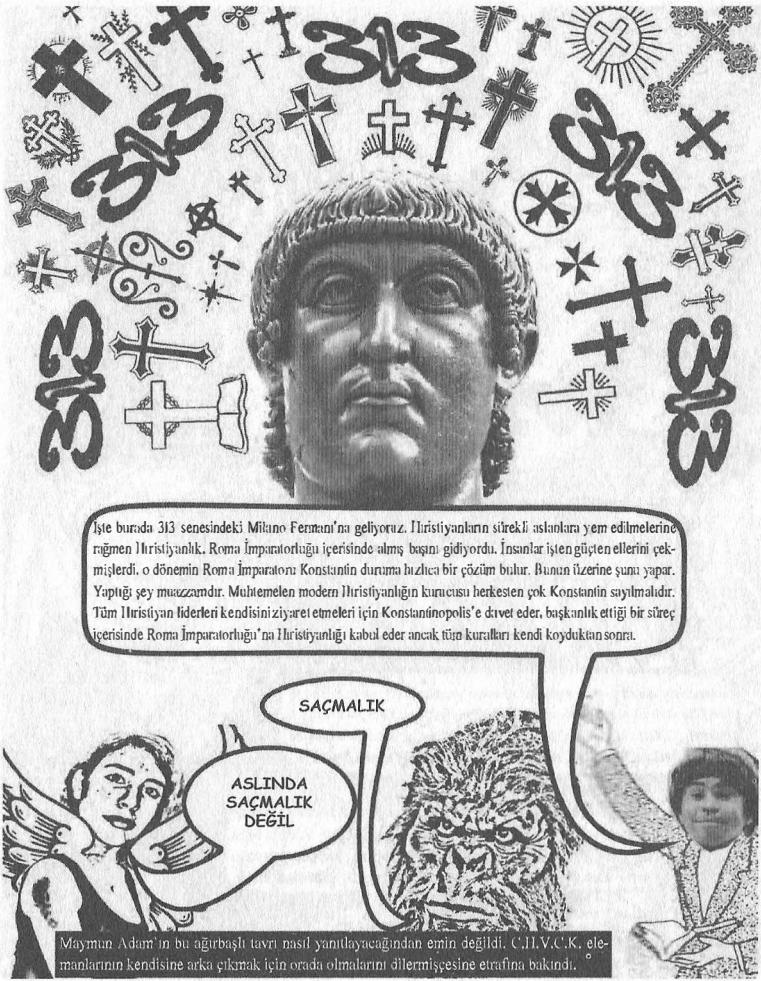
Bugün pembe kutudan iyi bir ziyafet çekmişti. Voodoo bebeklerinin yanı sıra, üzeri kaplı çeşit çeşit donut vardı. Mor

Maymun* ve Mandalina** Rüyası gibi isimleri olan donut çeşitleri. Henüz iştirak etmeyenler de aramızda katıldı. Ben sadece bir tane alabildim. Kahveyle idare ettim.

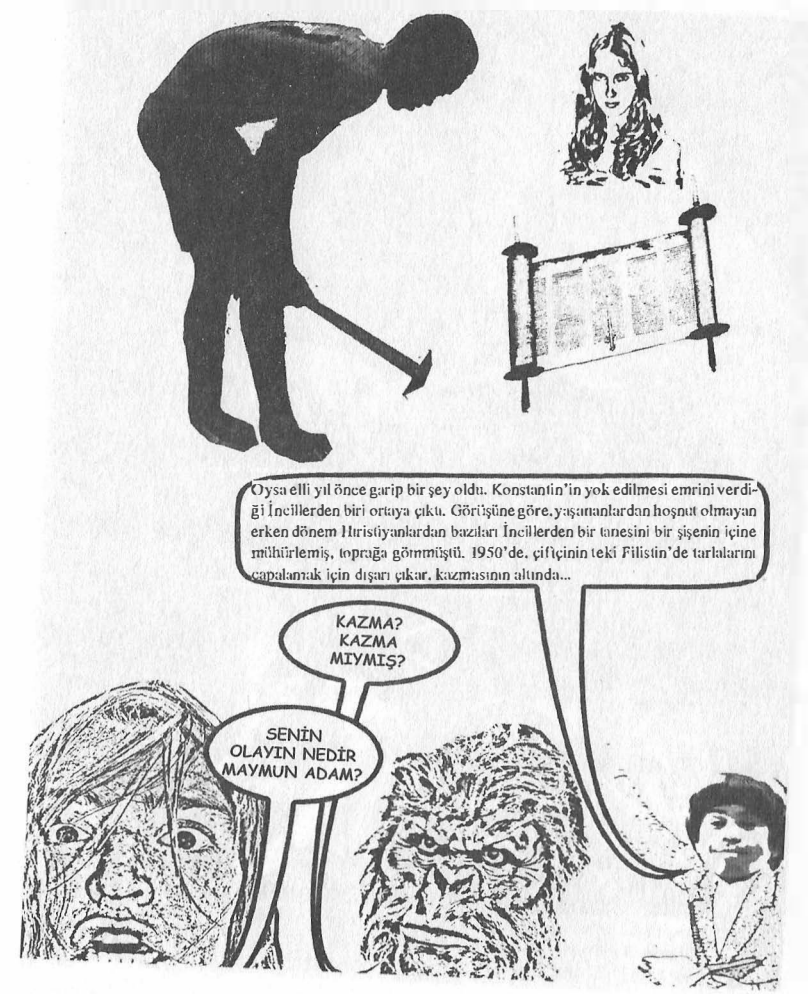
* İngilizcede, argoda marihuananın neden olduğu kafa anlamında kullanılır. (ç.n.)
** İngilizcede, argoda Mandalina kelimesi popo, kalça anlamlarına gelmektedir. (ç.n.)

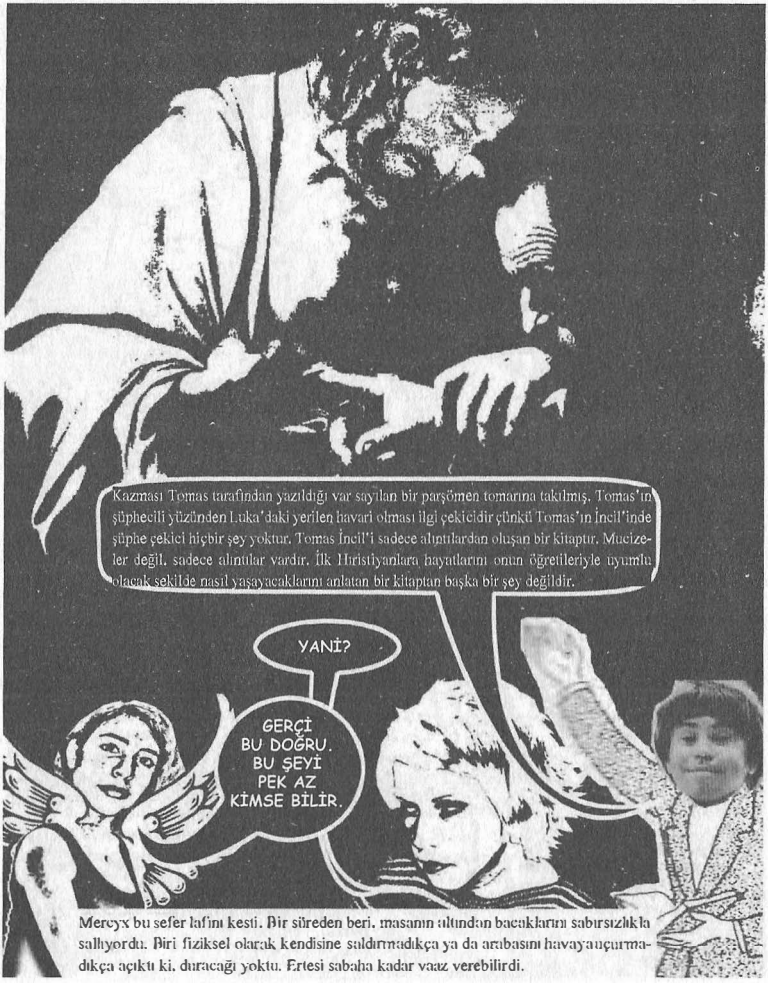

VS.
313 senesinden önce bir araya getirilmiş herhangi bir Hıristiyan öğretisi yoktu. Etrafta İsa gibi sandaletsiz gezen, gönüllü bir yoksulluk içerisinde yaşayan, İsa'nın sözlerini çeşitli parşömen tomarlarında yanlarında taşıyan, bazıları birbiriyle çelişen Hıristiyanlar vardı. Ayrıca, ne gariptir ki, Vaftizci Yahya'nın müritleri de hâlâ etrafta geziniyordu. Vaftizci Yahya sonun yakın olduğunu, son geldiğinde iyilerin bulutlardaki mutlu bir yere gideceklerini vaaz etmişti. Bu, İsa'nın öğrettiğinin son derece tersiydi. İsa Tanrı'nın Krallığı'nın insanların görmeyi bildiği taktirde burada, Dünya gezegeninde, tam da şu an var olan bir şey olduğunu öğretmişti.
BAĞLAM?
Luka 17:20-21, Tomas 3:1-5
Aynı zamanda, Tomas 113:1-4
Alimler baskısı.

vs: Karşı

313
313
313
313
İşte burada 313 senesindeki Milano Fermanı'na geliyoruz. Hıristiyanların sürekli aslanlara yem edilmelerine rağmen Hıristiyanlık, Roma İmparatorluğu içerisinde almış başını gidiyordu. İnsanlar işten güçten ellerini çekmişlerdi. o dönemin Roma İmparatoru Konstantin duruma hızlıca bir çözüm bulur. Bunun üzerine şunu yapar. Yaptığı şey muazzamdır. Muhtemelen modern Hıristiyanlığın kurucusu herkesten çok Konstantin sayılmalıdır. Tüm Hıristiyan liderleri kendisini ziyaret etmeleri için Konstantinopolis'e davet eder, başkanlık ettiği bir süreç içerisinde Roma İmparatorluğu'na Hıristiyanlığı kabul eder ancak tüm kuralları kendi koyduktan sonra.
SAÇMALIK
ASLINDA SAÇMALIK DEĞİL
Mayman Adam'ın bu ağırbaşlı tavrı nasıl yanıtlayacağından emin değildi. C.H.V.C.K. elemanlarının kendisine arka çıkmak için orada olmalarını dilermişçesine etrafına bakındı.

Konstantin güzel bir hayat için gökyüzüne bakan insanların onu burada elde etmeye çalışacak olanlardan daha az sorun çıkaracağını düşünerek Tanrı'nın Krallığı'nı cennete, Vaftizci Yahya'nın istediği yere yerleştirir. İsa'yı korkuyla karışık bir hayranlık beslenecek bir krala, bir kurtarıcıya, bir mucize yaratıcısına dönüştürür.
Konferansı başka türlü düşünmeyi sapkınlık ilan ederek bitirir. Yalnızca Matta, Markos, Luka, Yuhanna'yı İncil ilan eder; İsa'yı mucizeler gerçekleştirmeyen sıradan bir adam gibi anlatan tüm parşömen tomarlarının yok edilmesini emreder.

Oysa elli yıl önce garip bir şey oldu. Konstantin'in yok edilmesi emrini verdiği İncillerden biri ortaya çıktı. Görüşüne göre, yaşananlardan hoşnut olmayan erken dönem Hıristiyanlardan bazıları İncillerden bir tanesini bir şişenin içine mühürlemiş, toprağa gömmüştü. 1950'de, çiftçinin teki Filistin'de tarlalarını çapalamak için dışarı çıkar, kazmasının altında...
KAZMA? KAZMA MIYMIŞ?
SENİN OLAYIN NEDİR MAYMUN ADAM?

Mercyx bu sefer lafını kesti. Bir süreden beri, masanın altından bacaklarını sabırsızlıkla sallıyordu. Biri fiziksel olarak kendisine saldırmadıkça ya da arabasını havaya uçurmadıkça açıktı ki, duracağı yoktu. Ertesi sabaha kadar vaaz verebilirdi.

Bunun nedeni, Konstantin'den önce Hıristiyan kilisesinin hayatta olmasıydı. Tüm o insanlar işlerinden ayrılmış, kırsalda geziniyor, yemeklerini paylaşıyor, Dünya'yı yaşanılacak harika bir yer hâline getirebilmek için neler yapabileceklerini bulmaya çalışıyorlardı. Tam burada, Dünya üzerinde bir cennet yaratmak istiyorlardı. Oysa Konstantin Hıristiyan inancını tembelleştirdi. Hıristiyanları oturmuş Son'u bekleyen bir grup insana dönüştürdü.
O ZAMAN SENİN BURADA YAPTIĞIN ŞEY BU MU? YAPMAMIZ GEREKEN ŞEY BUNUN NE OLDUĞUNU TARTIŞMAK MI?
EVET. İSTEDİĞİM... PEKÂLÂ, OLMASINI İSTEDİĞİM, EĞER...

Kalanımız otururken, masa başında durmuş bizi ağırlayan Booker ayakta dikiliyordu ve buna rağmen endamı göz hizamızdaydı. Bir sandalye çekip oturdu. Sandalyenin üzerinde minderler olduğundan çocuk koltuğundaki yeni yürüyen bir çocuğa benziyordu. Kutudan üzeri domuz pastırmalı, akçaağaç kreması kaplı, dikdörtgen* bir donut aldım. Aramızda dramatik sonlara ya da evlilik hakkında bir tirada ya da en azından okkalı sövmelere alışkın olanlar biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Booker'a göre İsa'nın bir palyaço olması gerekmiyor muydu?

Booker bir süre yukarı baktı. Söyleyecek en azından bir -eğer yüz değilse- şeyi olduğu açıktı. Daha önce söylediği her şeyden bir parça kopuk göründü ama değildi. Bunun hakkında ben de daha önce düşünmüştüm.

"İnancın ne olduğunu biliyor musunuz? Gerçekte ne olduğunu biliyor musunuz? İnanç, saçmalıklara inanmak değildir. İnanç, seninki boşken bir silahın namlusuna gözünü kırpmadan bakabilmek ve yine de kazanmaktır."

Akçaağaçlı dikdörtgen donuttan bir ısırık aldı. Krema dolgusu ucundan dışarı fışkırdı.

~

Donutlar ezilmişti. Kahve soğumuştu. Ne diyeceğimizi, ne yapacağımızı kestiremeden orada oturduk. Burası kaos çıkması ve Mercyx ve benim oradan ayrılıp bisikletle sürüşe çıkmamız gereken kısımdı.

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Maggie. Sincaba benziyordu.

"Hiçbir şey yapmayacaklar" dedi Lizzie. Maggie ying ise, Lizzie yang'dı. "İncilerinizi domuzların önüne atmayın."**

Booker hâlâ donutının ortasındaydı. Ucundan sızan krema bizi izlemesini imkânsız hâle getiriyordu. "Yeni başlıyoruz" dedi.

* Ekler pasta kastedilmektedir. (ç.n.)

** Matta 7:6 "Kutsal olanı köpeklere vermeyin. İncilerinizi domuzların önüne atmayın. Yoksa bunları ayaklarıyla çiğnedikten sonra dönüp sizi parçalayabilirler"den alıntı yapılmaktadır. (ç.n.)

Lezbiyenler Booker'ın açıklamasını doğrularcasına bize baktı. Hepimiz bakışlarımızı kaçırdık.

"Kilisenin bir adı var mı?" diye sordu Maggie.

Maggie bu soruyu sorduğunda Booker'ın upuzun bir cevabı olacağını düşünüp sindim ama yoktu. Sadece "Hayır" dedi.

Beale kafasını masadan kaldırdı. Hepimiz onun uyuduğunu sanıyorduk. Beyaz sunak giysisine salyalarını bulaştırdığı yerde koyu bir leke oluşmuştu. "Her topluluğun ilk kuralı altında dalgalanacağı bir sancak kurmaktır" dedi. Lafı bitince kafası gerisin geri düşüverdi.

"O zaman niçin bir ad koymuyoruz?" diye önerdi Maggie.

"Tamam" dedi Booker. Başka birinin idareyi almasına izin vermesi alışıldık değildi. Olayların bu hâle gelmesi kafasını karıştırmışa benziyordu.

"Ben başlayacağım" dedi Maggie. Sincaptan ziyade Chipmunk*'a benziyordu. Akla gelen kelime yürekliydi. "Yaşayan Kilise'ye ne dersiniz?"

Öğürmek istedim. Mercyx tiksintiyle homurdandı. Chester çizdi.

"Pamuk Cüce ve Yedi *Hipster*'a ne dersiniz?" dedi Lizzie Mercyx'ün homurtusuna karşılık.

"Durun" dedi Booker. "Sadece beyin fırtınası yapalım. Aklınıza ne gelirse söyleyin. Yorum yapmayacağız. Birkaç tane sıkı fikre ulaştıktan sonra tartışacağız."

Mercyx'ün ev arkadaşı David bu sefer konuştu. Kafası ot yüzünden güzeldi. Verdiği cevabın soruyla hiçbir alakası yoktu. "Siz bir grup gibisiniz ama ortada hiç müzik yok."

Herkes garip davranıyormuşçasına David'e baktı ki öyle davranıyordu. Booker henüz David'in adını bilmiyordu. "Adın ne?" diye sordu.

"David" dedi David ve ardından kendi bildiğini okumaya devam etti: "Düşündüm de siz bir grup gibisiniz. O zaman kulağa bir grup adı gibi gelen bir adınız olmalı. Niçin adınızı şu

* Normalden daha ufak, çizgili, Amerikan sincabı. (ç.n.)

yeni İncil'den almayasınız? Tomas. Kendinize Tomas Tarikatı diyebilirsiniz.

"Seksi" dedi Mercyx.

"Kesinlikle" Kabul etmeliydim. Seksiydi.

"Mükemmel!" dedi Booker.

Chester çizdi.

Booker masanın üzerinden uzanıp David'i omuzlarından kavradı ve kafasının tepesini, ya da görsel imgeyi tamamlamak için detaylandırayım, David'in kafasındaki beyin dövmelerinin tepesini öptü. David'in omzunda akçaağaç kremalı parmak izleri kaldı. "David, bu acayip başarılı. Bu adı hak ediyorsun. Bir kralın adını hak ediyorsun. Kral Davut. Sena bundan sonra böyle sesleneceğim, Kral Davut. Canına yandığım. Bu acayip..."

"Ding" Lizzie'ydi. "Zaman doldu Booker."

Booker cevabı yapıştırdı. "Ama görmüyor musun? İsim bu işte. Biz de o şüpheciler gibiyiz, Tomas gibiyiz ve şüphecileri müminlere dönüştürebilecek o İncil bizde. Hem, pekâlâ Mercyx'ün dediği gibi, tarikat kelimesi seksi ve eskiyi çağrıştırıyor. Hafif bir provokasyon ve kutsala hakaret hissi de var içinde..."

"Ding." Bu sefer Mercyx'dü. Lizzie'nin davranışından hoşlanmışa benziyordu.

"Ne?" diye sordu Booker.

"Zaman doldu" dedi, Mercyx.

"O zaman oylamalıyız" dedi, Booker.

"Ama daha sadece iki öneri oldu" dedi, Maggie.

"Başka önerisi olan var mı?" diye sordu Booker.

Kimse cevap vermedi. Galiba halletmiştik. Tomas Tarikatı şık bir addı. Yazman olarak benim de bir önerim olduğunu düşünmüş olabilirsiniz ama anında verilmesi gereken kararlarda pek de iyi değildim. Muhtemelen o andan iki hafta sonra aklıma bir şey gelecekti.

"Harika. Şimdi oylayacağız." dedi Booker. Ellerimizi kaldıracaktık. "Kimin oyu Yaşayan Kilise'ye?"

Chester resim çizmeyi bırakmıştı. Kâğıtlarını muntazam şekilde üst üste yerleştirdi. Sandalyesinden kalktı ve arkamızda yürüdü. Mercyx'ün masada Booker'ın tam karşısında oturduğu yere baktı. Elindeki kâğıtların ilkini yazılı yüzünü çevirip masaya koydu. Kâğıdın üzerinde ince bir işçilikle çizilmiş büyük bir K harfi vardı.

Maggie ve Lizzie ellerini kaldırdı.

"Kimin oyu Tomas Tarikatı'na?" diye sordu Booker.

Sayfalar gelmeye devam etti. Bir İ ve L ve İ ve S geldi.

Booker ve David ellerini kaldırdı. Kalanımız Chester'ı izliyordu. Masaya bir E, arından bir 3 koydu.

"Sanırım oylar eşit" dedi Booker.

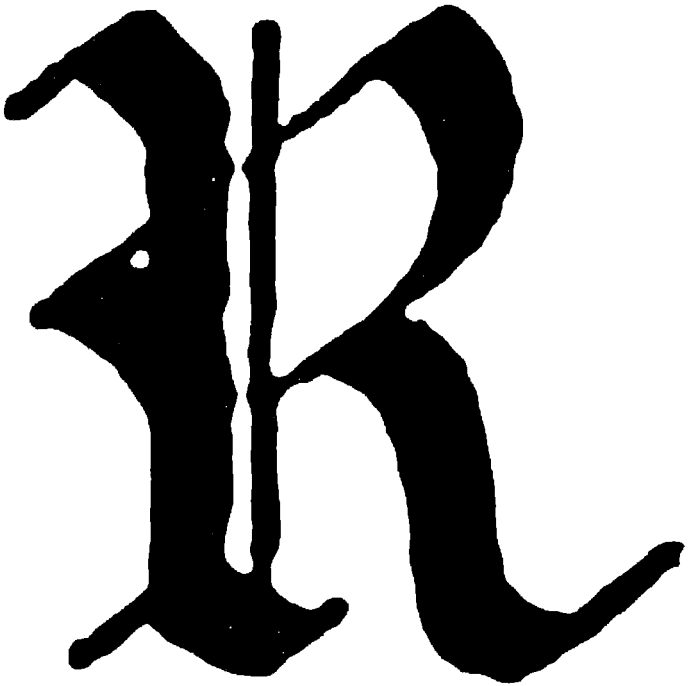
"Chester üçün yanına bir 1 yerleştirdi. Arından Booker'ın karşısına, ekler pastasından damlayan kremanın üzerine son bir 3 yerleştirdi.

Booker ne olduğunu anlayınca ayağa kalktı. Ağzı açık kalmıştı. Donutundan geriye kalan birbirine karışmış krema ve kek çenesinde duruyordu. Bakışlarında dehşete benzer bir şey vardı.

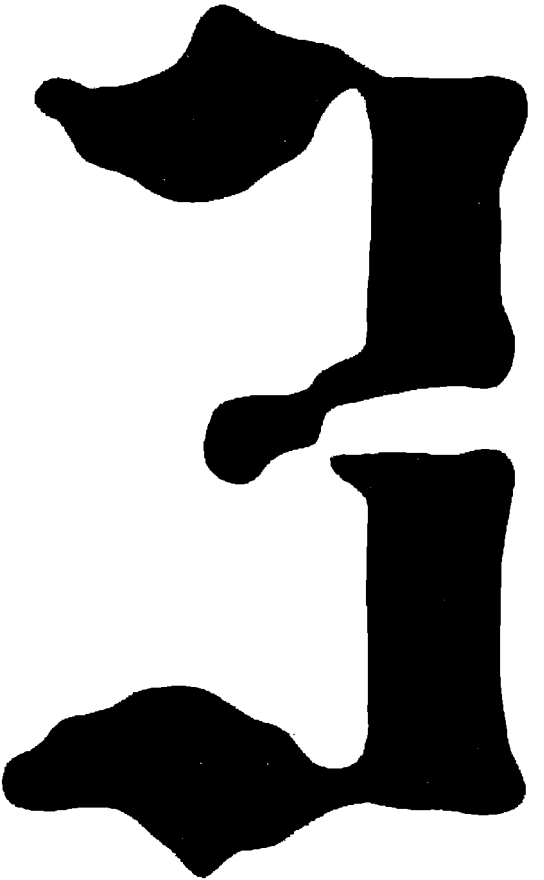

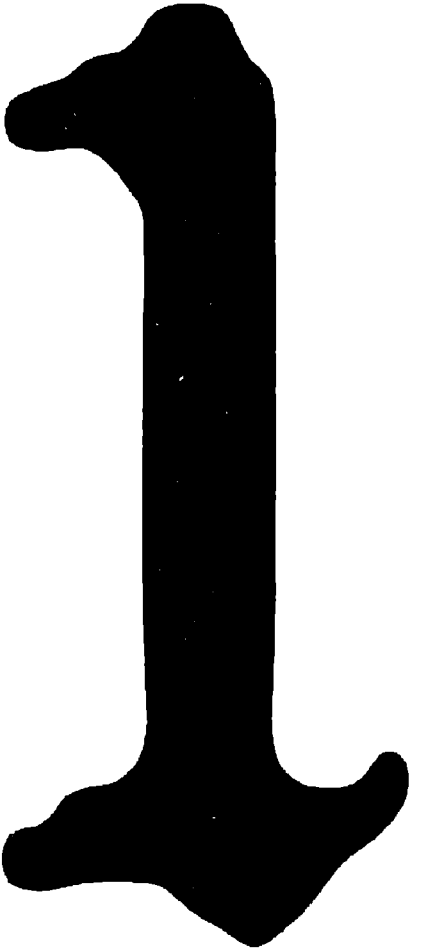

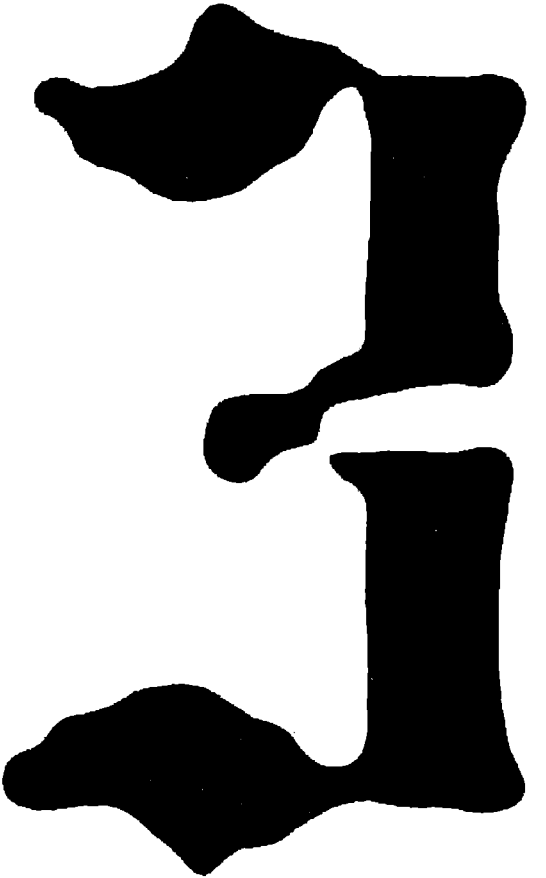

"Olmaz!" diye bağırdı Maymun Adam. Masaya yumruğunu indirdi. "Liderimle dalga geçemezsiniz!"

"Kimin oyu K.İ.L.İ.S.E.313'e?"*

Yaptığım şeyden nefret ettim. Halihazırda Chester'a pek de hayran değildim ama konması gereken ad buydu. Elimi kaldırdım. Mercyx de ellerini kaldırdı. Ardından, gösterişli bir hareketle Chester da elini kaldırdı. İkinci salya havuzunu kuran Beale çekimser kaldı.

Elimi kaldırdığımda Booker "Sen bunun ne anlama geldiğini biliyorsun" dermişçesine alaycı bakışlarla bana baktı. Aslına bakarsanız, bilmiyordum. Ya da bilmemeliydim. Oysa öyle görünüyordu ki, elimi indirmek için artık çok geçti. Kendimize K.İ.L.İ.S.E. 313 diyerek kendimizi başka biriyle ilişkilendiriyorduk, hâlâ orada dışarıda bir yerde olan, tırtıl yiyip yabanda sigara içen biriyle.

"Yeniden oylamaya gerek var mı?" diye sordu Booker. "Bu şeyi... Gelişmeyi göz önünde bulundurarak."

Hâlâ bana bakıyordu. Kafamı salladım.

"Bu adı hak etmiyorsunuz!" diye bağırdı Maymun Adam.

"Booker ona acıyan gözlerle baktı. "Kilise üç yüz on üç" demek bu olacaktı.

Maymun Adam kahve termosunun kapağını çevirerek açtı ve Booker'ın kafasından aşağı döktü.

~

"Defol!" Booker'ın kulaklarından duman çıkıyordu. Duman dediysem kelimenin tam manasıyla duman çıkıyordu. Üzerine dökülen kahvenin buharı yükseliyordu. Booker'ın beyaz sunak giysisi şimdi bronz bir renk almıştı. Booker akçaağaçlı bir eklere benziyordu. Eğer Booker İsa'yı taklit ediyorsa bağırıp çağırmayacağının, onun yerine diğer yanağını döneceğinin ayırdına vardım.

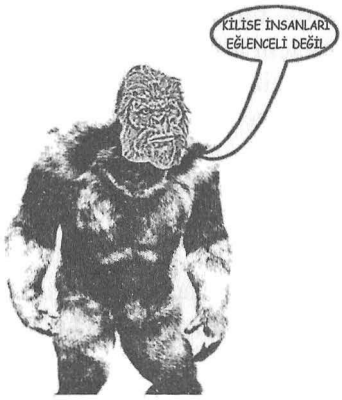
* Kilise kelimesinin aynı şekilde İngilizce yazılışı olan C.H.U.R.C.H'ın C.H.V.C.K. çetesiyle olan benzerliğine atıfta bulunulmaktadır. (ç.n.)

Maymun Adam sunaktan atladı ve bir maymun gibi böğürüp koltukaltlarını kaşıyarak koltuk sıralarının arasında dans etti.

"Defol, şeytan!" diye devam etti Booker. Deli bir bakışın yerleştiği gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sinirlendiği için mi yoksa derisi yandığı için mi böyleydi emin değildim.

"Terk et burayı!" bu kez Maggie'ydi.

Lezbiyenler şimdi elleri bellerinde Maymun Adam'ın karşısına dikilmişlerdi. David ve Mercyx de yanlarındaydı. Hepsi kavgaya hazır görünüyordu. Lizzie bir sandalye kaptı.

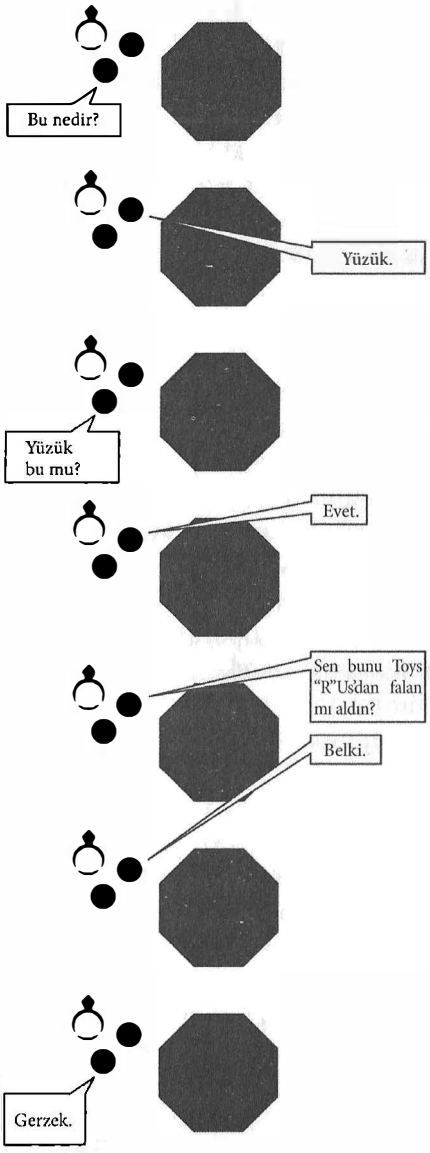
Maymun Adam böğürmeyi kesti ve kafasını kaşıdı. "Siz *kilise* insanlarının hiçbiri" deyip tükürdü "eğlenceli değil." Bunun ardından arkasını döndü, Booker'ın sinema koltuklarının arasından geçti ve ön kapıdan çıkıp gitti.

Bu esnada Booker giysilerini çıkarmıştı. Daha önce durduğu aynı yerde, sunağın başında, üzerinde sadece beyaz bir donla duruyordu. Cüppesinin kuru bir yeriyle saçlarını kuruladı. Acı çekere benzemiyordu. Görünüşe göre yanmamıştı.

"Çalışmaya başlayalım o zaman" dedi.

Ne kastettiğinden emin değildim. Maymun Adam gereken dekoru kurmuş, Booker son darbeyi indirmişti. Şimdi Mercyx ve ben bütün hafta yapmayı hayal ettiğim şeyi yapmakta özgürdük. Bir gün önce, Muddy's'de bir vardiyadan daha sağ salim çıktıktan sonra Word Art*'la yeni bir *SMM* sayısı hazırlamıştım.

* Bir bilgisayar programı. (ç.n.)

Oysa görünen o ki Maggie, Booker'ın tarafındaydı." Seçimler için bir şey yapmalıyız."

Daha önce bahsettiğim gibi, 2004'ün Sonbaharında Portland Oregon'da yaşıyorduk ve seçimlerin lafı açıldı mıydı hangi seçimlerden bahsedildiğini ya da kimden yana olduğumuzu tartışmaya gerek yoktu. Hepimizin tek bir sorusu vardı: Bununla ilgili ne yapmalıydık?

Hayatımın bu bölümünde benim bu soruya verecek bir cevabım yoktu. George W. Bush'tan herkes kadar ben de nefret ediyordum ama seçim kampanyalarında çalışmak, yani imza toplamak ve oy için yalvarmak ağırbaşlı insanlara göreydi. Demek istediğim, uzun saçlı olmanız, Phish dinlemeniz ve hayata pembe gözlüklerle bakmanız gerekiyordu. Ya da yaşlı bir hanım olmanız. Bu ikisinden biri olmanız lazımdı.

"Burada olduğunuz için öyle memnunum ki"

dedi Booker. Öyle olduğu belliydi. *O Pazar Booker'ın Kilisesi #2*'de bahsettiğim üzere, Booker'ın cüsseli bir ekipmanı vardı ve o beyaz donun içine sarmalanmış haldeyken pek mutlu görünüyordu. Buna rağmen, hiç kimse fark etmedi ya da ağzını açmadı. C.H.V.C.K. ortada yokken herkes ciddiydi.

Maggie "Ben zaten Ulusal Demokratik Komite için çalışıyorum..." dedi ve devam etti. "...Ve burası bir çağrı merkezi için biçilmiş kaftan ve siz hepiniz çocuklar... Yani, siz ihtiyacımız olan insanlarsınız. Düzenli oy veren insanlar var ama siz çocuklar, bize yeni seçmenler kazandırabilirsiniz... Biliyorsunuz, havalısınız."

Havalı diye nitelendirilmek garipti. Kendimi her zaman beceriksizin teki olarak düşünmüştüm ama neden bahsettiğini biliyordum. Bana kalsa ben havalıdan ziyade yabaniydim. Bizim kuşağın neredeyse tamamı bunu yeni anlıyordu.

Ansızın işe alınma sürecinde olduğumuzu çaktım.

Booker'ın çadırı büyüyor gibiydi. "Benim de istediğim tam olarak buydu" dedi. "Faal bir kilise olmak, yaşa ..." bu noktada Maggie'nin ifadesini kullandı ve ödümü kopardı "...Yaşayan bir kilise, kendi inançları doğrultusunda hareket eden bir kilise. Hadi... Sen onlarla konuşabilir misin? Onlara bu işle ilgilendiğimizi söyleyebilir misin? Hepimiz heyecanla yerimizden kalktık, değil mi?

Kalkmışız. Gülmeye başladım. Şey gibiydi... Pekâlâ, kilise gibiydi. Karşımda, üzerinde kahve lekeli bir Fruit of Looms*'dan başka bir şey olmayan, hepimizi bir seçim kampanyası için işe alan bir Booker duruyordu. Herkes bana bakıyordu.

"Ne?" diye sordu Lizzie soruyu bana yönelterek.

"Şey..." Gerçeğin söylemek istediğiniz en son şey olduğu zamanlardan biriydi. Booker kendi yarattığı komedinin hiç farkında değildi. Ciddi olmaya çalışıyordu ama ona şöyle bir bakınca insan onu nasıl ciddiye alırdı ki? Yine de onu seviyordum. Sikini espri malzemesi yapmanın alemi yoktu. Ayrıca,

* Özellikle iç çamaşırı üreten, Amerikalı bir tekstil firması. (ç.n.)

bel çantamdan çıkmaya çabalayan yüzüğü çıkarmayı ve Mercyx'ün parmağına geçirmenin bir yolunu bulmayı gerçekten istiyordum. Bu noktada, her şeyi onaylamak zorundaydım.

"...Çok eğlenceli, her şey nasıl da hızlı ilerliyor. Harika bir fikir" dedim. " Bizden ne isterler sor bakalım Maggie. Hepimiz gönüllü olmak isteriz."

Tüm grup adına bu şekilde konuşmam ilginçti. Hiç bana göre bir hareket değildi. Oysa hiç kimse karşı çıkmadı. Booker, Mercyx, David, Lizzie, Beale, hepsi onaylarcasına başlarını salladı. Sanki yeni bir liderimiz vardı.

"O zaman önümüzdeki Pazar" dedim. Bu meseleyi sonlandırmanın bir yolunu arıyordum. "Maggie, sen Ulusal Demokratik Komite'yle konuşacaksın, değil mi? Sonra da gelip bize nasıl ilerleyeceğimizi anlatacaksın." (Gerçekten de ilerlemek fiilini kullanmıştım.)

Ayağa kalktığımda, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Dizlerimin bağı çözüldü. Elimde kâğıtlarla kapı kapı dolaşacak olmanın gerginliğinden değildi. Nedeni Mercyx ve benim tahminen üç saat içerisinde Bridge of Gods'a varacak olmamız ve benim Mercyx'e evlenme teklif edecek olmamdı.

Bölüm 17

Çekilen Onca Sıkıntının Ardından Bridge of Gods

Booker'ın kilisesinden çıktıktan sonra alışkanlığımız olduğu üzere tek kelime etmeden sürdük. Gökyüzü tamamen açıktı: Ender rastlanan, berrak bir sonbahar günüydü. Yolumuz, Lark Mountain'a seyahatimiz gibi başladı: Başlangıçta Columbia sahili boyunca uzanan düz, çok şeritli yol ardından kara içine kıvrılıp sonrasında geniş, bereketli Sandy River'a eteğindeki dar, dolambaçlı bir kaldırım şeridine açılıyordu. Devamında ise Vista Point'e ve Lark Mountain'a doğru yükseliyordu.

Hiç durmadan sürdük. Bir parça ters rüzgâr vardı. O yüzden sırayla tekimiz öne geçip birkaç dakikalığına ilerleme hızımızı korudu. Ardından diğerinin öne geçebilmesi için kenara çekildi ve sonrasında, diğerinin hızını arttırabilmesi için arkasından ittirdi*.

Vista Point'te, on gün önce durmuş olduğumuz aynı noktada mola verdik. Aşağı baktık. Birbirine karışmış kusmukları-

* Özellikle yol bisikletçiliği sporunda kullanılan deryarına girmek ya da deryar yapmak (rüzgarına girmek) tekniği kastedilmektedir. Öndeki bisikletin arkada bıraktığı hava boşluğuna kapılıp daha az efor harcayarak sürmek anlamına gelir. (ç.n.)

mız hâlâ orada duruyordu. Bir çift Clif Bars paylaştık ve yola koyulduk. Sağdan gidip Lark Dağı'na çıkmak yerine soldaki yol ayrımından devam ettik ve Columbia River'a doğru aşağı indik.

Yolculuğumuzdan bahsetmeye, Columbia River Gorge*'daki şelaleleri tasvir etmeye ya da yolun kendisini anlatmaya devam edebilirim. Columbia River Highway'in eskiden, 1920'lerde nasıl olduğunu anlatmayı, o zamanın teknolojik bir gövde gösterisi olduğu gibi bilgiler vermeyi sürdürebilirim ama sanırım en iyisi size aklımdan geçenleri anlatmak olacaktır.

Sizin hayal edebileceğinizin aksine Mercyx'ü ya da bel çantamdan çıkmak için didinen Toys"R"Us yüzüğünü düşünmüyordum. Bunun yerine, yaprakları düşünüyordum.

Vista Point'ten sonra, inmeye başladık. Kalın bitki örtüsünün altına girdikçe az önce bahsi geçen teknolojik gövde gösterisi giderek etkisini yitirmeye başladı. Hep yaptığımız şeyi yapıyor, kanopiyi inceliyordum. Yaprakların ne kadar devasa olduklarını fark ettim. Ağaçlar çamdı ama çamların büyük yaprağı olmazdı ki, bunlar akçaağaç gibi yaprakları olan şu ağaçlardandı (belki de akçaağaçtılar, ben botanikçi değilim ki!) Yaprakların, Kanada bayrağındakiler gibi beş tane çatalı vardı. Yalnızca, bu yapraklar akça ağacın yapraklarından çok daha büyüktü. Bu yaprakların tekiyle gövdenizi sarabilirdiniz. Dolly Parton** memelerini bunlarla örtebilirdi. Yapraklar o kadar büyüktü!

Daha başka devasa yapraklar da vardı. Devasa eğreltiotlarının üzerinde devasa yapraklar vardı. Kayıp Ada'dan fırlamış gibiydiler.

Bunların dikkatimi cezbetmesi tuhaftı çünkü bu yolda pek çok kez bisiklete binmiş ve araç sürmüştüm. Gerçi şimdi aylardan Ekim'di ve her şey en renkli dönemindeydi. Gün öyle berraktı ki güneş her şeyin genetik açıdan daha mükemmel

* Kolombiya Nehri Kanyonu. (ç.n.)
** A.B.D.'li kadın müzisyen. (ç.n.)

görünmesini sağlıyordu. Gerçi kanyonun bitki örtüsü ve faunası da organiklikte sınır tanımazdı.

Mercyx ve ben bu devasa yaprakların tarihöncesine dayanan kanopisinin altında sürdük. Tüm o kocaman şelalelerin yanından geçtik ve kendimizi yola bırakıp bizi tarihi otoyoldan günümüze ait çevreyoluna ve bisiklet yoluna götürmesine izin verdik. Hızımızı koruduk ve konuşmadık. Ve ben yaşam üzerine düşündüm -yaşamın geneli üzerine değil- bitkilerin yaşamını düşündüm. Var olmalarına izin verildiğinde nasıl bir zenginlik ve berekete dönüştüklerini, kendi başlarına büyümelerine izin verildiğinde nasıl da vahşi ve görkemli olduklarını, bir ormanın bir bahçeden ne kadar büyük olduğunu düşündüm.

Ardından, birdenbire, midem kasılıverdi çünkü Bridge of Gods tam karşımızdaydı ve ne diyeceğimi ya da konuyu nasıl oraya getireceğimi planlamamıştım. Hem Mercyx'ün geçen Pazar söylediği şeyde ciddi olup olmadığını bilmiyordum. Üzerinden asırlar geçmiş gibi geliyordu. Buna rağmen, söylemeyi planlamadığım her şeyi söylemeyi planladığım o yere varmıştık ve konuya nasıl gireceğimi bilmesem de elbette ki, başarmalıydım.

Bisiklet yolu sona erdiğinde Cascade Locks adı verilen bir kasabaya varmıştık. Ardından köprünün ayağına varana kadar bir araba kuyruğunun etrafından sürdük. Artık kalbim kuş olup uçacaktı. Mercyx ile birbirimize iki saattir tek çift laf etmemiştik ve sessizliği birdenbire *benimle evlenir misin*le mi bozacaktım? Nasıl olacaktı ki?

Hem sonra köprünün kendisi vardı. Bridge of Gods kulağa romantik geliyordu. Aklınıza, Golden Gate Bridge*'in görkemli revakları gibi yüksek zincirler gelebilir ama Bridge of Gods'un bununla alakası yoktur. Gri renkli, çelik bir köprüdür ve Golden Gate'deki kalın, şık borulardansa roller coaster ben-

* A.B.D.'nin Kaliforniya Eyalet'inde, San Fransisko şehrindeki dünyaca meşhur kırmızı asma köprüdür. (ç.n.)

zeri çürük bir yapı iskelesinden meydana gelir. Ayrıca, biraz daha dardır ve bisikletçiler ve yayalar için ayrı bir yolu yoktur. Üstelik, üzerinde çimento, asfalt yol ya da kaldırım da yoktur. Tüm yüzeyi çelik kafeslerden meydana gelmektedir.

Dediğim gibi, köprünün üzerine daha önce de çıkmıştım, ama aklımda daha farklı kalmış. Benim aklımda kalan biraz daha zarif ve romantik bir yerdi. Kenarından durup etrafa bakacağımızı, birbirimizin gözlerine dalacağımızı ve ardından soruyu patlatacağımı hayal etmiştim. Oysa işe yaramayacağı açıkça belli olmuştu. Duracak hiçbir yer yoktu. Basıp gitmemiz gerekecekti. Demek istediğim Bridge of Gods'un üzerinde durmak gerçekten de çok tehlikeliydi.

Mercyx ile trafiğin etrafında dolandık ve elli sentlik geçiş ücretini ödemek için bir sıra arabanın arkasına geçtik. Şunu diyebilirim ki Bridge of Gods gişesi köprüye dair en hoş detaydı (hâlâ da öyledir). Etrafı kapalı, müthiş bir köprünün altında duran gişe, tur rehberlerinde rastlayacağınız ya da *The Bridges of Madison Country* gibi kadın filmlerinde görebileceğiniz türden bir antikaydı. Etrafı kapalı köprü ister Bridge of Gods'un tasarımının bir parçası, ister başka yerden alınıp gişenin üstünü örtmek için getirilmiş olsun, bu ahşap yapı üzerindeki tüm o gri çelik kirişlerle hoş bir tezatlık içindedir.

İkimizin geçiş ücretini de ödedim ve köprüye girdik. Üzerinde ilerledikçe paniğe kapıldım. Bu, benim şansımdı, benim anımdı ama yine de bisikletlerimizi çelik kirişlerin üzerinde rahatsız rahatsız sürerken bisikletime ancak zar zor hakim olabiliyordum. Yokuş yukarı çıktık ve ardından aşağı inmeye başladık. Derken Washington'a Hoş geldiniz yazan tabelanın yanından ve sonra da Bridge of Gods yazan iddiasız, eski moda revağın altından geçtik. Sonra da bitti. Mercyx'e hayatının kalanını benimle geçirmeyi isteyip istemeyeceğini sormak için köprünün üzerinde durmadım. Bu, sondu. O kadar plandan sonra, eğer şimdi soramazsam soracak cesareti bir daha nasıl bulurdum ki?

Köprüden sonra, büyük otoyola, Columbia'nın Washington tarafı boyunca devam eden Highway 14'e girdik. Sola sapınca Portland'a geri dönülüyordu. Portland'a geri dönmeye hiç mi hiç hazır değildim çünkü yolculuğa çıkma nedenimi hayata geçirememiştim ama köprüye de geri dönemezdim çünkü yapmayı planladığım şeyi köprünün üzerinde yapmam mümkün değildi.

Karşımızda sağa ufak bir sapak ve üzerinde Tarihi İşaret yazan şu kahverengi tabelalardan vardı. Hani genellikle insanı üç yüz yıl önce tam o noktada davar güdüldüğü ya da Kızılderili katliamı olduğunu beyan eden birtakım bronz levhalara götürenlerden.

O kadar garip bir şekilde gerilmiştim ki, yine de ağzımdan "Şurada duralım" çıktı.

Mercyx tamam dercesine başını salladı. Sonra oldu. Tarihi İşaret'in oradan sağa döndük, bisikletlerimizden indik ve bayıra çıkan kısa yolu yürüdük. Planımı uygulamaya devam ediyordum. Sırt çantamı da yanıma almıştım. İçinden bir örtü çıkardım ve çıplak toprağın üzerine serdim. Ardından plastik ambalajında iki tane yerfıstığı ezmesini ve reçelli sandviçi kaptım. Mercyx örtünün üzerine oturdu ve az önce geçtiğimiz kanyonu seyre daldı. Yanına oturdum.

Bu olanlara inanamıyordum. Yer fıstığı ezmesi ve reçel yemekten ağzım kurumuş halde orada otururken kendime "İşte bu" diyordum. Şimdi konuş ya da sonsuza kadar sus meseleydi. Mükemmel değildi. Akdeniz'e bakan bir şato ya da Pasifik'e bakan, ıssız, sarp bir uçurum ya da bir Venedik gondolu değildi. Bu şeylerden çok daha ustaca ve kişiseldi ve onu böyle yapan şey de kolayca gözden kaçabilecek oluşuydu. Tahminim o ki daha önce hiç kimse bu önemsiz noktaya, çevreyolundan ayrılan bu ıssız çöplüğe gelip de bu gizli bayıra kadar tırmanıp ardından ucuz çelik mazgallı bu köprüye bakmamış ve evlenmek istediği insana evlenme teklif etmemiştir. Burası bizim mekânımızdı, Mercyx ve benim mekânımızdı ve her zaman bizim mekânımız olacak, asla başkasının olmayacaktı.

Manzarayı seyre daldım. Kopkoyu yeşil bir duvar yani kanyonun Oregon tarafı Columbia'nın suları üzerinden yükseliyordu. Columbia'nın kendisi de kopkoyuydu. Ormanın gölgesi yüzünden koyu görünüyordu. Az önce geçtiğimiz köprü bu ikisini, ormanı ve nehri çaprazlamasına kesiyor ve güneş yüzünden biraz daha aydınlanan köprü ansızın griden çok gümüşümsü bir renge bürünüyordu.

Güzeldi -gösterişli değildi- ama güzeldi.

Bel çantamı aldım, fermuarını açtım ve yüzüğü çıkardım. Hiçbir şey söylemedim. Ucuz, zirkonyumdan yapılma ya da işte bir Toys"R"Us yüzüğü her ne boktan yapılıyorsa, değerli taşına bakarken elimde şöyle bir evirip çevirdim. Taş, malzemesine inat kırılan ışığı yansıtıyor ve ışıldıyordu. Aramızdaki sessizlik, önceden sakin, durgun olan o sessizlik gitmişti. Yerini gürültülü, bir gerginlik gibi yükselen bir sessizlik almıştı.

Yüzüğe bakarken, onun da yüzüğe baktığının bilinciyle yapıverdim. Mercyx'ü fazla tanımamama ve onun da beni fazla tanımamasına rağmen yaptım. Aklıselimin kültürel etkisine rağmen yaptım. Yapıverdim işte. Gerçekten de "Annie, benimle evlenir misin?" diye sordum.

Gözlerinin içine baktım.

Mercyx'ün gözleri yüzükte falan değildi. Bel çantama bakıyordu. Fermuara takılmış başka bir nesne güneşin altında parlıyordu. Yakut kırmızısı bir nesne.

Bir peruk.

Mercyx bana baktı. Sonra da yüzüğe. Ardından yine bana baktı. Bir süre gözlerime baktı kaldı. Sessizlik önce rahatsız edici, sonra da dayanılmaz bir hal aldı. Mercyx arkasını döndü. Sandviçinden bir ısırık aldı. Konuşmadan önce beş dakika geçmiş olmalı.

"Onlardan biriyle mi yattın?"

Bu soruya verilecek pek çok doğru cevap vardı. "*Ne cehennemden bahsediyorsun sen?*" güzel bir cevap olurdu. "*C.H.V.C.K. görevlerinden biri için taktım onu*" demem yeterli

olurdu. Hatta "O *benim tılsımım, hep yanımda taşırım*" bile kabul edilebilirdi. Bunlardan hiçbiri tam olarak yalan olmazdı.

"Kimlerden biriyle?" diye kekelemek yanlış cevaptı.

Mercyx gözlerini kıstı. "Onun fahişelerinden biriyle."

Öncesinde titreyip kaçırmış olsam da bir sonraki atışta [beysbol topunu] doğrudan atıcıya fırlattım."Onlar fahişe değil."

"Yaptın yani."

Sessiz kalma sırası bendeydi. Koyu yeşil sulara dalıp gittim. Az önce gözüme mükemmel görünen [nehir] şimdi ise boğulmak için müsait bir yere benziyordu. Onlardan biriyle yatmıştım. Onunla seviştiğimi hatırlamıyordum. Onunla sevişmekten zevk alıp almadığımı bilmiyordum. Fahişe olduğundan bile emin değildim. Gerçi etrafta dolaşan tüm o imalara bakarsak muhtemelen öyle olduğunu farz etmek lazımdı. Ama onlardan biriyle yatmıştım. Bunu nasıl açıklayabilirdim ki?

Mercyx cevabımı beklemedi. Sessizliğim yeterli bir cevaptı. "Bakire olan benim. Sen benimle evlenmek istiyorsun. Fahişe olan o, gidiyorsun onu beceriyorsun. Ne kadar da tipik."

Söylediği şey doğru değildi ya da en azından mesele o kadar basit değildi. Onun hikâyesinden esinlenmiştim: Babasının porno yönetmeni oluşundan, onun ise daha derin, daha mahrem, elindekinin zıttı bir şey isteyişinden. Benim de ilgimi çekmişti ve pekâlâ ben de inanacak daha derin bir hikâye istiyordum. Bakirelerle ve fahişelerle hiçbir alakası yoktu. Hasiktir ya, çok sarhoştum. Bu hiç de adil değildi.

"Dilini kedi mi yuttu? Yoksa o *kedicik* mi yuttu?" Mercyx bunu söylerken hiç de neşeli değildi. Doğrudan yüzüme bakıyordu. Peruğun yakut kırmızısı gözlerinden fışkırıyordu. Klişe bir şey diyeceğimi biliyorum ama eğer bakışların öldürme gücü olsaydı, Mercyx'ün bana attığı işte o bakışlardandı.

Ağzımdan "bilmiyorum" kaçıverdi.

"Neyi bilmiyorsun?"

"Ne yaptığımı bilmiyorum" dedim. "O gece, seni The Curiosity'de bıraktım. Chester'la aranda bir şeyler olduğunu

düşünüyordum. Zil zurna sarhoş oldum ve geceyi Booker'da bitirdim. Ertesi sabah uyandığımda o hatun bana kahvaltı hazırlıyordu. Evet, sanırım onunla yatmış olabilirim" Sinirlenmeye hakkım yoktu ama sinirlenmiştim. "Gerçekten de bi..."

"Kapa çeneni!" Duydukları Mercyx'e yetmişti. Eliyle ağzımı kapadı ve sanki kafam bir gülleymiş gibi tutup beni öteye fırlattı. Kıç üstü yere düştüm. Ellerime dikenler battı.

"Onunla yatmak gibi bir derdin yoktu ama peruğunu bir madalya gibi yanında taşıyorsun, öyle mi? İyi bok yedin!"

"Ben..."

"Kapa çeneni!"

Kapadım çenemi. Mercyx tam tepemdeydi. Gözlerinin içindeki testere bıçakları dönmeye başlamıştı. "Ben seninle uyumak istedim Flynn. Ve belki bir gün, seninle uyuduktan sonra, günler geçtikten sonra seninle evlenmeyi de isteyecektim. Sen normalsin, sen iyisin ve sen garip değilsin. Ama sonra senin gitmek gerekti ve..."

Mercyx yerden bir taş aldı. Nehre doğru dönüp taşı fırlattı. Taşın kavisli gidişini, birkaç kez sekmesini, sanki sonrasında ne olacağından emin değilmişçesine bir an havada asılı kalıp sonra hızla batışını izledim. Cup diye bir ses geldi. Bariz şekilde su sıçradı. Mercyx taşı kız gibi sektirmemişti.

"Sanırım bir süre görüşmemeliyiz" dedi Mercyx.

Ardından yarısı yenmiş sandviçini örtünün üzerinde bırakıp bisikletine binip gitti. Peşinden gitmek için ayaklandım. Onu durdurmak için ne demem gerektiğinden emin değildim ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Söylediği gibi değildi. Peruk madalya falan değildi. Daha çok bir haç gibiydi. Onu yanımdan ayırmıyordum çünkü o varken kendimi aciz hissediyordum, aynı İsa'nın kendini aciz hissettiği gibi. Havalı olmaktansa dürüst olmanın daha iyi olduğunu hatırlatması için yanımda taşıyordum. Bir sürü nedenden ötürü onu yanımda taşıyordum ama bu nedenler hiçbirinin bir fahişeyle yatmış olmaktan gurur duymamla alakası yoktu.

Çok yavaş hareket ettim. Mercyx selesine zıpladı. Washington tarafından Portland'a doğru çevreyolu boyunca pedal çevirmeye başladı. Onu yakalayabilecek kadar erkek olmadığımı biliyordum.

O mükemmel yere, Bridge of Gods isimli bir köprüye bakan o bayıra gidip geri oturdum. Bir yanımda peruk, öbür yanımda Toys"R"Us yüzüğü duruyordu. Eğer tanrılar hakikaten oradalarsa, rengi gümüşe dönmüş köprünün ve koyu yeşil nehrin oradalarsa ne yaptıklarını bildiğim hissine kapıldım.

Gülüyorlardı.

Aşağılanmamı anımsatan yüzüğü ve peruğu cebime geri koydum. Ardından, Columbia Gorge'un Oregon tarafı boyunca, Bridge of Gods'ı geçip geldiğim yolda bisikletimi geri sürdüm.

İşte Portland'a böyle döndük: Paralel yollardan, ilişkimizde derin bir çatlakla.

Bölüm 19

Bartholomew Flynn'in Çizgi Roman Okuyup Bazı Belgeleri İmzaladığı, Yanıltıcı Şekilde Olaysız Geçen Bir Bölüm

Bacaklarım pelte gibi olmuştu. Öğleden sonra Kaprisli Columbia Gorge rüzgârları esmeye başlamıştı ve deryasına gireceğim Mercyx yanımda yokken karşıdan esen sabahki rüzgârlara göğüs geriyordum. Hava kararıktan sonra eve vardım, Chester'ın kalesinin etrafını dolaştım ve yatağımda uyuya kaldım. Sanırım, yorgunluktan tükenmenin bir faydası bütün gece uyumayıp Mercyx arkasından karalar bağlayamayacak olmamdı.

Ertesi sabah uyandığımda, komodinimde duran *Don Quijote*'nin üzerinde *O Pazar Booker'ın Kilisesi # 3:Dağdaki Vaaz*'ın matbaadan çıkmış ama siyah beyaz bir taslak kopyası duruyordu.

Chester'a çizgi roman için herhangi bir metin vermediğimden orada durduğunu görünce şaşırdım kaldım. Bir gün önce olanları unutmaya dünden razı olduğumdan elime alıp sayfaların arasında gezinmeye başladım.

Beklediğimle alakası yoktu. Chester Booker'ın konuşmalarının bütünlüğünü bozmuştu, Booker'ı Diogenes'e çevirmişti,

Diogenes'in yerine Tattoo'yu koymuştu, Tattoo'yu şeytan gibi giydirmiş ve Booker'ın minivanını ki artık bir minivan değil rengarenk bir Meksika otobüsüydü, bayırdan aşağı bir şeytana uçurtmuştu. Gerçek hayatla alakası olan tek şey otobüsün bir tarafında hala DÖRT TEKERLEK KÖTÜDÜR, İKİ TEKERLEK CANDIR yazmasıydı.

Çizgi romanın büyük kısmı olması gerektiği gibi dağda geçmek yerine dağa yapılan yolculukla geçiyordu. Otobüsün içinde kafasında beresi, Chester Fields'ın yüz çizgilerine sahip cılız ve ürkek bir oğlan çizilmişti. Çizgi romanın sayfaları bereli oğlanı döven şeytani çocuklara ayrılmıştı. Attıkları yumrukların şiddeti BAM!ve BUM! ve GÜM! gibi konuşma balonları ile abartılmıştı. Ayrıca Tattoo'nun yola hiç bakmadan, kan çanağına dönmüş gözlerle sürücü koltuğundan yolculara bağırarak otobüsü sürdüğü bir sürü sayfa vardı.

Bir sayfa bir süredir merak ettiğim bir şeyi açıklığa kavuşturdu. Sayfanın en üstündeki kutucukta Tattoo "Kağıdın postkarbon dönüşümde yararı yoktur!" diye bağırıyordu. Ortadaki kutucukta kötü çocuklar, dayak yemiş ve ağzı yüzü kanamış, tişörtü yırtılmış, düğmeleri kopmuş bereli oğlanı kolları ve bacaklarından yakalıyorlardı. Bu sahnenin dışında, Tattoo bağırıyordu: "Tek sanat yara izlerimizdir! Tek tasarım bisikletlerimizdir!" Alttaki kutucukta, kötü çocuklardan biri parmağını şaklatıyordu. Birden nereden geldiği belli olmayan bir Sharpie beliriyordu. Diğer kötü çocuklar oğlanı yerde tutarken, Sharpie'li kötü çocuk bereli oğlanın alnına SANAT yazıyordu.

(Bu çizgi roman sayfalarını eklemediğim için özür dilerim. Atlanmış olmalarının nedeni çok yakında aydınlığa kavuşacak.)

Kendime rağmen kendimi Chester'ın çizgi romanına kıkırdarken buldum. Acayip eğlenceli ve yaratıcıydı. Diğer yandan, iş özellikle Booker'ın Dağdaki Vaaz'ına geldiğinde gerçekte yaşananlarla uzaktan yakından ilgisi yoktu. (Chester, Tattoo'yu tufanlar, fırtınalar ve yangınlar dünyadaki bütün 4x4'leri yok

ederken kanatlı atların gökyüzünde belirip yüksek bisiklete binenlerin hepsini kurtarması üzerine atıp tutarken çizmişti.)

Buna verdiğim tepkiye şaşırıp kaldım. Beni rahatsız eden Chester'ın bunu bana danışmadan yapmış olması değildi. Beni rahatsız eden tarihsel açıdan eksik olmasıydı. Booker'ın beni gönlünün yazmanı olarak tayin edişini kabullenmiştim.

Bununla ne yapmam gerektiğinden henüz emin değildim, üstünde tepinmeli ve daha gerçekçi mi olmalı yoksa bununla ilgili Chester'la kavga mı etmeliydim. Yine de bir şeyi biliyordum. Chester'ın "işleyişsel değişiklikler" derken ne kastettiğini öğrenmek için Ben Dover Books'ta Dougie Fresh'i ziyaret etmenin vakti gelmişti. Önce korktum ama herhangi bir şey odamda oturup evlilik teklifinin içine ettiğim gerçeği üzerine düşünmemden daha iyiydi.

~

Portland ufak şeyleri olduğundan büyük gösterme alışkanlığının olduğu bir şehirdi. Ben Dover Books da bu ufak şeylerden biriydi. Portland'daki herkes Douglas Yamhill'in şehir merkezindeki ufak kitapçısını bilirdi. Dedikodusunu yaparlardı. Bu şehrin niçin diğer şehirlerden daha iyi olduğunu kanıtlamak için onu örnek gösterirlerdi. Ufacık, yenilenmiş eski bir berber dükkânının (dışarıdaki antika berber işareti hâlâ çalışıyordu) yerine açılan Ben Dover Books'ta onca debdebeye rağmen, beş yüzden az kitap vardı ve görünen o ki mekân Beale ve benim gibi müdavimleri dışında sadece *Lonely Planet* rehberlerini kuşanmış yabancı turistler tarafından ziyaret ediliyordu.

Yanlış anlamayın. Ben Dover Books harika bir yerdir ve Portlandlılar ona methiyeler düzmekte haklıdırlar ama harikalığı gerçekte olduğu hâlinden çok konseptinde yatar ve konseptini harika yapan şey de sahibi Douglas Yamhill'dir.

Dougie 1930'ların Paris'ini hatırlatan, aynı o dönemde olduğu gibi kitapçıların kitapları hoşlarına giden, tanıdıkları ya-

zarların kitaplarını sattığı bir kitapçı işletmek istiyordu. Altı haneli stokları ve saat başına ücret alan, sıkkın çalışanları ile Amerika'nın dört bir yanını saran devasa kitapçı zincirlerini küçümsüyordu.Seçenek bolluğundan nefret ederdi. Bu kitapçılar hiç de *seçici* değildi. Dougie'nin karşı çıkan sesi şimdi bile kulaklarımdadır: "Böyle bir mağazada ne satın alacağınızı nasıl bilebilirsiniz ki? Bilemezsiniz. Size yol gösterecek hiçbir şey yoktur. Benim kitapçımın ise bir duruşu vardır. Burada olan her şey buradadır çünkü ben onlara değer vermişimdir. O kitabı niçin kitap dükkânıma koyduğumu sorabilirsiniz. Ben de size anlatırım."

Bu duruşu tasvir etmesi zor olsa da Amerika'daki neredeyse herhangi bir kitapçıya girsem, herhangi bir cilde baksam on beş saniye içinde Dougie'nin kitapçısına koyup koymayacağını söylerim. Bunun önemli bir kısmı estetikle ilgilidir. Dougie, McFeeley's adında, çıkarıp atılabilen, göz boyayan ciltler yerine sadece sert kapaklı orijinalleri yayımlayan ufak bir yayınevinin bastığı tüm kitapları dükkânına taşırdı. McFeeley's'in çizgisi gittikçe absürde kayıyordu: Tüm karakterleri dilsiz İnuitler olan, Alaska'da geçen bir gizem, cinayet romanı ya da kocaman bir suşiye dönüşen sarı yüzgeçli bir orkinosun otobiyografisi. Başka kitaplar da getirirdi: Çoğu zaman bir şekilde homoseksüalite içeren çağdaş kurgunun yanı sıra gülünç derecede eski, pek komik uzun başlıkları olan Viktoryen ciltler. *Kurmacanın Erkek Kahramanları Nasıl Evlenme Teklif Eder ve Kadın Kahramanlar Nasıl Cevap Verir: Şiir ve Düzyazıda Meşhur Alıntılar* gibi şeyler. Yine de Dougie'nin koleksiyonunun büyük kısmı kitaplardan değil, çizgi roman ve fanzinlerden meydana gelmekteydi.

Dougininkiler çizgi roman ifadesini duyduğunuzda aklınıza gelen çizgi romanlardan değildi. Dougie'nin hiçbir çizgi romanında süper kahramanlar yoktu. Kamuoyunun bilmediği, büyük ölçüde sıradan insanlardan (ya da bazı durumlarda, görsel kaygılarla kediye dönüşmüş ama normalde sıradan in-

sanlardan ayırt edilemeyen sıradan insanlardan) bahseden koca bir çizgi roman janrı vardı. Genel kural gereği bu çizgi romanlardaki karakterler depresif ve çevrelerine yabancılaşmıştır. Sefil hayatlar sürerler. Çizgi romanlar aslında ancak karanlık ve huzursuz edici yanları varsa komiktir.

Dougie'nin çizgi romanlarını ve kitaplarını bir araya getirip bu bütünü tek bir kelimeyle ifade etmeye çalıştığınızda benim aklıma gelen kelime "ironik"tir. Gerçi ironik kelimesini kullanış şeklim daha başka pek çok şeyi de içinde barındırır: Kadercilik, nihilizm ve dünyanın umutsuz derecede delirmiş olduğu duygusunu. Gerçekten de ironik kelimesini kullanış şeklim diğer insanların belli bir döneme dair bir duyguyu betimlemek için Post modern, Modern ya da Viktoryen'i kullanmaları gibidir. Biz, İroni Çağı'nda yaşıyoruz ve Dougie'nin ufak kitapçı dükkânı bunun sanatsal ifadesi için bir başlangıç noktasıdır.

Kısacası Ben Dover Books benim için kutsal bir yerdi. Mekânı sadece orada bulunmuş olmak için ziyaret eder, param olmasa da ya da bir şey satın almaya niyetim olmasa da raflarına göz atardım. Dougie'nin konuşkan gününde olmasını ya da bir başka çizgi roman sanatçısının ya da fanzincinin içeri süzülmesini ve arabulucu rolüne özel bir ilgisi olan Dougie'nin beni tanıştırmasını umardım. Bazen işler umduğum gibi giderdi ama bazen de ziyaretim tamamen bir zaman kaybı olurdu. Yine de, çoğu zaman Ben Dover Books'a gidip gelirkenki tatminsizliğim mekâna duyduğum saygı hissini arttırırdı. Aynı slot yapmayı büyük ikramiye için değil yavaş yavaş kaybetmek için isteyen makinenin başındaki bir oyuncu gibi.

Bisikletimi Broadway Bridge'den şehir merkezine sürerken içinde bulunduğum ruh hâli buydu. Gitmeden önce Dougie orada mı değil mi diye arayabilirdim ama bu Ben Dover Books'un büyüsünü bozardı. Bisikletimi dükkanın karşısındaki sıraya kilitledim ve içeri girdim.

Dougie her zamanki gibi yazarkasa masasının önünde oturuyordu. Ayaklarını eski model analog bir yazarkasanın ve el

yazısıyla girdi çıktıları tuttuğu defterinin yanına uzatmıştı. Önünde bir çizi roman duruyordu. Yüzünde o standart afallamış Dougie ifadesi vardı. Ön kapıyı açtığımda çan asılı durduğu yerde ötüverdi.

"Barth" diye selamladı beni.

"Ne var ne yok Doug?"

Bu İncil boyunca Doug'a Dougie ya da Dougie Fresh dedim ama ne Mercyx'ün, ne Beale'in ne de benim yüzüne asla bu şekilde konuşmadığımızı bilmelisiniz. Bu sadece bizim ona taktığımız ufak, gizli bir lakaptı. Dougie'ye Dougie Fresh dememizin eğlenceli bir nedeni vardı. Gerçi bunun nedenini tam olarak anlatmam mümkün değil çünkü bildiğimiz kadarıyla gerçek Doug E. Fresh'in -beatboxçı- özel bir müşkülpesentliği yoktu. Gerçek şu ki, onun arkasından konuşmamıza rağmen hepimizin ona büyük saygısı vardı. Dougie bakıp da *Hey, bu herif otuzunu aşmış ve satılmışın teki değil* diyebildiğimiz nadir yetişkinlerdendi.

Ona Dougie dememin diğer nedeni bana "Barth" diye seslenişini pasif-agresif bir yolla cezalandırmaktı. Kimse bana Barth demezdi. Babam Bart deyip beni çileden çıkarırdı, annem Bartholomew derdi ki, zaman içinde bundan hoşlanmaya başlamıştım ama Barth? Elbette, Barth Flynn'i takma adım olarak kullanıyordum ama insanlar bana Flynn derdi ve pek çoğu bunun gerçek adım olduğunu zannederdi. Kimse bana Barth demezdi. Barf* demek gibi bir şeydi.

"Senin için dolgun bir çekim var." dedi Dougie.

İşte bu ilginçti. Ben Dover Books'ta takıldığım uzun süre boyunca Dougie'nin kimseye ödeme yaptığını görmemiştim. Fanzinler üzerine bir sürü konuşma olurdu: Ne gidiyor, hangileri satılmıyor; kim hangi işi yapmış, kim yapmamış. Ardından, Dougie'ye sizin için bir şeyi olup olmadığını sorardınız. Bunu öylesine sorardınız, sanki "Olsa da olur olmasa da" dermiş gibi (ve genellikle de öyle düşünürdünüz çünkü on ya da

* İngilizcede kusmak anlamına gelmektedir. (ç.n.)

yirmi dolardan fazla verdiği pek enderdi.) "Benim için bir şeyin var mı?"

Ve elbette ki, Dougie çekleri önceden hazırlamamış olurdu. Geleneksel bir kitapçı gibi çalışmazdı. Satışlarını onun yerine takip edecek devasa bir veri tabanı yoktu; bir muhasebe defteri vardı ve hepsi bu kadardı. "Ah", "Eh" deyip alfabetik sırasına konulmamış ama sonunda satın aldıklarınızı girdisini bulmayı becerdiği ufak defterinin sayfalarını çevirip dedikodu yapmaya devam ederdi. Buldu muydu, küçük bir hesap makinesine birkaç sayı girerdi, defterindeki listenizin üzerini çizer ardından el yazısıyla size bir çek yazardı. Dougie size peşinen elli-elli olduğunu söylerdi ama aslında hesap daha çok onun yararına olacak şekilde altmış-kırk gibi bir şeye gelirdi. Eğer mızmızlanırsanız, Dougie sadece "Üzgünüm, kayıp kitaplar" derdi. Bunun anlamı, ki muhtemelen haklı olduğu bir nokta vardı, fanzinlerin bir kısmının çalındığıydı. Dougie'nin stokunu asla saymadığından eminim. Bu yüzden fanzinlerin yürütülüp yürütülmediği hakkında aslında bir fikri yoktu ama Portland'da işlerinizi sergileyebileceğiniz tek dükkanın sahibiyle münakaşa etmek oldukça zordu.

O nedenle, dediğim gibi Dougie'nin çekimi önceden hazırlamış olması garipti. Ve alışılmışın dışında bir şeyle karşılaştığımda yaptığım alışılmış şeyi yaptım: apışıp kaldım ve yine alışılmış şekilde güya konuşmaya gittiğim kişi konuyu benim açmamı beklemek yerine konuşmaya başladı.

"Satışlar acayip Flynn. Hem çizgi roman dükkânlarından hem de bağımsız kitapçılardan sipariş alıyoruz. Bunların pek çoğu sadece Chester'ın ünü ve işin dilden dile yayılması sayesinde. Ne kadar yapacağımızı, tüm noktaların birbirine bağlanıp bağlanmayacağını, anlarsın ya, bu işin büyüklüğünü bilmek istiyorlar. Neyse, şey var... İmkânlar var. Bu sadece bir fanzin değil -potansiyeli olan kârlı bir iş. Pekâlâ, ben yayıncıyım, Chester sanatçı ve sen de..."

"Bak burada, konunun etrafında dolaşacağım diye ne yapacağımı şaşırdım."

Dougie'nin klişelere başvurmak ve metaforlarını harmanlamak gibi korkunç bir alışkanlığı vardı. Aptal aptal bakmaya devam ettim. Dougie konuşmaya devam etti.

"Chester, bu işin bütününde beni rahatsız eden şeyi gösterdi. Anlarsın ya, sen şey yapmıyorsun... Yapmadın... Pekâlâ Booker'ı *yorumlamıyorsun.* Senin yaptığın ipsissimus verbis, kelimesi kelimesine, harfi harfine Booker'ın söylediklerini yazmak oldu. Bu sorunlu bir durum. Demek istediğim, sen duvardaki sinek gibisin, bilirsin bir tür şey gibi... Böcek gibi, hani FBI işi olanlardan. Chester yazının daha şey olmasını istiyor, daha... Kontrollü. Kelimeler, kelimeler ve üzerine daha fazla kelime yazamazsın, anlıyor musun? Kelimelerin kutucukların içinde olması lazım, sınırı belli ufak kutucukların. Kutucukların dışından düşünmeye daha fazla devam edemezsin, sen..."

Ben sözünü kesmediğimden Dougie kendi kendini susturdu. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Dougie'nin ne söylediğini pekâlâ anlıyordum ve Dougie'nin dolambaçlı monologu beni sanki sınıfın kabadayısı bacaklarınızın arkasına tekmeyi geçirir de yere düşmenize neden olmuş ya da herifin biri kafanızı kıskıvrak yakalamış ve boğazınızdan aşağı bira hortumu sokmuş gibi etkilemişti. Mahvolmuştum. Ve bunun, gülünç evlilik teklifimin üzerinden yirmi dört saat geçmeden olduğunu hesaba katarsak egom yerin dibine geçmiş, Kabuklular Döneminden bir alt katmana kadar inmiştim.

Bunun olacağını öngörememiştim ve Dougie konuşurken bunun daha önce aklıma gelmemiş olduğuna inanamıyordum.

Bir şeyler demeye çok ihtiyacım vardı, keşke onu durdurabilseydim, ama yapmadım.

"Demek istediğim, yapman gereken... pekala, demek istediğim, yazarlar metni yazar, biliyorsun. Sen... Sen. Zeki olduğunu biliyorum. Edebiyat ya da öyle bir şey okumuştun değil mi? Ama biliyorsun, sen ona metni öylece verdin, kutucuklara falan bölmedin. Şayet... Pekâlâ, demek istediğim, kitaplar var

biliyorsun, çok daha hızlı çalışabileceğini düşünüyorum ama lafı daha fazla eveleyip geveleyemeyeceğim Flynn. Chester... Pekâlâ, Chester bir profesyonel, biliyorsun ve profesyonellerle çalışmaya alışkın."

Dougie haklıydı. Chester, kutsala söven ama haklılık payı da olan o acayip sözleri sarf eden o kurgusal vaiz karakterini uydurduğumu düşünmüştü. Ardından kiliseye gelmiş ve "yazar"ın aslında sadece gerçek vaizin söylediklerini taklit ettiğinin farkına varmıştı.

Eğer düşünseydim ve kendimi o denli küçümsemeseydim, kendimi savunabilirdim. Öncelikle, Chester benim Tanrı'nın cezası ev arkadaşımdı ve saf metinden başka bir şey istemişse benden öyle yazmamı istemesi pek de zor değildi. Bana ne istediğine dair hiçbir ipucu vermemişti. İkincisi, Chester projeyi kabul ettiğinde yeterli deneyimim olmadığını biliyordu ve bana bir parça yol göstermesi gerekeceğini düşünmüş olmalıydı. Üçüncüsü ise, Booker'ın herhangi bir süslemeye ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum. Hâlâ da düşünmüyorum. Olması gereken her şey söylediği şeyler ve onları söyleyiş şeklinde mevcuttu. Asıl dâhiyane olan onları kelimesi kelimesine kaydetmekti.

Ne yazık ki, Dougie konuşurken bunların hiçbirinin farkında değildim ve hiç şüphe yok ki, bir şeylerin ters gittiğinden kuşkulanmadım. Dougie benim için Tanrı gibiydi. Onun da kalanımız gibi olduğunu, imkânını bulduğunda Dougie Fresh'in dahi satılmışın teki olduğunu çakamamıştım.

"Her neyse, amacım moralini bozmak değil. Gerçekten, sen harikasın. Yani, onu sen keşfettin. Benim düşündüğüm... Pekâlâ, Chester için zor anlıyor musun? O yüzden önerdiğim şey, bunu duymuş muydun? Sana bir kerelik telif verelim. Ya da keşfedenin ücreti diyebilirsin. Ya da sen ne demek istersen. Dolgun bir ücret. İlk iki baskının telifi bir de üzerine büyük bir bonus."

Yazarkasa standının altındaki çekmeceyi açtı. Hesap makinesini ve hesap defterini burada tutuyordu. Sıradan bir Ben

Dover Books ticari işleminde her ikisini de dışarı çıkarır ve ağdalı bir tavırla kocaman, burgulu hattatlığıyla size bir çek yazardı. Oysa, bugün, başka bir şey çıkarıp önüme koydu ve ardından düzden görebilmem için ters çevirdi. Barth Flynn adına hazırlanmış bir havale emriydi. Beş yüz dolar. Meblağı görmemin ardından, alıp çekmeceye geri koydu.

"Eğer düşünmeye ihtiyacın varsa, sorun yok." dedi Dougie. "Chester ve ben, anlarsın ya, sana gerçekten yardım etmek istiyoruz."

Para izafi bir şeydir. Bunu okuyup beş yüz doların çok para olduğunu düşünmüş olabilirsiniz. Bunu okuyup üç kuruş olduğunu düşünebilirsiniz. Benim için, hayatım boyunca sanatsal bir uğraştan kazandığımın dört yüz doksan üç dolar on beş sent fazlasıydı. Üstelik, Dougie'nin kısa konuşmasının ardından ve Mercyx'le olan fiyaskonun ardından hak etmediğim bir beş yüz dolar gibiydi. Bu parayla bir aylık *kiramı* ödeyebilirdim.

"Bedava sirke baldan tatlıdır" dedim. "Ver bakalım şu çeki."

Dougie o ana dek tam olarak yüzüme bakmamıştı. Ayakta durmuş, bakışlarını aşağıda tutarak dikkatle hesap defterini gözden geçirmişti. Bakışlarını kaldırdığında gözlerinde bir sancı gördüğümü sandım. Suçluluk duygusundan mı yoksa alaydan mı olduğunu asla bilemeyeceğim. "İyi o zaman. Tek gereken bunu resmileştirmek, anladın mı? Sadece bir, iki sayfalık *basit* bir yasal işlem. Bir el sıkışmayla da halledebilirdik ama sen... Bence alışkanlık edinmeye başlaman işine yarar -anlarsın ya, profesyonelliği."

Dougie çekmecesini tekrar açtı. Üzerinde bir sürü ufak yazılar olan bir kâğıt destesi ile ucunda tüy olan bir kalem çıkardı. Kâğıdı bana doğru çevirdi. Kâğıdın alt kısmında bir X ve bir çizgi vardı. X'in ve çizginin üzerinde bir X ve bir çizgi daha vardı. Bu X in ve çizginin yanında Chester Fields'ın imzası vardı. Ufak yazılarda her ne yazıyorduysa Dougie'nin elinin altında gizlenmişti.

İmzaladım. Dougie bir kâğıt daha çıkardı. Onu da imzaladım. Üçüncü bir kâğıt daha çıkardı. Onu da imzaladım. Bir dördüncü. Sekiz kâğıt vardı. Onları imzalarken başımı kaldırıp da Dougie'ye bakmadım. Bana bakıyor olduğunu sanmam.

Dougie tüm imzaları alıp tüm o kâğıtları masasına geri soktuktan sonra havale emrini eline aldı. Normalde yaptığı gibi gösterişli bir hareketle vermek yerine sanki emir elinde havada asılı kaldı. Sanki sıcak bir şeymişçesine hızla elinden kaptım. Kapıdan çıkarken bir çan çaldı.

Kendimizi satmanın en acı yanı pek çoğumuzun bunu ne kadar ucuza yaptığıdır.

KAHVE MOLASI #5
KÖPRÜLER ÜZERİNE

BU ROMANDA ÇOK SAYIDA KÖPRÜ VAR. MECAZİ KONUŞMUYORUM. PORTLAND, OREGON'DA YAŞIYORUM VE PORTLAND, OREGON TAM ORTASINDAN NEHİR GEÇEN BİR ŞEHİR VE DOĞAL OLARAK BİR YAKADAN DİĞERİNE GEÇMEK İÇİN ÜZERİNDEN GEÇİLMESİ GEREKEN BİR ÇOK KÖPRÜYE SAHİP.

BÖYLE OLDUĞU HÂLDE, KÖPRÜLERİN DAHA DERİN ANLAMLARINA DEĞİNMİYORUM: YANİ BİR KÖPRÜNÜN ÜZERİNDE DURDUĞUNUZ VEYA İLERİYE GİTMEDİĞİNİZ ZAMANLARDAN BAHSETMİYORUM. YA DA İNSANIN GERÇEKTE HİÇ DÜŞÜNMEDEN BİR KÖPRÜNÜN ÜZERİNDEN GEÇİP GİTTİĞİ YA DA KÖPRÜNÜN ÜZERİNDE DURUP NE KADAR DAYANIKSIZ OLDUĞUNU ANLADIĞI ZAMANLARA DEĞİNMİYORUM. VEYA BİR KÖPRÜNÜN İKİ UCUNDA DA KARANIN OLUŞUNA AMA İNSANIN KÖPRÜNÜN ORTASININ, BİR TARAFTAN DİĞER TARAFA GEÇİLEN ZAMANLARIN ÇOK DAHA DAYANIKSIZ VE DENGESİZ OLDUĞUNU ANLADIĞI ZAMANLARIN ANLAMLARINA DALAMIYORUM.

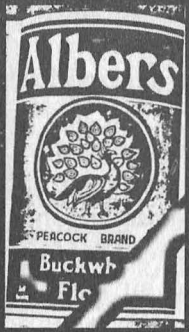
SANIRIM GERÇEK BİR YAZAR OLSAYDIM KÖPRÜLERİN ŞAHLANMASINA İZİN VERİRDİM VE BU KÖPRÜLERİN ARDINDAKİ DERİN ANLAMLARI KAVRAMANIZA İZİN VERİRDİM AMA YAZAR DEĞİLİM. BEN YAZMANIM VE BİR YAZMANIM İŞİ MESELELERİ YANLIŞ YORUMLAMAMANIZI SAĞLAMAKTIR.

KÖPRÜLERİN ARDINDAKİ DERİN ANLAM ŞUDUR: BOOKER BENİM İÇİN ÜZERİNE BASIP GEÇECEĞİM BİR KÖPRÜYDÜ. BEN DOUGIE İÇİN ÜZERİNE BASIP GEÇECEĞİ BİR KÖPRÜYDÜM VE PEKALA, BU İNCİL AMERİKALI OLANLARIN, ÜZERİNDE DURDUĞUNUZ GÜVENLİ TOPRAKLARI TERK EDİP BİR KÖPRÜYÜ AŞMA VE DİĞER TARAFTA NE OLDUĞUNU GÖRME İHTİYACIYLA YANIP TUTUŞANLARIN. SİZİN ÜZERİNE BASIP GEÇECEĞİNİZ BİR KÖPRÜ.

KÖPRÜLERİN İŞE YARADIĞI BAŞKA ŞEYLER DE VARDIR. BEN DOVER BOOKS'DAN AYRILDIKTAN SONRA BUNA İLK DEFA CİDDİ CİDDİ KAFA YORDUM. PORTAKAL RENKLİ BROADWAY BRİDGE'İN ÜZERİNDEN GEÇİYORDUM. BU KÖPRÜNÜN EN DİKKAT ÇEKEN YANI HEMEN YANINDAN GEÇEN VE ONA GOTHAM CİTY* VARİ KLOSTROFOBİK BİR HAVA KATAN ALBERS DEĞİRMENİ BUĞDAY SİLOSU'YDU. ŞU HİSPANİK BOYACILAR ORADAYDI. SİLONUN YAN TARAFINA ASILMIŞ DAR İSKELENİN ÜZERİNDE ALBERS LOGOSUNUN SONUNDAKİ EĞRİ "S" HARFİNİ YENİDEN BOYUYORLARDI. HEM TARİHSEL ANLAMDA TUTARLI KALABİLMESİ, HEM ŞEHRİN GÜZELLEŞTİRİLMESİ İÇİN. HEM DE BENİ GERÇEKTEN ÇOK ÜZEN BAZI NEDENLERDEN ÖTÜRÜ. BU SON BAHSETTİĞİM, ÜLKEMİN YASADIŞI GÖÇÜN ÜZERİNE ÇÖKERKEN BİR YANDAN TEHLİKELİ İŞLER İÇİN YASADIŞI GÖÇMENLERİ İŞE ALMASIYDI. BU CAN SIKICI DÜŞÜNCE NASILSA BRIDGE OF GODS'UN ÜZERİNDE KENDİMİ SALAK YERİNE KOYUŞUMUN ÜZÜCÜ VE CAN YAKAN HATIRASIYLA VE YAZARI OLDUĞUM, BOOKER HAKKINDAKİ ÇİZGİ ROMANIN TÜM HAKLARINI ENAYİCE VE BİR ŞÖVALYE EDASIYLA DEVREDİŞİMLE BİRLEŞTİ. KÖPRÜNÜN EN YÜKSEK NOKTASINA DOĞRU SÜRERKEN KENDİMİ ÖLDÜRÜRSEM HEM KENDİM HEM DE ÜLKEM İÇİN ÜTANÇ DUYMAKTAN KURTULACAĞIMIN FARKINA VARDIM.

O SÜRÜŞ ESNASINDA DÜŞÜNCE SÜRECİMDE BUNDAN DAHA İLERİYE GİTMEDİM.

AMA TOHUMLAR İÇİME SERPİLMİŞTİ.

* DC Comics tarafından yaratılmış hayali Amerikan şehridir. Genellikle Batman'in yaşadığı şehir olarak bilinir. (ç.n.)

Bölüm 20

Bartholomew Flynn'in İntiharla Olan Kısa Flörtü Bir Çift Kovanın Gelişiyle Kesilir

Hikâyede bu kadar ilerlemiş olmamıza rağmen henüz size iş için kullandığım posta kutumdan bahsetmemiş olmam garip. Bu kutu bir fanzincinin hayatında çok önemli bir yere sahiptir ama daha önce konuyu açmamı gerektirecek bir neden hiç olmadı çünkü dürüst olmam gerekirse posta kutuma gitmek oldukça sıkıcı bir işti.

Sekizgen Masa Muhabbetleri'ne başladığım zamana geri dönersek, fanzincilerin bir fanzine başlarken yaptığını yapmış, bir posta kutusu almıştım. Hiç şüphesiz fanzinime ev adresimi yazabilirdim çünkü aslında kimsenin *SMM*'yi satın aldığı falan yoktu ama insan bir posta kutusu sahibi olana kadar kendini gerçek bir fanzinci gibi hissetmiyor.

Ayrıca, diğer fanzinciler *SMM*'yi Ben Dover Books'da görüp de satın almak için bir dolar ödemek istemediklerinde mektuplarına bir not ekleyip onların fanzini karşılığında *SMM*'nin bir kopyasını değiş tokuş etmemi isterlerdi. Fanzinleri posta kutuları vasıtasıyla almak ve göndermek bana acayip derecede yirminci yüzyıl ve Thomas Pynchon* hissi veriyordu.

* A.B.D.'li romancı ve öykü yazarı. (ç.n.)

Beale, Mercyx ve ben ne zaman The Curiosity'de buluşsak minik bronz kutularımıza gelen notları ve fanzinleri de genellikle yanımızda götürdük ve akşamın büyük kısmını bunları okuyup ganimetimize gülerek geçirirdik. En çok postayı, büyük memeli lise esprili fanzinleriyle Beale alma eğilimindeydi.

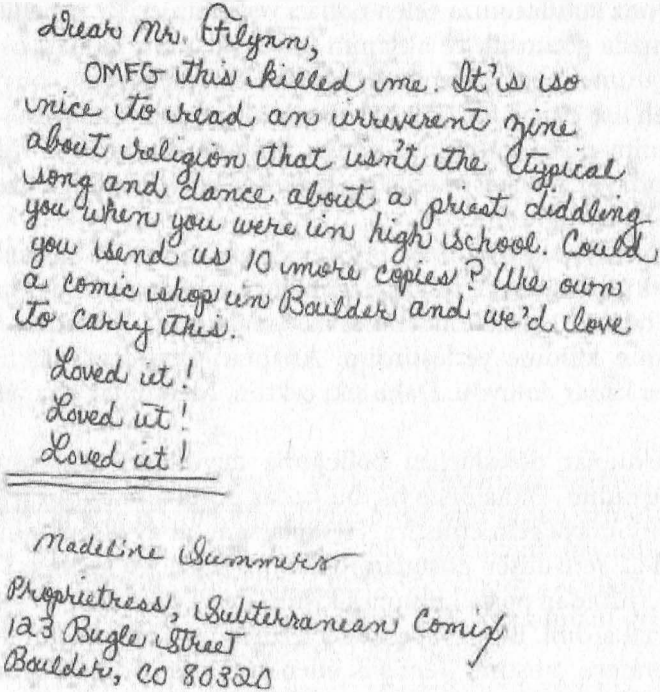
Benim posta kutumun olduğu postane Broadway Bridge tarafındaydı. Dolayısıyla o yöne giderken adetim olduğu üzere oraya da bir uğradım.

Normal bir şey yapmak, Booker'ı keşfetmeden ve birdenbire salak gibi Mercyx'e yalvarmadan önce yaptığım bir şeyi yapmak hoştu. Numaramı buldum, anahtarımı çıkardım ve kutumun kilidine yerleştirdim. Anahtarı çevirdim. Çektim. Ağzına kadar doluydu. Daha sıkı çektim. Mektuplar etrafa saçıldı.

Mektuplar dökülürken bolluğuna duyduğum şaşkınlıkla geri sıçradım. Daha önce hiç bu kadar posta almamıştım. Bir süredir buraya gelmemiştim. Hesaplarsam bir ay olmuştu ama yine de... Yere düşen postaları topladım. Pek çoğu mektup zarfıydı. Ardından posta kutuma sıkışmış dergi ebadında bir sürü paket çıkardım. Bunu yaparken içlerinde ne olabileceğini tahmin etmeye çalıştım. Beni şok eden gönderen adresleri oldu. Genellikle Portland, Oregon ya da Des Moines, Iowa olurdu ama bu postalar bir sürü değişik yerdendi: California, New York City, hatta Tokyo'dan bile bir paket vardı. Mektupların ve paketlerin arasında başka bir paketi almak için bankoya gitmemi bildiren sarı bir not vardı.

Diğer tüm çulsuz fanzinciler gibi imkan dahilindeki en ufak ve en ucuz posta kutusunu kiraladığımdan ve 8,5x11lik bir fanzin bu kutuya sığamayacağından dolayı böyle bir zarf almak benim için olağandışı değildi.

Posta kutumu kapattım ve anahtarı çıkarttım. Posta kutularının durduğu odadan çıktım ve banko için sıraya girdim. Beklerken, büyük bir Manila zarfı parmağımla açtım ve içindeki mektubu çıkardım:

Dear Mr. Flynn,

OMFG this killed me. It's so nice to read an irreverent zine about religion that isn't the typical song and dance about a priest diddling you when you were in high school. Could you send us 10 more copies? We own a comic shop in Boulder and we'd love to carry this.

Loved it!
Loved it!
Loved it!

Madeline Summers
Proprietress, Subterranean Comics
123 Bugle Street
Boulder, CO 80320

Sevgili Bay Flynn,
ATLO* beni bitirdiniz! Lisedeyken sizinle ilişkiye giren bir rahip hakkındaki tipik meselenin dışında dinle ilgili eleştirel bir fanzine rastlamak öyle harika ki! Bize 10 nüsha daha yollayabilir misiniz? Boulder'da bir çizgi roman dükkânı işletiyoruz ve fanzininizi satışa sunmaktan memnuniyet duyacağız.
Bayıldım!
Bayıldım!
Bayıldım!

Madeline Summers
Subterranean Comics'in sahibesi
123 Bugler Street,
Boulder, CO 80320

* Aman Tanrım Lanet Olsun. (ç.n.)

Mektubu tekrar okudum: *Bayıldım! Bayıldım! Bayıldım!* Ardından üçüncü kez okudum. Birisi *O Pazar Booker'ın Kilisesi*'ni beğenmişti. Hem de herhangi biri değil, bir çizgi roman dükkânı sahibi. Fanzini rastgele seçip beğenen, tanımadığım bir çizgi roman dükkânı sahibi. (Beğenmemiş. Bayılmış! Bayılmış! Bayılmış!)

"Sıradaki!"

Orada dikilmiş, ilerlemeden mektubumu okuyordum. Herkes gözlerini bana dikmişti. Postane memuresi sakız çiğniyordu.

Zarfı eline tutuşturdum. Posta odasında kayboldu. Genellikle posta memurları ellerinde rulo yapılıp lastikle tutturulmuş iki ya da üç büyük fanzinle dönerdi. Oysa kadın bir kovayla döndü. Homurdandı, ardından kovayı tezgaha çıkardı.

"Bir tane daha var" dedi ve ardından tekrar gözden yitti.

Kovanın içine baktım. Daha fazla mektup ve daha fazla manila zarfıyla doluydu. Onlarcasıyla. Mektupların ve zarfların içerisinde Boulder, Colorado'dan Madeline Summers'ın yazdıkları gibi daha başka pek çok not olmalıydı.

Posta memuresi bir kova daha getirdi. Yine homurdanarak vezneye koydu. İkinci kova da aynı şekilde doluydu.

Dağıldım. Hıçkırarak ağlamaya başladım. Oracıkta, postanede hıçkırıklara boğuldum. Bu günlerde biraz fazla dağılıp hıçkırıklara boğuluyordum. Ben Flynn'dim. Özenti çete üyesi, pozcu illüstratör, aşağılanmış sevgili ve işte aşk mektuplarım... Pek çok kişi bunlara sadece hayran mektupları derdi ama benim için en azından o anki ruh halimle, onlar aşk mektubuydu ve bana yazılmışlardı, Chester'a değil, Dougie'ye değil, bana Bartholomew Flynne. Ve kim olduğumun, bir fanzinci olduğumun bilinciyle tüm bu hayran mektuplarıyla ne yapacağımı biliyordum. Okuyacaktım. Her birini. Okuduktan sonra ne yapacağımı da biliyordum. Cevap verecektim. Nasıl vermezdim ki? Fanzinciler böyle yapardı, fanzincileri nüfusun geri kala-

nından daha iyi kılan da buydu. Fanzinciler toplu üretim yapmazlar. Her boku olduğu gibi kabul etmezler. Hayranlarının mektuplarına cevap verirler. Hem başka ne yapabilirdim ki? Bisiklet partnerimden ve fanzinlerimin telif hakkından olmuştum. Ben de hayranlarıma yazacaktım. Bartholomew Flynn'in hayranları. Onun hayranları. Flynn hayranları!

"Heyoooo!" Birkaç tane postayı havaya fırlattım. Bir zarf, arkamda duran seksenliğin kıvırcık beyaz saçlarına iniş yaptı.

Posta memuresinin yüzünde anlamlandırması kolay bir ifade belirdi. Bakışı *ucube* diyordu.

Seksenlik yerinden kımıldamadı.

Posta memuresi "Sıradaki!" dedi.

Bölüm 21

Bartholomew Flynn'in Çizgi Roman Okuyup Bazı Belgeleri İmzaladığı Yanıltıcı Şekilde Olaysız Geçen Bir Bölüm

Bu İncil'i yazmak için yola çıktığımda, hiçbir şeyi asla özet geçmeyeceğime, hikâyenin sıkıcı kısımlarını bile dahil edeceğime kendi kendime söz vermiştim. Booker'ın gerçek olmasını istiyordum ve gerçek insanlar kekeler, kimi zaman kendini ifade edemeyebilir. Sıkılacak olsanız dahi tüm detayları dahil etmeye kararlıydım.

Eskiden Booker'ın bütün söylediklerini yazdığım mavi çizgili defterimdeki karalamalarımın ansızın sona erdiği tuhaf bir durum olmuştu. *O Pazar Booker'ın Kilisesi*'nin yazarlığından alınmamla artık Booker'ın bütün tiratlarını kaydetmek zorunda değildim ve gelecekte elimde bulunmalarını isteyebileceğimi ön göremediğim için yazmayı bıraktım.

Tarihçiler için trajik, sizin için, sadık okuyucum için ise muhtemelen en iyisidir. Şayet hepsini yazmış olsam, bu İncil vaaz üstüne vaazla beş yüz, altı yüz, belki de bin sayfaya uzar giderdi. Hem Booker'ın söylediği bazı şeyler ve bazen komik ve kimi zaman ise aptalcaydı. Tamamı, -en azından bana öyle geliyor- başka pek çok insan tarafından dile getirilmişti.

2004 sonbaharıydı, Amerika Birleşik Devletleri'nde seçim dönemiydi. Yerine oturtulduğu için mutsuz, küçük bir çocukmuşçasına kollarını sağa sola savuran, çelimsiz Portland umutsuzca solda dururken, aşırı kilolu bir ulusun her zaman belli bir tarafa çeken siyasi bir tahterevallinin aşırı sağ tarafında oturduğu bir dönemdi. Booker bu harekette ön plandaydı. Pazarları, süt kasalarının üzerine çıkıp kollarını şey gibi, pekala, tahterevallinin üzerindeki ufacık bir çocuk gibi salladığında karşısında dinleyicileri hazır onu bekliyordu. "Onlar Farisiler" diye ateşli şekilde konuştuğunu duyabiliyorum "ve soğukta ve ahmak ıslatanın altında çürüyen biz Portlandılar ise Samiriyelileriz!"

Bu süre boyunca Booker'ın kilisesi gerçek bir kilise haline gelmişti. Hâlâ cisimleşmiş Voodoo Donutlarıyla ve Stumptown Kahvesiyle dolu garip bir yerdi ama cemaat artık Booker'a bir performans sanatı merceği vasıtasıyla bakmıyordu. Booker artık bir vaizin taklidi değildi.

Değişim derece derece olmuştu. Lezbiyenler, David, onların getirdiği insanlar, o gelenlerin ardından gelen insanlar yani yeni tipler benim görmüş olduğum, vücudunun bir yarısı teşhirde, etrafı sarhoşlarla ve şüpheci kadınlarla çevrili, evlilik kurumunu hem sözleri hem de eylemleriyle kirleten Booker'ı tanımıyordu. Vaazları her zaman, son derece onur kırıcı şekilde sona eren Booker'ı bilmiyordu. Onlar bu yeni Booker'ı görmüştü. Nasılsa daha entelektüel ve sıradan bir hâle bürünmüş olan bu ufak insanı, onun kafirliğe kayışlarıyla yan yana ilerleyen İncil ilmine dalışlarını ve alışılmışın dışında mübarek bir adam görmüştü.

Garipti. Booker'ın ilahiyat diploması yoktu (Yoksa var mıydı? Belki de vardı. Asla bilemeyeceğim) ve tüm bunların nasıl başladığını (yani bir şaka olarak başladığını) hatırlayıp yamuk yumuk çivilenmiş sinema koltuklarında otururken sık sık arkama dönüyor ve dinleyicilerinin yüzlerinde gördüğüm sofuluğa huşu içinde bakıyordum. Küstahlık neredeydi? Nefret

edenleri neredeydi? Booker *küçük biri* değildi. O cüceydi! Gerçi bana göre çekiciliğinin büyük kısmından bundan, kendini alaylara teslim etme şeklinden ileri geliyordu.

Buraya kadar gelmemin bu kadar uzamasının nedeni biraz da o kitaptır. Gece uykuya yattığım kitaptır. Booker *Don Quijote*'nin modern zamandaki bir tezahürüydü. Kişi, kahramanı oynarken bilhassa kahramanlığa soyunmadığında ve gerçek bir kahraman olmayı başaramadığı, başaramadığı, başaramadığı ve tekrar başaramadığı zaman kahraman olur.

Ya da belki de Mesih.

Maggie'nin önerisinin gerçeğe dönüştüğü zamandı. Booker'ın kilisesi kendiliğinden Demokratik Parti'nin bir tür genel merkezine dönüşmüştü. İnsanlar vaazları için kilisede buluşuyor ve sonrasında Booker'ın Portland haritası ve şehir seçmenlerinin listesiyle çevrili sunağının çevresinde toplanıyordu. Derken her şeyi mahallelere bölüyor, sokaklara iniyor ve meramını anlatmaktan aciz, gıcık, yirmili yaşlarındaki bu bir grup genç ellerinde Erken Oy Ver yazılı el ilanları ve kontrol listelerinin durduğu clipboardlarla verandalarda bitiverip inançlıları oy hücrelerine çekmeye çalışıyordu.

"Yirmili yaşlarında bir grup genç" dediğimi fark etmişsinizdir. Gerçekten de haftalar geçtikçe doğuştan organizatör olan Maggie ve Lizzie kiliseye her türden yabancıyı getirmişti. Booker'a katılmadan önce ayine gelen bir grup Üniteryenle başlamış, yerel devlet üniversitelerindeki bazı bağlantılarıyla genişlemişti.

Bu esnada ben de çalıştım. Başlangıçta cehennem azabı gibiydi. Telefon açıp durmak, el ilanları ve clipboardlarla kapı kapı dolaşmak utanç vericiydi ve ben bu işte kötüydüm, fakat başımdan geçen onca şeyden sonra – C.H.V.C.K aşağılanmaları, Mercyx tarafından reddedilmek- bir sonraki kapıyı çalacak ya da bir sonraki telefon görüşmesini yapacak kadar kaşarlanmıştım. Ardından, şaşırtıcı bir şey oldu: iyi iş çıkarır oldum. Harika değil- bir fikre sıkı sıkı sarılmakta asla iyi olamamışım-

dır- ama iyiydim. Ara sıra birileri akşam yemeği hakkında bir yalan uydurmadan kapıyı suratıma kapıyor, bazıları medikal esrar ya da evcil hayvanlarının sıkıntısı her neyse onun hakkında kafa ütülüyordu ama eğlenceliydi işte.

O işler bana iyi gelmişti gelmesine -içimdeki potansiyele temas etmişti- ama Mercyx'ü düşünmeden duramıyordum. Gündüz gece Mercyx, Mercyx, Mercyx. Yabancıların kapılarını çalmak için cesaretimi toplayabilmeme rağmen, eski bir dostu arama cesaretini gösteremiyordum. Aklımdan çıkmayan soruların cevaplarını alabilmek için onu arayamıyordum: Fanzinleri kime götürüyorsun? Kiminle bisiklete biniyorsun? Seni nasıl geri alabilirim, arkadaşın olarak? Booker'ın kilisesinin demirbaşı hâline gelmiş ve Mercyxe özgü hadiseleri benimle paylaşmaktan acayip mutlu olacağına emin olduğum ev arkadaşı David'le dahi konuşamıyordum.

Eğer onu ararsam ya da David'le konuşursam aldığım tüm cevaplar tabii ki hoşuma gitmeyebilirdi.

Eğer kahve demlemiyorsam kafamı dağıtmak adına John Kerry için mahallelerde oy topluyor, bisikletimle tüm Portland'ı turluyor ya da Pazarları kiliseye gidiyor, hayranlarımın mektuplarını okuyordum.

Postanedeki o günü düşündüğümde komik geliyor. Hani insanların "gönül eğlendirmeler"den bahsettiklerini duyarsınız, gerçekten çıkmak istediğiniz kişi tarafından reddedilip başka biriyle çıkmaktan ya da biriyle uzun süreli bir ilişkiniz olmuşsa ve onu unutmak için tasasız, bir anlamda anlamsız (doğası itibariyle genellikle cinselliğe dayalı) bir ilişkiye ihtiyaç duyduğunuz için biriyle çıkmaktan.

Bu hayran mektupları da benim gönül eğlendirmemdi ve seksin olmaması dışında hayran mektupları benim için biçilmiş kaftandı. Hayran mektuplarım emrime amadeydi. Yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğumda, onları görmezden gelebiliyordum. Geceyi benimle geçirmelerini istediğimde, gitmiyor ve geceyi beni eğlendirerek geçiriyorlardı: İltifatlar ediyor,

hikâyeler anlatıyor, onlara bir şey vermem (ama sadece ben de istiyorsam! Sadece benim istediğim zamanda!) için yalvarıyorlardı. Masamda oturup yağmurun penceremi dövüşünü dinliyor (hayranlarımın mektuplarıyla kendimi çok daha fazla kendim gibi hissediyordum) ve hayranlarıma cevap yazıyordum. Kimi zaman uzun mavi mektuplar, kimi zaman kısa notlar, bazen *SMM*'nin bir kopyasını -tanımadığım bir hayrana kişisel bir hediye olarak- gönderiyordum.

Yanlış anlamayın, her on dakikada bir, Bridge of Gods'ın uçurumunun üzerine geri dönüyordum ve tüm varlığım anlatılmaz bir utançla doluyordu. Orayı ufak nükleer bir cihazla patlatma imkânım olsa oh, nasıl da hemencecik yapardım! Chester'ın Meksikalı kasaplardan aldığı etin döşememi kaplayan yıkanmamış çamaşırlarıyla harmanlanmış taarruzuna rağmen dairem sevgilimle, yani hayran mektuplarımla buluşabilmek için hâlâ güvenli bir yerdi. Hayranlarımın mektupları beni orada teselli ediyor ve ne kadar başarılı olduğumu söyleyip kendimi nasıl da salak durumuna düşürdüğümün konusunu açmıyorlardı.

İşte sıra yapmamaya söz verdiğim özet geçme ve George W. Bush'un şöyle ya da böyle seçimi kazanması kısmına geliyor. Bu, bizim yararımıza görünüyor. Yalnız devam etmeden önce bahsetmem gereken bir şey daha var. Booker, asla yeni Booker'a dönüşemezdi. Eğer ki, C.H.V.C.K bazı nedenlerle ortadan kaybolmuş olmasaydı.

Oysa, bir yerlerde, Portland'ın doğusunda, Kuzeybatı ormanının çalılıklarla kaplı derinliklerinde, yabandan bir çığlık yankılandı.

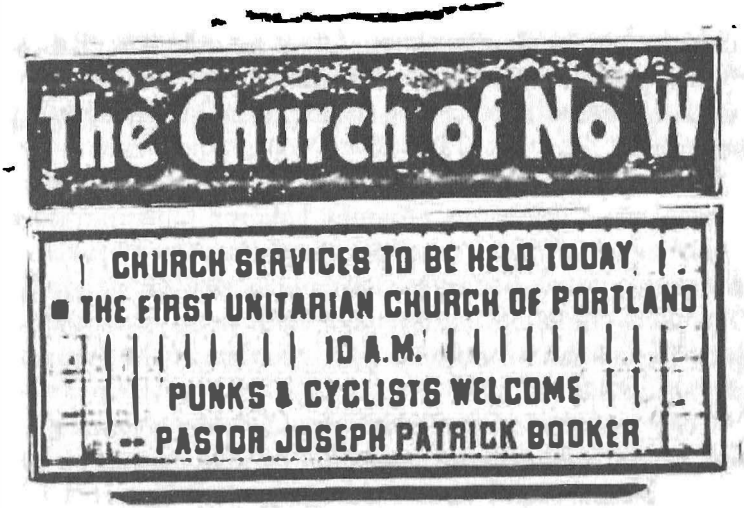
Bölüm 22

Azizler Günü

Günlerden Pazardı, Hıristiyanların ibadet günüydü ve aynı zamanda, eskinin Pagan hasat bayramı, yani dünyevi olanın kutlanması, Cadılar Bayramıydı ve son olarak, seçimden önceki son Pazar'dı. Bu, Amerika'nın dört bir yanındaki rahiplerin, hahamların, mollaların ve cadıların yüreği ağzında olduğu anlamına geliyordu. Yine de kalbi Booker'dan daha hızlı atan birini hayal etmek oldukça güç.

Bisiklet giysilerim yerine bir Tişört ve paçaları kıvrılmış bir kot pantolonun üzerine bir yağmurluk geçirip Prescott Street'ten aşağı sürdüm. Havada, *kabaca patlayan Zeplin* diye çevirebileceğimiz *ramhar pléascadh* vardı. Yani bulutlar o kadar gri ve yüklüydü ki, yağmur yağmaması imkânsız görünüyordu. Portland'da gün *ramhar pléascadh* ile başladıysa genellikle *taom fearthainne* veya *uisge* ile son bulur. Yağmurluğu da bu yüzden giymiştim, sonunda ıslanıp yine başkalarının giysilerini giymek istemediğim için.

Booker'ın kilisesine vardığımda durmadım. Onun yerine yanından geçip gittim. Kilisenin panosunda şöyle yazdığını gördüm:

The Church of no W: Savaş Karşıtı Kilise
Bugünkü ayin Portland'ın İlk Üniteryen Kilisesi'nde gerçekleştirilecektir
10.00
Punkçılar&Bisikletçilere Kapımız Açıktır
Papaz Joseph Patrick Booker

Portland'ın İlk Üniteryen Kilisesi, Lizzie ve Maggie'nin Booker uğruna terk ettikleri kiliseleriydi.

Kilisenin papazını, Muhterem Nool'u görmeye devam ediyorlardı. Ona Booker'ın yaptıklarını ve gençleri kiliseye nasıl çektiğini anlattıktan sonra Reverend Nool Booker'dan kilisesinde vaaz vermesini istemişti.

İşte bendeniz ateist Bartlomew Flynn gerçek bir kilise ayinine katılmak, Portland'ın kırsal Doğu yakasından şehir merkezinin bulunduğu Batı yakasına gitmek için bisikletimi Steel Bridge'in üzerinden sürüyordum. O sabah uyandığımda nasıl giyineceğime karar vermek için aslında biraz vakit harcamıştım. Eğer gerçek bir kilise gibi olacaksa gömlek giymem gerek-

mez miydi? Gömleği ütülemem gerekmez miydi? Kumaş pantolon giymem gerekmez miydi? Ney yapacağımı düşüne düşüne sıkıldığımdan Booker'ın kilisesine giderken giydiğim giysileri giydim ve bu bile kendimi garip hissettirdi çünkü giydiklerimi protest bir tavırdan ziyade normalde giydiğim için giyiyordum.

Pazar olduğu için merkezdeki sokaklar ıssızdı. O nedenle Salmon Street yokuşunu, otomobil yolunun tamamını kullanarak özgürce tırmandım ve Park Blocks'daki geyik heykelinin yanından geçtim. Bu heykel Portland'ın giriş kapısı gibiydi. Önemliydi çünkü bir insanın değil vahşi bir hayvanın heykeliydi. Her zaman bu mekâna uygun bir simge olduğunu düşünmüşümdür.

Tepeyi çıkıp kilisenin bulunduğu 12.caddeye varınca yağmur başladı. *eadrom agus soineanta-* hafif ve masum bir yağmur- olmasına rağmen bulutların ağırlığına bakınca çok hafif kalıyordu. Caddenin öbür tarafında,arabaları el kol işaretiyle belli bir alana yönlendiren bir vale vardı. Aileler kaldırımda yürüyordu. Erkeklerin üzerinde gömlek ve kumaş pantolon vardı. Resmi giyinmişlerdi ama Portland'ın resmi stilindeydiler. Yani fazla da resmi değillerdi. Kadınlar da gömlek ve kumaş pantolon giymişlerdi. Bunlar da resmi giyinmişlerdi, Portland resmi stilinde. Çocuklar ise ebeveynlerinden daha resmi giyinmişlerdi. Yine Portland'ın resmi stilinde takım elbise ve elbiseler giyiyorlardı.

Zihnimde bu durumla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Yanlış bir şeyler vardı. Ben oraya ait değildim. Booker oraya ait değildi. Bisikletimi, kilisenin içine dolan insan kalabalığını göz önünde bulundurduğunuzda şaşırtıcı derecede bomboş olan kilisenin önündeki bisiklet parkına park ettim; insan kiliseye giden bu Portlandlıların en azından ufak bir yüzdesinin kiliseye bisikletle geleceğini düşünüyordu.

Kilisenin karşısında inanılmaz derecede düzgün üç tane alıç ağacı vardı. Alıç ağacı sadece Mayıs ayında çiçekleri, yap-

rakları ve yemişleri olan, Portland'ın her yerinde görebileceğiniz bir ağaçtı. Tüm çiçekleri, yaprakları ve yemişleri düştükten sonra senenin kalanı boyunca çıplak ve ince uzun dururdu. Bu korkunç derecede çirkin ağaçların Portland'da nasıl popüler olduğunu asla bilemeyeceğim ama kısacık bir süre çiçeklenişleri önemsiz bir varlığın ömründeki en önemli şeyi simgeler gibiydi. Bir peygamber gibi. Ya da küçük, bağımsız bir baskı işi gibi.

Bisikleti park noktasına kilitledim ve kilisenin ön kapısından içeri yürüdüm. Su geçirmez pantolonumun naylonu adım attıkça birbirine sürtünüyordu. Bu da benden insandan yapılma ön cam silecekleri gibi bir ses çıkmasına neden oluyordu. Kiliseye gelen diğer insanların şemsiyeleri vardı. Kilisenin içine girince yağmurluğumu koyabileceğim hiçbir yer olmadığını, üzerimde onunla, yanımda burnunu çeke çeke sallanıp duran bir oğlan çocuğuyla bir bankın üzerinde kalakaldığımı çaktım.

Kilisenin duvarları şık kırmızı tuğladandı. Dışarıda binanın ulusal öneme sahip eser olduğunu beyan eden bir levha vardı. Taş revakların üzerine Latince İncil metinleri oyulmuştu.

LOVE THY NEIGHBOR AS THYSELF

KOMŞUNUZU KENDİNİZ GİBİ SEVİNİZ

Yanlıştı. Biz resmi tipler değildik ki. Biz resmiyet karşıtıydık. Booker'a neler oluyordu?

Kilisenin iki kanatlı, büyük kapılarından içeri yürüdüm. Bir adam -bu seferki takım elbise giyip kravat takmıştı- elime bir ilan tutuşturdu. Kapağı şöyleydi:

SERMON

today's topic

JUDGMENT DAY

as spoken by

JOSEPH PATRICK BOOKER, MINISTER OF

C.H.V.R.C.H. 313

VAAZ
bugünün konusu
KIYAMET GÜNÜ
Vaiz
Joseph Patrick Booker
K.İ.L.İ.S.E. 313'ün Papazı

O an yağmur başladı ve şemsiyelerin hepsi havaya kalktı. İlanı alır almaz olduğum yere çakılıp kaldım. Başıma gelen her zamanki beyin amcıklamasıydı. Böyle yapınca girişi tıkadım ve arkamdaki merdivenlerde şemsiyelerden bir tren enkazına neden oldum. İlanı elime tutuşturan adam bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"Flynn?" diye sordu adam. "Yazman olan?"

"Evet" dedim.

Sanki beni tanıyormuş gibi sırıttı. Pekâlâ, sanki bir hayranımmış gibi sırıttı. Beni nereden bilebilirdi ki? Tüm internetin yüzümle kaplı değildi ki. "Bisikletle geldin," dedi adam. Hem soru bir soru sorar hem de sormaz gibiydi.

Onaylarcasına başımı salladım.

"Şurada bir vestiyer var" diyerek işaret etti. "Kaskını ve yağmurluğunu oraya bırakabilirsin. Yer gösterene kim olduğunu söyle, yerini gösterecektir."

Bu kilise son derece *oturmuştu.*Fuayeye gittim. Vestiyerden kaskım ve yağmurluğum için iki ayrı numara vermişlerdi. Ar-

dından kilisenin girişindeki dört kapıdan birinden içeri yürüdüm. Gerçekten de orada yer gösteren biri vardı. Kahverengi takım elbise giymiş, orta yaşlı bir kadın. Takımında bir rozet, ya da arma ya da onun gibi bir şey vardı. Armanın üzerinde bir tür sihirli lamba vardı. Baktığımda yer gösterenlerin hepsinde sihirli lamba armalı aynı renkli takım elbisenin olduğunu fark ettim. Yer gösterenlerin üniforması vardı! Yer gösterenlerin üniforma giydiği bir kilisedeydim.

"Flynn mi?" diye sordu yer gösteren.

Bu kadarı fazlaydı. Paranoyaklaşıyordum. Sanki bir reality şovda bir yarışmacıydım da bir reality şovda yarışmacı olduğumu bilmiyordum. O nedenle herkes beni tanıyordu ama ben niçin olduğunu bilmiyordum.

"Evet" dedim.

"Buradan" dedi yer gösteren.

Koridordan aşağı yürüdüm. Yürürken pantolonumun paçalarının hâlâ dizimin altında kıvrılmış olduğunu ve baldırımın üzerine sıvanmış kocaman siyah yağ lekesini fark ettim. Eğer indirmek için durursam daha fazla dikkat çekeceğimden durmadım, sadece yer gösteren kadını takip etmeye devam ettim. Tüm o yolu yürütüp beni en ön sıraya götürdü. İnsanların bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum, hepsi bacağımdaki yağ lekesine bakıyordu. Kadife bir halat üzerinde Rezervedir yazan ufak bir işaretle ön sırayı girişe kapatmıştı.

Oraya vardığımızda herkesi gördüm, en azından gemiyi terk etmemiş herkes oradaydı. Maggie ve Lizzie oradaydı, ve David ve Beale ve lezbiyenlerin getirdiği diğer herkes. Günlük kıyafetleriyle gelen tek kişinin ben olmadığımı fark etmekten memnuniyet duydum ve onları, yüzlerinde Booker'la ilk karşılaştıklarındaki *lanet olsun* bakışıyla gördüğümde rahatladım. Bu aynı diğer seferler gibi olacaktı. Güzel olacaktı.

Ayin başladı ve çocukluktan aklımda kalan ayinler kadar uzun sürdü: Bir sürü oturma kalkma, ilahiler. Ayin süresince, ayin yavaş ve sıkıcı olduğundan bayağı kıpır kıpırdım. Bir de

başım ağrıyordu. Ayinin kahve takdisiyle başlamasına o kadar alışmıştım ki, evden çıkmadan önce bir fincan kahve içmemiştim.

Son olarak, papaz Muhterem Nool kürsüye yürüdü ve konuşmaya başladı. Kilisemizden bahsetti ve birbiriyle uyumsuz oturma sıralarını tasvir etti ve gerçekten aktivist bir kilise (Ben aktivist değildim! Kadının bir şey bildiği yoktu!) başlatmak için genç Hıristiyanlar tarafından (Ben genç bir Hıristiyan değildim! Kadının bir şey bildiği yoktu!) nasıl kurulduğunu anlattı. Cüceler, yüksek bisikletler ya da patlayan minivanlar ya da peruklu kadınlar hakkında hiçbir şey demedi. Derken onu takdim etti ve bunu yaparken muhterem kelimesini kullandı. Booker hangi ara muhterem olmuştu? O muhterem değildi ki. Muhterem sayılmak için papaz ilan edilmiş olması gerekiyordu. "Size, Muhterem Joseph Patrick Booker'ı takdim ediyorum."

Alışkanlığı olduğu üzere sahneye soldan giriş yaptı. Kahvesi yoktu, ki bu tam bir hüsrandı ama Alpenrose süt kasaları yanındaydı. Onları üçgen şeklinde yerleştirdi. Tepede duracak tekini desteklemek için aşağıya iki tanesini koydu. Yüzü görünmüyordu. Zaten bulunduğum noktadan bir çift kısacık bacağın üzerinde yürüyen üç süt kasasına benziyordu.

Kahkahalar vardı -çocukların kahkahası. Kahkaha o ağırbaşlı, kilise ortamında mutlu mutlu çınladı. Çabucak bastırıldı. On sırada olduğum için göremedim ama hızlıca evlatlarının ağızlarına kapanan ebeveyn ellerini hissettim.

Kasaları yere bıraktı, üst üste yığdı ve o birdirbir sıçrayışını yaptı. Artık bunda çok iyiydi. Bir sihirbazın el çabukluğu gibiydi. Kahkahaların bir çoğu susturulmuştu, ama bir kaçı aynı anda ağızlardan kaçıverdi.

Ardından yüzünü gördüler. Hepimiz onun yüzünü gördük. George W. Bush'tu. Çok ama çok kısa bir George W. Bush'tu. Kırmızı pelerinli, çift boynuzlu ve evet, eli çatallı bir George W. Bush'tu.

Toplu bir nefes kesilmesiydi. Erkeklerin, kadınların, çocukların, cemaatin tamamının aynı anda nefesi kesildi. Kalabalığın nefesi nasıl kesilir hayal edemiyorsanız, bir spor etkinliğine gidin. Sporu sevmiyorsanız da yapın. Hokey bunun için idealdir, yıl boyu süren, Portlandlıların favorisi buz hokeyinde kadınlar derbisine gidin ama herhangi bir sert spor da aynı işi görür. Gözlerinizi kapalı tutun. Bir süre sonra, bir oyuncu buz pateni alanını çevreleyen levhalara çarpacaktır. İki gövde can sıkıcı bir biçimde çarpışır ve stadyumdaki herkesin aynı anda nefesi kesilir. Toplu bir nefes kesilmesi kadar enfes kutsallıkta bir şey yoktur. Güneşlerin ezilmesinin sesidir.

Booker'a olan sevgim bin kat arttı.

Sanki Şeytan'ın ta kendisi sunağını istila etmişçesine Muhterem Nool'un yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti.

"Sürün beni!" dedi Booker. Şeytan pelerinine tutturulmuş kablosuz mikrofon, sesini yükseltiyordu.

Sessizlik.

"Sürün beni!" dedi Booker tekrar.

Sessizlik daha da arttı.

Görünen o ki Muhterem Nool sandalyesinden kalkmak üzereydi ama fırsat bulamadan Booker konuşmaya başladı ve Booker bir kez konuşmaya başlarsa, hepimizin de bildiği gibi, onu durdurmak zordu. "Sürün beni!" diye üçüncü kez tekrarladı Booker. "Şeytan sizin değerli minberinizi ele geçirmiş. Sihirli lambanızı ovun ya da siz Üniterler şeytan çıkarmak için her ne yapıyorsanız onu yapın ve beni sürün."

"Sizin cemaatiniz" diye devam etti Booker "Portland'daki en eskilerden biridir. Yüz yıldan fazla zamandır buradadır. Şimdiye kadar ne kadar güçlenmiştir! Dağları yerinden oynatabilirsiniz. Muhterem George Eliot 1888 senesinde Portland'a geri geldiğinde tiyatrolarda ve evsizlerin kaldığı sığınaklarda vaaz vermek zorunda kaldı. Tek derdi insanların kendisini dinlemesini sağlayabilmekti ama kendinize bir bakın, şu vitraylı pencerelere, parlak mermerlere, salonlar, toplantı alanları

ve diğer zımbırtılarla tüm şu ilavelere bakın, tüm bunların uyandırdığı saygıya bakın, ne kadar güçlüsünüzdür."

Kilisenin arka tarafında birileri söyleniyordu. Birinin, olası nedenlerin çokluğunu göz önünde bulundurunca Booker'dan pek de memnun olmadığı sonucuna vardım. Arkamı dönmedim.

"Oysa gücünüz yok, değil mi?" Booker devam etti. "Burada yüzlerce kişisiniz. Bu kadar heybetin içinde ne kadar da küçük şeyler yapıyorsunuz. Beni niçin süremediğinizi biliyor musunuz? Haftaya yapılacak seçimlerin niçin bu kadar yakın olduğunu biliyor musunuz? Bu nedenle."

Booker çatalını bıraktı ve kırmızı peleriniyle etrafta dolanmaya başladı. Ne yaptığını biliyordum, kırmızı, pembe, gri ve siyah İncil'i pantolonundan çıkarmaya çalışıyordu ama işe yaramadı. George W. Bush maskesini çıkardı. Boynuzları yamuldu. Sonunda İncil'i buldu. Tüm bunların Üniterler için ne kadar gerçeküstü göründüğünü hayal edemiyorum. Booker'ın gerçek yüzü maskenin kendisi kadar garipti.

Muhterem Nool'un yüzüne renk geldi. Daha önce ne kadar beyaz idiyse şimdi de o kadar kırmızıydı. Booker, İncil'in ucundan kıvrılmış bir sayfasını bulana kadar çevirdi.

"Yoldan geçen biri olun! Yeni Ahit'in tamamının temeli bu cümledir. Duymaya çok ihtiyacımız olduğu için özellikle modern zamanlarda keşfedilen Tomas İncil'indedir. Kırk ikinci bölüm, birinci ayet, İncil'deki en ufak ayettir. Yoldan geçen biri olun!"

George W. Bush maskesi bir süt kasasının kenarından bir Dali saati gibi sarkıyordu.

"İsa, sırtını banklara verip oturmuş, becerikli bir muhteremi dinleyen, kurtulmak için sessizce dua eden bir grup insan mı hayal etmişti sanıyorsunuz?"

Hayır. İsa bir meskeni olmayan bir kilise tasarlamıştı. Etrafı dolaşacak ve bir gölün etrafında insanlar tarafından ziyaret edilecek bir kilise, Muhterem Eliot inancını ve fikirlerini evsiz

sığınaklarına ve tiyatrolara ve Portland, Oregon'ın genelevlerine götürdüğünde sizin kilisenizin esasında olduğu gibi bir kilise. O, hareket hâlinde ve zamanın gerekliliklerine cevap veren bir cemaat ve bir din tasarladı.

"İsa tüm zamanını kilisenin birinde oturup havarilerine ders vererek mi geçirdi? Geçirmedi. Kilisenin dışında takıldığı bir sefer, Farisilerin ebesini belle..."

Muhterem Nool bunun üzerine kalktı. Normalde dinleyicilere kayıtsız duran Booker ayağa kalktığını hissetti. Döndü ve uysal uysal kadına baktı.

"Özür dilerim" dedi.

Aniden kilisede vaaz veren bir muhterem değil, süt kasalarının üzerinde dikilen bir çocuğa dönüştü. "Gerçekten, gerçekten üzgünüm. Muhterem Nool'a burada küfür etmeyeceğime yemin etmiştim... Ama ben... Lanet..."

Muhterem Nool ters ters baktı.

"Ben henüz bunda yeniyim... Beni affedebilecek misiniz? Lütfen? Demek istediğim burada çocuklar var. Demek istediğim, kendi kilisemde küfretmemde sorun yok ama sizin kilisenizde küfretmek olmaz, acaba siz, hepiniz beni..."

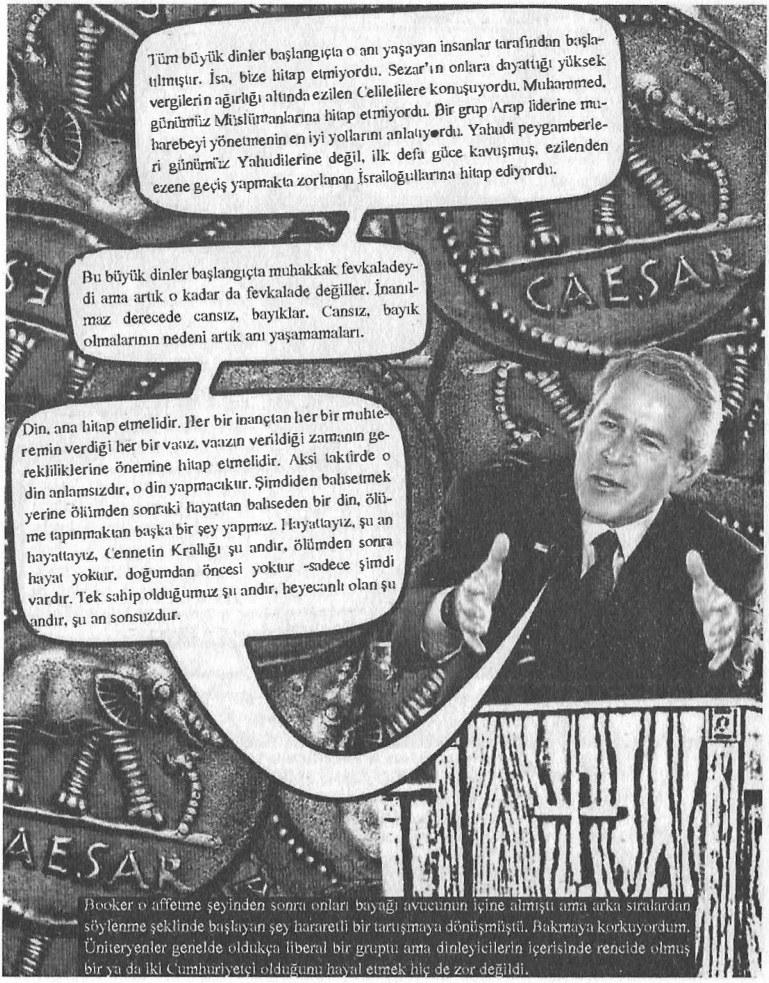
Booker muhtereme arkasını dönüp dinleyicilere baktı. Kendine gelmek için derin bir nefes aldı. "Hepinizin aynı anda söylemesine ihtiyacım var. Hani, sanki hepimiz arkadaş ve Hıristiyan kardeşlermişiz gibi ve birisi affedilmeyi beklediği yanlış bir şey yapmış gibi katılın. O zaman söyleyin, söyleyin: 'Joseph Booker kilisemizde küfrettiğin için seni affediyoruz.' Sıkı bir çalışma gerektirecek, biliyorum ama şu öndeki çocuklar sizi ikna edecektir. Tamam, o zaman ben duracağım ve sonra size işaret edeceğim ve hepiniz 'Joseph Booker kilisemizde küfrettiğin için seni affediyoruz' diyeceksiniz. Tamam."

Küfretmek insanlarda ona ve kilisesine dair bir his uyandırmıştı. Hemen ardından bu yüzden özür dilemesi ve dinleyicilerin onu affedip kendisiyle empati kurmasında ısrar etmesi; bunun nasıl da inanılmaz derecede dâhiyane olduğundan mı,

yoksa ne kadar korkunç derecede manipülatif ya da nasıl da acayip şekilde Bookervari olduğundan mı bahsetmeliyim, gerçekten bilmiyorum. Gerçek olan bunun tam da o olduğuydu. Tam da ona özgüydü ama bu özgünlük beklenmeyecek derecede güçlüydü. Orada durup parmağıyla bizi gösterdiğinde, Lizzie, Maggie, David, Beale, ben ve kalan hepimiz elimizden geldiğince bağırarak sanki planlamış gibi aynı anda "Joseph Booker kilisemizde küfrettiğin için seni affediyoruz" dedik. Booker ise yeterince yüksek değil dedi ve bizden onu bir kez daha affetmemizi istedi ve tekrar kalabalığı işaret etti. Bu sefer, bu katı, bu bembeyaz, müritleri olan bu kilise, bu Üniteryenler bize katıldı ve koro halinde "Joseph Booker kilisemizde küfrettiğin için seni affediyoruz."dedik.

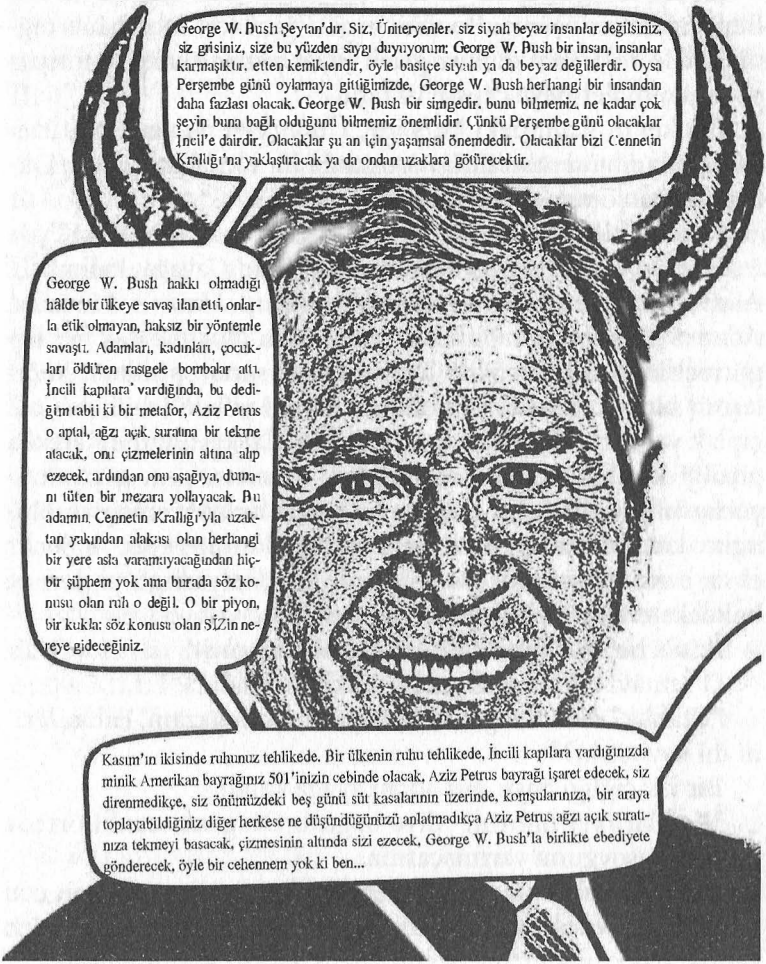
O an muhteşemdi. Ansızın, K.İ.L.İ.S.E. 313 ve Üniteryenler bir olmuştuk. Booker bu işi nasıl becermişti?

"Bunun için teşekkür ederim" dedi Booker. Bir kez daha şans yaver gidiyordu "Benim için önemliydi. Beklenmedik bir şey olduğunu, anlık bir şey olduğunu görmek."

Booker o affetme şeyinden sonra onları bayağı avucunun içine almıştı ama arka sıralardan söylenme şeklinde başlayan şey hararetli bir tartışmaya dönüşmüştü. Bakmaya korkuyordum. Üniteryenler genelde oldukça liberal bir gruptu ama dinleyicilerin içerisinde rencide olmuş bir ya da iki Cumhuriyetçi olduğunu hayal etmek hiç de zor değildi.

Burada koroya vaaz verdiğimi biliyorum. Üniteryenler yaptıkları işi doğru yapıyorlar. Bir bodrum katınız olduğunu, tüm o oturma, ayakta durma, eğilmelerden sonra yemeğini paylaşan ilk Hıristiyanlar gibi kahvenizi içmek, donutlarınızı yemek, bir araya gelmek, vaaz verilen şeyler hakkında ne yapacağınıza karar vermek için alt kata indiğinizi, asıl ayininizi yaptığınızı duydum.
Oysa insanların cesur ve tehlikeli bir şey yapmasını istiyorsanız; Martin Luther King gibi, insanları tabancasız, silahsız halde sokaklara dökmek, tabancalı, silahlı insanların karşısına çıkarmanız gerekiyorsa, eğer insanları kuzular gibi aslanların karşısına dikmek, insanların gelip mesajınızın doğruluğunu göreceğine inanmak istiyorsanız, bazen insanlara zaten bildikleri şeyleri tekrar etmek zorundasınız.
Bana öyle geldi ki oturma sıralarından çok sayıda sıkılma ibaresi yükseliyordu. Booker'ın vaazı her zamanki gibi gereksiz yere uzuyordu ama vaazın uzunluğuna oranla insanların sıkılmışlıkları çok daha fazlaydı. Muhterem Renewl artık Booker'ı izlemiyor, başlarda karşı çıkışların yükseldiği, şimdi ise huzursuz edici bir sessizliğe bürünen kilisenin arka tarafına bakıyordu.

* Bazı Hıristiyan mezheplerine göre Cennet'e açılan kapılar. (ç.n.)

Bir tak sesi geldi. Sonra da bir piiiuvvvv. Sonra da bir dınnn. Beni hayrete düşüren Booker'ın geldiğini fark etmesine rağmen yine de devam etmesi, gelen şeyin yüzüne karşı umutsuzca mesajını iletmeye çalışması oldu.

Booker'ın yanındaki kürsüde, Üniteryen pankartının üzerindeki lamba sembolünün ortasında bir ok sallanıyordu. Oktan, bir parşömen sarkıyordu.

Kilisedekibütünkafalararkayadoğrudöndü. C.H.V.C.K.'ydı.

Herkes otururken onlar en arka sırada ayağa kalkmıştı. Aşçı sağlık görevlileri ve korsan ve Mad Max ve Maymun Adam ve Gassy. Ve tabii ki o da oradaydı. Yüzüne dair bir şey görmek mümkün değildi. Tüm yüzünü saran, pislikten keçeleşmiş bir sakalı vardı ve polis gözlükleri yüzündeki kalan tek çıplak yeri örtmüştü. İki ay kadar önce Lark Mountain'dayken giydiği kıyafetler yine üzerindeydi. Yalnızca aynı görünmüyorlardı: sakalıyla aynı renge, aynı tonda bir kahverengiye, Douglas köknarının gövdesinin rengine dönmüşlerdi. Yine de evsiz barksız biri gibi görünmüyordu. Her yeri gözyaşları ve bok lekeleriyle kaplı değildi. Kapı gibiydi.

İkinci bir ok saplandı. Booker hedeflenmişti.

O semavi nefes kesilmesi yeniden duyuldu.

"Ufaklık" dedi Diogenes "Pek yüce ve muazzam. Fahişelerini mi kaybettin?"

Bir kız çığlığı bastı. Bir adam ayağa kalktı.

"Kafalarınızı indirin!" diye bağırdı Diogenes sanki ortada bir banka soygunu varmışçasına.

Yay kabataslak bir şeydi. Sanki kendisi yapmıştı. Taştan ucu ve oymalı gövdesiyle aynı oktu. Yayın telini hangi malzemeden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Güçlü görünüyordu.

Tak. Piuuuvv. Dınnn.

George W. Bush en tepedeki süt kasasının ucundan aşağı atladı. Kilisenin arka tarafında duran çarmıhın orada yeniden ortaya çıktı. Bir ok gözlerinin önünden geçip İsa'nın pazusuna saplandı.

"Kaçırdım" dedi Diogenes. Üçüncüyü gerdi.

"Düello. Yarın akşam. Dante's'de. Azizler Günü. Talebelerini getir. O okun üzerinde bir ilan var. SONUMUZ YAKIIIIIIIIIIN!"

Tak. Piuvvvv. Pop. Çat.

Booker aşağı indi. İlk Üniteryen Kilise'nde büyük bir gürültü koptu. Gri saçlı kadınların çığlıkları çocuklarınkileri bastırdı. Muhterem Nool kürsüye koştu, mikrofonu kaptığı gibi "Düzene girin! Düzene girin!" diye bağırdı. Tanıdık bir ses, kolayca son derece çirkin bir kilise ayaklanmasına dönüşebilecek bir olayı önledi. Ön sırada oturduğumdan ve şöyle ya da böyle bu tarz şeylere alışkın olduğumdan neredeyse hiç paniğe kapılmadım. Ok Booker'a saplanmamış, bir süt kasasını katlettikten sonra zararsız bir şekilde yerde yatıyordu.

Booker yerden kalktı ve kürsüye yürüdü. Ben de oturduğum sıradan kalkıp aynısını yaptım. Üçümüz -Muhterem Nool, Booker ve ben- okun orada buluştuk. Booker parşömeni hızla çekti, ardından açtı. Önce o okudu, ardından bana verdi.

Eski usul baskıyla, artistik bir şekilde üretilmiş bir el ilanıydı. Bookerlar Muharebesi, Dante's Inferno*, Azizler Günü @ 21.00, K.İ.L.İ.S.E ve. C.H.V.C.K. karşı karşıya.

* Dante'nin Cehennemi ya da orijinal adıyla Dante's, Portland'daki meşhur bir gece kulübü. (ç.n.)

Bölüm 23

Chester Fields'ın Altın At Arabasıyla Gidişi ve Bartholomew Flynn'in Çöpü Dışarı Çıkarışı

İncil'in yemeğini ve içkini yabancılarla paylaş emrine rağmen İlk Üniteryen Kilise'nin bodrum katındaki kahve ve donut ikramına iştirak etmedim. Stumptown ya da Voodoo'ları olmadığından emindim ve bu kadar saat yokluktan sonra en sertine ihtiyacım vardı.

Etrafımı saran hararetli konuşmaların arasında pek fazla kibar söz etmeye gerek kalmadan vestiyerden yağmurluğumu ve kaskımı bulmayı becerdim ve kapıdan sıvışıverdim. Sokakların ıslaklığına bakarsak bulutlar ayin esnasında tüm grilikleri boşaltmıştı. Bir sonraki turun başlamasına kadar zaman kazanmıştım.

Bisikletimi öncelikle merkezdeki Stumptown outlet'ine sürdüm. Uğruna kıvrandığım bir doz kahvem ve birinin bıraktığı New York Times'la orada oturdum. Sonra Voodoo'ya gittim ve basit bir vegan elma soslu yuvarlak donutta karar kıldım. Son olarak, postanede hayranlarımın mektuplarıyla buluşmak için Broadway Bridge'i geçtim. Günlerden Pazar olduğunu unutmuştum ve posta kutumu açıp da boş bulunca

hayallerim yıkıldı. Cumartesi kontrol ettiğimi hatırladım. Doğal olarak içi boştu.

Eve gitmekten başka çare yoktu.

Dairemi her zaman sevmişimdir. Alberta Street'e bakan konumu mükemmeldi. Cadde hareketli ve ayrıksıydı. Büyüklüğü de mükemmeldi: Ufaktı, bir bekarın temiz tutması kolaydı. Oysa şimdi Chester da burada yaşadığından hiç de kolay değildi. Her giriş çıkışımda Chester'ın hücresini görüyordum. Burada bedavaya yaşamasına izin verme aptallığıma adanmış bir tapınak misali etrafı bir hendek misali çöplerle sarılıydı.

Apartmanımın birkaç blok ötesinde, Alberta Street'ten aşağı iniyordum. Apartmanımın önünde, bisiklet yolunun yarısını tıkayan parlak sarı bir Hummer vardı. Bu, Portland'da pek sık rastlayabileceğiniz bir araba değildi, hele ki benim mahallemde hiç. Bir tekme mi atsam ya da aynalarını mı kapatsam diye düşündüm

Kapısı açıldığında tam da yanından geçip gitmek üzereydim. Frenlerime asıldım. Dışarı bir adam çıktı. Bisikletimin ön tekeri adama birkaç santim kala durdu.

Bu, Chester Fields'tı. Eğer onu tanımamış olsaydım neredeyse kapısıyla bana çarptığı için ağzımı bir güzel açacaktım. "Ahbap" dedim.

Chester akıl sır ermez derece fiyakalı görünüyordu. Saçlarını sadece kestirmekle kalmamış, şekil de verdirmişti. Saçları, bohem bir kuaför tıraş makinesiyle girişmişçesine diken dikendi. Giysilerindeki ve cildindeki bütün mürekkep lekeleri gitmişti. Pahalı olduğunu tahmin ettiğim bir parfüm sürmüştü. Gerçi pahalı bir parfümün nasıl koktuğu hakkında da hiçbir fikrim yok. Üzerinde Avrupai bir deri ceket ve görünüşe göre -evet öyleydi- Diesel kot Pantolon vardı. Üretim sonu ürünlerden almadıkça teki halihazırda 200 dolardan satılıyordu.

"Ahbap" dedim tekrar.

Chester Hummer'ın kapısını kapatıp kilitledi. Anahtarlıkta direk dansı yapan bir striptizci heykelciği vardı.

"Flynn!" dedi Chester. "Senin yakandan düşmenin vakti geldi diye düşündüm. Toplanmayı bitirmek üzereyim. Sakıncası yoksa çizim masamı arabam... Bu arabaya getirmeme yardım eder misin?"

Ağırdan alabilirdim ama gün gibi aşikardı. "Mirasa mı kondun?"diye sordum. Alberta Street'in ortasındaydık, tehlikeli bir noktaydı ve bisikletimi kaldırıma doğru sürdüm. O esnada, plakada COMIX yazdığını gördüm.

"Yok adamım" dedi. "Zamanıydı. Umarım kariyerinde bir yardımım dokunmuştur."

Hızlıca apartman topluluğumuzun girişini koruyan demir kapıya doğru yürüdü. İçeri girmem için kapıyı açık tuttu. Ardından ileri atıldı. Bisikletimi daire kapıma kadar omzumda taşıdığımdan merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Bisikletimi balkona kilitledikten sonra içeri girdim. Tüm büyük parçalar gitmişti: Hücrenin duvarları, giysileri, kağıt doğrayıcı. Çizim masası dikkatlice bir kartonun içine yerleştirilmişti. Oysa çöpler duruyordu.

"Bunları temizlemeyi düşünüyor musun?" diye sordum.

Gözlerindeki bakış bunu planlamamış olduğunu gösteriyordu. "Adamım, benim acelem var. Sakıncası yoksa sen yapar mısın?"

"Evet, sakıncası var." Tam olarak ne olup bittiğini bilmiyordum ama her ne oluyorsa buna beni sikip atmaları da dahildi. Bir yerden ayrılmaya bu kadar istekli birini daha önce hiç görmemiştim.

"Belki de bir temizlikçi tutarsın" Cüzdanını çıkardı. Cüzdanı yepyeniydi. İtalyan'a benziyordu. İçi doluydu. Cüzdanı açıp içinden bir yüzlük çıkardı. "Şunu bozdurabilir misin?"

"Hayır" dedim ki doğruydu, ama bozdurma şansım olsaydı dahi bunu yapacağımdan şüpheliydim. Halımdaki pislik için bir buharlı temizleyici kiralasam yeriydi.

"Sorun yok" dedi. "Takdirimin bir göstergesi. Harika bir ev arkadaşıydın" Sırtıma vurdu, ardından yüzlüğü elime tutuşturdu.

Gerildim. Eğer o anı başa alabilsem, onu o yüzlüklerden birkaç tane daha elime tutuşturmak zorunda bırakırdım. Zaten o akşamın ilerleyen saatlerinde keşfettiğim şeyi o sırada bilseydim İtalyan cüzdanını, yeni deri ceketini, Diesel kotunu ve gıcır gıcır, lanet olasıca Hummer'ına el koyardım. Yüzlüğü aldım ve cebime tıkıştırdım. Gerçekten de fazla uysaldım.

Ağzım açık halde orada kök saldığım gitgide kesinleştiğinden "Sanırım bunu kendim çıkarabilirim" dedi Chester. Dan. Dan. Dan. Kapının açıldığını, sonra da kapandığını duydum. Masanın betonun üzerinde sürüklenirken çıkardığı tırmalama sesini duydum. Bir konuşma duydum. Bir kaldırma sesi duydum ve ardından bir Hummer'ın motorunun aşırı kilolu bir bebeğin meme emmesi gibi benzine abanmasını duydum.

Daire anahtarını vermesi için arkasından bağırmak için balkona koştum ama Chester Fields çoktan gitmişti. Çizim masasının en azından bir ucu kanırtmıştır diye umdum.

Yüzlüğü tabii ki, kendime sakladım ve günün kalanını daireyi temizleyerek geçirdim. Chester'ın çöpü tam on dört çöp poşetini doldurdu. 10x10'luk bir yere yayılmış olduğu dikkate alınırsa bu oldukça etkileyiciydi. Arkasında siyah trençkotu ve çukurlu silindir şapkası gibi tek tük doğru düzgün şey bırakmıştı. Görünüşe göre Avrupai deri ceketi ve diken diken saç kesimi yüzünden bunlardan feragat etmişti. Her ikisini de dolabıma koydum. Hazır çalışıyorken haftalardır yapmadığım bir şeyi yapıp yatak odamı da temizledim. Dağınıklığı toplayıp süpürge yapmak bütün günümü aldı. Buharlı temizleyici bekleyecekti.

Cadılar Bayramı akşamını yalnız geçirmeye karar verdim ki bu bekar ve yirmi iki yaşındaysanız ve şehirdeki hemen her bar ve clubı yarı çıplak giyinmiş, hınzırca şeyler yapma modunda kadınlarla dolu Halloween etkinleri düzenleyen Portland, Oregon gibi bir şehirde yaşıyorsanız oldukça iç karartıcıdır.

Eğer önceden birileriyle konuşmuş olsam, gidecek bir yer bulabilirdim -Beale bir şeyler yapmaya her zaman hazırdır- ama temizlikle o kadar meşguldüm ki. Chester'ın yeni kavuştuğu zenginliğin olası sonuçlarını göz ardı edip temizlikle meşgul olurken telefonu alıp gitmemişti.

Odama gidip hayranlarıma yazmaya, onlara İlk Üniteryen Kilise bölümünü anlatmaya başladım. Her zamanki gibi tatmin edici değildi. Bir saat kadar sonra yazmayı bıraktım.

Saat ona doğru, yapılması gereken şeyleri yapmak için fazla karanlık olduğu hükmüne vardım. Apartmanın çöp konteynırına sadece iki adet çöp poşeti sığdırabiliyordum. Bu da diğer on ikisi için yeni yuvalar bulmam gerektiği anlamına geliyordu. Barlar ve restoranlarla dolu Alberta Street'te bir çöp konteynırı bulmanın bu kadar sorun çıkaracağını düşünmemiştim.

İlk ikisini bodrum kata koydum, ardından iki tane daha yüklendim. Elimde onlarla caddeden aşağı yürüdüm. Üzerimde, bütün gün üzerimde olan aynı giysiler vardı. Delikli bir tişört ve çöpe attıklarımı düşünürsek yemek lekeleriyle kaplı bir sweatshirt. Vardığım ilk restoranın konteynırı kilitliydi. Ben de ilk caféye gittim. Düşündüğümden biraz daha zordu.

Kostümlü, dört kişiden oluşan bir grup yoluma çıktı. Nasıl bir kılıkta dışarı çıktığımı düşünmemiştim bile çünkü bu alışılmışın dışında bir durumdu.

İçlerinden biri "Flynn!" diye bağırdı. Aman Tanrım. Biri beni tanımıştı. Kaldırımda etrafımı sardılar.

"Ahbap, harika kostüm" dedi.

Konuşan çocuk Joker kılığına girmişti. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir toplantıda tanıştığım ezik bir çizerdir diye düşündüm. Mojito gibi kokuyordu.

"Film hakları meselesini duydum, adamım" diye devam etti. "Beş yüz bin dolar. Vay anasını. Ve sen gidip çöpçü kostümü giyiyorsun. Acayip erdemlisin. Sakın değişme Flynn. Gel bizimle bir şeyler iç. Bu Chloe, bu da Petra..."

Sözünü kestim. Bir kelime daha dinleyemeyecektim. "Ben çöpçü falan değilim" dedim. "Ben sadece... Çöpün kendisiyim."

Joker şaka yaptığımı sandı. Güldü. Hepsi güldü. Oradan gitmem gerekiyordu. Yarasa Kız kılığına girmiş Chloe ve Wonder Woman kılığına girmiş Petra'nın üzerine doğru yürüdüm. Yavaşça kenara çekildiler, yeterince hızlı değillerdi ve çöp parlak çoraplı bacaklarına sürtündü. İnsanoğlunun bozulmaması için elinden gelen her şeyi yapmasına rağmen bozulmuş, alınalı bir ay geçmiş Taco Bell marul ve domatesinin kokusu çöp poşetinin lastiğinden dışarı sızıyordu.

Ben sinirle oradan ayrılırken daha da büyük kahkahalar atmaya başladılar. Tüm DC Comics'liler benimle dalga geçmek için dışarı çıkmış gibiydi.

Alberta Street'ten çıkıp bir yan sokağa daldım. Elimdeki iki çöp poşetini kaldırıma bıraktım ve ardından yan yollardan daireme geri döndüm. Sabahın ikisine doğru, hâlâ burnumdan soluyordum. Diğer on çöp poşetini aldım. Balkonuma çıktım ve hepsini tek bir seferde yolun ortasına fırlattım.

Yere düştüklerinde patladılar. Parçalanan poşetin içindekiler fışkıran konfetiler gibi etrafa saçıldı.

Bölüm 24

Booker'lar Muharebesi

Pazartesi geç kalktım. Mekke'de bir kahve içtim. Ardından, bisikletimi doğruca Booker'ın kilisesine sürdüm. Kafa dağıtmak güzel şeydi ve bütün günü çağrı merkezinde geçirip Florida'daki ihtiyar Demokratlara telefon açıp oy vermelerini hatırlatan bir metin okuyup, gerekliyse seçim sandığı için ulaşımlarını ayarlamaktan daha kafa dağıtan bir şey daha yoktu.

Booker da oradaydı ve saat yedide nefes nefese kalmış, yorgunluktan gebermiş, çalışmaktan dilimiz damağımıza yapışmış halde kapatırken o gece Dante's'de olup olmayacağımı sordu. İçinde bulunduğum zihinsel durumda, ne yalnız kalmak ne de kimseyle konuşmak istiyordum. Bu nedenle benim için olunacak en iyi yer insanlarla bir arada olup onlarla konuşmak zorunda kalmayacağım bir yerdi. Dante'nin Cehennemi gibi bir eğlence mekanı gözüme en ideali gibi göründü.

Şimdi siz C.H.V.C.K.'nın meydan okuması yüzünden Dante's'e gitmekten kaçındığımı düşünebilirsiniz. Diogenes ve ekibinin rezillik çıkarma olasılığından söz etmiyorum bile. Oysa ben öyle olacağını düşünmüyordum. Dante's tüm me-

kanların döküldüğü Portland merkezde kötü şöhreti olan bir club'dı. Hayatına bir genelev olarak başlamış, ardından kumarhane, sonra izinsiz bir meyhane, sonra ucuz bir motel, ardından punk mekanı, sonra striptiz salonu, ardından Moğol barbeküsü şeklinde devam etmişti... Son reenkarnasyonundan önce, pekala Dante's'in ne olduğunu betimlemek zor. Sadece, Moğol barbeküsü dahil olmak üzere daha önceki tüm unsurları içinde barındırdığını söyleyebilirim.

Her şeyin olduğu bir club'dı. Burlesque şovlar ve seks işçileri geceleri, ateş yutanlar, müzik grupları, hatta bir ya da iki filozof.

Kaos çıkma olasılığı bu kadar yüksek clubların, tüm clubların hayatta kalmak için gereksinim duyduğu o şeyin en iyisine sahip olması gerekir ve o şey şudur:

Fedailer.

Dante's'nin fedaileri devasaydı. Bir seksen boyunda, kel kafalı, burunlarından boğa hızmaları sarkan adamlardı. Kollarında ve kalçalarında Donner Party"deki insanları haftalarca tok tutmaya yetecek kadar et vardı. O kadar çok kabile dövmesine sahiplerdi ki zebralara benziyorlardı. Sürekli çektikleri için pek fazla görmeyen buz mavisi, donuk gözleri vardı. Palabıyıklarını saymazsak sirklerdeki kaslı adamlara benziyorlardı. Şimdiye kadar hiç kimse Dante's'de hadise çıkartıp elini kolunu sallaya sallaya çıkamamıştı. Ucu püsküllü bir memeye dokun. İçkini yuvarlayamadan Dante's'nin fedaileri kollarını sırtına mıhlayıp, ağzını elleriyle kapatıp kıçını sokağın taşlarına seriverirdi. Yok oluverirdin. Arkadaşların bile seni bulamazdı. Üç saat sonra, kırık bir kaburgayla sarhoşları attıkları bir hücrede gözlerini açardın ve hiçbir şey hatırlayamazdın. Dante's'in fedaileri hafızanı silerdi. O güne kadar cluba yönelik en ufak bir dava açılmamıştı.

* 1846 senesinde Missouri'den Kaliforniya'da doğru yolan çıkan kalabalık bir konvoyun içindeki The Donner Party isimli konvoy Amerika'nın Kaliforniya ve Nevada eyaletleri arasında uzanan Sierra Nevada dağlarında kara takılır. Açlık, hastalık, travma gibi nedenlerle otuz altı kişi hayatını kaybeder. İnsanlar yamyamlık yaparak hayatta kalırlar. (ç.n.)

Diogenes'in olayları baştan sona planlamadığımdan oldukça emindim.

Booker'a geleceğimi söyledim. Temiz ve Chestersız daireme gidip duş aldım, giyindim ve bir kere de ter kokmadan eve dönebileyim diye şehir merkezine otobüsle gitmeye karar verdim. Kapıdan dışarı çıkmadan önce, durup bir daha düşündüm ve Chester'ın siyah trençkotunu giyip silindir şapkasını taktım ve aynaya baktım. Yakışmışlardı. Onun gibi, bir Dickens romanından bir karakter gibi görünüyordum. Chester'a kızgınken Chester gibi giyinmenin garip hissettireceğini düşünmüştüm ama hiç de öyle olmadı. Kendimi daha yaşlı ve kurnaz hissettirdi.

Her halükârda, ponpon kız gibi giyinmekten açık ara daha iyiydi.

Üzerimde kalmalarına karar verdim ve kapıdan dışarı çıktım. Alberta'nın apartmanıma yakın, bir iki blok ötesinde acayip bir çöp yoğunluğu vardı. Bunların pek çoğunu tanıyordum. Otobüs durağına uzun bir yol vardı ve havanın dondurucu ve *éadrom agus soineanta*'lı olmasına rağmen sanki bu gece değişiklik namına güzel bir şey olabilirdi. Azizler Günü'ydü ve dürüst olmak gerekirse, günahkarlardansa azizlerle kendimi daha rahat hissediyordum.

Otobüsün gelmesine çok vardı ve geldiğinde şehir merkezine gitmeden önce Doğu Yakası'nın çevresinde zigzag çizdi. Sanırım kapılar dokuzda açılıyordu, şov dokuz buçuk gibi başlıyordu ama bu gece Pazartesi olduğundan emin olmak mümkün değildi.

Daha önce betimlediğim fedailerden biri kimliğimi aldı, elindeki feneri üzerine tuttu, hologramı görebilmek için birkaç kez salladı, ardından feneri gözlerime doğru, gerektiğinden uzun süre tuttu (iyi bir fedai patronun kim olduğunu anlamanız için her zaman böyle yapar) ardından bileğimin alt tarafına bir damga bastı ve geçmeme izin verdi.

Yavaş adımlarla içeri yürüdüm. Kurşun geçirmez banka penceresinin arkasında paraları toplayan bir kasiyer vardı.

Cüzdanımı dışarı çıkardığımda içinde altı tane Ben Franklin ve bir çift de Lincoln vardı. Dougie'nin çekinden bozdurduğum beş yüzün üstüne Chester'ın dün verdiği yüzlük, onun da üstüne Mekke'nin bahşiş kavanozundan üç beş bir şeyler almıştım. Şov sadece üç dolardı ama bir nedenle yüzlüğü çıkardım.

"Sadece bu var" dedim. Kasiyerin gözleri kısıldı. Paraları kontrol etmek için kullandıkları kalemlerden çıkardı ve gerçek paralarda olması gereken artık hangi renkse o renk paranın üzerinde kaldıktan sonra paranın üstünü saydı ve geçmeme izin verdi. Dante's'den içeri yürürken trençkotum parlıyordu.

Booker çoktan sahneye çıkmıştı.

Sahne kırmızı kadife perdelerle kırmızılara bürünmüştü. Mekânın tamamındaki masaların üzerinde içi kızıl kızıl parlayan kömürler ve inanılmaz bir sigorta bedeli olmasına rağmen kızıl alevlerle dolu kömür ocakları oyulmuştu. Sahnenin sağında kalan bar kırmızı ışıklarla aydınlatılmıştı. Tüm bu kırmızılık fedainin fenerle retinalarımı yakmasının bir yan etkisi miydi yoksa her şey gerçekten kırmızı mıydı bilmiyorum ama her halükârda mekânın tümü ŞEYTAN, ŞEYTAN, ŞEYTAN diye bağırıyordu.

Booker süt kasalarının üzerindeydi. Şok olmuş gibi bir hâli vardı, sanki işler iyi gitmiyormuş gibiydi. Elinde tokmak tutan bir kadın sahnede arkasında duruyordu. Vegas'taki şov kızları gibi altın payetli bir bikinisi ve tavus kuşu tüylü bir şapkası vardı. Yanında inanılmaz derecede büyük, pirinç bir gong vardı.

Booker standart Bush karşıtı monologunun ortasındaydı. "George W. Bush bir modern zamanlar Konstantin'idir." dedi "Gerçekleri alır ve kendi ihtiyaçlarına göre çevirir." George W. Bush."

GOOOOOOONNNNNNNNG!

Bu sadece aşırı derecede büyük bir gong değildi, aynı zamanda bir amplifikatöre bağlanmıştı. Gongun sesine yüzümü ekşittim. Alevler yanıp söndü. Sadece otuz santim uzağındaki Booker sağır olmuş olmalıydı. Şok olmuş gibi değildi. Şok olmuştu. Kasalar sallanıyordu.

Dinleyiciler "SİYASET YOK, SİYASET YOK, SİYASET YOK" diye bağırdı.

Belli ki konulmuş olan belli kurallar vardı ve Booker onları çiğniyordu. Küfrediyordu.

Tekrar başladı. Yine kekeliyordu, aynı lezbiyenler ve Darwin çıkartması hakkındaki vaazındaki gibi. "Tamam, peki, siyaset yok. Tamam ama bu önemli, yaşadığımız zamanlara katkımız olmalı. Mecbursunuz, pekala... tamam."

Apışıp kalmıştı. Tek düşünebildiği siyasetti. Bütün gün telefonla Florida'yla konuşmuştuk ve ertesi gün seçim vardı. Tabii ki, siyaset konuşmak istiyordu.

"Ben, pekâlâ, şu benim kilisem, düşündüğünüz gibi değil. Sadece bir tiyatro oyunu değil. Biz bir grup palyaço değiliz. Biz gerçekten İsa'ya inanıyoruz ama..."

GOOOOOONNNNNNG!

Neredeyse tavana vuruyordum. Şov kızına değil Booker'a bakıyordum ve geldiğini görmemiştim.

"İSA YOK! İSA YOK! İSA YOK!" diye bağırdı izleyiciler bıkkın bıkkın.

Booker'ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. Ellerini kulaklarına götürdü. Titriyordu. Kalabalık çılgına dönmüş sanki bu bir şov değil de linçmişçesine çılgınlar gibi gülüyordu. Barın yakınında bir masa bakındım. Galiba sesler oradan geliyordu. C.H.V.C.K. olduğuna adım gibi emindim. İçecek siparişlerini alan garson kız sanki daha önce hiç bu kadar farklı telden çalan bir kalabalığa servis vermemiş gibi şaşkına dönmüştü. Bir grup fedai de yolunu değiştirip gelmişti. Eline megafonu alan Diogenes bayık bayık konuşmaya başladı.

Oysa kimsenin onu yerinden sıçratacağı yoktu. Kalabalık onun tarafındaydı. Eğlendiren Booker değil, Diogenes'ti.

"Nietzsche" dedi.

Vegas şov kızı elindeki tokmağı geriye doğru atıp tek kaşını kaldırdı. Kullanıp kullanmamak konusunda Diogenes'ten bir işaret bekliyordu. Belki de o kadar kesin kurallar yoktu, belki

de kuralları koyan Diogenes'ti. Her şey önceden tertiplenmişe benziyordu. Diogenes kadına eliyle bir işaret yaptı. Görünüşe göre Dante's'de insanlar güvenli bir şekilde Nietzsche'den bahsedebiliyor ama İsa'dan ya da siyasetten konuşamıyorlardı.

Booker gözlerini kısarak baktı. Gözlerimde, gonglanıp gonglanmayacağına dair bir işaret arıyordu. Baş parmağımı kaldırdım. Nietzsche epeyce güvenli görünüyordu.

"Nietzsche şeyi ilan ettiğinde..." Booker yavaş konuşuyordu. Gongun çalmasına neden olmayacağından emin olmak için her kelimesini tartıyordu. "Köpeğin... Öldüğünü ilan ettiğinde, ateist olmayan herkesin ödü bokuna karışmış, hepsi meselenin özünü kaçırmıştı."

"Görüyorsunuz, köpeğin ölmüş olması yolun ancak yarısıydı. Asıl önemli olan yolun diğer yarısıydı. "Ve onu biz öldürdük!"

"Nietzsche köpeğin var olmadığını söylemiyordu. Nitekim, köpek vardı, en azından eskiden. Nietzsche köpeğin artık eski, yararsız ve geçersiz olduğunu söylüyordu."

"SIKICI!" Megafondan bağıran Diogenes'ti.

"Sıkıcı!" Gassy'di.

Şov kızı tokmağı vuracakmış gibi geri savurdu. Booker'ı felsefeyi kısa kesmesi konusunda uyarmak için parmaklarımı boğazımın etrafına doladım. Caydıramadım.

"Köpeğin genç olup insanların hayatlarında mevcut olduğu zamanlarda, köpeğin insanları başka herhangi bir şey yapmadan önce akıllarına köpek gelirdi, toplumsal köpekliklerini göz önünde bulundururlardı ve ancak adil ve merhametli şeyler yapacakları zaman bir topluluk olarak harekete geçerlerdi."

Yeni bir nağme başladı ama Diogenes'ten gelmiyordu. Köşedeki bölmede oturan herhangi birilerindendi. Megafon olmadan cılız başladı ama güçleneceğe benziyordu.

"Köpek iyi. Köpek iyi. Köpek iyi."

"Ama günümüz Hıris..."

Vegas şov kızı tokmakla havada bir çember çizgi. Gongu çalabilmek için kalabalığı gaza getiriyordu. Çalmasını önleme

gayretiyle parmaklarımı tekrar tekrar boğazımın etrafına sardım. Durmayacaktı:

"Ama günümüz köpeğinin insanları, köpek ölmüş gibi davranıyor ve siyaseti göz ardı ediyor ve..."

Şov kızı bir orkestra şefi gibi tokmağı havaya fırlatmıştı. O nedenle Booker siyasetin adını andığında gonga vuramadı. Tokmak sanki havada mümkün olandan biraz daha uzun süre asılı kalmıştı.

Tüm kalabalık "KÖPEK İYİ! KÖPEK İYİ! KÖPEK İYİ!" diye bağırıyordu.

"... Köpeği faydalı ve anlamlı, hatta muhtemelen eğlenceli kılan toplumsal hareketleri ve diğer tüm şeyleri göz ardı ediyorlar ve sadece arkalarına yaslanıp her şey bitene kadar bekliyorlar ki sonsuza kadar ölmüş köpekleriyle yatabilsinler."

GOOOOOOONNNNG!
GOOOOOOONNNNG!
GOOOOOOONNNNG!

Kadın sanki Big Ben'in gongunu çalıyordu. Sanki Big Ben'di ve siz de saat düzeneğinin içindeydiniz. Tüm bar titriyordu. Kokteyl bardakları masalardan düştü. Bir Ketel One* şişesi paramparça oldu.

Sesin neden olduğu depreme rağmen Booker kontrolünü kaybetmedi. Kimsenin duymasına imkân olmamasına rağmen konuşmaya devam etti. Kutsal sözler fısıldayan bir keşiş gibiydi. Belki üniversitede Nietzsche okuduğumdan, belki de daha önce çok fazla Booker vaazı gördüğüm için dudaklarını okuyabiliyordum. Nietzsche'den alıntılıyordu. Ağzını oynattığında ne dediğini anladım:

Biz nereye gidiyoruz?
Bütün güneşlerden uzağa mı?
Sürekli, boş yere geriye, öne ve yana,
bütün yönlere atılıp durmuyor muyuz?
Üst alt kaldı mı?

* Bir Hollanda votkası. (ç.n.)

Sanki sonsuz bir hiçte yolumuzu yitirmiyor muyuz?
Boş uzayın soluğunu duymuyor muyuz?
Kendimizin Tanrı olması gerekmeyecek mi?[*]

Kırmızı perdeler kapandı.

Booker'ın bu vaazı beni sarsmıştı ve beni sarsan söyledikleri değildi. Söylemesine izin verilmeyendi. Biz nereye gidiyoruz? Anlam arayışı ne zaman bu kadar yabancı olmuştu? Ne zamandan beri ciddiyet bu kadar görmezden geliniyordu? Artık bunun, ağırbaşlılığın ölümü hakkında düşünmememiz dahi son derece normal kabul ediliyordu. Televizyonda bir ürün satmak istiyorsanız, ürünün kendisinden, ne kadar iyi bi ürün olduğunda bahsetmiyorsunuz, iğrenç espriler yapmak için atları ve ördekleri kullanıyorsunuz.

Bütün bir ülke sanki *Animal House*'a dönmüş durumda.

Sarsılmış oluşuma da sarsılmıştım. Orada, üzerimde trençkot, kafamda silindir şapkayla Dante's'de dikilirken sık sık söylediği şeylerin üzerine düşünmediğimi, onun sözlerine gerçekten kafa yormadığımı fark ettim.

Perdeler kapanırkenki görüntüsünü; Nietzsche'den alıntılayışını, her daim hiç kaybolmadan ışıldayan gülümsemesinin bozguna uğrayıp yok olup gidişini asla unutmayacağım.

İçkiye ihtiyacım vardı.

Bar biraz fazla kalabalıktı. Booker'ın konuşması sona erince insanlar molaya çıkmıştı. Flynn olmak demek genellikle uzun bir bekleyiş anlamına gelirdi. Normalde pek dikkat çekici bir tip değilimdir. Oysa silindir şapka barmenin dikkatini çekmişti. Tanrı bilir ne kadardır bekleyen bir sürü müşteriyi es geçip önümdeki kalabalığın içinden beni seçti.

"İki duble burbon" dedim. "Buzsuz. Maker's Mark olsun." Sanki ne sipariş ettiğimi bilirmiş gibi bir havayla söylemiştim. Oysa hayatımda hiç duble burbon sipariş vermemiştim.

* Nietzsche.Friedrich. Şen Bilim, *Asa Yayınları*, 2003 s.130

Kadın içkileri hazırladı. Bir yirmilik bıraktım.

C.H.V.C.K sol taraftaki bir masada oturduğuna göre K.İ.L.İ.S.E. sahnenin ön tarafına yakın, sağda bir yerlerde olmalıydı. O yöne doğru ağır adımlarla yürüdüm. O tarafta hiç kimse yoktu. Şaşırıp C.H.V.C.K. masasına doğru döndüm. Mad Max bana doğru el etti. Maymun Adam memeleri varmışçasına ellerini göğsünün altına götürdü. Gassy ayağa kalkıp "Ann!" dedi. Çok şükür ki Diogenes kendi gösterisine hazırlanmak için kulisteydi.

Arkamı döndüm. Herkes neredeydi? Duvara dayalı bazı bölmeler vardı. David'i seçebildim. Ve yanında, lanet olsun, Mercyx vardı. Hiç alışık olmadığım şekilde erkeksi görünüyordu. Zaten küçük olan göğüslerini bastıran dernek yemeklerine uygun kadifeden, siyah bir ceket giymişti. Tabii ki, harikaydı.

Yeniden arkamı döndüm. Döne döne başım dönecekti.

Oradaydı.

Erkekler tuvaletinin yanında, sırtını duvara dayamış duruyordu. Sıra beklemiyordu, sadece tuvaletin yanında duruyordu. Bir barda olabilecek en kötü yerde, ancak partneriniz ya da başka biri tarafından orada dikilmek zorunda bırakıldığınızda duracağınız yerde. Orası barlarda kokuların dışarı taştığı yerdi. Sarhoşların mekânıydı.

Yanına gittim. Booker her zamanki gülümsemesiyle değil, yarım bir gülümsemeyle gülümsedi. Duble burbonu eline tutuşturdum. Bardağı bana doğru kaldırdı. Bardaklarımızı tokuşturduk ve temel eğitimleri için ertesi sabah yola çıkacak acemi askerler gibi çabucak, konuşmadan, umutsuzda kafaya diktik. Yanına geçip duvara yaslandım. Durduğumuz noktadan Mercyx'ün olduğu bölmeyi, C.H.V.C.K.'lıların enselerini ve sahneyi görebiliyorduk. Ona diğer herkesin nerede olduğunu sormak istedim ama bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Kaderimizi bekledik.

Gonga, sanki bir simbalmişçesine usulca vuruldu. Perdeler açıldı. İşte oradaydı.

Diogenes muhteşem görünüyordu. Üzerinde sadece Booker'ın pamuklu gri bornozu vardı, ama onun üzerinde Booker'da durduğu gibi büyük ya da gülünç durmuyordu; sanki onun bir parçasıymış, bornoz ve kılları arasında pek de bir fark yokmuş gibiydi. Hâlâ, yabanda geçirdiği zamandan kalma, keçeleşmiş, korkutucu bir sakalı vardı. O ürkütücü keçe, suratından, boynundan, göğsünden, göbek deliğinden aşağı inip bacak arasının V'sinin orada gevşekçe bir toplamayla son buluyordu. Duş yapıp yapmadığı belli değildi. Kadın garsonlarının yüzlerindeki ifadeden anlaşılabilirdi. Alameti farikası gözlükleri ve sigarası duruyordu. Kollarını iki yana kocaman açmış tavana bakıyordu. Ayaklarında ayakkabı yoktu. Ayakları toprak rengindeydi.

"İnsan!" diye inledi. Sigarası dudaklarından kayıp yere düştü. Çıplak ayağıyla söndürdü. "Ya da cüce!"

Kalabalık deliye dönmüştü. "İNSAN! İNSAN! İNSAN!"

Booker ve ben büzüldük. Duvarla bir olduk.

"İsa!" dedi Diogenes. Şov kızı sanki kullanmayı hiç tasarlamamış gibi tokmağı yere bırakmıştı. Yerden aldı.

"...bir bisikletçiydi!"

Kalabalık alkışladı. Yine de alkış, insan ve cüce iniltileri gibi herkesçe paylaşılmamıştı.

"Balıkçı ya da İngiliz değildi, o bir bisikletçiydi! Zatıaliniz falan demiyordu, hassiktir ve sıçarım diyordu!"

Nereye gideceğini anladım. Diogenes Booker'la, C.H.V.C.K.'lı elemanları Raggedy Andy olarak tasvir ettiğim gün verdiği vaazıyla dalga geçiyordu.

"Hasss...!" diye haykırdı Maymun Adam.

"...Siktir!" diye haykırdı Mad Max.

"Buna ilaveten!" Diogenes parmağını dinleyicilere doğru salladı. "Efendimiz ve kurtarıcımız o mezara gömüleli iki bin yıldan fazla oluyor ve onun gerçek mesajı, evet söylüyorum, onun gerçek mesajı, şey, o gerçek mesaj neydi ya hu?"

"Söyle bize!" diye haykırdı Gassy.

"Söyle bize!" diye haykırdı kalabalığın içinden herhangi biri.

"İsa'nın gerçek mesajı. Evet, Kurtarıcımız Hz. İsa'nın gerçek mesajı. Hz. İsa mı dedim ben?" Diogenes sinirle altın payetli bikinili kıza doğru döndü. "Evet, Hz. İsa dedim. *Hz. İsa. Hz. İsa.*"

Kızın ipucunu anlaması biraz zaman aldı ama sonunda yaptı.

GOOOOOONNNG!

Diogenes kafasını salladı ve gongun sesi yok olana kadar kasıla kasıla gezindi. Kalan çınlama sesi gerçek mi çınlama sesi miydi yoksa kulaklarım çınlamaya devam mı ediyordu bilmesi güç.

Desibel seviyesi makule dönünce cümlesini bitirdi. "Onun gerçek mesajı, diğer yanağınızı dönün idi."

Diogenes dinleyicilere arkasını döndü, eğildi ve bornozunun arkasını kaldırıp hepimize kıçını gösterdi. Sahnede çirkin bir kıç vardı.

Dinleyicilerden homurtular yükseldi. Fedailerin kollarını kavuşturup pazularını şişirip sahneye yaklaştığını fark ettim. Kamusal alanda çıplaklık Dante'den kovulmanız için yeterli değildi. Oregon yasaları işte böyle gariptir. Neredeyse her şeyi her yerde teşhir edebilirsiniz. Kimse kimsenin malına dokunmadığı sürece.

Oysa birine şişe fırlatmak başka bir konuydu.

Diogenes'in çıplak ayağının yakınına düştü. Kırık cam parçalarının yağmuruna tutuldu. Başını yere doğru eğdi ama olduğu yerden kıpırdamadı. "Sahneden in!" diye bağıran ve görünen o ki şişeyi atan kişi ne şaşırtıcıdır ki ellerini belinde ayakta durmuş gülünç derecede öfkeli görünen aşçı sağlık görevlilerinden biriydi. Diğer bir şişe kürek kemiğine çarptı, üzerinden sekip sahne ışıklarının üzerine düştü. "Göt herif!" bu da ilkini taklit eden ikinci aşçı sağlık görevlisiydi.

Aynı anda bir sürü şey oldu. Alevler titreşti. Birkaç fedai ve aşçı sağlık görevlileri aynı anda ortadan kayboldu. Diogenes

ışıkların altında son derece önceden düşünülmüş ve teatral bir üslupla yere düşecekmiş gibi oldu. Derken tek dizinin üzerine çöktü, bornozunun, omuzlarından sahnenin zeminine düşmesine izin verdi. Ardından yeniden aşırı derecede dramatize bir üslupla yere uzandı, bacakları iki yana açıldı. Ayakları seyirciye bakıyordu. Tamamen çıplak olması nedeniyle bu noktada Dante'sdeki bütün bakışlar mecburen bacaklarının bittiği V şeklindeki yere, yani birbirine dolanmış ve keçeleşmiş bir yığın cinsel organ tüyü ile akıl almaz derecede dimdik bir penise kaydı.

Bunun niçin ve nasıl olabildiğinin kafa karıştırıcı olduğunu itiraf ederim ama asıl daha garip olanı bundan sonra olandı. Karmaşa esnasında ortadan yok oluveren Vegas şov kızı [önce] kulisten, [sonra da] gongun arkasından çıkıverdi. Altın payetli bikini üstü yok olmuştu. Daha doğrusu, sutyen desteği, parıltılar ve ten rengi naylon çoraptan oluşan bikini üstü göbek deliğine doğru kaymıştı. Bir balerin gibi parmak uçlarında ileri atıldı. Eli sahte bir şaşkınlıkla ağzındaydı. Diogenes'in yüzüstü uzanmış, hareketsiz bedeninin yanına geldiğinde kendisinden önceki aşırı dramatize üsluba uyan bir sesle "Booker, efendim!" diye çığlık attı.

Çıplak memelerine bakıyordum. Muhtemelen erkek olduğum için onun memelerine zaten bakardım ama o an onlara şehvet ya da arzuyla ya da bir çift kocaman memeye bakmanın kendisi harika bir şey olduğundan bakmıyordum. Bakıyordum çünkü onları tanımıştım.

Bunlar Emerald'ın memeleriydi. Fahişemin memeleri. En az D cup ölçüsündeydiler. Daha önce gördüğüme göre daha buruşuklardı ama görünüşe göre spot ışıklarının altında utanmışlardı ama kesinlikle onun memeleriydi. Bir dahaki sefere böyle memelerle karşılaştığımda cahil kalmamak için internette memeler hakkında ufak bir araştırma yapmıştım. Gerçek mi sahte mi olduklarını biliyordum. Gergin ve top gibiydiler. Sahteydiler. Mercyx'ün memeleriyle alakaları yoktu.

Emerald Diogenes'in yanında durup ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Başparmağını ve işaret parmağını ağzına soktu. Islak parmaklarıyla bir halka yapıp Diogenes'in sikini dibinden kavradı. Sonra, tüylü şapkasını bir kenara fırlatıp kızın gelişini dört gözle bekleyen şeyin başına doğru atıldı.

Megafonu hala Diogenes'teydi.

Adamın üzerine eğildikçe çıkan çarpma sesini duyabiliyordunuz.

Perdeler kıvrılarak kapanmadı, hatta çat diye de kapanmadı. Onun yerine, ansızın ve bütünüyle *oradaydılar*. Sanki salona hayaletler girmişçesine bir rüzgâr esti. Alevler söndü. Geriye sadece parlayan kömürlerin donuk ışığı ve arkadan aydınlatılmış bar kaldı. Perdelerin arkasından en ufak bir ses, en ufak bir kıpırtı gelmiyordu.

Dante's'in fedaileri işlerin icabına bakacaksa çıt çıkarmazdı.

Bölüm 25

Son Akşam Yemeği

Booker gitmişti. Emerald'ın üstsüz halde gongun yanında belirişine kadar kesinlikle oradaydı ama şimdi gitmişti. Hemen endişeye düştüm -o yanlış bir şey yapmamıştı ama "piyes"in bir parçası olarak hayaletlerin ona da dadanmış olması her açıdan mantıklıydı.

Erkekler tuvaletine baktım. Orada yoktu. Bakmaktan çekindiğim yere, Mercyx ve David'in bölmesine baktım. Orada da Booker'dan herhangi bir iz yoktu; aslına bakarsanız diğerleri de gitmişti. Ana sahneye bakan salonun yanı sıra üç tane daha barı olan Dante's kocaman bir mekandı. Diğer barlara da bakabilirdim ama içime bir his doğdu. Kurşun geçirmez banka veznesinin yanından geçip giriş kapısından dışarı çıktım. Eğer canı sıkkınsa, ki şu an öyle olduğu kesindi, eve gitmeden önce uğrayabileceği tek bir yer vardı ve orası da Dante's'in bulunduğu caddenin tam karşısındaydı: Voodoo Donutları.

Geniş 3. Cadde'den karşıya geçtim. Asfalt *eadrom agus soineanta* yüzünden ışıldıyordu. Çisenti halinde bir yağmur kuyruğun üzerine düşüyordu. Haftanın her gecesi, hava nasıl olursa olsun, büyük bir partiden sonraki Pazartesi akşamı da

dahil Voodoo Donutları'nın önünde kuyruk olurdu. Kuyruk uzun olmazdı, sadece birkaç tane kapüşonlu tip olurdu. Yağmur pamuklu kumaştan içeri sızar. Gerçek Portlandlılar bununla asla mücadele etmez, nemin içlerine işlemesine izin verirler.

Yanında sıraya girdim. Ağzımı açmadım. Erkekler duygusal bir mesele açmayı erkeklerleyken daha iyi beceririler. Kısa bir süre sonra kapıdan içeri girmiştik. Çok ıslanmamıştık, çisenti pek az rahatsızlık veriyordu. Voodoo'nun iç kısmı yatak odası büyüklüğündeydi. Duvardaki Polaroidlere, eski müdavimlerin sarhoş ve şekere doymuş parlak yüzlerine baka baka U şeklindeki sırada ilerledik. Voodoo'da her zamanki gibi sanki donut dükkânında değil de bir tapınaktaymışız gibi bir vızıltı sesi vardı Dört, beş, altı kişilik gruplar alçak sesle, heyecanlı bir tonda konuşuyordu. Alışılmışın aksine durgun olan Booker ve ben birer istisnaydık.

En sonunda sıra bize geldi. Bütün değişik Voodoo Donut alternatifleri. Birbirinden farklı bütün Voodoo Donut seçenekleri camla kaplı, motor gücüyle dönen bir servis levhasının üzerinde duruyordu. Elle şekil verilmiş yamuk yumuk bebekler, sikler, turuncu parlak güneşler kakofonisi Amerikan kızarmış hamur endüstrisine, Dunkins ve Krispy Kreme'e, hatta Amerikan rüyasından hâlâ ilham alan yeni göçmenlerin işlettiği alışveriş merkezlerindeki donut dükkânlarına, hepsindeki aynı, mükemmel yuvarlaklara ve şekillere sahip glazürlü, eski usul, kek ve mücver gibi pişirilmiş olanlarına orta parmağını gösterirdi. Hem Voodoo Donutlar o kadar güzel de değildi. Midenizi acayip bulandırırlardı ama Nyquil* aromalı bir donatı dudaklarınıza götürüp ısırdığınızda, alışılmadık şuruplu tadına baktığınızda midenize indirdiğiniz şeyin bir isyan olduğunun bilincine varırdınız. Bir de üzerine, o donutın içindeki karbonhidratlar, proteinler ve yağlar yakıtınıza, bazı du-

* Soğuk algınlığı ve grip tedavisinde kullanılan ve %10 alkol içeren, şurup&tablet formundaki bir ilaç. (ç.n.)

rumlarda varlığınıza, belinizin etrafında fazladan birkaç santim yağa dönüştüğünde, zincirlere vurulmuş bir ulusun içerisinde kendinizi her nasılsa daha özgür hissetmekten alıkoyamazsınız.

"İki Voodoo bebeği" diye sipariş verdi Booker. İstediğini sipariş verdiğimden emin olmak için yüzüme baktı. Kasiyer hayal gücünün bir mahsulüymüşçesine Booker'a bakıyordu. Eminim ki Booker bu tarz bakışlara alışkındı ama kasiyerin bakışı alışılmadık derecede uzun süreli ve şaşkındı.

"Siz... gerçek misiniz?" diye sordu kasiyer.

Şimdi bu soruyu her yönüyle anlayabilmek için, Voodoo Donut çalışanları hakkında bir şeyi bilmeniz gerekiyor. Hepsi asit kafasındadır. Bu, kesin olarak bildiğim bir şey değil. O nedenle eğer DEA* ya da onun gibi bir şey için çalışıyorsanız oraya gidip de baskın yapmayın. Benimki, kasiyerin sorusu benzeri garip soruların da etkisiyle yaptığım bir çıkarım sadece. Eğer haftada yedi gün, günde yirmi dört saat açık bir donut dükkânınız varsa ve genç, yirmili yaşlarında çekici, kesinlikle hiçbir iş etiğine sahip olmayan ama gençlik ve çekicilikleri hemen her yerde iş bulmalarına yeten elemanlara iş veriyorsanız onları dükkânda, işlerine odaklanmış, gece yarısından sabaha kadar çalıştırabilmenin tek yolu asittir.

Booker'ın göz hizası ancak tezgâha kadar geliyordu. Tutarı öngörerek beş dolar bıraktı. Kasiyerin sorusuna cevabı alışılmışın dışında itinalıydı. "Hayır" dedi.

Kasiyerin bakışları Booker'dan uzaklaşıp yukarı doğru, bana kaydı. Dilini tutabilmek için insan üstü bir çaba sarf ettiğini görmek mümkündü. "Size ne verebilirim?" diye sordu.

Bunu ona söyletenin silindir şapka olduğundan oldukça emindim. "Yüzün eriyor."

Yutkundu. Gözlerini kırpıştırdı. Bir elini yüzüne götürdü ve ovuşturdu. "Size ne verebilirim?" diye tekrar etti. Bunu, ilk

* A.B.D'deki Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi Drug Enforcement Administration'un kısaltması. (ç.n.)

kez söyleyip söylemediğinden emin değilmiş gibi telaffuz etmişti.

Ona daha da fazlasını yapabileceğimi biliyordum ama içimden gelmedi. Booker ve ben zuhur eden cüceler ve eriyen yüzlerle adamın bütün vardiyasını çoktan mahvetmiştik.

"İki voodoo bebeği" dedim. "O gerçek değil, ama parası gerçek" Beşliği tezgahtan aldım ve kasiyerin eline tutuşturdum.

Parayı ışığa tuttu. Sahte olup olmadığını anlamaktan ziyade varlığını doğrulamak niyetindeydi. Ardından, tepsi içindeki sihirli donutların beklediği, arkasındaki krom rafa doğru yürüdü. Yağlı kağıttan iki Voodoo bebeği aldı ve kahverengi kese kağıdının içine koyup keseyi bana verdi.

Para üstününü beklemek çok zor geldi. Kese kağıdını Booker'a verdim ve ikimiz Voodoo Donutları'ndan ayrıldık. Kasiyerin eriyen gözleri Booker'ın ensesini yakıyordu.

Kapı eşiğini geçip kutsal toprağa ayaklarımızı bastığımızda az önceki konuşmalar sebebiyle neşeyle gülümsemesini bekleyerek Booker'a baktım. Oysa yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Gözleri ölü balık gözü gibi donuktu.

O gerçek değildi ama parası gerçekti.

~

Eadrom Agus Soineanta, uisge'ye çevirmişti ama Booker ve ben sağanağın üzerimize yağmasına izin verip donut dükkânının karşısındaki kırmızı tuğlalı duvara sırtımızı yaslayıp oturduk. Trençkot için minnettardım. Yanımızda sigara içen bir *hipster* geçti. Booker bir tane istedi. *Hipster* vermek zorunda kaldı. Booker'ın sigara içtiğini hiç görmemiştim. Mutsuz görünüyordu.

Durduğumuz yerden, Dante's'in girişini görebiliyorduk. Cluba giriş yapan bir sürü etkileyici bacak vardı. Bizim şovumuzun ardından, saat onda seks işçileri gecesiydi.

"Mecdelli Meryem fahişe değildi" dedi Booker.

Booker'ın Dante's'de olanlar hakkında hayıflanmasını bekliyordum ama bu her ne idiyse, bunu değil!

"Ne?" diye sordum.

Booker burun deliklerinden duman çıkardı. "Alimlerin Baskısında, siyah"

İkimiz de henüz donutlara dokunmamıştık. Booker sadece burnundan dışarı nefes veriyordu. Düz, geniş burnundan havayı dışarı çıkarma şekli aklıma Çin Yeni Yılı'nda görülen Çin ejderhalarını getirdi.

Booker devam etti "Ben gerçekten de tam onlar gibiyim. Konstantin, George W. Bush ve Jerry Falwell gibi. İncil'i kendi çıkarlarım için kullanıyorum..."

"Bir fırt alabilir miyim?" diye sordum.

"Sen sigara içmezsin" diye cevap verdi.

"Sen de içmezsin" dedim.

"Diogenes'in Lark Moutain'da üstüne sürdüğü kadın..." diye devam etti Booker isteğimi duymazdan gelerek "...Bir mülteciydi. Gerçek ismi Zaina'ydı. Onlar benim işim için kolay lokmadır. Buraya gelirler. Dil bilmezler. Hiçbir becerileri yoktur. Belgeleri yoktur ama bir şeye sahiptirler, bunu hemen görürsün. Demek istediğim, onlara dalkavukluk edersin, saygı gösterirsin, parayı severler..."

Sigarayı elime tutuşturdu. Doğruydu, sigara içmiyordum. Elbette ki, sigara içmeyi denemiştim. Alternatif bir fanzinci olarak sigara içmek benim demografik bir özelliğim gibi bir şeydi ama dürüst olmak gerekirse kahve çok daha üstün ve uzun süreli bir kafa yapıyordu. Tadı güzeldi. Hem hırıltıyla solumana ve akciğer kanserine neden olmuyordu.

"INS* onu yakaladı. Ürdün'e uçurdular. Oraya vardığında başına ne geleceğini bilmek mümkün değil. Bir Müslüman ülkesinde birisi onun fahişe olduğunu keşfederse başına iyi şeyler gelmez."

* A.B.D.'de Göçmenlik Bürosu anlamına gelen Immigration and Naturalization Service'in kısaltması. (ç.n.)

Logoya baktım. Üzerinden C geçen bir F harfiydi. Bir Chesterfield'dı.

"Ben bir hizmet veriyorum."

Bu konuşma konusunda mesafeli olmaya çalışıyordum. Sigaradan bir fırt çektim. Duman ciğerlerime dolup öksürük krizine girmeme neden oldu. Kriz Booker'ı durdurmadı.

"Kızlar beni seviyor. Cüce fetişi porno endüstrisinde iyi talep alıyor. Güzel bir yer ve az deneyimli yaşlıca kızlar buldum. Antique Road Show, bir kılıftı!"

O konuşurken birkaç fırt daha aldım. Sigarayı elimden aldı.

"O işten yakayı kurtarmak istiyordum Flynn." diye devam etti Booker. "C.H.V.C.K.'lı elemanlarla tanıştım ve onlar benim o zamana kadar gördükleri en eğlenceli şey olduğumu düşündüler. "Ufak, cüce pezevenk!" ve beni bütün o gerilla bisiklet sürüşü şeylerine dahil ettiler ve Diogenes, demek istediğim tüm o saçmalığın ardında iyi bir fikri vardı. İnsanları itelemek. İnsanlara başka zaman olsa yapmayacakları şeyleri yaptırmak. Onları konforlu alanlarından dışarı çıkarmak. Çekici bir fikirdi."

"Ama sorun şu ki, ben bunu farklı bir yöntemle yapmak istiyordum. Ben samimi olmak istiyordum. Ama şey olduğunda... Biliyorsun. İmkânsız. Bir yandan cücesin, bir yandan da pezevenk. Cüce ya da pezevenk olmasaydım bile insanlar samimiyetin tarafını tutmayacaktı. Eğlendirmek dışında bir şey yapmama kültürel açıdan imkân yoktu."

Dumanı burun deliklerinden çıkarmayı bırakmış havaya halkalar üflüyordu. Bana bütün bunları anlatmasının nedeni bunlardan rahatsızlık duymasıydı ama benim tek düşünebildiğim ne kadar cesur olduğu, hayatını ne kadar kontrolsüzce yaşamış olduğuydu. İşte ben, normal boyutta bir Flynn'im ve asla vaiz olmaya cesaret edemem, hele ki pezevenk olmaya hiç. Lanet olsun, kendimden geçmedikçe bir fahişeyle yatamazdım bile. Booker korkusuzdu.

"Onu bırakamam Flynn. Onlar onu gerçekten..."

Şu kıza, Zaina'ya ne olacağından bahsetmeye devam etti ama gerçekte dinlemiyordum. Mercyx tek başına Dante's'den dışarı çıkmıştı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Yapmam gereken şeyi aylardan beri biliyordum. Yine de kıçımı kaldırımdan kaldırmadım.

Booker gözlerimi takip edip konuyu değiştirdi. "Sen şanslısın" dedi.

Onu izlerken, farkında bile olmadan kahverengi kese kağıdının içinden bir Voodoo bebeği çıkardım ve pretzelleri rastgele çıkarıp geri saplamaya başladım. "Tam olarak nasıl şanslıymışım söyler misin?"

"Seni seviyor" dedi.

O da kendi bebeğini çıkardı ve yemek isteyip istemediğine karar vermeye çalışırmışçasına elinde evirip çevirdi. Mercyx taksi çevirmeye çalışıyordu. Bebeğin bir bacağını kopardım ve ağzıma attım. Bir anlığına Mercyx'in de aynı şeyi yaptığını hatırladım. Kırmızı jölenin piercingli dilinden nasıl da seksi seksi aktığını. "Sen bunu biliyorsun çünkü...?"

"Çünkü millet konuşuyor" Bir elinde sigarası, diğerinde donut vardı. "Keşke benim de başıma böyle bir şey gelseydi, gerçek bir şey. Şeyi düşündün mü hiç... Peşinden gitmeyi?"

Cevap vermedim. Diğer bacağı kopardım. Ağzıma attım. Kalkmaya yeltendim. Yapacaktım. Mercyx'ün peşinden gidecektim ve ona nasıl olduğunu soracaktım, sonra da onunla birlikte taksiye binecektim ve...

Diogenes ve Emerald clubdan dışarı adım attı.

Başımı çevirdim.

Diogenes Mercyx'ü gördüğü anda Emerald'ı bıraktı. Hızlı hızlı, kurnaz adımlarla yürüdü.

Emerald Booker'ı gördüğü anda Diogenes'i bıraktı. Onun adımları da hızlıydı ama sinirli bir hâli vardı. Saçı Dante's'dekinden farklıydı, şu an Betty Page'inkine acayip benziyordu. Omuzlarına vizon bir ceket atmıştı. Ya da herhangi bir şeyin gerçek ya da sentetik kürkü olabilirdi, ama bana so-

rarsanız vizondu, çünkü pahalı bir görünümü vardı. Ceket onu öyle bir sarmıştı ki sanki altında başka hiçbir şey olmadığını ima ediyordu.Ayağında yüksek topuklular vardı.

Kaldırımdan indi ve 3.Caddeden karşıya geçmeye başladı. Ne sağına ne de soluna baktı.

"Sıçtım!" dedi Booker. Sırtımızı duvardan kaldıramadan tepemizde dikiliyordu.

Uzakta, Diogenes Mercyx'ün yanına varmıştı. Konuşuyorlardı.

"Beş yüz dolar" dedi Emerald. "Sökül!"

"Benim kabah..." diye konuşmaya başladı ama sözü çabucak kesildi.

"Bir daha o cluba asla adım atamayacağım. O... Yıkanmamıştı" Gözlerinden alevler çıkıyordu.

Fedailer ona zarar vermemişe benziyordu ama yine de tekrar etmek gerekirse üzerindeki tüm o kürk yüzünden söylemesi zordu. Belki de kızların peşinden gitmiyorlardı.

"Susan, ben..."

Ayakkabısının topuğunu Booker'ın bacak arasına geçirdi. Bir böcek gibi ezmekle tehdit ederek orada tuttu. "Bana ya burada ödersin ya da bir gecelik iş bulursun. Öyle freelance emdikçe başkası için çalışamıyorsun biliyorsun."

Booker başını kaldırıp ona bakmadı. Gözlerinde gördüğüm korku değil acıma duygusuydu.

"Ve bir daha asla ama *asla* gerçek adımı kullanma." Topuğu bastırdı. Kıvrandı ama hareket etmedi. Kendi isteğiyle kendini onun merhametine bırakıyordu.

Yaptığım şeyi onu kurtarmak için yaptım diyebilmeyi dilerdim ama hiç alakası yoktu. Mercyx ve Diogenes'in önünde bir taksi durmuştu.

Ayağa kalktım. Göz hizasına geldiğinde o kadar da heybetli görünmüyordu. Arka cebimden cüzdanımı çıkardım ve banknotları dışarı çıkarmaya başladım. Yüz, iki yüz, üç, dört, beş yüz. Çizgi romandan kazandığım paranın tamamıydı. Ben

saydıkça paraya nasıl baktığını hissedebiliyordum. Paraları cüzdanıma geri koydum. Cüzdanı da arka cebime. Emerald'ın gözlerinin içine baktım. "Hepsi senindir" dedim "ama işi bitirmen lazım."

Konuşmaya yeltendi ama ağzından tek kelime çıkmadan kestim.

"Dairem, bir saat, her şey dahil."

Karşı koymasını ya da taşaklarıma bir tekme atmasını ya da bir kahkaha patlatmasını bekledim. Yapmadı. Emerald bir profesyoneldi. Yüzündeki o sert ifade, öfkesi bir saniyede gitmişti. "Flynn'di değil mi?"

Başımı salladı.

"Sen tatlı mısın? Ben sana peruğumu bırakmıştım, di mi?"

Bu sefer başımı sallamadım. Tatlı olarak bilinmek istemiyordum. Emerald örümcek gibi ellerini trençkotumun içine kaydırdı, sahte memelerini göğsüme yasladı ve kulağıma fısıldadı "İki yüzü önden alırım. Kalanı da işin bitince."

Cüzdanımı geri çıkardım ve iki yüzlüğü eline verdim. Beni öpeceğini sandım ama öpmedi.

~

Keşke Booker'ın nasıl da benim gibi normal olmak istediği ve benim de nasıl onun gibi tuhaf olmak istediğim üzerine daha çok kafa yormuş olsaydım. Böylece her ikimizi de bir sürü acıdan kurtarabilirdim.

Emerald ve ben kol kola kaldırıma çıktık. Mercyx ve Diogenes tartışıyorlardı. Sabrı taşan taksi şoförü bizi fark etti ve gaza basıp Burnside'ın oradan sağa dönüp Voodoo'nun önüne, yanımıza çekti. Derken Mercyx bizi gördü. İşte şimdi ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ama yapmadım.

Emerald ve ben taksiye bindik. Taksi Broadway Bridge'den geçip bizi Doğu Yakası'na, eve geri götürdü.

Bölüm 26

Seçim Günü

Saat on buçuktu. Erken kalkıp oy verip ardından on birdeki vardiyam için Mekke'ye sürmeye karar vermiştim. Oysa bunların hiçbiri için vaktim yoktu. Uyandım, saçlarıma kabul edilebilir bir şekil verdim. Mümkün olduğunca temiz bir tişört, kapüşonlu bir sweatshirt ve bir kot pantolon buldum. Havaya baktım. Yağmurluydu. Su geçirmez pantolonumu ve yağmurluğumu yanım aldım. Güvenli bir sürüş için tekerlerimin yeterince şişik olduğundan emin oldum ve ardından bir gece önceki sekse bugünün terini karıştırmamak için çok terlememeyi umarak işe doğru yola çıktım.

Elli dokuz geçe kapıdan paldır küldür içeri girdiğimde Beale çok önemli bir sorusu varmışçasına bana bakıyordu. Mercyx'le arkadaş olup onunla hala bağlantıda olduğundan bildiğini hayal ettim. Oysa tipik Beale'di. Başka bir şey sordu: "Oy verdin mi?"

Espresso makinesinin altındaki tezgahın üzerini sildim. Ardından buhar çubuğunu temizledim. Eğer o gün müşterilerle-muhatap-olmak-istemiyorum gününüzdeyseniz tezgâh

yerine espresso makinesinin başında çalışmalıydınız. Onu temizleyerek bölgemi işaretliyordum.

"Daha değil" dedim.

"Duble shot Americano hazırlanacak" dedi bir siparişi bana bildirmek için. "Bu gece sen kapıyorsun, değil mi?"

"Evet"

"O zaman, ne ara gidip oy vereceksin?"

İki ölçüyü duble boy filtre sepetinin içine koydum ve yavaşça bastırdım.

"Sanırım vermeyeceğim." dedim.

Beale ve ben son iki ayımızı insanları bu durumla nasıl başa çıkacakları, arkadaşlarına ve tanıdıklarına oy vermeye gitmeyi kibarca, nazik ve cesaret verici sözlerle nasıl hatırlanacakları konusunda eğitmekle geçirmiştik.

"Fındıklı latte, ekstra köpüklü" dedi.

Filtre sepetinin altına bir kahve fincanı koydum. Kahve fincanının içindekini yarım litrelik Styrofoam fincanına boşalttım. Buhar çubuğunun altında biraz su ısıttım.

"Sıçıp batırmakta üstüne yok" dedi.

Sıcak suyu Styrofoam fincanına boşaltıp Beale'in yanındaki tezgaha bıraktım. Ardından filtre sepetine latte için bir ölçü daha espresso koydum. *Sıçıp batırmakta üstüne yok* eğitimin bir parçası değildi.

"Ben ikide çıkıyorum" dedi. "Ama üçe kadar kalacağım. İki ile üç arasında sen seçim sandığına gidecek- nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?- ve oy vereceksin. Geri döndüğünde bana on dolar sayacaksın. Zekamın bedeli olarak."

Başımı salladım. Nazik ve cesaret verici olan şeyler çoğu zaman gerektiğinden fazla önemseniyordu.

~

Olacaklar hakkında bir tür önsezim vardı. Bir Portland'lı olarak benim açımdan George W. Bush'un albenisini anlamak güçtü. Bize göre George W. Bush'un embesil olduğu ol

kadar barizdi ki, insan Cumhuriyetçilerin beyninin yıkanıp yıkanmadığını merak ediyordu. Uzay gemilerini görür müyüz diye gökyüzünü tarıyorduk. Chem-trail* hakkındaki tüm o komplo teorilerinin doğru olup olmadığını merak ediyorduk. SABİT haberleri açtığınızda ise bütün o kırmızı, sinirli yüzleri, ADİL ve DENGELİ kelimelerini görüyor ve gerçek olmayan tüm o zımbırtıları duyduğunuzda makinenin sizi ele geçirdiğini düşünmeden edemiyordunuz. Yanlış bir savaşa, masumların işkence görmesine, mahkemesiz hapsedilmelere ve demokrasi tarafından ebediyen bastırıldığından emin olduğunuz şeylere rağmen kaybedecektiniz.

Tabii ki Booker'a gitmeyi istememenin başka nedenleri de vardı.

Beale'e, Booker'ın kilisesi yerine benimle bara gelir mi diye sordum. Kilisede parti, bedava içki ve son iki aydır beraber çalıştığımız insanlar vardı. Beale şüpheli gözlerle bana baktı ama Beale, Beale olduğundan ve Beale iyi bir dost olduğundan ve Beale benim düşündüğüm şeyi, yani muhtemelen kaybedeceğimizi ve kaybedersek kilisede olmanın fena olacağını düşündüğünden kabul etti. O yüzden Kasım ayının ikinci gününün gecesi, Beale ve ben bir bara gittik. Barda yarım litre bira iki dolara satılıyordu. O yüzden kafayı bulduk ve başlangıçta akşam oldukça keyifliydi, ama sonra, gece devam ettikçe ve ekrana Amerika Birleşik Devletleri haritası gelip de haritanın yarısı kırmızı, yarısı mavi olunca bir felaket havası geceyi sardı. Portland, Oregon'da bir bardaydık ve bardaki insanlar yüzde yüz olmasa da endişe verecek oranda Kerry taraftarıydı ve bu kadar çok Amerikalının hepimizi yoldan çıkaran bu adama oy verebilmiş olması can sıkıcıydı. Sonunda, saat bir civarı Flo-

* 1990'larda, uçakların arkalarında bıraktıkları bulut şeritlerinin aslında hükümetlerin, yukarıdaki örnek dahilinde Amerikan hükümeti tarafından organize edilen kimyasal bir spreyleme olduğu şeklindeki komplo teorisi. Britanya ve Kanada gibi ülkelerin kamuoyunu da meşgul etmiş bir meseledir. Chem-trail kelimesi İngilizce Kimyasal ve İz kelimelerinin birleşmesinden meydana gelmiştir. (ç.n.)

rida, hani telefonda bir sürü vakit harcadığımız o eyalet, o kadar uzun süre gri kalmaya devam eden o eyalet kırmızıya döndü. Beale ve ben artık biliyorduk. Bütün rakamları biliyorduk ve Florida olmadan her şey kaybedilmişti.

George W. Bush bir dört sene daha başkan olacaktı. Bara sessizlik çöktü. Sessizlik, yarım litrelik bardaklarının dibinde kalanlara bakan insanların sesiydi. Bardağın içine atlamak isteyen insanların sesiydi.

Bölüm 27

Bartholomew Flynn'in Yıldırım Çarpması Sonucu Atından Düşüşü

İşte şimdi İncil'deki en önemli ana geldik ve sorun şu ki bunun hakkında yazmak istemiyorum. Günlerdir olanları size anlatmak istemediğimden bu sayfada takıldım kaldım. Zaman her şeyin ilacıdır diye bir söz vardır ama hafıza yaranın kabuğunu açık tutar diye bir deyiş de vardır.

Öyle olmalıdır.

Seçimin ertesi günüydü ve mekânın toplanması için Booker'a yardım etmem gerekiyordu. Telefon kablolarını prizlerden çekmek bir tür arınma anı gibiydi. Booker'ı görmek istememin bir dolu başka nedeni vardı. Ancak bilinçdışı bir şekilde bilincinde olduğum nedenler: Emerald'la yaptığım şeyden ve partiye gitmemiş olmaktan dolayı mahcuptum. Ona açıklama yapmak istiyordum ve biliyordum, onun kim olduğunu göz önünde bulundurursak, bana sorun olmadığını söyleyeceğini, meseleye mantıklı yaklaşacağını biliyordum.

Sonrasında bisiklete binerim diye düşündüğümden bisiklet takımlarımı -şortumu, tişörtümü, kolluklarımı, dizliklerimi, eldivenlerimi, ceketimi, kaskımı- giydim. Hava soğuk ve yağ-

murluydu. Bel çantamı belime taktım. Ardından bisiklete binip kiliseye gittim. Gece, *Sciorta en aird* yağıyordu ve Prescott Street ağaç dalları, çöp kutusu kapakları ve diğer döküntülerle kaplanmıştı. Caddenin darlığı ve bisiklet yolunun olmayışı da hesaba katılırsa bu durum orada sürmeyi son derece tehlikeli hale getiriyordu.

Booker'a vardığımda yolculuktan biraz sersemlemiş bir haldeydim. Fırtına çan kulesinde duran BUSH'U İTHAM EDİN'in bir tarafını yırttığından pankart artık ıslak ve kiliseye yapışmış halde aşağı doğru sarkıyordu. Ön taraftaki harf tahtasının harfleri eksikti. ERKEN OY VERİN! Yerine RK N! Yazıyordu. Korsan bayrağı hâlâ gönderinde duruyordu. Azıcık daha yırtık pırtıktı.

Bisikletimi kilitledim ve kapıyı çaldım. Kimse açmadı. Kilise genel merkez olduğundan, kimse kapıyı açmadığında doğrudan yürüyüp içeri girmekte bir mahsur yoktu. Ben de öyle yaptım.

Mekân çöpe bulanmıştı. Yenilgiye rağmen, görünüşe göre partiye devam etmişlerdi. Sunağın üzerinde bir küçük bir fıçı duruyordu. Deforme olmuş ve görevi sona ermiş telefonlardan meydana gelen küme fıçıya yer açabilmek için kenara itilmişti.

Koltuk sıralarının arası bira bardaklarıyla doluydu. Normal bir kilisede haç olması gereken yerde, sunağın arkasında asılı duran Amerikan bayrağı yerinden sökülmüştü. Her yerde kırmızı, beyaz ve mavi çöpler vardı: işaret levhaları, kapı tokmaklarına asılan ilanlar ve broşürler. Bush'a dersini vermeyi denemiş ve kaybetmiştik.

Epey çekingen bir sesle bağırdım. Cevap alamadım ve sonunda sunağa çıktım. Dört bir yanına kağıtlar saçılmıştı. Fıçının ve telefonların altındaki, sadece birkaç gün önce son derece önemliymiş gibi duran tüm o seçmen pusulaları ve çağrı listeleri şimdi sadece ıslaklığı emmede işe yarıyordu.

Girişten Booker'ın odasında kısık sesle çalan Bob Dylan'ın *Like a Rolling Stone*'u duyuluyordu. Kapı kırılmıştı.

Ne oldu da öyle yaptım bilmiyorum. Gözümün önüne yatağında çıplak uzanmış bir fahişe, gri pamuklu kumaştan bornozunun içinde domuz pastırması ve yumurta pişiren ve eski dostu Flynn'in kafasını odasının kapısından uzattığını görüp de zevkten dört köşe olan Booker geldi. "İçeri gel Flynn. Al sana bir prezervatif, tak bakalım!"

Giriş kapısına doğru yürüdüm ve kapıdaki kırıktan içeriyi dikizledim. Yatakta görmeyi beklediğim kişi o değildi. Tam karşımda siyah saten çarşaflarının ve inek desenli yorganının arasında yatıyordu. Sese bakılırsa uyuyordu, yüzü daha önce hiç görmediğim kadar huzurluydu. Ağzı sanki bir gece önce moral bozucu hiçbir şey olmamış gibi gülümser gibiydi. Arkasında, yüzünde aynı ifadeyle fahişesi uzanıyordu. Yalnızca fahişe alışıldık fahişelerden değildi. Skye, Emerald ya da Sophia ya da ismi aslında gerçek ismi olmayan başka bir kız değildi.

Fahişe Mercyx'dü.

Kaşık pozisyonunda yatıyorlardı.

Tek gözünü açtı.

Yüzümde görmüş olması gereken ifadeyi nasıl betimlerdi merak ediyorum. Yılgın? Dehşet içinde? Mahvolmuş? Kırılmış? Yüzümdeki ifade tüm bunların karışımıydı ve daha da kötüsü Nazi Almanya'sının dehşetini temsil eden resimlerdekilere benziyordu:

Kaçtım.

Çığlık çığlığa. "N'oluyor amına koyayım!" demek çok daha uygun bir hareket olurdu ama her zamanki gibi *dövüş ya da tabanları* yağla seçenekleri arasında kaldığımda kaçmayı seçtim. Sunağın üzerinden kilisenin ortasındaki ahşap döşemeye atladım ve bir pisliğin -buz gibi kaygan bir bira ve kağıt karışımının- üzerinden kayıp kırmızı, beyaz ve mavi bir tırabzanın önündeki bisiklet iskeletlerinden meydana gelen bir yığının içine girdim.

Bisiklet iskeletleri üzerime düştü. Bisikletleri alıp sinema koltuklarının üzerine fırlattım ve ayağa kalkmaya çalışırken kayıp düştüm. Derken yığının içerisinden başla bir bisiklet tepeme düştü. Eğer kaçmaya çalışırken yerlerde sürünmemden ve tüm o bisikletlerin tepeme düşmesinden bir YouTube videosu yapmış olsanız eğlenceli olabilirdi.

Kapının arkasından Mercyx'ün "Hayır, hayır, hayır" deyişini ve Booker'ın ayaklarını sürüyüşünü duyabiliyordum. Muhtemelen elbiselerini giyiyordu. Derken çenemi bir bisikletin çamurluğuna çarptım ve kanamaya başladı. Bayağı büyük, dikiş gerektirecek bir yarık açılmıştı ama duramazdım, kaçmam gerekiyordu, beynime kazınmış görüntüden koşup kaçmam lazımdı:

Cinsel ilişki sonrası cüce gülümsemesi.

Cinsel ilişki sonrası Mercyx gülümsemesi.

Yavaşlayıp güvenli, kayıp düşmeyeceğim bir koşuya geçtim. Topallıyordum. Kambura dönmüştüm ve burası Notre Dame'dı ve sinema koltuklarından meydana gelen bu siktiğimin labirentinin arasından geçmeyi başarıp kilisenin arkasındaki kapıya asla varamayacaktım.

Girişe açılan kapıyı açtı. O tarafa bakmasam dahi üzerinde lanet olasıca gri pamuklu kumaştan Hugh Hefner* bornozu olduğunu biliyordum. "Flynn!" diye bağırdı. Sesi Mercyx'ün vajinasındaki cüce yarağıydı. Mercyx'ün ağzındaki cüce yarağı, Mercxy'ün kıçındaki cüce yarağı.

Sanki engelli koşudaydım. Koltukların üzerinden atlayıp duruyordum. Arka kapıyı açtım ve verandadaki üç basamaktan aşağı atladım ve sanki bombardımana tutulmuş gibi kiliseden kaçtım. Ya da bir götün, ya da bir vajinanın ya da Taylandlı bir kızın pinpon toplarının** bombardımanına...

Bileğim burkuldu. Birbirlerine dolanmışlardı ve sevişiyorlardı. Bisikletime doğru ilerledim. Birbirlerine dolanmışlardı

* A.B.D.'li işadamı. Playboy dergisinin sahibi oluşuyla tanınır. (ç.n.)

** Seks turizmi endüstrisinin bir parçası olan şovda kadınlar vajinalarındaki pelvis kaslarını kullanarak çeşitli objeleri fırlatıp hareket ettirirler. Şova adını veren pinpon topları bu nesnelerden sadece biridir. (ç.n.)

ve sevişiyorlardı. Kilidi çıkardım. İşte bir tek bundan iyiydim. Korkumun, kızgınlığımın, acelemin, acımın ya da seksin miktarının, iyi olduğum bu şeyi yavaşlatmasına imkân yoktu: Bisiklet kilidi çıkarmak.

Birbirlerine dolanmışlardı ve sevişiyorlardı ve ben çınlayan bisikletimin üzerindeydim ve ayağımı pedalın üzerine koymaya kalktığımda pedalı kaçırdım ve pedalın arkası baldırımı sıyırdı. Eğer bisikletçiyseniz bundan ürkersiniz çünkü daha önce başınıza gelmiştir ve derinizin soyulduğunu görebilirsiniz. Çok acı çekiyordum. Pedala ikinci kez yüklenmeyi denedim ve becerdim. Bisikletim kaldırımdaydı. Kaldırım kenarından cüce ve Mercyx'ün tek vücut olduğu kilisenin önündeki caddeye indim.

Arkamı döndüm. Cücenin yarağı kapı eşiğindeydi. Üzerindeki bornoz değildi. Cüppeydi. Nedense daha kötüydü. Kollarını kavuşturmuştu. Perişan görünüyordu. Parmağımla işaret ettim. Durduğu yerde başını eğip aşağı bakmış olsa kan lekelerimi görebilirdi. Geri çekilmedi.

~

İnsan intihar edenlere o en son saniyede, eylemin o kısmında, insanın hayatta kalma içgüdüsünü çiğneyip geçen ve o adımı atmasını sağlayan o mesajı beyne tam olarak neyin yolladığını sorma fırsatını asla bulamaz. Yine de utanç duydukları şeylerin bir liste halinde uzayıp gitmesinden ve onları o köprünün tepesine çıkaran şeylerin ağırlığından ziyade bir tür meydan okuma niyeti taşıdıklarından şüpheleniyorum. Sanki kendilerine "Zaten sıçmışsın", şimdi sana gerçekten boktan bir şeyle meydan okuyorum der gibidirler.

Tüm bunların bana yaşattığı utanca rağmen, yani Bridge of Gods'ın üzerindeki orijinal teklife, çizgi romanın telif haklarını kaybetmeme, tüm paramı sahte memeli bir fahişeye harcamama, hepsinin üzerine tüy dikercesine benim yerime Booker'ın (bir cücenin!) Mercyx'ü sikmesine rağmen bunu

yapamayacağımı biliyordum. Atlayabilecek kadar güçlü bir karaktere sahip değildim.

Bisikletimi doğrudan Broadway Bridge'e sürmüştüm. Yaralarım yüzünden pedallara yeterince yüklenemiyordum. Bu nedenle zinciri küçük viteste, öfkeli ve çarpık bacaklarla çeviriyordum. Yanımdan gelip geçenler zihinsel açıdan sorunlu olduğumu düşünmüşlerdir ki sanırım o esnada öyleydim. Willamette'in Superfund kanalizasyonuna atlayan, yolun üçte ikisinde hızlanacağı yerde yavaşlayan, Albers'in hububat silosunun tam yanından geçen en hassas intiharların bile becerilemeyebildiği, köprünün orta noktasına kadar sürdüm. Broadway Bridge'den atlanınca ölünüp ölünmeyeceğini, suya kadar olan mesafenin insanı öldürmeye yetip yetmeyeceğini bilmiyordum. O nedenle asfalta atlamaya karar verdim.

Bisikletimi park edip turuncu korkuluğa dayadım. Aşağıdaki demiryolu raylarına bakarken eğer atlarsam öleceğimden oldukça emindim. Temizlemek zorunda kalacak olanın işi zordu ama bazı şeyleri de garanti almak gerekiyordu.

Tabii ki, bunu yapamayacaktım; cesaretim yoktu. İki ay boyunca Mercyx'e gerçeği söyleyemeye cesaret edememiştim: Ona seks işçisinden bahsetmeye ve evlilik teklifinin bir hata olduğunu ve onu önemsediğimi ve onunla birlikte olmak istediğimi ona söylemeye. Chester'a dairemden defolmasını söylemeye cesaret edememiştim. Dougie'ye o kontratı imzalamaya hazır olmadığımı söylemeye cesaret edememiştim. Lanet olsun, Booker'ı kadınımla (Mercyx benim kadınım olmasa bile) birlikte bulduğumda bağırıp çağırmaya, öfkeyle haykırmaya, Booker'ın suratının ortasına çakmaya cesaret edememiştim.

O kadar ödlektim ki, koşup kaçmıştım. Ponpon kız kostümü giymiş ve kabus görüp uyanmış küçük bir kız gibi koşup kaçmıştım. Tek bildiğim yorganların altında sarıldıklarıydı, rahibeler kadar iffetli görünüyorlardı ama gerçeğin ne olduğunu öğrenemeyecek kadar ödlektim.

Bisikletimi aldım -çevik, verimli, neon sarısı aracımı- ve demiryolu raylarının üzerine fırlattım. Havada birkaç burguy-

la ters takla atan bir atlama sporcusu gibi döne döne düşüşünü izledim. Paramparça oluşunu, zincir halkasının yerinden çıkıp rayların arasındaki çakıl taşı kümelerinin arasına yuvarlanışını izledim. Bisikleti, atmayı aklımın ucundan bile geçirmeden atıvermiştim. Uğruna yaşayacağım, elimde kalan tek şeyi az önce yok etmişim gibi geldi.

Devam ettim. Bisiklet kaskımı çözdüm ve onu da fırlattım, kramponlarımın cırt cırtlarını çözdüm ve onları da fırlattım ve başlığımı, ve kolluğumu, ve dizliğimi ve çoraplarımı ve tişörtümü ve şortumu fırlattım. Üzerimi örten bir bel çantam kalmıştı.

Yanımdan gezintiye çıkmış bir bisikletçi geçti. Kızda şu Amsterdam zillerinden vardı. Çin çin diye öttü. Arabalar korna çalarak geçiyordu. Birileri pencerelerinden "VAAAAY!" diye seslendi.

Tüm bunları niçin yaptığımı biliyordum. Her şeyi iyi boka sardırmıştım. Bir köprünün üzerinde çırılçıplaktım ve eve dönme imkânım yoktu. Cesaret gerektiren ölmek değil yaşamaktı.

Bel çantamı fermuarı öne gelecek şekilde çevirdim. Fermuarı açtım. Cep telefonumu çıkardım. Cidden son şeydi, beni kurtarabilecek son şeydi. Onu da aşağı fırlattım.

Birisi üzerime bir milkshake fırlattı. Baldırıma çarpıp patladı. Büyükbaş hayvanın sütü her yerime saçıldı.

Bel çantamın kayışını çıkardım. Onu da havada şöyle bir döndürüp fırlatmak üzereydim ki bir şey beni durdurdu. Bel çantasından kırmızı bir şey sarkıyordu. Mücevherimsi bir şey.

Peruk.

Ölecektim. Ölmememin imkânı yoktu. Bu köprünün ayakları arasındaki yolu, çıplak hâlde, elimde ve üzerimde bu fahişe peruğundan başka bir şey olmadan yürümememin imkânı yoktu. Keşke atlamış olsaydım.

Peruğu bel çantamdan çıkarıp elimde tuttum. Parıltılı kırmızılığına bakakaldım. Aklıma onu takışım, kafam kollarının

arasında kıstırılmış halde, üzerimde Wisconsin Badgers pon pon kız kostümüyle, boğazımdan aşağı inen bira hortumuyla orada öylece uzanırken, Diogenes'in beni rezil etmesi geldi.

Önce dilimin üzerinde ufacık başladı. Ağzımı ele geçirdi, sonra kafamın içine doldu. Ardından göğsüme sızdı ve derken beni tamamen ele geçirdi. Kahkahaydı. Kahkaha attım. Komikti. Komikti.

Bush'un yeniden seçildiğinin ertesi günü Broadway Bridge'in, Portland'daki en sevdiğim köprünün üzerinde çırılçıplak, elimde sadece bir fahişe peruğuyla duruyordum. Hüzünlü değildi ki. Trajik de değildi. Bu o zamana kadarki en komik şeydi.

Seni öldürmeyen şey seni güçlendirir.

Peruğu kafama taktım. Yola doğru döndüm. Trafiğe tüm cephemi sundum. Kollarımı ve kalçamı salladım. Göğsümü şişirdim. Dans ettim. Ben Booker'ın fahişelerinden biriydim, İsa'nın fahişelerinden biriydim, dünyanın fahişelerinden biriydim. Sikilmiştim. Ah, nasıl da ebem bellenmişti!

"Sikin beni!" diye bağırdım. "Sikin beni!" diye çığlığı bastım. "SİKİN BENİ!"

Ben ödlek değildim. Niçin ödlek olduğumu düşünmüştüm ki? Tüm bunları hatta daha fazlasını kaldırabilirdim. Ben herkesin saçmalıkları için bir huniydim. Lanet olsun, ben İsa'ydım. Bartholomew Flynn lanet olası İsa'ydı.

Bu sefer gazlı içecek attılar. Buz gibi soğuk bir vanilyalı kolaydı. Tam göğsüme çarptı. Çarpmayı, çarpmanın üzerine oval bir şekil alışını, plastik kapağın fırlayışını, mısır şurubunun ve buzların yukarı savruluşunu ve boynumun altından sekişlerini resmen yavaş çekimde gördüm. Acıttı. Moraracaktı. Kolanın tatlısı çenemdeki kesiğe yapıştı. Siklemedim. Gerçekten de siklemedim. Umurumda değildi. Daha da çok kahkaha attım.

İşte o zaman oldu. Yapışkan, aşırı derecede tatlı, Vanilyalı Kola üzerimden damlarken oldu. Olan şey bir kahkahadan fazlasıydı. Gerçi bunu deneyimleyen herkese göre kahkaha bu-

nun büyük bir kısmıydı. Bütün vücudum ancak hafiflik olarak tanımlayabileceğim bir şeyle doldu. Karıncalandı. Ansızın her şeyi anladım. Booker'ı ve Diogenes'i ve Nietzsche'yi ve İsa'yı anladım. Cennetin Krallığı'na ya da adına her ne derseniz, ona erişmek, içinizdeki en güçlü arzuyu gerçekleştirmek, potansiyelinizin tamamına ulaşmak için kendinizi gülünç duruma düşürmeniz gerekir. Tekrar tekrar ve tekrar.

Beni eşekten düşürüp Hıristiyan'a çeviren şey bir yıldırım değildi.

Bir vanilyalı kola ve fahişe peruğuydu.

Bölüm 28

Kral Davud 24 Saat Açık Spor Salonunda Vakit Geçirir & Bartholomew Flynn bir Toyota Tercel'in Bagajında Hayatını Gözden Geçirir

Peruğum kafamda, kahkaha atıp kollarımı dört yana sallarken kan ve Vanilyalı Kola yüzümden gözyaşlarım akıyordu. Aptala bağlamıştım. Tam tımarhaneliktim. Derken son model bir araba köprünün üzerinde tam önümde keskin bir fren yaptı. Sürücünün kafasının üzerinde beyin dövmeleri vardı. Her zaman David'in deli olduğunu düşünmüşümdür. Şimdi ise daha deli olanın ben olduğumdan oldukça emindim.

"Bin!" diye bağırdı. "Bin!"

Herkes korna çalıyordu, David bayağı kanunsuz bir şekilde bir şeridi kapatmıştı. Çıplak bir herif köprünün üzerinde dans ediyordu.

Onu gördüğüm anda duyularıma geri kavuştum. Donuyordum. Arabasına atladım.

"İsa aşkına" dedi David. "Şunu kapayacak mısın?"

Peruğu soğuk yüzünden utangaçça büzülmüş sikimin üzerine koydum. Peruk şimdi bir kulaklığa benziyordu. Sik-lik.

"Bu senin için bir tür arınma mıydı? Etrafta çıplak koşturmak? Yani, tabii havalı bir şey ama kendini öldürteceksin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve titredim.

David endişeli gözlerle dikiz aynasından polislerin gelip gelmediğine bakarken, sıcaklığı maksimuma çıkardı. Gelecekleri kesindi. Kaşları çatılmıştı ama yüzünde başka bir şey daha vardı: keyif. Köprüyü geçip Lovejoy'a doğru sürdü. Hızlıca 8.Caddeye, cafcaflı Pearl'e* doğru döndü.

"Seni sevdiğini biliyorsun" dedi David.

Cevap vermedim. Şimdi arabanın içinde şok geçiren bendim.

David devam etti "Senin seks işçisiyle basıp gittiğini gördü ve... Neden öyle yaptın ki? Herkes gerçekte ne istediğini biliyordu."

David bana bunları anlatırken içimden bir ses kapıyı açıp aşağı atlamamı söylüyordu ama koşmaktan gına gelmişti. Zaten bildiğiniz ama duymak istemediğiniz şeyler vardır. Konuşmasına izin verdim.

"Siz ikinizin hayatında pek çok şey ters gitti. İşte, senin o ufak çılgınlığın, seçim... İnsan bazen çok içince teselliyi bir başkasında bulur" dedi David.

Vanilyalı kola kurumaya başlamıştı. Kavuşturduğum kollarım göğsüme yapışmıştı.

"Bunun sizi mahvetmesine izin vermemelisin" dedi David. "Her ikiniz de vermemelisiniz."

David'in cep telefonu çaldı. Cevap verdi.

"Onu buldum." dedi. "İyi. Evet, gerçekten de sıçtın sıvadın." Cep telefonunun kapağını çarptı.

David, Pearl'e sürerken bir sola, bir sağa, sonra bir daha sola geçiyordu. Uzaktan bir siren sesi duyuluyordu. Bir üniversite otoparkına çekti ve motoru durdurdu.

* Portland, Oregon'da bir mahalle. Eskiden sanayi mahallesi olan Pearl kentsel dönüşüm sonucunda günümüzde sanat galerileri, rezidanslara ve büyük ölçekli şirketlere ev sahipliği yapmaktadır. (ç.n.)

"Dışarı çık. Bagaja geç. 24 saat açık olan spor salonunun otoparkına çekeceğim. Orası kapalı. Polisler caddeden geçerken göremezler. Onlar senin izini kaybedip vazgeçene kadar belki bir on dakika orada kalırım. Sonra içeri girip spor kıyafetlerimi giyeceğim ve içeriden bir havlu alıp sana getireceğim.

"Korkmazsın, değil mi?"

"Yok" diye cevap verdim. Bir bagajda çıplak ve vanilyalı kolaya bulanmış hâlde on dakika geçirmek can sıkıcıydı ama David'in mantığını anlıyordum.

Siren sesi yaklaşıyordu. David bagaj kilidini açtı ve "Koş!" dedi.

Peruğu yeniden taktım. Koştum. Çıplaktım ve kafamda bir peruk vardı. Bir kez daha dışarıda şansım yaver gitsin diye sanki yangın tatbikatındaymışçasına koşturuyordum. David sanki gördüklerine inanamıyormuşçasına yüzünü elleriyle kapatmıştı. Bagaja atladım. İçerisi oldukça sevimsizdi. Kıçımın bir yanağı yedek lastiğin jant kapağına yapıştı, kafam ise krikoya. Arkada başka bir pislik daha vardı. Bir muz kabuğu. Oysa ben daha içeride neler olduğunu keşfetme şansı bulamadan bagaj kapağı kapandı.

David arabayı çalıştırdı ve hızlı bir U dönüş yaptı. Birkaç kez daha döndü ve David'le otopark görevlisi olması gereken kişi arasında nazik bir konuşma yaşandı. Ardından arabayı park etti ve sessizlik oldu.

Üşüyordum. Arabanın içindeki sıcaklık bagaja ulaşamıyordu. Cenin pozisyonu aldım. Bir siren sesi yaklaştı ve hızlıca geçip gitti. Kurtulmuştum ama burada, karanlığın içinde zihnim biraz durulmuştu. Gene de hiçbir şey derli toplu ve kolay değildi. Hâlâ bazı sonuçları vardı. Beş parasızdım. Bisikletsizdim. Booker ve Mercyx'ün sevişmiş olmalarına dair bir şey değişmemişti. Her ne kadar bu yüzden kendimi öldürecek olmasam da hâlâ bu durumun acayipliğiyle muhatap olmam gerekiyordu.

Kafama taktığım peruğun yanı sıra bel çantamı da bagaja getirmiştim. Aniden dairemin anahtarlarının yanımda olup

olmadığından emin olma dürtüsüne kapıldım. Dairem, bütün bir hafta pijamalarımla oturup hayranlarımın mektuplarını okuyabileceğim güvenli sığınağım. Salladım, oradaydılar, kesinlikle ama yine de... Anahtarların durduğu gözün fermuarını açtım. Elimi içeri soktum. Parmaklarım hemen anahtarları kavradı ama baş parmağım bir şey daha hissetti, üzerinde çıkıntısı olan yuvarlak bir şey.

Bagajın içinde titriyordum. Çıplak tenime değen jant kapağı ve krikonun metali buz gibiydi. Huzursuzluğum, muz kabukları ve diğer çürüyen nesneler. İçerisi mezar gibiydi. Mücevher David'in söylediklerinin arasında gizliydi -*senin sunduğun tam olarak onun istediğiydi*. Gene de o kadar da hatalı olamazdım. Artık bu kadarı da fazlaydı, fazla erkendi, çok dengesiz bir zamandaydı.

Eğer istersem hâlâ ona sahip olabilirdim, eğer affetmeye gönüllü olursam.

Üzerinde çıkıntı olan halka, Toys"R"Us yüzüğüydü. Parmağıma taktım. Garipti. Küçük düşürülmüşlüğümün tılsımları: Bir peruk ve bir Toys"R"Us yüzüğü. Haç gibiydiler. Beni rahatlatıyorlardı. Üzerimde onlarla şu bagajın içinde biraz daha az üşüyordum.

Bagaj açılıverdi. "Etraf temiz. Çabuk! Çabuk! Çabuk!" Üzerime bir eşofman takımı fırlattı. Spor salonunun otoparkının floresan ışıkları normalde o kadar da parlak değildi ama arabanın içindeki karanlıktan sonra gözlerimi kör edeceklerdi. Işık yüzünden gözlerimi kısarak eşofmanları elimden geldiğince çabuk üzerime geçirdim. Siren seslerinin eksikliğini fark etmemek mümkün değildi.

"Tamam. Arabaya geç. Sonra da seni eve bırakayım."

KAHVE MOLASI #6
BEALE ÜZERİNE

BEALE BU İNCİL'DE BİR TÜR UNUTULMUŞ KARAKTERDİR. ORTAYA ÇIKIŞLARI ÇOĞUNLUKLA EZİKLERE ÖZGÜ DUNGEONS & DRAGONS TAKINTISI VE BÜYÜK MEMELİ KADINLAR ÇİZMEYE OLAN EĞİLİMİYLE İLGİLİDİR. BUNUNLA İLGİLİ KENDİMİ KÖTÜ HİSSEDİYORUM, ÇÜNKÜ BEALE BENİM ARKADAŞIM VE BEALE BUNU İLK OKUYANLARDAN BİRİ OLACAK. AYNI TÜM ÇALIŞMALARIMI HER ZAMAN İLK OKUYANLARDAN BİRİ OLDUĞU GİBİ. DIŞARIDAN BAKILDIĞINDA BEALE YÜZEYSEL GÖRÜNÜR AMA ÇALIŞMALARIMI VE BOOKER'IN ETKİNLİKLERİNİ DİKKATLE TAKİP EDİŞ ŞEKLİ DAHA KARMAŞIK BİRİ OLDUĞUNUN İPUCUDUR.

SANIRIM ONDA BİR TÜR KEANU REEVES'LİK OLDUĞUNU SÖYLEMEYE ÇALIŞIYORUM: APTALI OYNAMAYA EĞİLİMLİYDİ (GERÇİ KEANU'DA BUNU FARK ETMEK GERÇEKTEN ZORDUR...). ONU TANIMAYAN BİRİNE ONDA BUNDAN ÇOK DAHA FAZLASI OLDUĞUNU ANLATMASI ZORDU. AYRICA KASITLI OLARAK İNEK GİBİ GİYİNİRDİ. REÇETELİ LENSLERİNİN NUMARASI ÖYLE ÇOK DA YÜKSEK DEĞİLDİ AMA KARE ÇERÇEVELİ GÖZLÜKLER TAKAR VE HER DAİM EN ÜST DÜĞMESİNE KADAR İLİKLİ POLO TİŞÖRTLER GİYERDİ. BEALE'E BAKTIĞINIZDA YUMRUĞU YAPIŞTIRMAK İSTERDİNİZ. ZATEN İNSANLAR ONU YUMRUKLARDI; BU YUMRUKLAR OMZUNA VURMAK YA DA SANDALYESİNDE MASUM MASUM OTURURKEN SATAŞMAK GİBİ ARKADAŞÇA ŞEKİLLERDE GELEBİLSE DE AYNI ZAMANDA O KADAR ARKADAŞÇA OLMAYANLARI DA OLMUŞTU. BEALE'İN YABANCILARIN RASTGELE ŞİDDETİNİ KENDİNE ÇEKMEK KONUSUNDA KİMSEDE OLMAYAN BİR BECERİSİ VARDI. BİR KERESİNDE, İKİ GÖZÜ MORARMIŞ, ŞAKIR ŞAKIR KANAMIŞ OLDUĞU BARİZ BİR BURUNLA GÖRMÜŞTÜM. SADECE "BÖYLE SAÇMALIKLAR OLUR" DEMİŞTİ VE SEN DE NE OLDUĞUNU ANLAMIŞTIN.

BİSİKLETİMİ MAHVEDİP ZİHİN AÇICI SÜRÜŞLERİME VEDA ETTİKTEN SONRA, BEALE'E GİDİP D&D MASASINDA BANA BİR YER VERMESİ İÇİN YALVARDIM. BEALE KEÇİLERİ KAÇIRDIĞIMI VE BÜTÜN BİR OYUN BOYUNCA DAYANAMAYACAĞIMI BİLİYORDU AMA BANA BİR SÜRELİĞİNE KULLANABİLECEĞİM AKTİF OLMAYAN BİR KARAKTER BULDU. BEN DE BİRKAÇ GÜN, ONUN LOŞ, TEK AMPULLE AYDINLANMIŞ BODRUM KATINDA DEV ÖRÜMCEKLERİ, ZOMBİLERİ VE EĞER YETERİNCE ŞANSLIYSAM ARA SIRA DA CÜCELERİ ÖLDÜREREK SAATLER GEÇİRDİM. GÖRÜNÜŞE GÖRE BEALE YOLUMU BİR SÜRÜ CÜCEYLE DÖŞEMİŞTİ VE BEN DE ONLARI ÖLDÜRMEK İÇİN ÖZEL, İĞRENÇ YÖNTEMLER ARAMAKTAN KEYİF ALDIM.

O BENİ KURTARDI. BOOKER'IN, DİOGENES'İN, NIETZSCHE'NİN VE İSA'NIN KENDİLERİNE RAĞMEN O DENLİ DA BECEREMEDİKLERİ BİR ŞEKİLDE, BENİ İYİ BİR DOSTUN KURTARACAĞI ŞEKİLDE KURTARDI. NASIL GEÇİRECEĞİMİ BİLMEDİĞİM ZAMANLARI BENİMLE GEÇİRDİ VE AKLIMI DAĞITMAK İÇİN YARATICI YÖNTEMLER BULDU.

NEYSE, BEALE HAKKINDA SÖYLEYECEKLERİM BU KADAR. İYİ ADAMDIR, KIYMETİ BİLİNMEMİŞ BİR ADAMDIR. ONUN HAKKINDA DAHA FAZLA ŞEY BİLMENİZİ İSTEDİM AMA ONA DAİR BİR ANLATI DİZİM YOK. DEĞİŞEN YA DA FAZLA BİR ŞEY YAPAN BİR KARAKTER DEĞİL. YALNIZCA DIŞARI ÇIKIYOR, TAKILIYOR VE OLUP BİTEN ŞEYLERE ŞAHİTLİK EDİYOR: GERÇEK HAYATTA ÖNEMLİ BİR ŞEY AMA BİR HİKÂYE ANLATTIĞINIZDA O KADAR DA ÖNEMLİ DEĞİL.

ŞEY, NEYSE, BU SENİN SAYFAN DOSTUM. HER ZAMAN BURADA OLACAKSIN. TEŞEKKÜRLER. (AH, BEALE'İN ÖN ADI JOE, AYNI BOOKER'INKİ GİBİ. ÖNEMLİ BİR DETAY DEĞİL -SADECE BİLMENİZ GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNDÜM.)

* Giriş, gelişme, sonuçtan oluşan anlatım kurgusu kastedilmektedir. (ç.n.)

Bölüm 29

Joe Beale ve Bartholomew Flynn Bir Kanepede Otururken Joseph Patrick Booker Tüm Portland, Oregon Şehrine Günahlarını İtiraf Eder ve Ayrıca Bir Ulus Adına Özür Diler

Portland, Oregon'daki dünyanın ucundaki coffee shopların özelliklerinden biri de "kanepe"dir. "Kanepe" grupça takılanlar, yani bir proje üzerine grup çalışması yapıyormuş gibi yapan ya da bir müzik işi planlayan yirmili yaşlarındakiler için tasarlanmıştır. İkinci sınıf coffee shoplardaki tertemiz kanepelerden ayırt edebilmek için "kanepe"nin eski püskü, yegane ve tercihen kokmayan vintage bir parça olması gerekir. Muddy's'in kanepesi kocaman ve fasulye yeşiliydi. Kumaşı yıpranıp sevimli soluk bir renk almıştı ve yastıkları yaylarının üzerine iyice yayılmanıza izin veriyordu. Etrafına belli belirsiz bir duman kokusu yayılarak kokmama kuralını çiğniyordu ama koku karanfilli sigara kokusuydu. Kanepe kesinlikle takılmak için uygun bir kanepeydi ve sizi saatlerce sarıp sarmalayabilirdi. Buna bizzat şahidim.

Kısacası, ülkede daha iyi bir coffee shop kanepesi yoktu. İdeali buydu.

Beale ve ben yan yana üzerine çöktük.

Günlerden Pazar'dı. Normalde olsa Booker'ın kilisesine gideceğimden benim için zor bir gündü. Evde oturup kara kara düşüneceğime otobüse atlamış (her yere otobüsle gitmek eziyetliydi), otobüsle Mekke'ye gelmiş ve son saatlerimi kahve içip Beale'in paslanmış Dungeons&Dragons bilgi dağarcığımı geliştirmem için ödünç verdiği *Oyuncular İçin Kullanma Kılavuzu*'nı inceleyerek geçirmiştim.

Beale on beş dakikalık aradaydı. O yüzden yanıma oturdu ve *Oyuncular İçin Kullanma Kılavuzu*'nun sayfalarını çevirip zehirler kısmına geldi. Cüce beyinlerin patlamasını sağlayan bazı satılık zehirleri gösterdi. Booker ve Mercyx'ü nasıl öğrendiğinden emin değilim ama ben ona anlatmadan öğrenmiş olması benim açımdan daha zahmetsiz olmuştu.

Beale'in alışkanlığı olduğu üzere Mekke'deki radyo KBOO'ya, Portland'ın halk radyosuna ayarlanmıştı. Normalde, radyodaki seslerin arka fonundan sanki Peanuts çizgi filminde* konuşan öğretmen gibi bir va, va, va sesi gelirdi. Ama sunucu belli bir ismi telaffuz ettiğinde Beale de ben de hoparlörlere baktık.

"Bugün Muhterem Joseph Patrick Booker'ın kilisesinden canlı yayındayız. Kendisi, George W. Bush'un tekrar seçilmesine Hıristiyanların tepkisi hakkında konuşacak."

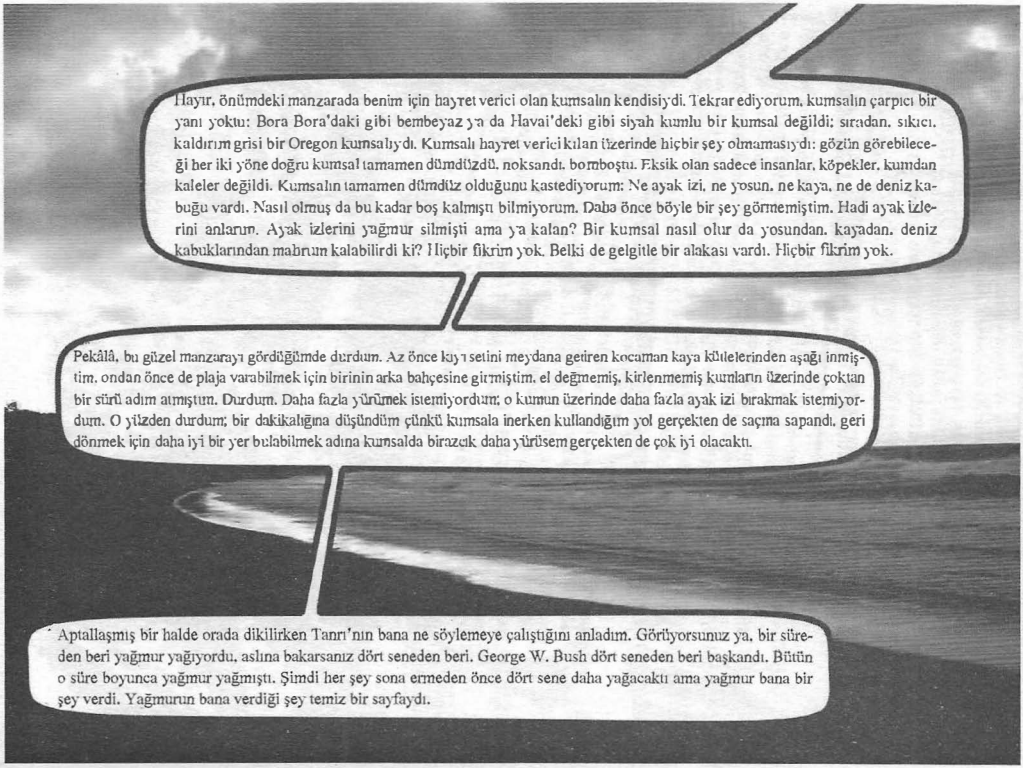
Beale az önce duyduğu şeyi benim de duymuş olduğumu doğrulamak için bana baktı ve ardından Mekke'nin yaylarının üzerine gömüldü. Gönülsüzce onu izledim. Booker hemen konuşmaya başladı.

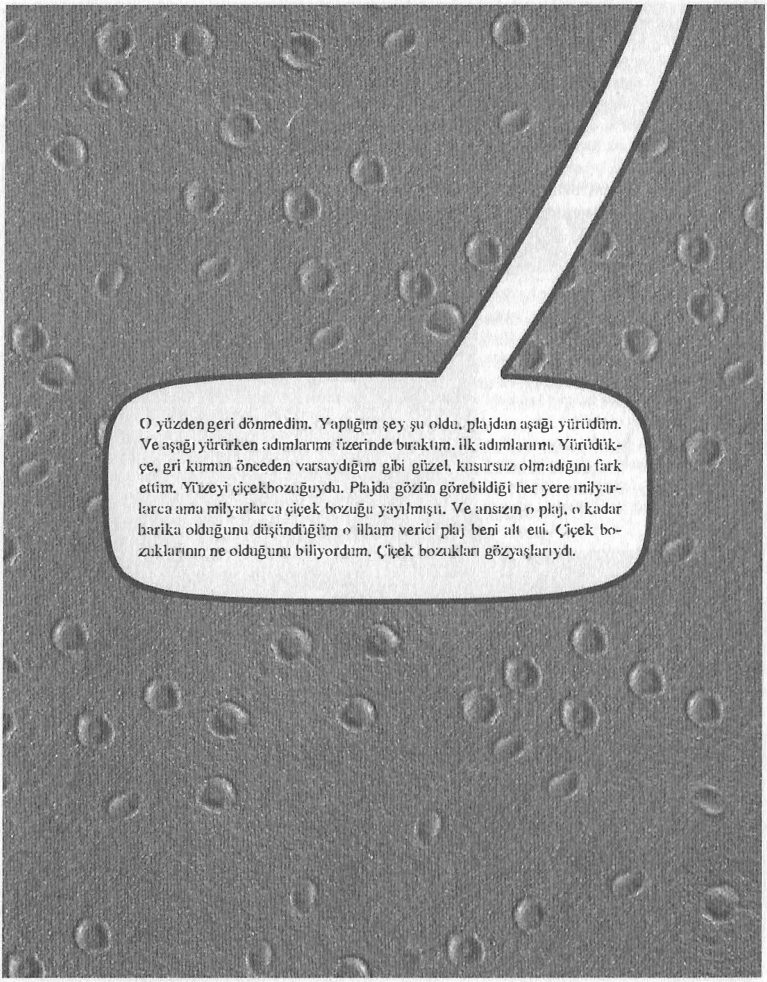
* Snoopy karakteriyle meşhur çizgi roman ve çizgi dizi. (ç.n.)

Creamsicle: Çubuklu dondurma

* ABD'deki bir otobüs ulaşım şirketi. (ç.n.)

Hayır, önümdeki manzarada benim için hayret verici olan kumsalın kendisiydi. Tekrar ediyorum, kumsalın çarpıcı bir yanı yoktu: Bora Bora'daki gibi bembeyaz ya da Havai'deki gibi siyah kumlu bir kumsal değildi; sıradan, sıkıcı, kaldırım grisi bir Oregon kumsalıydı. Kumsalı hayret verici kılan üzerinde hiçbir şey olmamasıydı: gözün görebileceği her iki yöne doğru kumsal tamamen dümdüzdü, noksandı, bomboştu. Eksik olan sadece insanlar, köpekler, kumdan kaleler değildi. Kumsalın tamamen dümdüz olduğunu kastediyorum: Ne ayak izi, ne yosun, ne kaya, ne de deniz kabuğu vardı. Nasıl olmuş da bu kadar boş kalmıştı bilmiyorum. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Hadi ayak izlerini anlarım. Ayak izlerini yağmur silmişti ama ya kalan? Bir kumsal nasıl olur da yosundan, kayadan, deniz kabuklarından mahrum kalabilirdi ki? Hiçbir fikrim yok. Belki de gelgitle bir alakası vardı. Hiçbir fikrim yok.
Pekâlâ, bu güzel manzarayı gördüğümde durdum. Az önce kıyı setini meydana getiren kocaman kaya kütlelerinden aşağı inmiştim, ondan önce de plaja varabilmek için birinin arka bahçesine girmiştim, el değmemiş, kirlenmemiş kumların üzerinde çoktan bir sürü adım atmıştım. Durdum. Daha fazla yürümek istemiyordum; o kumun üzerinde daha fazla ayak izi bırakmak istemiyordum. O yüzden durdum; bir dakikalığına düşündüm çünkü kumsala inerken kullandığım yol gerçekten de saçma sapandı, geri dönmek için daha iyi bir yer bulabilmek adına kumsalda birazcık daha yürüsem gerçekten de çok iyi olacaktı.
Aptallaşmış bir halde orada dikilirken Tanrı'nın bana ne söylemeye çalıştığını anladım. Görüyorsunuz ya, bir süreden beri yağmur yağıyordu, aslına bakarsanız dört seneden beri. George W. Bush dört seneden beri başkandı. Bütün o süre boyunca yağmur yağmıştı. Şimdi her şey sona ermeden önce dört sene daha yağacaktı ama yağmur bana bir şey verdi. Yağmurun bana verdiği şey temiz bir sayfaydı.

O yüzden geri dönmedim. Yaptığım şey şu oldu, plajdan aşağı yürüdüm. Ve aşağı yürürken adımlarımı üzerinde bıraktım. İlk adımlarımı. Yürüdükçe, gri kumun önceden varsaydığım gibi güzel, kusursuz olmadığını fark ettim. Yüzeyi çiçekbozuğuydu. Plajda gözün görebildiği her yere milyarlarca ama milyarlarca çiçek bozuğu yayılmıştı. Ve ansızın o plaj, o kadar harika olduğunu düşündüğüm o ilham verici plaj beni alt etti. Çiçek bozuklarının ne olduğunu biliyordum. Çiçek bozukları gözyaşlarıydı.

Peki, her neyse, şu an radyodayım. KBOO size bana bu çeyrek saati verdiğiniz için teşekkür ederim. Çok cömertsiniz. Şimdi kişisel bir şey söylemek zorundayım, bunu bu şekilde yapmak zorunda olduğum için üzgünüm ama anlarsınız ya! Bir hata yaptım, hepimiz bir hata yaptık, ülkenin tamamı bir hata yaptı. Her gün uyanıyoruz, kendimizi taze, yeni hissediyoruz, dünyaya bakıyoruz, bak temiz bir sayfa diye düşünüyoruz! Bugün ne istersem yapabilirim! Ama yaşamda işler böyle yürümüyor. Temiz bir sayfa diye bir şey yok. Burada Amerika'da elimizde olan çiçek bozuğu bir kumsal. Ve yakından baktıkça göz yaşlarının üzerinde yürüdüğümüzü daha iyi anlayacağız; bunun hakkında daha çok düşündükçe, eğer devam edersek, eğer yaptığımızı yapmaya devam edersek tek yaptığımızın gözyaşlarıyla dolu bir ay yüzeyi yaratmak olduğunu daha iyi anlayacağız.

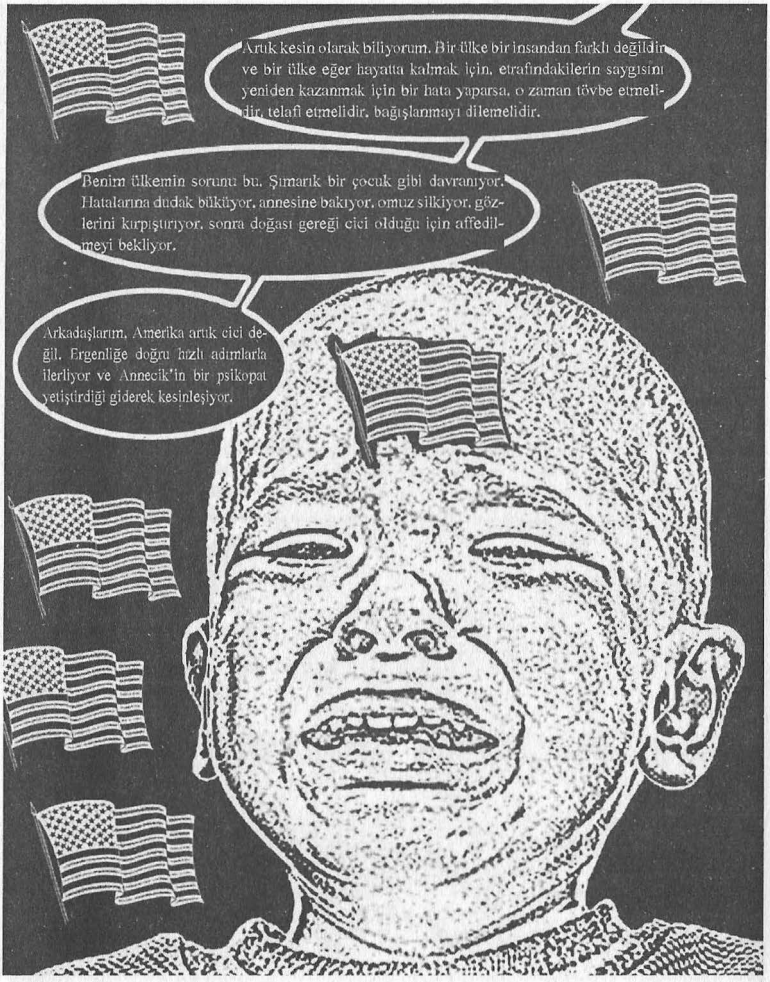
Peki, Booker, harika. Sayende üzerimize çöken bu depresif duygular harika ama gerçekte ne diyorsun? Ne öneriyorsun? Gözyaşlarıyla dolu bir dünyanın üzerinde yürümekten nasıl geri duracağız? Ben de bağdaş kurup o kumsalda oturdum ve aynı şeyi merak ettim, orada otururken bu hisse kapılınca kendimi son derece umutsuz hissettiğimi itiraf etmeliyim, gözyaşlarıyla lekelenmiş kumsala kendi gözyaşlarımı eklemek istedim.

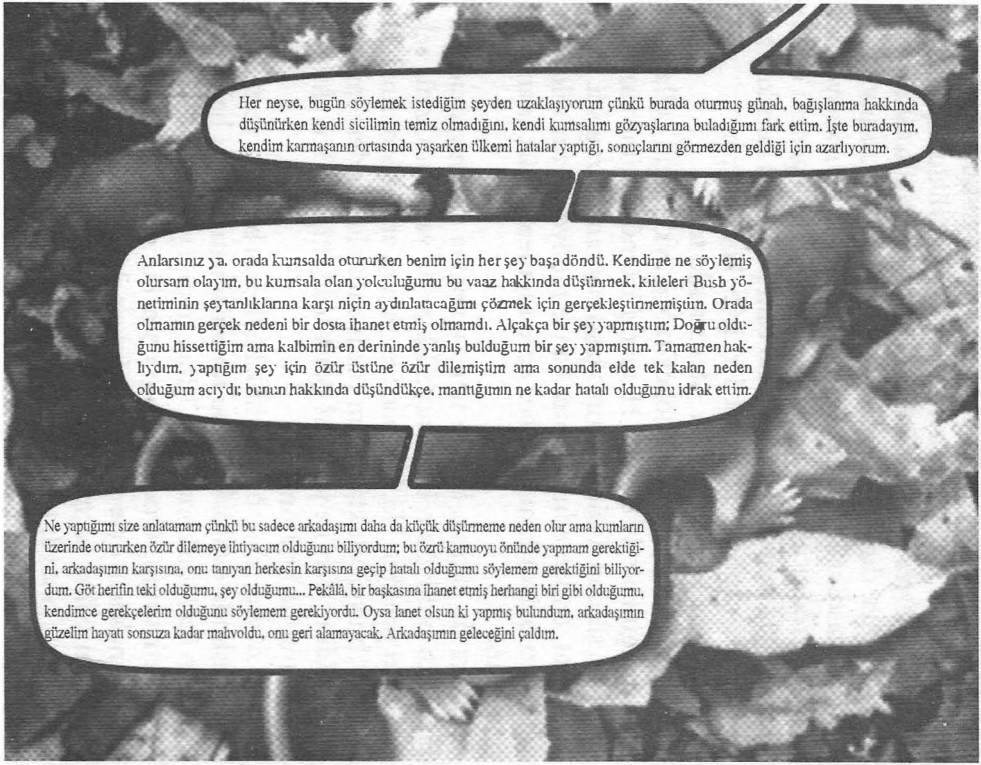
Peki ne olacak? George W. Bush bir dört sene daha başkanlık yapacak. Şimdi ne yapacağız?

Dediğim gibi, Mekke'deki kanepelerin sanki kolları vardı. Sizi bir kere sardılar mı içlerine çekiyorlardı. Booker'ı radyodan dinlemek onu canlı görmekten çok farklıydı. Kasalarının üzerinde, üzerine büyük gelen giysilerin içinde, bir sürü bisiklet yedek parçasıyla dolu o kilisenin içindeyken Booker'ın ciddi olabileceği, özellikle de kilise cehennem sonrası punkçı bisikletçilerin işgali altındaysa asla aklınıza gelmiyordu. Oysa radyoda bunun tam tersi, yani başka türlü biri olabileceği aklınızdan geçmiyordu. Kelimeleri dışında kalan her şeyden sıyrılmış bir Booker samimiyetin özüydü. Beyin hücreleri birazcık kaçıktı, bu kaçıklık espri doluydu ama toplumda söylediklerine itibar ediyordunuz.

Hell...: Cehennem ve ateş gölü seni bekliyor!
No hope...: Ebedi Cezadan asla kaçma imkânınız yok!
Repent: Tövbe edin
Weeping...: Sonsuza kadar ağlayın -feryat edin- dişlerinizi gıcırdatın!
Will...: Sonsuz Ateşin içine atılacak mısınız?

Artık kesin olarak biliyorum. Bir ülke bir insandan farklı değildir ve bir ülke eğer hayatta kalmak için, etrafındakilerin saygısını yeniden kazanmak için bir hata yaparsa, o zaman tövbe etmelidir, telafi etmelidir, bağışlanmayı dilemelidir.
Benim ülkemin sorunu bu. Şımarık bir çocuk gibi davranıyor. Hatalarına dudak büküyor, annesine bakıyor, omuz silkiyor, gözlerini kırpıştırıyor, sonra doğası gereği cici olduğu için affedilmeyi bekliyor.
Arkadaşlarım, Amerika artık cici değil. Ergenliğe doğru hızlı adımlarla ilerliyor ve Annecik'in bir psikopat yetiştirdiği giderek kesinleşiyor.

Her neyse, bugün söylemek istediğim şeyden uzaklaşıyorum çünkü burada oturmuş günah, bağışlanma hakkında düşünürken kendi sicilimin temiz olmadığını, kendi kumsalımı gözyaşlarına buladığımı fark ettim. İşte buradayım, kendim karmaşanın ortasında yaşarken ülkemi hatalar yaptığı, sonuçlarını görmezden geldiği için azarlıyorum.
Anlarsınız ya, orada kumsalda otururken benim için her şey başa döndü. Kendime ne söylemiş olursam olayım, bu kumsala olan yolculuğumu bu vaaz hakkında düşünmek, kitleleri Bush yönetiminin şeytanlıklarına karşı niçin aydınlatacağımı çözmek için gerçekleştirmemiştim. Orada olmamın gerçek nedeni bir dosta ihanet etmiş olmamdı. Alçakça bir şey yapmıştım; Doğru olduğunu hissettiğim ama kalbimin en derininde yanlış bulduğum bir şey yapmıştım. Tamamen haklıydım, yaptığım şey için özür üstüne özür dilemiştim ama sonunda elde tek kalan neden olduğum acıydı; bunun hakkında düşündükçe, mantığımın ne kadar hatalı olduğunu idrak ettim.
Ne yaptığımı size anlatamam çünkü bu sadece arkadaşımı daha da küçük düşürmeme neden olur ama kumların üzerinde otururken özür dilemeye ihtiyacım olduğunu biliyordum; bu özrü kamuoyu önünde yapmam gerektiğini, arkadaşımın karşısına, onu tanıyan herkesin karşısına geçip hatalı olduğunu söylemem gerektiğini biliyordum. Göt herifin teki olduğumu, şey olduğumu... Pekâlâ, bir başkasına ihanet etmiş herhangi biri gibi olduğumu, kendimce gerekçelerim olduğunu söylemem gerekiyordu. Oysa lanet olsun ki yapmış bulundum, arkadaşımın güzelim hayatı sonsuza kadar mahvoldu, onu geri alamayacak. Arkadaşımın geleceğini çaldım.

Beale koltukta, yanımda kıvranıyordu. Ben ise tam tersi bir durumdaydım. Tamamen aynı nedenden ötürü donup kalmıştım. Bu, rahatsız ediciydi. Entelektüel açıdan bunu takdir ediyordum ama duygusal anlamda ağzıma sıçıldığının kamu nezdinde tasdiki olmadan da yapabilirdim. Radyo istasyonunda onu durduracak birisi olmasını diledim. Diogenes'i elinde bir kazmayla istasyonun önündeki cam pencereyi kırarken hayal ettim. Bir sonraki sözü olayları iyice kötüleştirdi.

"Batırdım. Sen siki tuttun. Mercyx siki tuttu."

Öncelikle, siki tutmak Booker'ın Mercyx'le ilgili kullanmasını istediğim bir fiil değildi. Hemen gözümün önüne yüzünün bir tarafı, sikinin üstüne bastırdığı şişmiş yanakları geldi. Daha da kötüsü, ondan adını anarak bahsetmesiydi. Özür dilemeye çalıştığını biliyordum ama her şeye rağmen büyük utanç duyuyordum.

"Daha da kötüsü, benim için yapmakta sorun olmadığından haklı bulduğum bazı saçmalıklar da yaptım. Özgür seks Tanrı'nın yoludur, bla, bla, bla. Sen benim arkadaşımdın, bana sadıktın, bu yolculukta benim yazmanım olup ilerlememe yardımcı oldun. Ben ne yaptım? Bana bahşettiğin gücü aldım ve senin suratına fırlattım.

"Her neyse, iki ay önce evlilik hakkında bir vaaz vermiştim. İsa'nın aslında evlilik kurumunun düşmanı olduğu hakkında. Herkesin önünde konuşmayı işime geldiği yöne çektiğimi söylemek istiyorum. Önceden yaptığım bir şeyle ilgili kendimi rahatlatmak için öyle demiştim. Pekala, bir şeyin ilahi bir esinlenme mi yoksa saçmalığın daniskası mı olduğunu anlamak için bir test olsaydı tek yapmanız gereken şuna bakmak olurdu: peygamberin söylediği şey kendi işine ne kadar geliyor? Bu, size çabucak cevabı verecektir."

Hoparlörlere artık şaşı bakmıyordum. Cafénin müdavimlerini izliyordum. Hepsi yaptıkları işe ara vermiş Booker'ın radyodaki vaazını dinliyordu. Bazıları kafedeki arkadaşlarının kulağına fısıldayıp Booker'ın kim olduğunu soruyordu. Kanepeye doğru kaçamak bakışlar atıyorlardı.

Koşup kaçmak istedim ama koşmakla işim bitmişti. Ayrıca, kanepe beni yutmuştu. Bunu hem duymak istemiyor hem de istiyordum. Öyle ya da böyle bilmeliydim; ne dediğini duymaya ihtiyaç duyuyordum.

We're sorry: Üzgünüz
So sorry: Çok üzgünüz
Please accept! Lütfen kabul et!

America's APOLOGIES

Bir anlığına Amerika'nın bir ülke değil de bir insan olduğunu, Irak'ın bir ülke değil de bir insan olduğunu hayal edin. Şimdi bu Amerika kişisinin Irak kişisini gördüğünü, Irak kişinin elinde silah olduğunu fark ettiğini, bu Amerika kişisinin bu silahın dolu olduğunu düşündüğünü hayal edin. Buna, bu Amerika kişisinin yanında aile üyelerinin olduğu, o silahın -göya dolu olan o silahın- tam da onlara doğrultulduğu olgusunu ekleyin. Peki bu Amerika kişisi o zaman ne yapar? Pekala, bu Amerika kişisinin de silahı vardır, aslına bakarsanız kocaman bir yarı otomatiktir, elinden geldiğince hızla silahını çeker, ateşler; bu Amerika kişisinin silahını ateşlemesiyle tüm kurşunları etrafa dağılır. Bir tanesi şu Irak kişisinin kızını indirir (çünkü tabii ki, şu Irak kişisinin ailesi de yanındadır). Bir diğeri şu Irak kişisinin karısını indirir. Bir tanesi de dizine, bir diğeri bir gözüne, vb. gelir. Sonunda, bu Amerika kişisi ateş etmeye son verir, ama hâlâ ürsmaktadır çünkü bu Irak kişisi ailesine silah doğrultmuştur. O nedenle yanına gider, namluyu bu Irak kişisinin kafasına dayar, dizleri üzerine çökmesini, köpek gibi havlamasını ister ve bu Amerika kişisinin işi bitince bu Amerika kişisi bu Irak kişisini içi su dolu bir odaya kapatır. Günler boyunca. Tabii bu Irak kişisi uyuyamaz, pekâlâ... Devam edebilirim; bu Amerika kişisinin yapmaya devam etiklerini, onu, ailesini, sevdiklerini öldürme derdinde olmayan bu Irak kişisine nasıl aşağıladığını anlatmaya devam edebilirim.

Red Is The Blood Of Those We Kill. White Are Their Survivors' Faces. Blue Are The Bodies We Starved, God

There's No Way Like THE AMERICAN WAY!

Bu Amerika kişisinin işi bitince, bir adım geri atar. Hakh öfkesi her nasılsa azalmıştır. Amerika kişisi şunu yapar: Irak kişisinin kendisine doğrultmuş olduğu silahı alır, bu Amerika kişisi silahı aldığında, kahretsin! Silahın gerçek olmadığını anlar -Irak kişisinin kendisine doğrultmuş olduğunu silah koduğumun su tabancasıdır.

THE BEST WAY OF LIFE IS THE AMERICAN WAY

Şimdi bu Amerika kişisinin kafasının, kalbinin tam da şu anda içine bakalım; bu Amerika kişisinin psikopat olmadığını varsayalım: Bu Amerika kişisi şu an nasıl hissediyordur?

America's...: Amerika'nın Özürleri
Red is...: Kırmızı öldürdüklerimizin kanıdır. Beyaz, onlardan hayatta kalanların yüzleri. Mavi açlığını çektiğimiz bedenlerin, Tanrım.
There's...: Amerikan Usulü gibisi yok!
The best...: En iyi yaşam biçimi Amerikan biçimi.

Derin bir vicdan azabı çekiyor. Ah elbette ki savunmaya geçebilir, kendi kendine şöyle düşünebilir: o geri zekalı ne demeye bana su tabancası doğrultmuş o zaman? Ama yine de, altını çiziyorum, vicdan azabı çekiyor. Iraklı kişi başına gelenleri hak etmedi. Karısının ölmesini, kızının ölmesini hak etmedi. Bir gözünü, bir bacağını kaybetmeyi hak etmedi. Üzerine yığılan tüm o aşağılanmaları hak etmedi.
Dolayısıyla, bu Amerika kişisi, gerçekten insansa, normal, akıl sağlığı yerinde bir insansa, bu insanın nasıl hissettiği aşikârdır. Bu Amerika kişisinin kalbinin sıkışması gerekir. Bu Amerika kişisinin yüzünün kızarması gerekir. Bu Amerika kişisinin elleriyle yüzünü kapatması gerekir. Karşısındakine yaşattığı dehşetin bu Amerika kişisinin için içine işlemesi, tüm uzuvlarına kan hücum etmesi gerekir. Bu kişi dizlerinin üzerine çöker, ağlamaya başlar. Bu kişinin göz yaşları üzerine bastığı mezarlara akar. Ve bu kişi konuşur. Onun için çok zordur ama yine de yapar, yine de konuşur, yapar çünkü açıktır ki, yapılması doğru olan şey budur: Bu kişi "Üzgünüm" der. "Çok üzgünüm. Sana yardım etmek için ne yapabilirim? Tanrım, ne yapabilirim?"
Şimdi bazılarımız bu Amerika kişisinin hissettiklerini hissediyoruz. Derin bir vicdan azabı çekiyoruz, her sabah uyandığımızda, gazeteleri okuyup da ülkemizin yaptıkları bize her hatırlatıldığında, bunun yüzünden her gün ufak çaplı bir depresyon yaşıyoruz. Ama özür dilemeyi düşünmüyoruz. Bunu biz yapmadık ki diye düşünüyoruz, başkanımız, bizi temsil edenler yaptı. Hem bazılarımız, en azından biz liberaller elimizden geleni yaptık. Oy verdik. Kaybettik. Şimdi, tek yapabileceğimiz yolumuza devam etmek; tek yapabileceğimiz hayatlarımızı yaşamak. Ara sıra bir protestoya katılırız, bizim gibi düşünen kalabalıklarla birlikte yürürüz, hafta sonu boş olan ofis binalarında bağırır çağırırız ama tek yapabileceğimiz budur.
Oysa gerçek şu ki, elimizden tek gelen bu değildir. Özür dileyebiliriz. Az sonra söyleyeceklerimi hiç kimse duymak istemeyecek çünkü birazdan söyleyeceklerim her birimizi ilgilendiriyor, söylemek üzere olduğum her birimizi doğrudan, ciddi bir tehlikeye atıyor.

Ne yapacağını bilen şu oğlan vardı. Galiba Florida ya da öyle bir yerdendi. Bir süreliğine haberlere çıkmıştı. Neyse, bu oğlan biraz para biriktirmişti, bu parayla yaptığı şey bayağı acayipti. Bir ders almıştı, o derste bir sürü Hunter S. Thompson kitabı, Gonzo gazeteciliği üzerine bir dolu okumuştu. O kitaplar iyi kitapların yapması gerektiği gibi onu düşünmeye sevk etti, düşündürdükleri şuydu: Eğer Irak'ta yaşananları anlamak istiyorsam, bunun tek yolu oraya gitmektir.
Bu nedenle, okuldan bir hafta izin alıp bir uçak bileti satın alır, yola çıkar... Pekâlâ, tüm hikâyeyi hatırlamıyorum ama şu ya da bu şekilde kendini Bağdat'a inen bir uçakta bulur, uçaktan inip kendini terminale ya da işte Bağdat'da uçaktan inince nereye gidiliyorsa oraya atar, insanlar, Iraklılar onu görünce şöyle olurlar: Kahretsin, şu çocuğa bakın. Bir sabah uyanıp buraya gelmeye karar veren şu Amerikalı çocuğa bakın.

Pekâlâ, işler çocuk için pek de yolunda gitmedi. Gonzo gazeteciliğini uygulama şansı olmamıştı. Farsça konuşamıyordu. Dolayısıyla Iraklılara sorabileceği pek fazla soru yoktu, kendi kendine idare edip edemeyeceğini bile anlayamadan Amerikan ordusu tarafından yakalandı, ahmaklığı yüzünden anne babası, öğretmenleri, Amerikan basını, neredeyse bütün ülke nüfusu tarafından cezalandırılmak üzere evine gönderildi. Elbette ki, diğer yandan her şey o kadar da kötü gitmedi. Yani, bizim ülkemizin onların ülkesine yaptıklarını göz önünde bulundurursanız, birinin onu bir çuvala tıktığını, uçaktan indiği anda taşladığını düşünmelisiniz.

Ama her neyse, çocuğun başına ne gelip gelmediği esas meselemiz değil. Gerçekte, esas meselemiz hikâyenin ortasında saklı. Mesele, çok basit, on altı yaşında bir oğlanın bile uçağa binip Bağdat'a uçabilmesi.

Biz ise burada güvenli, minik evlerimizde oturuyoruz. Yağmurlu, sefil Portland, Oregon'da bunun ne kadar korkunç olduğunu, nasıl da suç olduğunu, Irak halkına ne yaptığımızı tartışıyoruz. Burada durmuş, ah, keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı diyoruz. Oysa görüyorsunuz ya yapabileceğimiz bir şey var. Bir bilet satın alabiliriz. Bir uçağa atlayabiliriz.

Şunu hayal et Flynn. Nietzsche'nin Tanrılarla dolu bir gezegen hayalini düşün. Bağdat uçağına binen yüz tane genç İsa hayal et, bin tane genç İsa hayal et. O uçaklardan inip silahsız, ülkelerinin günahlarının affedilmesi uğruna çarmıha gerilip ölmeye hazır bir şekilde asfalt kaplı pistte yürüdüklerini hayal et.

Biliyorsun şu nihilistik zamanlarda yaşıyoruz. İnsanların her şeyin önceden yapıldığını düşündükleri bir zamanda yaşıyoruz. Sanatçılar ne çizeceklerini bilmiyorlar çünkü her şey daha önce çizilmiş. Bu nedenle onlar da soyut resim yapıyorlar. Yazarlar ne yazacaklarını bilmiyorlar, çünkü her şey önceden yazılmış. Bu nedenle onlar da saf eğlence için yazıyorlar. Herkes her şeyin önceden yapıldığını düşünüyor. Dolayısıyla dünyanın sonun geldiği sonucuna varıyorlar.

Pekâlâ, belki de dünyanın sonu geliyordur ama sonu geliyorsa da bunun nedeni her şeyin yapıldığı bir noktaya ulaşmış olmamız değil. Görüyorsunuz ya, henüz kabuğunu bile soymadık. İşaya'nın* yapmamızı salık ettiği, İsa'nın salık ettiği şeyi yapmayı denemedik bile. Aslanın mağarasından içeri doğru yürüyüp bana ne istersen yap demedik. İsa bir Yoldan bahsediyordu. o Yol neydi? İsa'nın görüsü İşaya'nınkiyle aynıydı. Bu, kurdun kuzuyla birlikte yaşaması, leoparın keçiyle, danayla, aslanla, ufak bir çocuğun gazabına uğrayan tüm yavru hayvanlarla yan yana uzanmasıydı. Usul buydu. Bu akıl sır ermez bir barış hayaliydi. İncil inanç kelimesini kullandığında tam manasını kasteder: Silahlarınızı indiren inanç iyiliği getirecektir. Silahlarınızı sakınca bir hareket yapıp bir engereğin yuvasının önünde indirseniz bile. Bunlardan başka inanç yok, başka yol yok. Kudüs'e İşaya'nın tasarladığından başka yol yok. Cennetin Krallığı'na İsa'nın bahsettiğinden başka yol yok, Bağdatlıların kalplerini, zihinlerini kazanmanın başka yolu yok. O yüzden buradan buyurun.

Müdavimlerin, Booker'ın, Beale'in ve benim kim olduğum hakkındaki tüm fısıldaşmalar durmuştu. Artık herkes benim daha önce baktığım yere, yukarıya, hoparlörlere gözlerini dikmişti. Öyle dalmışlardı ki, kaşıklar işaret, baş parmakları arasında sallanıyor, yırtılmış şeker paketlerinin içindekiler eczane tezgahlarına dökülüyordu.

* Ya da Yeşaya. Yahudi inancında bir peygamber. (ç.n.)

Ever...: Daha önce hiç...
Bitch...: Sürtük tokatladın mı? AMERİKA?

* Booker, Amerikan Sadakat Yemini'nden alıntı yapmaktadır. (ç.n.)

Biliyor musun Flynn. Ben sadece devam etmeye devam edeceğim. Bu boş odada benim dışımda sadece bir mikrofon var. Artık umurumda da değil: Al işte, içimdekileri kusuyorum. Daha önce hiç insan ırkının tarihinin ne kadar acı verici, dayanılmaz derecede sıkıcı olduğunu düşündün mü? Yani, acaba tarih okumaktan hoşlanan çocuk olmuş mudur? Hayır, tarih öğrencileri en çok sıkan şeyler arasında bir numaradır. Bunun ne kadar üzücü olduğunu hiç düşündün mü? Tüm insanlık tarihi: Sıkıcı. Demek istediğim ilkokulda öğrencilerin eline ders kitaplarını tutuşturmak yerine onlara bir cümle verebiliriz. İnsan ırkının tarihini tek bir cümlede özetleyebiliriz: Bir grup insan başka birilerinin topraklarını güç kullanarak ellerinden aldı, güce başvurarak daha fazla toprak elde etti, bu böyle sürdü. Ta ki ilk grubun acımasızlığı yüzünden çılgına dönen bir başka insan topluluğu bu insan grubunun gücünü zayıflatmanın bir yolunu bulup ilk insan topluluğunu öldürene, topraklarını gasp edene ve döngü yeniden başlayana dek.

Homo sapiensin Dünya gezegenindeki tarihi yukarıdaki o cümleyle özetlenebilir, yukarıdaki cümle acı verecek derecede sıkıcı, üzücüdür. İşaya'nın öğütlediği, İsa'nın öğütlediği, benim öğütlediğim şudur: Bir kereliğine, hadi insan ırkının sıkıcı tarihi cümlesine farklı bir cümle eklemeyi geçtim; ulusumuzu, Amerika'yı öne çıkarmayı geçtim; denemeli ve döngüyü kırmalıyız, denemeli ve aç gözlü değil yüce gönüllü olmalıyız, günah işlediğimizde tövbe etmeliyiz.

Ne kadar da tarihi bir an olurdu! Ne kadar tahmin edilemez! Sadece şunu hayal edin, Amerika'nın özür dilediğini. Bir gün, sabah hepimiz uyanıyoruz, bir uçağa atlıyoruz. Tertipsiz eylemin en sıkısı olurdu! Ve kendimizi orada, Bağdat'ın tozlu sıcağında buluyoruz. Her yerde tişört ve kot pantolonlar beliriyor. Iraklılar ne yapacaklarını bilemiyorlar. Bize ateş mi açarlar? Belki. Gelip bizi selamlarlar mı? Belki. Yoksa her ikisinden biraz mı yaparlar? Muhtemelen. O gün tarihe geçer mi? Kesinlikle.

Mesele şu, bu yaşanana bakarsak: İster tüm o Amerikalılar şehit olsun, ister Iraklılar endişe verecek şekilde dostane... Her halükârda o gün dünya tarihindeki diğer tüm günlerden farklı olurdu. Ve Amerika, Amerikan tarihinde en azından bir gün, öne çıkardı. Bunu kutlardık. Iraklılar kutlardı. Tüm dünya bunu kutlardı. Alışılmadık bir gün olurdu. Başka birinin toprağını kendi toprağımız yaptığımız için değil, Amerika'nın başka bir ulusun yakasından düştüğü, Amerika'nın izlediği yolun yanlışlarını gördüğü, yanlış bir şey yaptığını anladığı (sahte bahanelerle bir savaş başlattığı) özür dilediği için kutladığımız bir gün olurdu.

749- Willamette Rivera', Washingtondaki Mount St. Helens** bakan bir gökdelenden görülen manzara...

* Willamette Nehri. (ç.n.)

** Washingtondaki aktif St. Helens yanardağı. (ç.n.)

Tüm bunları okuduktan sonra muhtemelen Booker'ın uzun zamandır konuştuğunun farkındasınızdır. Neredeyse komaya girmiştim. O yüzden radyodaki ses artık Booker olmadığında, KBOO sunucusunun titreşen, tanıdık sesi yerini ulusal bir sendikanın sakin sesine bırakınca tepki vermedim. Sizi çok etkileyen bir filmden sonra jenerik akarken hareket etmek istemeden oturmanız gibi oturduğum yerde kalmaya devam ettim.

Şimdi, söylemiş olduğum gibi Booker'ın sesi cafénin hoparlörlerinde yankılanırken kendi içime dönmüştüm. Dolayısıyla o ana kadar etrafımda olanları fark etmemiştim. Ama artık fark ediyordum. Ve gördüğüm şey, pekâlâ, oldukça şaşırtıcıydı. Coffee shop'taki insanlar hâlâ heykel misali ayakta dikiliyordu. Radyoyu sanki az önce önemli ve korkunç bir olay olmuş gibi dinliyorlardı: Sanki Pearl Harbor bombalanmış, ya da İkiz Kuleler çökmüş, ya da uzaylılar gezegeni ele geçirmiş gibi. Booker'ın sesinin, söylediği kelimelerin bu coffee shop'taki insanların üzerinde böyle bir ağırlığı olmuştu.

Booker'ın konuşması bitince kafedeki herkes benim gibi akan jeneriğe bakıp kalırmış gibi oturduğu yerde kalakaldı. Bunu anlatmaya kelimeler yetmez. Ansızın, tüylerinizi diken diken edecek bir şeyle karşılaştığınızda ne yaptığınızı anlatmaya kelimeler yetmez. Daha sonraları, anı hatırlarsınız, *Smells Like Teen Spirit*'i radyoda ilk duyduğunuz an gibi o anı kafanızda hatırlarsınız ama aslında o an ne yapmışsınızdır?

Gerçekte bir şey yapıp yapmadığınızı bilmem. Bu vızıltıyı hissettiniz ve belki de pencerelerinizi indirip radyonun sesini açtınız ama aslında hiçbir şey yapmadınız. Coffee Shop'ta o an olan da bu tür bir şeydi. Herkesin tüyleri diken diken olmuş, gözleri kocaman açılmıştı.

Derken Booker'ın ne yapmak istediğini anladım. Tabiri caizse, bu radyo programı her yerde dinlenmiş olabilirdi. Eğer Wausau, Wisconsin ve Manhattan, Kansas ve Lordsdale, New Mexico'da dinlenebiliyorsa insanlar yaptıkları işi bırakıp rad-

yonun sesini açıp dinlemişlerdi. Şu herif, adı neydi Booker gerçekten de bir peygamberdi ve gerçekten de biz, hepimiz bir sabah uyanıp Bağdat'a giden bir uçağa atlamalıyız.

O an -cafédeki herkes bunları düşünürkenki sessizlik anı- uzun sürmesine rağmen son buldu. Bitiren Beale oldu ve Booker'ın sözlerinden etkilenmiş ve onları doğru bulmuş ve muhtemelen gidip Bağdat'a bir bilet almak istemiş olmasına rağmen bunu benim iyiliğim için yaptığını biliyordum.

"Pekâlâ, tam bir saçmalıktı" dedi Beale.

Böyle söyleyince tüm coffee shop Beale'e döndü ve hepsinin dudaklarına ufacık gülümseler yerleşti. Aşırı dozda kafeine bulanmış ruhlarında inşa olmuş tüm duygular yerle bir oluverdi. *Amaaaan*, dedi her biri içinden, bu adam deli, kaçığın teki, oraya gitsek hepimizi öldürürler. Dinlemeye başlamadan önce her ne yapıyorlarsa onu yapmaya geri döndüler ve Bağdat'ı ve Booker'ı unuttular. Ya da en azından unutacaklardı. Şayet ki başka şartlar oluşmamış olsaydı.

Bölüm 30

Zeytin Bahçeleri

Aynı Pazar geç saatlerde kapı çaldı. Normalde Pazar günü o saatte Mercyx'le yan yana bisiklete binerdik. Bisikletimin de Mercyx'ün de olmayışı buna engeldi. Bütün o boşa çabalayışlarının ardından sonunda Don ilan edildiği ve tavadan miğferini çıkarıp mızrağını kınına koyduğu *Don Quijote*'nin sonuna gelmek üzereydim.

Kapıya vurulduğunu duymaktan hoşnut olmadım. Bir Yehova şahidi, Greenpeace gönüllüsü, Mercyx ya da Booker. Bunların hiçbiriyle uğraşacak duygusal enerjim yoktu.

Kapıyı açtım. Listedeki en son kişiydi. Bir mafya filminde olup "Sana diyecek hiçbir şeyim yok" deyip kapıyı yüzüne çarpmak isterdim ama diyecek hiçbir şeyin olmadığını söylemek de bir şey demekti. Hiçbir şey demedim.

Kapı eşiğinde durdu. "Şehirden ayrılıyorum."

"İyi" demek istedim ama ağzımı açmadım. Kararlıydım.

"Radyoda dediklerimi duydun mu?" diye sordu Booker.

İfadesiz kalmaya devam etmeyi denedim. Onu hiçbir şey belli etmemeyi. Hiçbir şey hak ettiği yoktu.

"Sen daha iyisini hak ediyordun." dedi.

Ona bakamıyordum. Yere bakıyordum. İfadesizliğimin bir işe yaramadığını biliyordum. Bunun üzerine yüzümde sinirli bir ifade belirdi. Gıcık oldum. Söylemek istediğim bir şey söyledim. "Her nereye gidiyorsan git adamım."

"Benimle gelecek misin?" diye sordu.

Garip garip Booker'a baktım. Sorusundan umutsuzluğu belli oluyordu. Orada, yalnızlığa katlanamayan bir sarhoş gibi dikiliyordu. Anlamamıştım.

"Hayır" dedim.

"Benimle derken benimle gelmeni kast etmemiştim. Sadece havaalanına kadar, uçağı beklemek için" dedi.

Keşke daha büyük olsaydım. Keşke gerçekten her şeyi bilseydim. O bana söylemeden ben her şeyi bilseydim. Sarhoştu, seçimi kaybetmişlerdi ve pekâlâ... Mercyx gerçekti ve onun hayatında daha önce hiç gerçek biri olmamıştı, tüm kadınları seks işçileriydi. Ne yapacağını da biliyordum. Uçağın nereye gideceğini biliyordum. Derken katlanamadım.

Kapıyı üzerine kapattım.

Ya da en azından denedim. Ben kilidi çeviremeden Booker ayağını kapıyla eşiğin arasına koymuştu. Bir süre her ikimiz de kapıya yaslanıp öyle kaldık. Gerçi bunu sürdürmeye devam etmeye ruhen mecalim yoktu. Yeniden açmasına izin verdim. Her ikimiz de yere bakıyorduk.

Booker cebine uzandı ve bir şıngırtı duyuldu. "Al bunu" dedi.

Bakmadım. Elimi uzatmadım. Paspasımın üzerine bıraktı. Bir anahtardı.

"Kilisenin" dedi.

Ayağımı yere sürüdüm. O dışarıda, ben içeride dururken evin içine soğuk giriyordu.

"Ben de birini sevmiştim" dedi. "Onu her gece satıyordum ama yine de onu sevmiştim."

Tabii ki, bundan pişmanlık duruyorum. Radyodaki özrünü ciddiye almadığım için pişmanım. Gerçek ve samimi olduğu-

nu biliyorum ama kendini onarmak zaman alan bir iştir ve ben buna hazır değildim.

"Denemeliyim" dedi.

Aklım onda değil kendimdeydi. Kendimi ve bana yapılanı düşünüyordum. Ve kapıyı tekrar kapattım. Ve kilitledim. Ve bu sefer Booker beni durdurmak için çaba harcamadı.

Bölüm 31

Onu Tanıdığımı Üç Kez İnkar Edişim

Otuz dakika kadar sonra kapıma yeniden vuruldu. Yine Booker, yalnız gidebilecek kadar iyi hissetmiyor diye düşündüm ama aklıma Mercyx olabileceği de geldi. Kapıda delik olmamasına lanet ederek kapıyı açtım. Daha önce hiç görmediğim, son derece şık ve temiz bir gri takım elbise içinde bir adam duruyordu. Yehova şahidi. Lanet olsun.

"Adım Roland Dial" dedi. "Federal Soruşturma Bürosu'ndanım*. Siz Barholomew Flynn misiniz?"

Bartholomew Flynn olmak isteyip istemediğimi çözmeye çalışarak bir süre orada dikildim. Olmadığıma karar verdim, ama uzun uzun duraklamam Roland Dial'e o olduğumu açık etti.

"Hayır" dedim.

Roland Dial yalan söylediğimi bildiğinin altını çizercesine gözlerini kısarak bana baktı. Ardından daireme adımı attı. Şu hayatta birbirine en zıt iki şey Roland Dial ve benim dairemdi. Roland odaya çabucak göz attı ve ortasında durmayı tercih etti. Ben duvara yaslanmayı seçtim.

* FBI. (ç.n.)

"Joseph Patrick Booker'la arkadaş mısınız?" diye sordu Roland.

"Hayır" dedim. Gerçekten de onunla arkadaş değildim. O nedenle yalan söylüyormuş gibi hissetmedim."

"Joseph Patrick Booker'ı tanımıyor musunuz?" diye sordu Roland.

"Yo" dedim.

İşte şimdi yalan söylüyordum. Niçin bir FBI ajanına yalan söylüyordum? Bir FBI ajanına yalan söylemek federal bir suç muydu?

"Siz bu kilise hakkında bir çizgi roman çizmiyor musunuz?" diye sordu Roland.

"Hayır" dedim. İşte şimdi gerçeği söyleyebilirdim. "Ev arkadaşım çiziyor."

Roland pür dikkat bana bakıyordu. Muhakkak ki FBI ajanları bunu yapmak için eğitilmişlerdi. İyi bir yalancı olduğumu sanmam. O yüzden ne yaptığımın farkında olduğundan bayağı eminim. Yine de oyuna devam etti.

"O zaman bu Booker'ın kim olduğunu biliyorsunuz?" diye sordu Roland.

Kahretsin. Önce kim olduğumu bilmediğimi söylemiş, sonra kim olduğunu bildiğimi söylemiştim. "Hayır, yani kişisel olarak değil."

"Şu sizin ev arkadaşınızı nerede bulurum?" diye sordu Roland.

"Muhtemelen herhangi bir striptiz kulübündedir." dedim.

"Adı neydi?" diye sordu Roland.

"Flynn" dedim.

"Barth Flynn mi?" diye sordu Roland.

Bana Barth diye seslenince irkilmemeye çalıştım. Yapmaması güçtü. "Evet."

"Peki siz?" diye sordu Roland.

"Chester Fields" dedim.

Roland takım elbisesinin ceketinin içinden bir tükenmez kalem ve ufak bir not defteri çıkarttı. Kalem not defterine tut-

turulmuştu. Defteri sağ elinde tutarken kalemi sol elinde çeviriyordu. Roland solaktı. Bir nedenle bir solağın FBI ajanı olması dikkatimi çekmişti. Roland'ın, sinirlerimi germek, geri adım atıp da ona daha fazla bilgi verip vermeyeceğimi görmek için orada dikilip kalemi elinde çevirdiğini düşündüm. Roland uzun, biçimsiz suskunlukların uzmanlığım olduğunu bilmiyordu.

"Tamam, bakın..." Roland sonunda kalemini çevirmeyi bıraktı ve konuştu. "... Ev arkadaşınız geldiğinde beni bir arayın." Kalemi not defterine geri tutturdu, cebinden bir kart çıkarttı, ardından not defterini takım elbisesinin ceketinin içine soktu. Kartı aldım ve şapşal şapşal kafamı salladım.

Roland ayrılmadan önce odayı ikinci bir kez daha taradı. Gözleri *O Pazar Booker'ın Kilisesi*'nin yerde yatan bir nüshasına kilitlendi.

İncil'de Petrus'un İsa'yı üç kez inkâr edişi hakkındaki hikâyenin her zaman garip olduğunu düşünmüşümdür. Yani, muhtemelen kanunlarla başı dertte bir arkadaşınız varsa ve garip garip insanlar size onun hakkında sorular sormaya başladılarsa onu tanımadığınızı söylemek yapılması gereken doğru şey değil midir? Esas noktayı anlıyorum -İncil'de Petrus'un inandıklarının arkasında durmaktansa kendini kurtardığını- ama yine de bir şeyi sürekli başa kakmak ahmakça geliyor: İsa'yı "inkâr etmek" korkaklık olabildiği gibi aynı zamanda yapılması doğru olan şey de olmuş olabilir. Hem, kim bilebilir ki? Belki de Petrus onu üç kez inkâr etmeseydi o ve diğer on bir havari hemen İsa'nın yanında ağaçlardan sallandırılacaklardı. Sonra da bu Hıristiyanlığın sonu olacaktı.

Neyse, bu tartışmalı bir mesele. Ve dürüst olmak gerekirse bunu, sadece kendimi daha iyi hissedebilmek için anlattım. Hayatınızı neler yapmış olabilirdim diye merak ederek geçirmek pek de üretici değildir.

KAHVE MOLASI #7
ÖLÜM ÜZERİNE

HAYATTA BOKTAN ŞEYLER OLUR. BÜTÜN BİR MAKARA ÇÖZÜLÜR GİDER. SERİM, DÜĞÜM, ÇÖZÜMDEN MEYDANA GELEN HOŞ BİR HİKÂYE ÖRGÜSÜ YOKTUR. ONUN YERİNE ŞU OLUR: DOĞARSINIZ. MANZARA SİZDEN ÖNCE BELLİDİR. TIRMANMANIZ GEREKEN DAĞI GÖRÜRSÜNÜZ. AMAÇLARINIZI BELİRLER, TIRMANMAYA BAŞLARSINIZ; SONRA, YOLUNUZUN ÜZERİNDE, TIRMANIRKEN BİR BUZ KÜTLESİNİN YA DA BAŞKA BİR ŞEYİN ÜZERİNE DÜŞERSİNİZ VE DONARAK ÖLMEYİ BEKLERSİNİZ VE BUNUN ÜZÜCÜ TARAFI, DONARAK ÖLMEYİ BEKLERKEN, DAĞIN TEPESİNİ, ZİRVESİNİ GÖREBİLMENİZDİR VE TEK DÜŞÜNEBİLDİĞİNİZ NE KADAR APTALCA OLDUĞU. BÜTÜN HAYATINIZI BU DAĞA TIRMANARAK GEÇİRMİŞ OLMANIZIN NE KADAR APTALCA OLDUĞUDUR. SONRA, TABİİ Kİ ÖLÜRSÜNÜZ. VE KASKATI DONUP KALIRSINIZ VE DİĞER TIRMANIŞÇILAR, PEKALA... BİR DAĞA TIRMANIRKEN ÖLÜP KALMIŞSINIZDIR VE KİMSENİN SİZİ AŞAĞIYA İNDİRİP USULÜNE GÖRE GÖMMEYE VAKTİ YOKTUR. BU NEDENLE DİĞERLERİ YÜZÜNÜZÜN BİR GÖL GİBİ BUZ TUTTUĞUNU VE NASIL DA YUKARIYA BAKTIĞINIZI GÖRÜR VE GÖZLERİNİZDEKİ O BAKIŞIN O DAĞA TIRMANMAK İÇİN CAN ATTIĞINI DÜŞÜNÜRLER VE SİZİN TIRMANMAYA DEVAM ETMELERİ İÇİN SİKTİĞİMİN BİR İŞARETİ FALAN OLDUĞUNUZA İNANIR VE SİZİN ASLA ULAŞAMADIĞINIZ ZİRVEYE ULAŞMAK İÇİN CAN ATARLAR. SİZİN SON ANINIZDA NE DÜŞÜNDÜĞÜNÜZÜ ASLA DÜŞÜNMEZLER. BUNUN NE KADAR DA APTALCA OLDUĞUNU ASLA DÜŞÜNMEZLER. İŞLER İYİCE SARPA SARMADAN ÇEKİP GİTMEYİ, ÖYLECE YARIDA BIRAKMAYI ASLA DÜŞÜNMEZLER.

FLYNN'İN EVRENE İLK KİTABI

Bölüm 32

Bartholomew Flynn'in Onun Bedenini Yiyişi ve Kanını İçişi

Merdivenlerden çıktım. Yatağıma gittim. Ertesi gün yapacak çok işim yoktu. Uzandım. *Don Quijote*'yi bitirdim. Beni büyüledi: Bu roman dört yüz yıl önce alternatif bir gerçeklikte yaşayan, şövalyelerin olmadığı bir dünyada şövalye olduğuna inanan bir adam hakkında yazılmıştı. Son bölümde etrafındaki insanlar onu o kadar eğlenceli buluyordu ki, şövalye olmasına izin veriyordu ve *Don Quijote* yaşlı ve hayatını kurtarabilmek için bir kılıcı doğrultabilmekten aciz olduğu gerçeğine rağmen bu şekilde şövalye oluyordu. Bir gün geçti. Bir gece geçti. Bunun için üzgünüm, bunun hakkında bu kadar soğuk ve damdan düşer gibi yazdığım için üzgünüm ama benim için zordu. Uyandım. Duş aldım. Dişlerimi fırçaladım. Giyindim. Pazardı.

İnternete girdim ve bir haber sitesinin kapağında rahip yakası, bir tarafa taralı saçları ve yüzünde o Tatto gülümsemesiy-

le onun bir fotoğrafı vardı. O günün başlığı kalın harflerle şöyleydi: FANATİK HIRİSTİYANIN BAĞDAT'DA KAFASI KESİLDİ. Tepki verdiğimi, nefesimin kesildiğini, çığlık attığımı ya da ağladığımı düşünebilirsiniz ama bunların hiçbirini yapmadım. Hızlı hızlı haberi okudum. Sanki tarafsız bir gözlemciymişim gibi:

Dwarf Preacher Beheaded in Iraq

Print Email Share Comments (1790)

Joseph Patrick Booker's headen a platter. Artist's rendition byGern Blanston/Corbis

RAMADI (AP) -- Joseph Patrick Booker, 33, a self-proclaimed preacher from Portland, Oregon, was beheaded by youths in Iraq early this morning after crossing the Jordanian border in a taxi and entering a Sunni-controlled market alone and unarmed. Booker was a dwarf.

Booker flew into Jordan on Friday, accompanying a deported alien, then bribed a reluctant taxi driver $500US to drive him to Baghdad. The taxi driver, Pahenhm el Parma,stopped at a market in Ramadi to purchase food for himself and the passenger. Booker left the vehicle against the driver's advice.

El Parma said that Booker wished to "apologize to the Iraqi people."

Booker proceeded to the central square of the market, where he allegedly overturned a vendor's basket of eggplant, stood on it, disrobed, and began shouting. According to vendor, Ghaisel Fazi, 50, Booker was heckled by a growing crowd before he was brought down by sniper fire.

The Ramadi market is considered a "no go" zone by the United States military.

After the shooting, several youths surrounded the body. Ali Mohammad, 45, a merchant from the nearby Albu Bali region, claims that the youths chanted, "behead the midget," before he was decapitated. It is not known which of the youths beheaded the preacher.

Sponsored Links

Red Hot Fiction

Explosive, challenging books by top-notch authors

www.hawthornebooks.com

Solace for Writers

World-class writing space for writers. Affordable rates

www.writersdojo.org

Buy a link here

According to several sources, Booker's head was paraded around the market for several minutes on a mezze platter before Ramadi police arrived to break up the riot. A battalion of U.S. troops arrived on the scene shortly after. No further violence was reported.

Lt. Col. Steve Bergencamp, commander of the 2nd battalion, 82nd Airborne, who secured the scene said, "the body sustained several bullet wounds to the chest and torso, and appeared to be decapitated with a sharp knife in accordance to Zabiha, the prescribed

Joseph Patrick...: Joseph Patrick Booker'ın kafası tepsinin üzerinde. Sanatçının yorumu Gern Blanston/Corbis
Sponsored...: Sponsorlu bağlantılar / Red Hot Fiction
Explosive...: Muazzam yazarlardan bomba gibi, meydan okuyan kitaplar
Solace for...: Yazarlar İçin Bir Teselli
World-class...: Yazarlar için konforlu yazım alanları. Uygun fiyatlara

Cüce Vaizin Irak'ta Kafası Kesildi

RAMADI (AP) – Portland, Oregon'da kendi kendini peygamber ilan etmiş olan Joseph Patrick Booker(33)'ın bu sabah erken saatlerde bir taksiyle Ürdün sınırını geçip Sünnilerin kontrolündeki pazar yerine girdikten sonra Irak'taki gençler tarafından kafası kesildi. Booker silahsızdı ve cüceydi.

Booker Cuma günü yanında sınır dışı edilmiş yabancı uyruklu bir kişiyle Ürdün'e uçmuştu. Ardından bu işe gönlü olmayan bir taksi şoförüne kendisini Bağdat'a götürmesi için 500 dolar rüşvet verdi. Taksi şoförü Pahenhm el Parma kendisi ve yolcular için yiyecek satın almak için Ramadi'deki bir pazar yerinde durdu. Booker sürücünün tavsiyelerine rağmen aracı terk etti.

El Parma, Booker'ın "Irak halkından özür dilemek" istediğini söyledi.

Booker pazarın ortasına kadar ilerledi ve iddialara göre burada bir patlıcan satıcısının küfesini devirdi, üzerine çıktı ve bağırmaya başladı. Ghaisel Fazi(50) adındaki satıcıya göre Booker'ın konuşması giderek artan kalabalık tarafından kesildi ve ardından Booker sniper ateşiyle yere yığıldı.

Ramadi pazarı Amerika Birleşik Devletleri ordusunun "giremeyeceği" bir bölge olarak addedilmiştir.

Ateşin ardından cesedin etrafını çok sayıda genç çevirdi. Yakın mesafedeki Albu Bali bölgesinden bir tüccar olan Ali Muhammed (45) Booker'ın kafası kesilmeden önce gençlerin "cücenin kafasını kesin" diye ilahiler söylediklerini iddia etti. Gençlerden hangilerinin vaizin kafasını kestiği bilinmiyor.

Çok sayıda kaynağa göre, Ramadi polisi gelip arbedeyi dağıtmadan önce Booker'ın kafası bir meze tepsisinin üzerinde dakikalarca pazarda gezdirildi. Kısa bir süre sonra bir A.B.D. taburu olay yerine geldi. Devamında şiddet eylemi bildirilmedi.

Olay yerini emniyet altına alan 2. tabur 82. Hava İndirme Birliği kumandanı, Yarbay Steve Bergencamp "Zabiha'ya göre cesedin göğüs ve gövde kısmında çok sayıda kurşun yarası mevcuttur ve kafası keskin bir bıçakla kesilmişe benzemektedir."

Haberi okuduktan sonra, laptopumu kapattım. Onu bunca zamandır tanıyordum ama anne babasının kim olduğunu ya da kaç yaşında olduğunu, ya da arkadaşlarınız hakkında bilmeniz gerektiği var sayılan herhangi bir detayı hiç öğrenmemiştim. Kabanımı giydim, içine gazeteyi koyduğum postacı çantamın kayışını sıktım, bel çantamı taktım ve dışarı çıktım.

Belki bu tarz bir şey yaşamış diğer insanlar tepkimi anlayacaktır. Booker öldüğünde sanki ben de ölmüştüm.

Soğuk bir gündü. Rüzgar esmiyordu. Gökyüzü açıktı, ama kuzey enlemlerindeki gökyüzünün açıklığı gibi bir açıklıktı bu. Yani gökyüzü neredeyse bembeyazdı, güneş ufkun üzerine güçsüzce asılmıştı. Gökyüzüne herhangi bir renk veremeyecek kadar zayıftı. Kiliseye uzun bir yürüyüş yolu vardı. Ayinin yapılışı üzerinden normalde bir saat geçmişti. O yüzden vaaz dinlemeye gelmiş biriyle karşılaşma şansım yoktu. Otobüse bindim ve yaklaşıp da sola bakınca birinin merdivenlerde oturduğunu gördüm. Kim olduğunu biliyordum. Onu uzaktan pek çok kez görmüştüm. Silüetinden tanımıştım. Mercyx'dü.

Yaklaşırken hiçbir şey demedim. Üzerimdeki bakışlarını hissedebiliyordum ama onlara karşılık vermedim. Bakışlarımı döşemede tuttum. Sanki kaldırımdaki çatırtılarını her zaman hatırlayacakmışım gibi (hâlâ da hatırlıyorum) attığım her adımın ağır ve önemli olduğunu hissettim.

Yanından geçip gittim. İtip kapıyı açtım. Kilisesinin içine doğru yürüdüm.

~

Bir an için hayata geri döndüm. Bisiklet parçaları, sinema koltukları, boya lekeleriyle kaplı sunak, lanet olasıca Big Six çarkı, hepsi hâlâ oradaydı. Her şey aynı son kez oradayken ki gibiydi. Önce kahvenin acı kokusu -otomatik makineyi kapamayı unutunca çıkan o koku- burnuma geldi. Ardından donutları gördüm. Sunağın üzerinde on tane pembe kutu vardı. Hepsi açılmış, hepsi doluydu. Kahve ve donutların nasıl olup

da oraya geldiğini bilmiyorum. Belki Booker için donutları alıp getirecek başka biri vardı ve bu kişi neler olduğunu bilmiyordu. Belki de, bilmiyorum, belki de onları Booker sipariş vermişti. Vaaz dinlemek umuduyla gelip de kiliseyi boş bulan -kiliseyi donutlar dışında boş bulan- birine ödül olsun diye.

Bu hususi ayrıntının niçin bu kadar aklıma takıldığını bilmiyorum. Donutlar, orada öylece durmaları, öylesine bakir ve her şeyleriyle ortada duruşları beni çılgına çevirdi. Yani, bunlar öyle herhangi bir donut da değildi ki. Bunlar Voodoo Donut'uydu. Bilirsiniz işte "büyüsü deliğinde" donutlarıydı. "*O-grubu-gördün-ya-artık- eve-gitmek-istemiyorsun*" donutlarıydı. Gece donutlarıydı. Polis ve caddeyi turlayanların donutlarıydı. *Sadece-Oregon-Portland'da* donutlarıydı. Pahalı denilebilirdi ve üzerlerinde Kakaolu gevrek topları, Butterfinger'l*ar ve Oreo'lar** olurdu ve kafanızı bütün gece güzel tutmakta kokainden çok daha iyilerdi. Hasiktir ya, savaş alanına girmek üzere uçağa biniyordu, sırtında tüfeği, elinde silahı yoktu ve hâlâ bizi kollamanın, siktiğimin koyununun yeminin derdindeydi.

Bense onu öylece bırakmıştım. Orada, kapımın eşiğinde durmuştu ve ben gitmesine izin vermiştim. Benden onu geçirmemi istedi, bana anlatmak istedi, bana anlatmak istedi ve benden kalmamı ve onu vazgeçirmemi istedi. Bense... Onu düşünmemiştim bile, tek düşündüğüm kendimdi.

Kutu kutu donut ve termos termos kahve orada öylece duruyordu. Onun donutları! Onun bedeni! Onun kanı! Lanet olsun! Yani başka bir kilisede olsa küçük altın kapının kilidinin açık durduğunu ve ufak beyaz ekmeklerin üzerinde sinekler uçuştuğunu hayal edebilir misiniz?

Maymuna döndüm. Biri ölünce, özellikle de böyle apansız bir ölüm söz konusu olunca insanlar mala bağlama eğilimindedir. Maymuna döndüm. Tesadüfe bakın ki, ilk aldığım do-

---

* Çıtır fındık kreması dolgulu bir çikolata barı markasıdır. (ç.n.)

** İki çikolatalı kurabiye arasında kremadan oluşan sandviç formundaki kurabiye çeşididir. (ç.n.)

nut Mor Maymun çıktı. Vanilya kaplamalı ve üzümlü oralet pudralıydı. Donutu sağ avucumda sıktım. Bir başka donut aldım, Kirli Kartopu. İçinde bir tür koyu renkli yoğun bir dolgu ve pembe marshmallow glazürü ve hindistan cevizi parçaları vardı. Onu da sol avucumda ezdim. İkisini de attım. Attıklarımın birazı yere düştü ama çoğu ellerimde kaldı: Vanilya kaplaması, pembe marshmallow ve üzümlü oralet karışımı ve hindistan cevizi. Devam ettim. Şansım yaver gidiyordu. Daha bir sürü donut ezdim. Daha bir sürü donut attım duvara. Donut kutusunu aldım. İçindekileri yere attım. Donutların üzerinde tepindim. Sek sek oynar gibi bir donuttan diğerine sıçradım. Tüm bunlar kulağa eğlenceli gelebilir ama değildi, korkunçtu. Trajikti. Muhterem en yakın arkadaşımın donutlarını eziyordum.

İkinci kutuya gittim. Bunu daha önce düşünmemiştim. En yakın arkadaşım -hiç aklıma gelmemişti. Kısa süren bir en yakın arkadaşlıktı ama yine de benim en iyi arkadaşımdı. Biliyordum. Öyleydi, en iyi arkadaşımdı, en iyi arkadaşım olmuştu. Kafamı kutunun içine soktum. Çikolatalı Üçlü Penetrasyon'un ortasındaki deliğe burnumu yapıştırdım. Elma yakalama oyununda* gibiydim. Yemeye başladım. Ağlamaya başladım. Tuz, çikolatalı kek, çikolatalı glazür ve lanet olası kakaolu mısır gevrekleri hepsi birbirine karıştı. Umursamadım. Orada başkasının olması da umurumda değildi. Hepsini ben yiyecektim. Tek başıma onun bütün donutlarını yiyecektim. İki düzine donut çarpı kalan dokuz kutu lanet olasıca iki yüz gibi bir şey ediyordu. O kadar da çok donut yoktu. Booker'a göre becerilebilecek bir işti. Yazmanı olarak donutlarını ben yiyecektim.

Yaptığım şeyin kulağa homoerotik geldiğini ve etkisini azaltmak için "onun donutları" yerine "donutlar"ı demem gerektiğini de düşünüyorum ama o anki kafa karışıklığımda donutlar sanki

* Genellikle Cadılar Bayramı'nda oynanan bir oyun. Oyuncular su dolu geniş bir kabın içine atılan elmaları sadece ağızlarını kullanılarak yakalamaya çalışırlar. (ç.n.)

bir şekilde onu temsil ediyordu, ondan bana kalıp da ona en yakın olan şey onlardı. Onun gibi aykırıydılar. Onun gibi her zaman kafaları kıyaktı. Bazen aynı onun gibi fazlaydılar.

Umduğum kadar iyi gitmiyordu. Önümü göremiyordum. Bir gözümde kocaman bir Snickers parçası vardı. Diğeri ise Çilekli nesquik tozuna bulanmıştı. Bir tavuk gibi yemlenmeye, önüme geleni ağzıma atmaya başladım ama zor sayılırdı çünkü Nyquil glazürlü donut Arnold Palmer'in limon ve çay aromasıyla iyi gitmiyordu ve hızım kesildi. Hissettiğim o hiddeti, durumun gerektirdiği o hiddeti devam ettiremeyeceğimi biliyordum. Vanilya soslu, pembe marshmallowlu, üzümlü oraletli, koyu renk kremalı, hindistan cevizi parçacıklı elimi saçlarıma götürdüm. Devil's food*, muz, PeptoBismol** ve krema dolgusunun tadına baktım. Belki de bir oturuşta hepsini sindirmek mümkün değildi, belki de günün ve gecenin kalanına ve yarına da ihtiyacım vardı. Gerçi çekildim. Alnımdan çeneme kadar glazür, Boo Berry mısır gevreği ve ekler pastaya bulanmıştım. Bir tane elmalı mücver kaptım ve Kurabiye Canavarı gibi çoğunu ufalayıp yere döke döke mideye indirdim. Bir tane de pirinç gevreği kaplı yedim.

O ölmüştü. O, Tanrı'ydı, her şeydi ve ölmüştü. Nasıl ölebilirdi ki? Bunu nasıl yapardı? Nasıl öylece gidiverirdi? Daha hiçbir şey yapmamıştı ki. Daha yeni başlamıştı. İnsanlara işkence edip kafalarını kestikleri bir yere öylece gidip işkenceye uğrayıp kafanızı kestirmezdiniz ki. Neden böyle yapmıştı ki? O ölmedi. Böyle bağırdım. Tükürüklerimi saçtım. Çığlığıma pirinç gevreklerini kattım. İçine fındık kremasını doldurdum. "O ölmedi!"

Oysa o ölmüştü. Bu kiliseyi kurmuş, cemaatini bir araya getirmiş ve ardından bir uçağa atlayıp sevimsiz bir yere gitmiş ve ölmüştü. Haziran, Temmuz, Ağustos, Eylül, Ekim, Kasım. Öldü, öldü, öldü, öldü, öldü, öldü. Hz İsa gibi altı ay.

---

* Şeytan'ın Yemeği anlamına gelen, Uluslararası bir tarife dönüşmüş, çikolata oranı yoğun bir pasta çeşidi. (ç.n.)

** Bir mide ilacı. (ç.n.)

Ağzımda haddinden fazla fındık kreması vardı. Tıkandım. Boğuluyordum. Ölecektim. Parmağımı boğazıma daldırdım. İçeride fındık kreması, muzlu cips ve kuru üzümler vardı. Bunlardan meydana gelen bir tomar çıkardım. Parmağımı salladım ve fındık kremasının, muzlu ciplerin ve kuru üzümlerin bir kısmı yere düştü ve birazı da zaten elimde olan pembe marshmallow ve hindistan cevizine bulandı. Üzerimde her lezzetten vardı.

Önümü görmek istediğimden gözlerimi gömleğimin koluyla sildim ama bu yaptığım sadece kirpiklerimin birbirine yapışmasına yaradı. Sikeyim böyle işi. Elimi yeniden kutuya soktum.

İşte o esnada arkama doğru sokuldu. Mercyx, eskiden arkadaşım olan kız, az daha kız arkadaşım olacak olan kız, aptal gibi evlenme teklif ettiğim kız, nefret ettiğim ve beni yerin dibine geçirmiş olan kız, evet onunla, Booker'la, ölmüş en yakın arkadaşımla yatan kız. Tüm bu zaman boyunca arkamdaymış, bana bir şey söylüyormuş, beni sakinleştirmeye, beni durdurmaya çalışıyormuş. O *siktiğimin* orospusu.

Bir dirsek attım. Bütün kuvvetimle. Dirseğimin, ortasının, köşesinin, göz oyuğuna girdiğini hissettim. Umursamadım. Kim sikine takardı ki? Joseph Patrick Booker ölmüştü ve artık Tanrı yoktu. O zaman kim siklerdi ki? Darwin haklıydı, İsa ise haksız. Kimin sikindeydi ki?

Beni itti. Düştüm. Sunağın üzerindeki donutların ve termosların üzerine düştüm. Birlikte sunağın üzerine düşüp sunağı ikiye bölsek ve birbirimizin kollarında yere yuvarlansak çok daha dramatik olabilirdi ama öyle bir şey olmadı. Şöyle oldu: Sunak benim ağırlığımdan çökerken ben de oldukça sert bir şekilde kafamın üzerine düştüm. Ardından yanağımın teki yere yapışık, boynum dönmüş, dizlerim kafama yapışmış, sunak ve duvar arasında sandviç olmuş halde kıvrılıp öylece kalakaldım.

Gerçekten çok canım yandı ama hiç ses çıkarmadım. Mercyx'ün gözüne dirsek attıktan sonra hak ettiğim şeyin bu

olduğunu hissediyordum ve boynumdan omurgama doğru artarak yayılan acı, güzeldi, güzel bir acıydı.

Tüm o donut kremaları gözüme bulaştığından pek bir şey göremesem de görünüşe göre sunak Mercyx tarafından bir kenara çekilmişti. Duvar boyunca çöktüm ve daha sonra bunun her şeyin sonu olmasını, her şeyin eski haline dönmesini umarak sırtüstü yatıp dinlendim.

Öyle olmadı. Göğsümde dizlerini, omzumda bir elini hissettim ve ardından aynı göz çukuruna acayip sert ve iyi atılmış bir yumruk geldi. Mercyx işi göze göze çevirmişti.

Çektiğimi tanımlayacak ifade cehennem azabıydı. Tüm retina, fovea ve göz sinirlerim, hepsi acı dolu bir orkestraya dönmüş çınlıyordu. Gözümün önünde siyah ve mavi ışıklar kıvrıla kıvrıla dönüyor, Büyük Patlama ansızın galaksileri meydana getiriyordu. Mercyx'ün az önce bana attığı şey, her şeyi noktalayan bu yumruk, soruya verdiği cevap mükemmeldi.

Şeker komasına girmiş halde yere uzanmıştım ve her şeyi görebiliyordum, tünelin ucundaki ışığın ne olduğunu, hepimizin İsa olduğunu, diğerlerinin yaşayabilmesi için hepimizin ölmesi gerektiğini anlamıştım. Ölmek, elimizden gelen en büyük patlamayla ölmek, sporlarımızı etrafa saçmak, güneşi, yıldızları, gezegeni ve hayatı meydana getirmek bizim becerimiz ve amacımızdı. İyi olacaktı. Hakikaten de bu onun başlangıcıydı. Sonu değildi. Biz Booker'ın ölmesine asla izin vermemiştik. O kendini tamamen unutulamayacak kadar uzaklara, enginlere yaymıştı. Biz onun hatırına bir araya gelebilirdik ve hayatlarımız onun anısını yaşatabilirdi.

İkinci yumruk çeneme indi. İlk yumrukla ödeşmiştik. Bu yüzden ikinci yumruk her ne kadar daha hafif olsa da, her ne kadar tüm donut kekleri yalıtım işlevi görüp darbeyi yumuşatsa da bana çok daha sert geldi; beynim ne olduğunu anlayamadı, göze göze olarak meşrulaştıramadı, dişe diş olmamalıydı!

Üçüncü yumruk şakağıma geldi.

Dördüncü de gelebilirdi, beşinci, altıncı ve yedinci de. Mercyx'ün ne kadar ileri gidebileceği belli değildi ama sanki

içine vahşi bir hayvan girmişti. Onu üzerimden indirmeliydim. Yoksa beni bayıltana ya da daha kötüsünü yapana kadar yumruklayacaktı. Yapış yapış ve titrek elim havaya kalktı ve omzunu kavradı. Kek kaplaması ve marshmallow kremalı diğer elim ise çenesini tuttu. Sırtını yere getirdim. Onu göremiyordum ama üzerindeydim. Bir elim boğazının etrafındaydı. Diğeri ise bileğini yerde tutmakla meşguldü. Çikolata, göz yaşları ve kanla kaplanmış halde üzerinde çırpınırken tam fotoğraflık olmalıydım.

Çenem yere düşmekten ve yumruk yüzünden çatırdadığından zar zor konuşabiliyordum ama yine de söyledim. "Siğir" dedim. Siktir git demek istiyordum ama "siğir" demiştim.

"Siğir" dedikten sonra, şekere bulanmış bulanık gözlerimle ona bir bakış attım. O da ağlamıştı. Ağlamıştı. Taş gibi elmacık kemiğinin üzerindeki yumuşak nokta ben onu dirseklemeden önce şişmeye başlamıştı. O üzgündü, ben üzgündüm ve ikimiz bu şekilde kilitlenmiş haldeyken bir çıkmaza girmiştik. Dövüşmeyi bıraktık.

Derken oluverdi. Yedek bisiklet şortumun Velcro'lu ön cebinin dibinde, bir enerji barının arkasına sıkışmış duran şey Hobbit arayan bir Tolkien yüzüğü gibi kıpırdanarak saklı tutulduğu yerin çıkışına yolunu buldu. Sonra kaçıverdi. Sonra yere düştü. Düştü ve Mercyx'ün göbek deliğinin üzerine iniş yaptı.

Toys"R"Us yüzüğü.

Hiçbir şey demedi. Ben de bir şey demedim. İkimiz de onu gördük ve ne olduğunu anladık. Derken köprünün üzerindeki Aziz Petrus anıma döndüm. Kendimi köprünün üzerinde bisikletimi sürerken gördüm ve kendimi bayırın tepesinde gördüm. Ormanın koyu yeşilini ve ormanın yansıdığı nehri ve reddedilmiş olmanın verdiği utancı gördüm ve sonra iki insanın birbirini aslında tamamen tanıyamayacağını, aslında tek bir bütün olamayacağının farkındalığını. Bir kez daha hatırladım ve tekrar, iki kat, on kat, yüz kat kıpkırmızı kesildim. Ar-

dından Booker'ın öldüğü gibi ben de öldüm. Artık ölüydüm.

Mercyx de altımdaydı, ölü kucaklayışıma hapsolmuştu. Benim de kafamın kesildiğini, ne düşündüğümü bilmiyordu çünkü insanlar muhtemelen diğer insanların ne düşündüğünü bilemezler. Ölü olduğum için artık hiçbir şey düşünemediğimi bilmiyordu. Altımdaydı ve gözlerinin buğusunun ardından buğulu gözlerime bakıyordu. Derken diyeceğini dedi:

"Seni affederim, eğer beni affedersen" dedi.

Başımla onayladım.

Sonra yüzüğü aldı ve taktı.

Ve o günden sonra "siğir" her daim "En yakın arkadaşımız yeni öldü. Benimle evlenir misin?"

Bölüm 33

Bartholomew Flynn ve Annie Mercyx Şeytan Çıkarır

"Flynn". Kulağıma fısıldıyordu. Vücudumu onunkine yasladım, tüm gücümle onu kucakladım, tarifsiz bir rafine şeker ve kan karışımıyla sardım. Mercyx'ün tüm o şiddetin ardından gelen cevabı muazzam bir ereksiyona neden oldu. "Dur."

Ona doğru atıldım. Böyle yapınca şlak diye bir ses çıktı. Glikoz moleküllerinden kopan glikoz moleküllerinden çıkan bir emme sesi. Yüzü korkuyla doldu. Sanki etrafta hayaletler dolanıyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyordu.

Üzerine kapandım, sikim sürücü şortumun üzerinden çadır kurmuştu. Bulanık görmeye devam eden gözlerimle bakındım. Hayalet değillerdi; meleklerdi. On, yirmi belki de otuz tanelerdi. Meleklerden bir tanesini kanadını kaldırdı ve pençelerini çıkardı. Bir diğer melek omuzlarının üzerinde ağır bir şey -ufak bir şeytan- tutuyordu.

Melek değil- şeytanlardı.

Şeytan pençelerini ağzıma doğru götürdü. Şeytan buz gibi gözlerini dikmiş bakıyordu. "Siz de tarikatın üyesi misiniz?" diye sordu şeytan.

Mezhebin üyesi olup olmadığınızı soran bir şeytanla karşılaşınca verilecek en akıllıca cevap evetti. "Evet" dedim.

Mercyx ayağa fırladı. "Dışarı çıkın!" diye bağırdı. "Sizi gidi... Karıncalar!"

Melek değil, şeytan değil de karınca. Mercyx ve benim çıkardığımız ve üzerinde yuvarlandığımız on kutu Voodoo Donutından sonra kiliseyi başka kim ziyarete gelirdi ki! Gerçi karıncalar insan boyutundaydı. Karıncalar alt çenelerini takırdatıyordu. Karıncalar gazeteciydi. İçlerinden bir tanesi "Portland, Oregon Thomas Mezhebi'nin toplantı salonundan canlı yayındayız. Ben Carver Cornlinn." İçlerinden biri Fruit-Loop dolgulu bir donut aldı, inceledi ve ufak bir ısırık aldı.

"Dışarı!" diye bağırdı Mercyx tekrar.

Sanki ayıların karşısında kendini daha büyük göstermeye çalışıyormuşçasına kollarını havaya kaldırmıştı. Donutlara bulanmış hâliyle oldukça korkutucu görünüyordu. Antenleri titredi.

"Yok olun!"Şimdi bağıran, bendim, Bartholomew Flynn. O kadar şeyden sonra, ufak ölü pikniğimizden sonra karıncalar aramızdakini heba etmemeliydi. Kan, donut ve ne idüğü belirsiz yapış yapış bir maddeye bulanmıştık. Korkutucuyduk. Ayağa kalktım ve karşılarına dikildim. Mercyx'ün yaptığı gibi kollarımı kaldırdım. Göğsümü şişirdim.

Minik şeytanlar şeytan değil kameraydı. Kameralar yolumu kesti. Kayıttalardı. Portland, Oregon'dan canlı yayındaydım. Ölmüş bir cücenin korkutucu ölüm kültünün bir üyesiydim. Bir demeç istiyorlardı ve ben de bunu onlara vermek için oradaydım.

Bel lastiğimi genişletip bisiklet şortumu aşağı indirdim.

Benimle geçirdiğiniz bütün o zamandan sonra, bu hikâyeyi okuduktan, sırf birinin fanzinimi okuduğu düşüncesiyle bisikletime atladığımı gördükten, Mercyx'e nasıl bir hayranlık ve huşuyla taptığımı izledikten, beni bir gruba kabul töreni esnasında boğazımda bir bira hortumu, acıdan gözyaşlarına boğulmuşken gözlemledikten, bütün o aşağılanmalardan sonra, utanç üstüne utanç üstüne utanç biriktirdikten sonra bu yaptığım Bartholomew Flynn gibi bir ürkek farenin yapacağının tam tersi gibi görünmelidir.

Ama işte görüyorsunuz ya değişmiştim. Bir şahidin mevcudiyetinde değişmiştim. Kesinlikle suç ortağım olmasına rağmen bu kişi Mercyx değildi. Onun ya da O Şeyin, Üstün Güç'ün, ya da bazılarının Tanrı dediği varlığa ne demek isterseniz işte onun varlığıyla değişmiştim.

Onun donutlarını yemiştim. Onun vücudunu alıp kendiminkine katmıştım. Artık fare değildim; artık bir cüceydim.

İsa'nın gizemi aslında gizem falan değildi.

Hayranlık duyacağınız birini bulursunuz, onun gibi olmak istediğiniz birini, onu akşam yemeğine davet edersiniz, onunla ekmeğinizi bölüşürsünüz ve ardından minik, fark etmesi imkânsız bir değişimle ona dönüşürsünüz. Sevgili okur bu, İsa'nın gizemidir. Bu ebediyen nasıl yaşayacağımızdır.

Şortum bileklerime düştü.

Kafamdan belime, sonra diz kapaklarımdan parmak uçlarıma kadar donuta bulanmıştım ama arada kalan bölüm, normalde insanlardan sakladığımız kısım tertemizdi. Bornozlu bir adamın tuhaf bir benzerine dönmüştüm.

O karınca sürüsünün, haber peşindeki o muhabirlerin karşısında durduğumda hepsinden üstün olduğumu, bunun Diogenes'in ya da Booker'ın o güne kadar yaptığı her şeyden daha cesur ve küstah bir hareket olduğunu anladım.

Sol elim arkalarındaki kapıyı gösteriyordu. Sağ elim ise ereksiyonumu kavramıştı. Ağzımdan, az önceki "siğir" gibi bir vıraklama çıktı "Sizi buradan sürüyorum!" Kelimelerimin ardından yatan güç beni bile ürküttü ve onları telaffuz eden bendim. Tüm antenler uzamış, tüm böcek gözleri dikkatle açılmıştı.

Derken Portland, Oregon'dan canlı yayında malzemeyi sıvazladım.

Sanki üzerlerine bir kutu Raid boşaltmışım gibi dağıldılar. Sinema koltuklarının üzerine sırtüstü düştüler. Bisiklet parçalarına takılıp bisikletlerin üzerine düştüler. Donut parçaları ayakkabılarına sıvandı. Not defterlerini, kablolarını ve ayakkabılarını geride bırakıp çıkışa doğru koştular.

Hala yarım yamalak, baktığım her şeyi üzeri yağmur damlalarıyla kaplıymış gibi gören gözlerimle panik halinde karınca yuvalarına kaçışmalarını huşu içerisinde izledim.

Gitmişlerdi!

Orada öylece durmak eğlenceliydi. Eğer biri ben ölümümün ardından heykelimi yaparsa, bu halimi yapmasını isterim. Voodoo Donutlarına bulanmış, bisiklet şortum bileklerimde, bir elim sinirle kapıyı gösterir, diğer elimle de sikimi kavramışken. Bu hayatımdaki en parıltılı andı. Lewis&Clark'ın* yanlarında sevgili Sacajawea'yla Columbia'ya bakmaları gibi.

Elbette ki sonunda işler fazlasıyla garipleşti.

Benim o demecim asla ulusal hâle gelmese de, gerçek yerine Booker hakkında anlatmak istedikleri hikâyeyi anlatmış da olsalar da en önemli ifademin kıymetini bilmezlik etmediler. Annie Mercyx Toys"R'Us nişan yüzüğünü az önce parmağına takmış, koynuma yatmış, eli sikimde, ikimiz yan yana, yüzümüz öteye, kilise kapılarına doğru bakarken.

Gözyaşlarım hıçkırıklar eşliğinde, ya da herhangi bir fiziksel ya da sözlü devinimle akmadı, sadece aktılar ve akan gözyaşları netlik getirdi. Birdenbire gözlerimdeki tüm donutları temizleyerek bakışlarıma kelimenin gerçek manasıyla görsel bir netlik getirdi.

Karıncalar kilisenin kapısını açık bırakıp gitmişti. Durduğum noktadan Prescott Street'deki trafiği görebiliyordum. Bütün Portlandlılar Subaru Outback'leri ve bisikletleriyle sanki normal bir günmüşçesine, sanki mükemmel birinin, hayranlık uyandıran birinin ansızın öldüğü bir gün değilmişçesine işlerine gidiyorlardı. Gerçi her şey tamamıyla normal değildi. Alışılmadık olan bir şey vardı. Belki de sadece bir Portlandlının dikkate değer bulacağı bir şey.

Booker'ın kilisesinin kapılarından içeri bir demet güneş ışığı giriyordu.

---

* Kuzey Amerika kıtasının Batı kesimlerine yapılan ilk keşif gezisinin önderleridir. (ç.n.)

Bölüm 34

Fazlalıkların Vasiyet Edilişi

Kilisenin kapısını birbirine lehimlenmiş bisiklet çatallarından oluşan bir zincirle sürgüledikten sonra Mercyx ve ben oraya vardığımızda ne yapacağımızı kestiremez bir halde Booker'ın yatak odasına çekildik. Birincisi, onun yatağında herhangi bir şey yapmak apaçık uygunsuzdu. İkincisi, yapış yapıştık.

Kapıyı açtım. Booker'ın onlarca giysisi sanki kuru temizlemeden yeni dönmüşçesine tavanı kesen çamaşır iplerinde plastik torbalara sarılmıştı. Paslanmaz çelikten mutfak aletleriyle dolu duvarı her türlü kir ve lekeden mahrum kalmıştı. Tamirat gereçleri ve garanti belgeleri titizce yerlerine yerleştirilmişti. Yatağı düzgünce toplanmış, çarşafı köşelerden içeri kıvrılmıştı. Kısacası, oda kusursuz derecede temizdi. Sanki... Pekâlâ, sanki Booker bir daha oraya asla gelemeyeceğini biliyormuşçasına temizdi.

Kiliseden içeri girerken el eleydik ama giriş kısmında durduğumuzda ellerimizi bırakmak zorunda kaldık. Beceriksiz bir bırakıştı, donutların pisliğinden ellerimiz birbirine yapışmıştı. İçeri önce Mercyx girdi.

Yatağının üzerinde, İncil'in Alimler Baskısı duruyordu. İncil'in üzerinde bir tomar vardı. Kağıtların en tepesine ise bir yapışkan not iliştirilmişti. Notu aynı anda okuduk:

ÖLÜMÜM ÜZERİNE AÇILACAKTIR

Sanki ikimizden biri ağzını açmadan önce saatler geçti. O üç nesnenin orada duruş şekli bana sanki Kutsal Kase'yi keşfetmişiz hissi verdi.

"Duş" dedi Mercyx.

Başımı salladım.

"Beraber" dedi Mercyx.

Başımı salladım.

"Onları çamaşır makinesine koy" dedi Mercyx.

Emirler yağdırırken soyundu. Giysilerini bir tomar haline getirip makineye tıktı. Booker'ın yatağının etrafında bir U çizdi ve Booker'ın çan kulesi şeklindeki duşuna doğru yürüdü. Baktım kaldım. Çekiciydi, ufacık, sıkı ve orantılıydı.

"Tanrı aşkına, şu araba farı gören tavşan bakışını bitirdiğimizi sanıyordum" diyerek Booker'ın duşunda kayboldu.

Ayakkabılarımı, çoraplarımı, bisikletçi tişörtümü ve şortumu çıkarıp çamaşır makinesine attım. Kürekle biraz deterjan alıp makineye koydum. Düğmeyi YOĞUN YIKAMA'ya getirdim. Kapağını kapatıp çalıştırma düğmesine bastım. Booker'ın garip duşundan gelen su sesini duyabiliyor, Mercyx'ün içerideki buğulu vücudunu hayal edebiliyordum.

Bakma konusunda haklıydı. Biraz sevimsiz bir hareketti ama kendimizle ilgili değiştirebileceğimiz şeyler kadar değiştiremeyeceklerimiz de vardır.

Duşun içine girip kapısını arkamdan kapattım. Kağıt tomarını o an için açılmamış hâlde bıraktım.

~

Havlulara sarınmış halde -onunki göğsünde, benimki ise belimde düğümlü- tomarı sardığı altın rengi kurdeleyi açtık. Parşömen, yatağındaki inek desenli yorganın üzerinde kendi kendine açıldı. Parşömenin içinde, spiralli not defterinden koparılmış, delikli, daha az süslü üç sayfa vardı. Bu kağıtların üzerinde, Booker'ın kalın bir kalemle yazdığı el yazısı okunuyordu.

I, Joseph Patrick Booker, of Portland, Oregon declare this to be my Last Will + Testament

Article I:

FUNERAL RITES ARE TO BE HELD at C.H.V.R.C.H. 313 AND ADMINISTERED BY BARTHOLOMEW FLYNN, PASTOR, ALL funeral expenses to be paid from my estate.

Article II:

A: Specific Requests

1: I direct that my church the property at 616 Prescott St. be donated to C.H.V.R.C.H. 313 in the name of Barthalomew Flynn, pastor of 2955 Alberta Street.

2: I direct that my possessions associated with the church, including all theater seats, thirteen (13) chairs, seven (7) cassocks and stole, and one (1) dining room table, be donated to C.H.V.R.C.H. 313 in the name of Barthalomew Flynn, pastor of 2955 Alberta Street.

Ben, Portland, Oregon'dan Joseph Patrick Booker bu son arzum + vasiyetimdir

1.Madde:

Cenaze töreni K.İ.L.İ.S.E. 313'te yapılacak ve Papaz Bartholomew Flynn tarafından yönetilecektir. Tüm cenaze masrafları benim mal varlığımdan ödenecektir.

2.Madde:

A: Özel İstekler

1: 414 Prescott St. adresindeki kilisemi, 2955 Alberta Street'te ikamet eden Papaz Bartholomew Flynn idaresindeki K.İ.L.İ.S.E. 313'e bağışladığımı beyaz ederim.

2: On üç (13) adet sinema koltuğu, yedi (7) adet sandalye, cüppeler ve şallar ve bir (1) adet yemek masası olmak üzere kilisedeki varlıklarımı 2955 Alberta Street'te ikamet eden Papaz Bartholomew Flynn idaresindeki K.İ.L.İ.S.E. 313'e bağışladığımı beyaz ederim.

3: I direct that one (1) Wisconsin Badgers cheerleaders uniform be donated to C.H.V.R.C.H. 313 in the name of Bartholomew Flynn, pastor, for use as he sees fit.

4: I DIRECT THAT ONE-HUNDRED and THIRTY-NINE (139) UNUSED CONDOMS (OR LESS, SHOULD LESS BE FOUND) BE DONATED TO THE PORTLAND SEX WORKERS' UNION, 349 NW 13TH SUITE 392.

5: I DIRECT THAT all Bicycles, Bicycle parts and BICYCLE TOOLS found at MY PROPERTY at ON THE GROUNDS OF MY PROPERTY, INCLUDING ONE (1) TALL BIKE, ONE (1) CHOPPER BIKE, and ONE (1) CARGO BIKE, be DONATED TO C.H.V.C.K. 6969, IN THE NAME OF JOHN GUARDEROS, A.K.A. DIOGENES, PASTOR, OF UNDISCLOSED COORDINATES, PORTLAND, OR

B: Residuary Estate. I DIRECT THAT $20,000 FROM MY RESIDUARY ESTATE BE DONATED TO C.H.V.R.C.H. 313, TO BE Administered by Bartholomew Flynn, Pastor. THE REMAINDER OF my residuary estate SHOULD be LIQUIDATED AND DONATED to the IRAQI ORPHAN FUND, PO BOX 3718, NY, NY

3: Bir adet Wisconsin Badgers pon pon kız kostümümü kendisine tam geldiğini anladığından Papaz'ın kullanımı için Papaz Bartholomew Flynn idaresindeki K.İ.L.İ.S.E. 313'e bağışladığımı beyaz ederim.

4: Kullanılmamış, yüz otuz dokuz (139) adet prezervatifi (ya da daha azdır, daha az olmalı) 349 NW 13th St 392 adresinde ikamet eden Portland Sex İşçileri Birliği'ne bağışladığımı beyan ederim.

5: Bir (1) adet yüksek bisiklet, bir (1) adet chopper bisiklet ve bir (1) adet kargo bisikleti de dahil olmak üzere mülküm, mülkümün zemininde bulunan tüm bisikletleri, bisiklet parçalarını ve bisiklet malzemelerini Portland, Oregon'da gizli koordinatlarda ikamet eden Papaz John Guarderos, nam-ı diğer Diogenes idaresindeki C.H.V.C.K. 6969'a bağışladığımı beyaz ederim.

B: Geri kalan varlıklar. Vasiyet paylaşımından geriye kalan 20.000 doları Papaz Bartholomew Flynn idaresindeki K.İ.L.İ.S.E. 313'e bağışladığımı beyaz ederim. Mülkümden geriye kalanlar nakde çevrilmeli ve 80 Box 3H8, NY, Ny adresinde ikamet eden Iraklı Yetimler Fonu'na bağışlanmalıdır.

IN WITNESS WHEREOF, I have subscribed my name below, this 2nd day of December, 2004.

Joseph Patrick Booker

We, the undersigned, hereby certify that the above instrument, which consists of THREE (3) sheets of spiral notebook paper was signed in our sight by Joseph Patrick Booker, who declared this instrument to be his Last Will and Testament.

X _____

3672 NE Condor Dr.
Gresham, OR 97252

X _____

539 NW 26th Ave #329
Portland, OR 97210

Yukarıdaki hususları tasdiken, 2004 senesi Aralık ayının 2. günü adımı aşağıya yazmış bulunmaktayım.

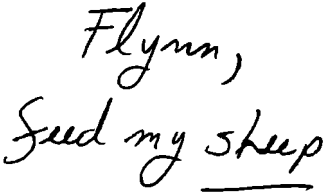
Joseph Patrick Booker

Biz, aşağıda imzası bulunanlar, bu vesile ile üç (3) adet, spiralli not defteri sayfasının bizim şahitliğimizde, son arzusu ve vasiyetinin bu sayfalar olduğunu beyaz eden Joseph Patrick Booker tarafından imzalanmış olduğunu doğrularız.

John Guarderos
3672 NE Condor Dr. Gresham, OR 91352

Janet SixReck
539 NW 24th Ave 329 Portland, OR 93920

Delikli klasör kağıtlarının üçüncüsünün tepesine bir başka yapışkan not iliştirilmişti. Şöyle yazıyordu:

Flynn,
Koyunumu besle

~

Yatağının üzerinde oturmuş vasiyetinin etkisini sindirebilmeye çalışıyordum: Evinin mülkiyeti, yirmi bin dolar, kilisesine papazlık etmem talimatı. Her şeyin nasıl başladığını hatırladım. O sonbahar sabahının erken saatlerinde kaygı dolu, hayatımla ilgili ne yapacağımdan bilemez bir hâlde yağmurun altında bisikletimi sürüşümü, o gün Booker'ın bana istediğim takdirde kavuşacağımı söylemesini hatırladım. Bunların tümünü kaale bile almamıştım. Booker'dan vaiz olmaya aşırı hevesli şu garip cüceden acayip bir kurmaca olurdu ama adamın gerçek olan hiçbir yanı yoktu. İnsana sunabileceği hiçbir şey yoktu.

Elbette ki yanılıyordum. Onunla tanıştıktan altı ay sonra elime geçen hediyeler sayısızdı. Booker bana Mercyx'ün sure-

tinde sevgiyi vermişti. Çizgi romanımın suretinde ise şöhreti. Şimdi ise maddi varlık ve yirmi bin kâğıt suretinde zenginliği sunuyordu.

Eğer dökecek bir damla göz yaşım kalmış olsa şimdi dökerdim ama sanki göz pınarlarım kurumuştu.

Bana verdiği bir diğer şey daha vardı. Sahip olduğu tuhaf hukuk dilinin ilk satırına şaşı gözlerle bakakalmışken -*Ben, Portland, Oregon'dan Joseph Patrick Booker bunun son arzum ve vasiyetimdir olduğunu beyan ederim*- zihnimden geçen gözlerimin gördüğünden farklıydı -*Ben, Portland, Oregon'dan Joseph Patrick Booker, bunun SENİN HAYATTAKİ MİSYONUNUN olduğunu beyan ederim.*

Bu son hareketiyle ne yapmak istediği benim için son derece açıktı. O mavi çizgili defteri bir daha asla elime alamayacaktım. Benim misyonum kalın mürekkepli el yazısından okunuyordu:

Bartholomew Flynn, Papaz

Ve Bartholomew Flynn olarak, yazman değil papaz olarak ilk görevim Joseph Patrick Booker'ın cenazesine başkanlık etmekti.

Bölüm 35

Diriliş

Bisikletler, bisiklet parçaları, bisiklet gereçleri ve diğer bütün kaynak ekipmanları bir sabah içerisinde kiliseden yok olmuştu. Eksik olan başka bir şey yoktu. Kısa bir süre sonra, sprey boyayla tamamen beyaza boyanmış yüksek, chopper ve kargo bisikletleri Portland caddelerinin köşelerinde, dur işaretlerine ve telefon kulübelerine zincirlenmiş, bahar zambaklarıyla süslenmiş ve Hervé Villechaize'in nam-ı diğer Tattoo'nun resmi yapıştırılmış halde görünmeye başladı.

Başlangıçta seyrekti ama cenaze günü geldiğinde bisikletler her yerdeydi.

O hafta Portland'ı istila eden tek şey hayalet bisikletler değildi. Geçen Pazar kilisede beliren karıncaların basit çalışanlar olduğunu ortaya çıktı; hafta ortasına geldiğimizde şehir kraliçe karıncalar tarafından işgal edilmişti.

Portland'ın gri ölçeğine kuru temizlemeden çıkmış, manikürlü ve rujlu bir renk getirdiler. Los Angeles'tan, New York'tan, Londra'dan geldiler. Takım elbiselilerdi. Bu, gösterişin istilasıydı. Sanki Disney Dreams Come True alayı mütevazı Alberta Street'ten aşağı yürüyormuş gibiydi. Dudaklarınızda neşeli gülücükler ve ağzınızda pamuk şeker tadı bırakıyorlardı.

Biz hepimiz bu yüzden, onlardan kaçmak için burada yaşıyorduk. Şimdi ise her yeri sarmışlardı.

Hepimizi korkunç gösterdiler. Tüm şehri David Koresh'in* şehri gibi gösterdiler. Waco'luymuşuz gibi.

Kanlı, donut kaplı yüzümü haberlerde yüzlerce kez yayımladılar. Mercyx'ü de aynı şekilde. Diogenes'in Booker'lar Muharebesi'ndeki sevişme sonrası baştan aşağı döl kaplı çekimlerini ele geçirdiler. Gassy'nin kırık kolu. C.H.V.C.K. ve K.İ.L.İ.S.E. birdenbire kendi kendine zarar veren garip bir mezhebe dönüştü. Booker Bağdat'a bir intihar eylemi için gitmiş oldu. Kafasının kesilmesi dinsel bir tatmine dönüştü.

On numara bir bulvar gazetesi malzemesiydi.

Ve şimdi, son numaraları cenazesini kameraya çekmekti. Bizim için hazırlardı. Onlar için hazırlardı.

~

Dante's'in fedaileri kilisenin önünde görevlendirilmişti. Kapıyı açıp da kiliseye açılan bölüme girince görevlerini yerine getirdiklerini gördüm. Olması gereken herkes oradaydı, fanzinciler, kahve baristaları, D&D ezikleri, bisikletli kuryeler, seks işçileri, hatta Voodoo Donut çalışanları bile cisimleşip aramıza katılmıştı. Tek bir takım elbise dahi yoktu.

Kapıyı kapattım. Mercyx, Booker'ın yatağının üzerinde bağdaş kurmuş ve kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde oturuyordu. Üzerindeki otriş ve Vegas şov kızı bikinisiyle gülünç görünüyordu. Yanında on iki kutu Voodoo Donutu duruyordu. Ben de Wisconsin Badgers pon pon kız kostümümle bir o kadar kepaze görünüyordum. İkimizin de keyfi yoktu. İkimizin de tüyleri diken dikendi.

Haftayı Beale'in bodrum katında paparazzilerden saklanarak, tek bi ampulün ışığında methiyemi yazarak geçirmiştim.

* David Koresh, Branch Davidian tarikatının Amerikalı lideri. FBI tarafından Waco'daki merkezlerinde silah araması yapmak isteyen FBI tarafından 80 müridiyle birlikte öldürülmüştür. (ç.n.)

Kâğıtları avucumda buruşturdum. Tüm bunlar bir bodrumun mahremiyetinde, kalabalıktan uzaktayken iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi oraya çıkmak üzereydim ve ortaya koymak üzere olduğum şeyin küçük düşmenin son noktası olduğunu çakıverdim. Hem de bir cenazede.

Aynaya doğru yürüdüm. Kafamda bir fahişe peruğu, siyah rimelden çillerim vardı. Saçlarım iki yandan örgülüydü. Bir Raggedy Ann olmuştum.

Zamanı gelmişti. Kocaman bir soluk verdim. Giriş holünden çıkıp kilisenin içine doğru yürüdüm.

C.H.V.C.K. 6969 en ön sıradaydı ama C.H.V.C.K. 6969 artık değillerdi, sıradan adamlardı. Gassy'nin yüzünde gaz maskesi yoktu. Mad Max'in bazukası yoktu. Diogenes yıkanmış ve tıraş olmuştu. Siyahlara bürünmüşlerdi. Kravat takmışlardı. Tüm o koltuk değnekleri ve spermler olmasaydı normal tipler olduklarını düşünebilirdiniz. Yüzüme kan hücum ettiğini hissedebiliyordum. Okul çağındaki bir kız gibi. Raggedy Ann gibi.

Morgtan gelen insanlar da oradaydı, kilisenin yan kanatlarında bekliyorlardı. Cesedi sunağın altına, bir masanın üzerine yerleştirmişlerdi. Tabut açıktı. İçeri girmemle kaşlar havaya kalktı.

Kiliseye ölüm sessizliği çöktü.

Booker'ın daha önce pek çok kez yaptığı gibi uzun adımlarla giriş holünden monolite doğru yürüdüm. Süt kasalarının arkasında durdum ve böyle yaptığımda Booker'ın öyle yaptığında karşılaştığı aynı sorunla karşılaştım- üzerlerine çıkacak bir yer yoktu.

Her şeyi önceden hesaplamıştım ama bir kez bile aklıma süt kasaları gelmemişti. Onu milyonlarca kez izlemiştim, yaptığı şu sıçrama şeyini. Bacaklarını iki yana açıp ardından poposunun üzerine, üç kasanın ilkinin üzerine inişini. Uzun bir süre durdum. Gelenler, yaptığım şeyin etkisi artsın diye sanmış olmalılar.

Derken bunun, her zaman olduğu gibi -bir inanç sıçraması- olduğunu kavradım.

Ellerimi üstteki kasanın üzerinde birleştirdim ve sıçradım. Bacaklarımı iki yana açtım.

Bastır Badgers!

Sıçrarken belimde bir çift el hissettim. Ortada bir çift el falan yoktu. En üstteki kasanın üzerine çıktım, aynı onun her zaman yaptığı gibi. Önce popomu koydum sonra da dengemi sağladım. Dinleyicilere baktım. Aynı benim gibi onlar da şaşkındı. Ben onların asla bilemeyeceği bir şeyi, bu süt kasalarının üzerinde durmayı biliyordum...

Dikkatlice, çekine çekine ayağa kalktım. Kafam güzeldi. Başım dönüyordu. Midem bulanıyordu. Altımda bedenini, formaldehit pompalanmış damarlarını görebiliyordum. Onu geri getirmişlerdi. Üzerinde boynundaki kesiği kapayan bir rahip yakası olan resmi bir rahip kostümü vardı. Methiyeme başlamanın, yazmak için bütün bir haftamı harcadığım tüm o şeyleri söylemenin vakti gelmişti. Ama yapamadım. Bütün konuşmamı giriş holünde unutmuştum.

"Hasiktir!" dedim.

Mikrofondaydım. Mercyx ve ben mikrofonla konuşmama karar vermiştik.

"HASİKTİR!" Kilise yankılandı. Mikrofonu test etmemiştik. Ses çok açıktı.

Konuşmama bu şekilde başlamam, hasiktir diyerek başlamam korkunçtu. Şimdi ne yapacaktım! Aşağıya baktım. Diogenes bana bakıyordu. Bakışlarına karşılık verdim. Gözlerinde gördüğüm, görmeyi beklediğim şey değildi. Gözleri embesil, ibne, götveren ya da buna benzer bir şey demiyordu. Şöyle diyordu:

Seni taktir ediyorum. Biz kardeşiz. Sana saygım sonsuz.

Ve o bakışla o ana kadar yeterince konuşmanın yapılmış olduğunu; nasıl hissettiğimizi ve söylenilmesi gerekenin bu tek kelimeye indirgenebileceğini; sevdiğiniz ve saygı duyduğunuz

biri öldüğünde, bu duruma uygun sadece tek bir kelime olduğunu; sadece tek bir uygun ifade olduğunu ve sanırım utandığımız için cenazelerde bu kelimeyi duymadığımızı anladım.

O kelimeyi tüm gücümle bağırdım. Kulakları sağır edici bir yankıya neden olacağını bile bile mikrofona doğru haykırdım:

FUCK!

HASİKTİR!

O kutsal kelimeyi bağırmamla aynı anda iki şey oldu. İlki arkamda, duvarda asılı duran çarmıhla ilgili. Sesin yankılanması yüzünden asılı durduğu yerden oynayan çarmıh duvardan düştü ve yere çarptı. Çarmıhın alt kısmı korkunç bir gümbürtüyle ahşap döşemeye vurdu ve ardından yavaşça ama giderek hızlanarak düşmeye başladı. İsa öne atıldı. Ta ki Booker'ın sunağına çarpıp sunağı ortadan iki bölene ve kıymıklar havai fişek gibi sağa sola saçılana kadar. Yaşanan ikinci şey Mercyx'le ilgili. Konuşmamın olması gerekenden erken bittiğini hisseden ya da daha da muhtemelen, unuttuğum sayfaları Booker'ın çamaşır makinesinin üzerinde bulan ve onları bana getirmenin bir yolunu düşünen Mercyx giriş holünden eli kolu çizgi romanlardaki gibi dolu yola çıkmıştı. Ellerinde on iki pembe Voodoo Donutu kutusuyla vardı. Ona bakınca tek görebileceğiniz yüksek topuklar, ten rengi çorap giymiş bacaklar ve altın payetli bir bikini altıydı.

Sunak artık eski şeklinde olmadığı için Mercyx kutularını nereye koyacağını bilemeyerek durakladı. Durduğu yerin tam yanında süt kasaları duruyordu. En tepedeki donut kutusu tam yanımda, bel hizamdaydı. Planladığımız şey kesinlikle bu değildi.

Pembe kutuyu açtım. Bir tane Mango Tango çıkarttım.

Ve aşağıya baktım.

Booker tabutunun içinde arkasına yaslanmış oturuyordu.

Ağzım açık kaldı. Tüm C.H.V.C.K. elemanlarının ağzı açık kaldı. Bunu görebilen kilisedeki herkesin ağzı açık kaldı. Hatta son derece ciddi ve soğukkanlı morg çalışanlarının bile ağzı açık kaldı. Çarmıhın ucu sunaktan kayıp tabutun içine girmişti ve öyle bir şekilde girmişti ki, evet, İsa'nın yüzü Booker'ın bacak arasında duruyordu. Ahşap kafasının ağırlığı ölümden sonra katılaşan vücudun garip bir hilesiyle Booker'ın gövdesinin ileri atılmasına neden olmuştu. Booker'ın kafası arkaya düştü ve yüzünde, o gülümsemesi, herkesi kuşatan o kocaman gülümsemesi vardı.

O ana kadar yaşanan her şeyin akla yatkın bir tarafı vardı. Kesinlikle ender yaşanacak şeylerdi ama bir mantığı vardı. Bundan sonra olanın ise yoktu. Her ne kadar vitraylı camların bir hilesi olmuş olabilirse de Booker gözlerini açtı. Açtığına yemin ederim. Derken, yüzü yukarıya doğru, bana doğru kalktı. Yüzünde hâlâ o gülümsemeyle konuştu:

"Koyunumu besle."

Mango Tango'yu elimden fırlattım. Bir frizbi gibi. Güneş rengindeki malzemeleri kalabalığın üzerine yağdı. Bir çilekquik aldım ve aynı şeyi yaptım. Çilek tozu havadan bir peri tozu gibi döküldü. Tam Diogenes'in üzerine bir tane Sik&Taşaklar attım ve ardından ne yaptığımı anlamadıklarını fark edip süt kasalarının üzerindeki tüneğimden şöyle bağırdım:

"Alın şunları. Onun bedeni. Yiyin ki yaşam ekmeğine dönüşsün!"

Ve yaptılar. Üzerlerine attığım donutları aldılar ve yediler. Gerçekten de her şey barış içinde bitebilirdi. Donut yiyebilir kahve içebilirdik (kahve hala duruyordu, arka tarafta) ve ardından cenazeye katılanlara West Hills'e, Mercyx ve benim bisikletle gezinmeyi sevdiğimiz "mezarlık"ta satın aldığımız ufak mezara kadar eşlik edebilir ve onu huzur içinde yatması için oraya gömebilirdik.

Ama huzur bize yasaktı. Her şeyin tam da sakinleştiği, aşçı sağlık görevlilerinin sunağa çıkıp kutuları Mercyx'ün elinden alıp nazik bir şekilde donutları dağıtmaya başladıkları anda kilisenin ön kapıları büyük bir gürültüyle açıldı ve karıncalar içeri doluştu.

Dante's'in fedailerini nasıl aştıkları belli değildi. Önce pek çoğunun yere düştüğünden şüphelendim ama değildi. Kameralar sürekli çekimdeydi. Hepsi bana dönmüştü.

Ne kadar sembolik olduğunu göz önünde bulundurursak sanırım bunu yapmamalıydım ama onlardan o kadar sıkılmıştım ki. Kişisel favorim olan Pis Hergele donutının o zamana kadar yarısını zaten yemiştim ama yine de fırlattım.

Tek bir hareketim yetti.

Hengame çıktı.

Üzerlerine her yerden donut yağmaya başladı. Uzak mesafeden, yakın mesafeden herkesin olanca gücüyle. Hindistan cevizli bir kar topu 50.000 dolarlık kameranın üzerine isabet etti. Birkaç tane elma soslu vagan donut bir takım elbiseye tosladı. Pretzelin teki sunucu bir kadının burnuna yapıştı. Tam bir katliamdı ve gerçekten de izleyip izlememek umurumda değildi.

Mercyx üzerinde durduğum süt kasasının yanındaydı. Aşağı inmeme yardım etmesi için elimi uzattım. El ele, tabutun yanına yürüdük. Benim üzerimde pon pon kız kostümü, Mercyx'ün ise Vegas şov kızı giysileri vardı. Onu tanımak her ikimizi de çok değiştirmişti.

Nasıl olduysa, geriye yatmış olan kafası şimdi öne gelmişti, çenesi göğsünün üzerinde duruyordu. Mercyx ve ben çarmıhı bacak arasından aldık ve tabutun yanına koyduk. Bedeni aniden gerisin geriye düştü, kolları doğal bir hareketle karnının üzerinde kalırken, avuçları dışarı dönüktü. Yaptığım şey belki kabaydı ama duruma, ellerinin duruş şekline uygun olduğunu düşündüm.

Oraya bir Voodoo bebeği koydum. Ardından Mercyx ve ben birlikte kapağı kapattık.

Bölüm 36

Annie Mercyx ve Bartholomew Flynn ve İkisinin Çocuğu Katedral Parkı'nda Bir Gün Geçirir ve Bu İncil Nihayet Sona Erer

Kuzey Portland'da, Katedral Parkı'nda oturuyorum. Mart ayındayız. Hiç alışık olmadığımız kurak bir dönem geçirdik ve hava sıcaklığı o kadar yüksek ki, üzerimde bir ceket, kafamda bere ve elimde eldivenlerimle burada, çimenlerin üzerine uzanabilir ve soğuğu hissetmeyebilirim.

Zaman geçti ve şu an Mercyx ve ben bir battaniyenin altında yan yana uzanıyoruz. Vücutlarımız ısınmak için birbirine kenetlenmiş. Bu esnada bir oğlan çocuğu son sürat bayırdan aşağı koşuyor. İkimiz de onu izliyoruz. Belli etmesek de bir oyun oynuyoruz, ilk hangimiz göz kırpacak, ilk hangimiz battaniyenin altından çıkıp oğlan nehre düşüp boğulmadan önce soğuğa meydan okuyarak onu yakalamaya gidecek diye bekliyoruz.

Mercyx gözünü kırpıyor. Tembelliğime biraz sinirlenerek kalkmadan önce homurdanıyor. Oğlanın biraz gerisinden bayırdan aşağı koşuşunu seyrediyorum. Gördüğüm şey güzel. O bizim çocuğumuz. Booker Flynn. Kırmızı yün beresinin üzerinde tüylü bir top var ve top minicik bacaklarının sarsılmasıy-

la sallanıyor. Üzerinde siyah dar bir pantolon, mavi bir kazakla Mercyx yere sağlam basan, güçlü ve uzun adımlar atıyor. Etrafta bahar çimleri, yonca yeşili var. Bir de gri revaklar. St.John Bridge'in süslü payandalarının her birinin üzerine yüksek, Gotik bir revak oyulmuş.

Bu renk karmaşasını izliyor ve bu İncil'i düşünüyorum. Çocuğu yakalamak için koşmadan önce Mercyx ve ben bundan bahsediyorduk. İncil'i nasıl sonlandıracağıma karar vermeye çalışıyordum. Sizden sıradan bir sonla ayrılmak istemiyordum: Booker'ın kilisesini devam ettirme çabalarım; Mercyx ve benim evlilik yaşantımızın önemsiz ayrıntıları. Pekâlâ, hikâyeyi Booker'ın bitirmesini istedim. İncil'in adının bir anlamı olmasını istedim. Her ne kadar ufak tefeğinden de olsa Booker öyle ya da böyle gerçek bir peygamberdi.

Ama peygamber olmak için bir insanın kehanetlerinin gerçekleşmesi gerekir.

Mavi bir parıltı sallanan kırmızıyı yakaladı ve her ikisi de durdu. Drama sona ermişti. Dönüp yüzümü gökyüzüne veriyorum. Doğru gelmiyor. Son sözü Booker'a vermeliydim. Ama nasıl? O, yalan söylememi istemezdi; ruhunun cennete yükseldiğine dair bir saçmalık sallamamı istemezdi ama yine de ondan bir şeye ihtiyacım vardı.

Ne derdin Booker? Son bir söz söyleyebilecek olsan ne derdin?

Bu dünyada Joseph Patrick Booker'lara ve K.İ.L.İ.S.E. 313'lere ne kadar ihtiyacımız olduğunu, bu İncil'i ve üzerinde harcadığım yılları ve Booker gibi dışarı çıkmaya, insanlara nasıl değişebileceklerini göstermek için çılgınca şeyler yapmaya çok ihtiyacım olduğu hâlde her Allah'ın günü bir odada bilgisayar başında oturan bir adam olduğumu düşünüyor ve bunlara üzülüyorum.

Bir tak sesi. Aslında üç tak sesi. Tak. Tak. Tak. Gökyüzünden tam tepeme doğru bir nesne düşüyor. Kamyonun tekinden bir şey düştüğü, önce korkuluklara, oradan da yapı

iskelesine sıçrayıp şimdi kafama çarpmak üzere giderek hızlandığı aşikâr ama yine de hareket edemiyorum. Oturduğum yere mıhlandım kaldım. Kendimi Cesur Civciv* gibi hissediyorum.

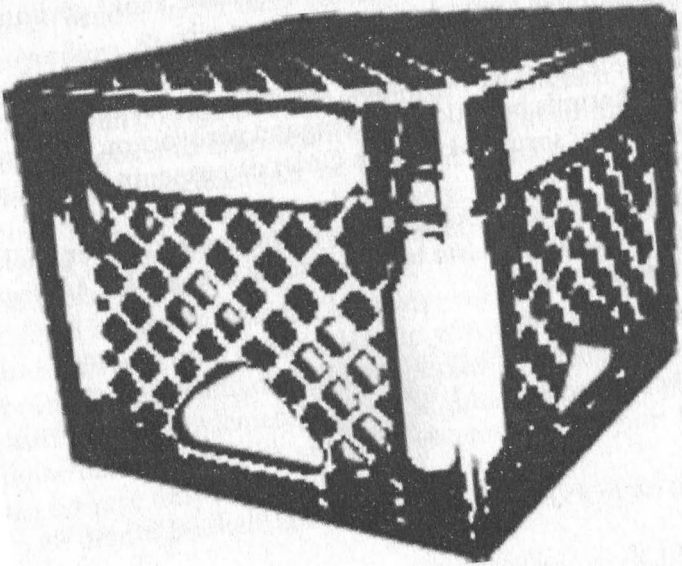
Nesne birkaç santimle kafamı ıskalıyor. Yere çarpıyor. Yerden sekiyor. Önüme düşüyor. Düştüğü yerden sıçrayıp döne döne tam bir halka yapıyor ve ayak parmaklarımın ucunda duruyor. Bu şekilde düşmesi imkansız. Nesne sanki görünmez bir el tarafından kontrol edilen bir yo-yo gibi.

Yere bakıyorum. Aşağı baktığımda gözlerim ne olduğunu hemen seçemiyor. Onun yerine, oğlumun bir şeyler bağırarak yanında karımla bana doğru koştuğunu görüyorum. Gözlerinden *iyi misin?* sorusu okunuyor. Onlar da nesnenin düştüğünü görmüşler.

Nihayet, gözlerim karşımdaki nesneye odaklanıyor. Gökyüzünden düşüp az kalsın beni öldürecek olan şey bir *Alpenrose* süt kasasıymış.

* Dünyanın sonunun geldiğine inanan bir civcivin anlatıldığı masal. Çocuklara cesaret kavramını öğretmek için anlatılır. Masalda geçen "Gökyüzü tepemize düşüyor!" cümlesi İngilizce' de bir felaketin yakın olduğuna dair yanlış bir inancı anlatmak için kullanılır. (ç.n.)

Ufacık Bir Peygamber, yakın dönem Amerikan yeraltı edebiyatının en nadide eselerinden biridir. James Bernard Frost'un bu eğlenceli metni, "iki tekerlek candır" mottosuyla eski bir bisiklet üzerinden başlıyor. Patlayan tekerlek, imdada yetişen cücenin uzattığı pompa ve din karşıtı bir kilisenin kutsal su yerine kahve dolu kasesinden tüten kokuları eşliğinde Bush karşıtı seçim kampanyasına sürüklüyor okurunu. Ve sayın seyirciler, elinizde tuttuğunuz kitap aslında ucubelerin, hipnotize lezbiyenlerin, süt kasalarının ve *Kayıp Thomas İncili*'nin anlatıldığı bir Pazar ayininden arta kalan her şeyin kolajlandığı bir fanzine ait. Hepimizi yirmi iki yaşında Mekke yolunda pedal çevirmeye çağırıyor bu fanzin; ama bir şartla: "YAYMAK LAZIM!"

"Hangi bölümden mezunsun?" diye sordu.
"İngilizce" dedim.
"Biliyordum, kahve bölümü" dedi.
"Ha?"
"Kahve bölümünü bitirmişsin. Havalı. Ben de kahve bölümü mezunuyum. Sanat."
Kaşımdan bir ter boncuğu sildim. Gülmemi bastırarak umutsuzluğa yorulabilecek bir karşılık verdim.
"Bir an önce bir iş lazımsa, garsona ihtiyacımız var" dedi Beale. Bir kartvizit uzattı. "Adamı bir arayıver."
İşte (pek çok çalışanının ve müdaviminin dediği gibi bundan sonra Mekke diye bahsedeceğim) Mekke Café'deki işi alışım böyle oldu...

AYRINTI • YERALTI
ISBN: 978-975-539-785-6
9 789755 397856

THG
0284139
BHA

30 TL